

DANION VASILE

TINERII ȘI SEXUALITATEA

Repere pentru mileniul trei

DANION VASILE – născut la 15 august 1974 în București. Desfășoară o intensă activitate apologetică (articole, cărți, conferințe și emisiuni radiofonice). Este doctorand în Patrologie la Facultatea de Teologie din Universitatea Aristotel, Tesalonic.

SCRIERI (ultima ediție):

- Evanghelia versus Iuda* (Editura Sophia, 2006),
Jurnalul convertirii. De la zeița morții la Împăratul Vieții (Editura Lucman, 2006)
Despre înfruntarea necazurilor (Editura Lucman, 2006)
Despre reîncarnare și invazia extraterestră (Editura Egumenița, 2006),
Taina iubirii (Editura Egumenița, 2006)
Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului (Editura Lucman, 2006)
Despre înfruntarea bolii (Editura Lucman, 2006)
Noi sfinți preoți de mir (Editura Lucman, 2006)
Ne vorbesc părinții athoniți (Editura Lucman, 2006)
Bucuria Crăciunului (Editura Agapis, 2006)
Cum să ne creștem copiii (Editura Lucman, 2006)
Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat (Editura Lucman, 2006)
Tinerii și sexualitatea – Întrebări și răspunsuri (Editura Lucman, 2006)
Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi (Editura Egumenița, 2005)
Dărâmarea idolilor (Editura Egumenița, 2005)
Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI (Editura Egumenița, 2004)
Mângâiere pentru bolnavi (Editura Egumenița, 2004)
Despre înaintemergătorii Antihristului (Editura Cartea Ortodoxă, 2004)
Cartea nunții (Editura Egumenița, 2004).

(Cărțile pot fi comandate la bunavestire@geniusnet.ro)

În curs de apariție: Limonariul pentru mireni

Pentru corespondență: Str. Ion Minulescu, nr. 36, sector 3
cod 031216, București

danionvasile@yahoo.com
www.danionvasile.ro

www.egumenita.ro
www.sfaturiortodoxe.ro

Danion Vasile

TINERII ȘI SEXUALITATEA

Repere pentru mileniul trei

Ediție integrală

**Carte tipărită cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului Serafim,
Mitropolitul Germaniei și al Europei Centrale**

**Editura Egumenița
Galați, 2007**

Dacă cineva se va mira că în această carte pot sta pe aceeași pagină cuvinte antagonice precum sex oral și Dulcele Hristos, atunci să își aducă aminte că Hristos a spus: «N-am venit să chem pe cei dreupți, ci pe cei păcătoși la pocăință».

Danion Vasile zugrăvește cu ajutorul cuvintelor portretul cel mai adevărat și mai crud al societății noastre aflate în apostazie. Dar tot el ne arată și rețeta Miraculoasei Vindecări.

Să Îi mulțumim Domnului că, după două mii de ani de creștinism, mai există Simeoni nebuni pentru Hristos precum autorul acestei cărți...

Maica Ecaterina Fermo

Prefață:

În fața „culturii păcatului”

Mitropolitul Serafim Joantă

Cartea lui Danion Vasile *Tinerii și sexualitatea* este, prin tema pe care o tratează, o carte rară în literatura bisericească. Autorul mărturisește că a reflectat îndelung și s-a sfătuit cu duhovnici renumiți despre oportunitatea abordării acestui subiect care ține, prin natura lui, de viața intimă a omului, având un caracter cvasi-sacru. Totuși decăderea morală fără precedent a lumii de astăzi, care și-a făcut aproape un scop din căutarea plăcerii (Părintele Stăniloae vorbește despre un „pansexualism dizolvant”, iar Părintele Sofronie de la Essex de o adevărată „cultură a păcatului”), ca și necunoașterea voinței lui Dumnezeu în legătură cu viața conjugală (neștiința fiind, după Sfinții Părinți, primul din cei trei uriași - alături de trândăvie și uitare - care ucide sufletul omului) fac necesară o astfel de carte. De fapt, tinerii înșiși au cerut-o și tot ei au exprimat aprecieri superlative încă pe când ea era doar pe Internet. Fratele Danion Vasile a scris această nouă carte din iubire față de semenii săi tineri ca și el, dar și din datoria de „străjer”, alături de ceilalți slujitori ai Bisericii puși de Dumnezeu să trâmbițeze celorlalți pericolul care îi paște sau în care se află. Iată ce spune proorocul Iezechiel: *Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri”, și tu nu-i vei grăi nimic, ca să prevestești pe păcătos să se abată de*

la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta (Iez. 33, 8). Și tu, fiul omului, spune casei lui Israel: Voi ziceți așa: „Nelegiuirile noastre și păcatele noastre sunt asupra noastră și ne stingem în ele; cum vom putea dar să trăim?” Spune-le: Precum e adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel? (Iez. 33, 10-11).

Așadar, Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Tim. 2, 4). Pentru aceasta însă, fiecare trebuie să facă efortul de a ajunge la cunoașterea adevărului, care îl face liber (cf. Ioan 8, 32).

În privința vieții conjugale, Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat și femeie și că i-a dat poruncă să se înmulțească, să umple pământul și să-l stăpânească (cf. Fac. 1, 27-28). Unirea conjugală dintre bărbat și femeie, numită în Biblie „cunoaștere”, pentru că este o descoperire a unuia în celălalt, are deci ca scop perpetuarea vieții și înmulțirea neamului omenesc.

Noi nu cunoaștem cum ar fi fost unirea între bărbat și femeie dacă n-ar fi intervenit păcatul originar. Unii Sfinți Părinți spun chiar că înmulțirea neamului omenesc s-ar fi făcut pe altă cale decât prin unirea conjugală așa cum se cunoaște ea după păcat. Cert este că păcatul originar a afectat și unirea conjugală a primilor oameni și a urmașilor lor prin falsificarea iubirii și apariția plăcerii pătimase. Sfânta Scriptură ne spune că după păcat, dispărând armonia primordială, femeia va fi atrasă de bărbatul său care o va stăpâni (cf. Fac. 3, 16). Astfel, tot omul se zămislește în fărădelegi și se naște în păcate (cf. Ps. 50, 6). Cu toate acestea, nașterea de copii este o condiție nu numai pentru înmulțirea neamului omenesc, ci și pentru mântuirea femeii și a bărbatului. Sfântul Apostol Pavel spune că *femeia se va mântui prin naștere de fii, dacă stăruie cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie* (I Tim. 2, 15).

Că unirea conjugală nu poate reprezenta un scop în sine și că ea trebuie depășită de la o vârstă oarecare, o arată Mântuitorul când spune că *la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer* (Matei 22,30). Sfântul Apostol Pavel spune și el că în Hristos *nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte bărbătească și parte femeiască* (Gal. 3, 28).

Împiedicarea nașterii de copii și căutarea doar a plăcerii în unirea bărbatului cu femeia este un păcat împotriva firii, cu consecințe grave atât pentru sufletul și pentru trupul lor, cât și pentru urmași, dacă aceștia vor veni. Sfânta Scriptură ne relatează cazul lui Onan, care *vârsa sămânța jos ca să nu ridice urmași fratelui său* (Fac. 38, 9). Prin aceasta, el făcea un rău înaintea lui Dumnezeu, care l-a omorât (cf. Fac. 38, 10).

În Biblie găsim și alte încălcări ale poruncii primordiale *creșteți și vă înmulțiți*, cum sunt: adulterul, homosexualitatea, bestialitatea (împreunarea cu animale)..., toate reprezentând în fond pervertiri ale iubirii. Dacă adăugăm și crima avortului, necunoscută în vremea alcătuirii Sfintei Scripturi, avem aici un tablou sumbru al degradării ființei umane, care se abate de la legea lui Dumnezeu. Astăzi, păcatele legate de trup s-au înmulțit și s-au generalizat. Și, o dată cu ele, s-a înmulțit și suferința oamenilor, ca o consecință directă a păcatului. Pentru că orice abatere de la rânduiala înscrisă de Dumnezeu în natura omului și revelată în Scriptură pentru cei care nu mai știu să trăiască după *legea firii* înseamnă *pângărirea trupului* (Rom. 1, 24), și își ia răsplata cuvenită rătăcirii în însuși trupul lor (cf. Rom. 1, 27). Până și natura suferă și se răzbună asupra noastră. Căci patimile și furtunile lăuntrice se răsfrâng asupra mediului înconjurător, poluându-l și distrugându-i echilibrul. Înmulțirea catastrofelor naturale din ultima vreme nu poate fi pusă decât în legătură cu înmulțirea păcatului.

Din cartea aceasta înțelegem înainte de toate că fericirea pe care o caută omul nu se poate găsi în păcat, adică în plăcerile legate de simțuri, care nu sunt decât pervertiri ale iubirii curate lăsate de Dumnezeu. Fericirea este numai în virtute, la care se ajunge prin lupta împotriva păcatului, și prin virtute dobândim libertatea interioară. Aceasta ne deschide ochii ca să vedem totul curat, dincolo de mizeriile acestei lumi marcate de păcat. Să vedem deci omul și creația așa cum au fost făcute de Dumnezeu și să ne minunăm mereu de frumusețea lor.

Dar pentru a ne angaja în această luptă, ne trebuie multă credință, iar pe parcursul ei, multă osteneală și ajutorul duhovnicului, căci încununarea vine doar la sfârșit. Totuși Dumnezeu nu ne lasă nici o clipă singuri, ci ne mângâie cu cercetările Sale în toate momentele grele prin care trecem. În fond, Hristos luptă și suferă în noi, și tot El biruie în noi, dacă conștientizăm mereu, prin rugăciune și post, ca și prin împărtășirea deasă cu Sfintele Taine, prezența Sa tainică în noi. În lupta duhovnicească, important este să nu cedăm ispitei, iar dacă am căzut, s-o luăm imediat de la capăt.

Războiul trupului este unul dintre cele mai grele, însă și darul lui Dumnezeu este pe măsura efortului pe care-l facem. *Dă sângele și vei primi Duhul* este legea duhovnicească a Ortodoxiei.

Binecuvântarea Domnului să fie peste toți tinerii care se angajează în războiul duhovnicesc pentru curăția sufletească și trupească, singura dătătoare de fericire și de mântuire.

„Am ezitat foarte mult să abordez această problemă a sexualității umane din punctul de vedere al Bisericii Ortodoxe. În mod normal, acesta este un subiect personal, o problemă de îndrumare duhovnicească la spovedanie, ceva ce de obicei nu se discută. Dar condițiile societății în care trăim sunt oricum numai normale nu. Nu numai că problemele sexuale sunt discutate deschis în locuri cât se poate de inadecvate, dar în societatea modernă domnește perversitatea naturii sexualității umane. Prin urmare, preoții, chiar și cei din cinul monahal, nu pot rămâne muți în fața acestei probleme...”¹

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna

---

¹ *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 153.

În loc de introducere²:

„Mea culpa...” sau de ce nu vin tinerii la Biserică?
– cuvânt către tinerii „puțin credincioși” –

Un seminarist ar putea afirma cu convingere că una dintre diferențele fundamentale dintre Biserica Ortodoxă și cea catolică este că, de-a lungul istoriei, Ortodoxia nu a cunoscut greșelile grave care au desacralizat spațiul catolic. De la vânzarea de indulgențe și până la inchiziție, tot soiul de inovații au ridicat semne de întrebare celor care constatau o diferență între duhul Evangheliei și duhul Bisericii apusene instituționalizate, care căuta mai mult puterea lumească decât călăuzirea sufletelor spre rai. Papa Ioan Paul al II-lea (ca și alți ierarhi renumiți ai Bisericii catolice) și-a cerut public iertare pentru unele greșeli, mai mici sau mai mari, ale Bisericii Catolice. Unii oameni au constatat că există și ierarhi catolici care înțeleg unele greșeli ale Bisericii, dar prin această constatare încrederea catolicilor în Biserica din care fac parte nu le-a crescut, ci le-a scăzut. „Mea culpa” venită din partea Bisericii Catolice era o dovadă foarte clară a faptului că această Biserică, deși se consideră trup al lui Hristos, sau parte a trupului lui Hristos, greșește. Adică nu respiră mireasma sfințeniei și adevărului. Grav, foarte grav.

„Ce bine este la noi, că nu trebuie să își ceară iertare Patriarhul sau Sinodul nici pentru indulgențe, nici pentru inchiziție. Ne-a ferit Dumnezeu de așa ceva. Situația de la catolici e mult mai tristă...”

Până la un punct, sunt de acord cu această afirmație (de altfel, implicațiile ei se observă într-o multitudine de forme în modul în care omul contemporan, din Apus sau Răsărit, se raportează la Dumnezeu mărturisit de Sfânta Scriptură și de Sfânta Tradiție). Mai mult încă, nu știu dacă indulgențele și inchiziția ar fi de fapt cele mai negre pete de pe fața Bisericii catolice. Nu voi

---

² Prezentul volum reunește părțile trilogiei *Tinerii și sexualitatea* – și anume: *Între iubire și păcat* (Editura Lucman, 2006), *Întrebări și răspunsuri* (Editura Lucman, 2006) și *Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005). Articolele au fost revăzute și completate cu câteva note de subsol. Structura celor trei părți ale cărții de față o respectă în mare pe cea a volumelor inițiale, fiind schimbată doar poziția unor texte de la începutul sau sfârșitul fiecărei părți. Acest articol a apărut inițial ca introducere a volumului *Păcate noi, păcate vechi*.

scrie aici însă despre problemele vecinului, pentru că dacă vecinul e pe patul morții nu e un semn că eu sunt sănătos tun.

Eu cred că și credincioșii Bisericii Ortodoxe – printre care mă număr și eu – ar trebui să își facă *mea culpa*, de la vlădică până la opincă. Pentru mai multe greșeli ale lor (vă voi scrie mai încolo la ce fel de *mea culpa* mă refer). Și una dintre ele este modul în care sufocăm fără să ne dăm seama glasul Evangheliei lui Hristos. Acum mă adresez tinerilor, deci nu voi ramifica mai mult discuția: ce face Biserica Ortodoxă pentru tineri în secolul XXI?

Ne pare bine că suntem singurii care am păstrat neschimbat adevărul mărturisit de Hristos Dumnezeu, de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți. Dar ne-a făcut vii acest adevăr? Și cum am reușit să îl împărtășim altora?

„Tinerii sunt destrăbălați”, „tinerii sunt iubitori de patimi”, „tinerii sunt neascultători”, „tinerii sunt fără frică de Dumnezeu...” Am auzit de multe ori aceste constatări moraliste. Întrebarea mea este: au avut tinerii condițiile necesare pentru a înțelege viața creștină sau nu?

„Dar ce, sunt predestinați la pierzanie? Bineînțeles că au avut-o...”

Nu, nu am zis că sunt predestinați la pierzanie, nimeni nu e predestinat nici la bine, nici la rău. Problema este că tinerii resping nu credința în Hristos, așa cum o mărturisește Biserica prin glasul sfinților săi, ci resping un surrogat de credință care nu îi convinge. De ce un tânăr care a fost crescut într-o familie cu adevărat creștină - și nu într-una creștină numai în fotografii - se poartă cu totul altfel decât un tânăr care a crescut într-o familie păgână, cu părinți necredincioși, sau într-una cu părinți care, deși credeau în Dumnezeu, nu mergeau la biserică?

Se pot reproșa multe tinerilor. Dar și ei sunt în măsură să facă reproșuri... Îndrăznesc, cu inima strânsă, să dau cuvântul tinerei generații, mai precis al acelei părți din ea care stă departe de Biserică nu pentru că ar fi urâtoare de Hristos, ci pentru că nimeni nu a încercat să îi vorbească despre El. Voi încerca să reproduc cuvintele pe care mi le-a spus un tânăr cu care am stat de vorbă:

„Da, generația noastră este rebelă... Dar cum am fi putut fi altfel? Cine ne-a învățat altceva? E atâta minciună în jurul nostru, e atâta răutate și mizerie în lumea oamenilor mari, că noi nu ne dorim așa ceva. Suntem protestatari. Dar este singurul mod în care ne putem exprima disprețul față de o societate care începe să semene cu un cadavru. Toți vorbesc că e bine să fii cinstit, dar toți fură. Toți laudă adevărul, dar mint.

Cum să ne gândim la întemeierea unei familii, când vedem că familia e atât de șubredă? Vrem dragoste, și ne dăm seama că familia e un loc în care dragostea este ucisă. Sunt speriați preoții că sunt atâtea divorțuri. Și ce, e mai bine să stea oamenii împreună fără să se iubească?

Oare asta Îi place lui Dumnezeu? O relație formală, în care nici unul nu e împlinit? Nu ne trebuie așa ceva. Mai bine lipsă. Rămânem cu poveștile noastre de iubire care, cu toate minusurile lor, nu ajung la coșmarul unei căsătorii.

Ce am văzut în familiile noastre? Certuri între părinți, neînțelegeri... Și ce educație am primit? Numai sfaturi să fim cuminiți, sau amenințări cu bătaia dacă nu ascultăm. Dar ce modele am avut în părinții noștri?

Și de ce suntem departe de Dumnezeu? Dar cine ne-a ajutat să fim aproape? Părinții noștri nu calcă la biserică nici măcar de Crăciun, poate doar de Paști, la botezuri, nunți sau înmormântări.

Iar profesorii de religie, majoritatea, nu sunt nici ei mai buni. Ne zic că fumatul e păcat, dar în cancelarii fumează cot la cot cu ceilalți. Își țin orele cu plictiseală, și nu ne spun nimic convingător.

Iar în biserică... Ce putem vedea? Creștini care sunt buni să facă morală dacă ne văd că intrăm acolo îmbrăcați ciudat, și au atâta răutate când ne dau afară, încât nu ne mai trebuie să călcăm altă dată.

E atâta teatru, atâta fățarnicie la creștini... Și nu e o constatare pripită. Avem doar atâtea rude care semnează condica de prezență la biserică, nelipsind la nici o liturghie. Dar, când e vorba de împărțit moșteniri, sar toți cu gura mare, uitând de credință și de înțelegere. Iar când e vorba de îngrijirea unui bunic, fug toți în toate părțile, că sunt ocupați cu problemele lor. Asta e credința?

Ce să mai vorbim despre preoți? Preoți care vorbesc despre sărăcie, dar au mașini și case scumpe, luate din bănuțul enoriașilor. Vorbesc despre post, în timp ce săracii mor de foame, iar ei se îngrașă de la un an la altul. Preoți păcătoși? Vuiesc ziarele de știri senzaționale despre ultimul chiolhan făcut de popi sau de ultimul divorț cerut de o preoteasă înșelată. Sunt atâtea biserici goale din cauza preoților... Și dacă adulții nu calcă prin ele, noi de ce ne-am duce?

Da, nu mergem la biserică. Și asta nu pentru că nu credem în Dumnezeu. Nu pentru că nu avem nevoie de dragostea Lui. Nu, avem atâtea nevoie de Cineva care să ne iubească cu adevărat, într-o lume atât de murdară.

Dar ne poate ajuta Biserica să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu? Nu credem asta. Nu avem motive să credem asta. Așa că rămânem cu viața noastră, cu problemele noastre, cu singurătatea noastră. Dacă Dumnezeu nu ne caută, noi nu știm să ieșim în căutarea Lui. Lăsați-ne în pace..."

Scurt și la obiect. Nu am reușit să îmi aduc aminte toate reproșurile, dar înghițeam în sec auzindu-le. Nu puteam contesta faptul că unele dintre ele erau foarte realiste. Nu voi reproduce aici răspunsul pe care i l-am dat tânărului. Ci doar voi încerca să analizez puțin justetea reproșurilor sale.

O primă observație este că ar fi foarte bine să fie mulți tineri în așteptarea lui Dumnezeu, așa cum era tânărul acesta. Din păcate, mulți tineri sunt atât de prinși de problemele lor zilnice, încât pur și simplu au uitat cu totul de Dumnezeu, despre a Căruia existență consideră că nu ar putea decât să îi stânjenească.

„Și deci, e mai bine să faci reproșuri Bisericii decât să îți vezi de viața ta?”

Nu, nu așa se pune problema. Nu e bine să faci reproșuri numai pentru a-ți justifica îndepărtarea de Dumnezeu. Dar, în drumul spre Dumnezeu, mulți trec printr-o etapă de rețineri, de întrebări, de contestări. Dar dacă la baza tuturor contestărilor stă foamea de Dumnezeu, încă nu e rău. Neîncercând să își justifice păcatele, părintele Serafim Rose spunea că atunci când - înainte de convertire - bea până se îmbăta, o făcea pentru că simțea lipsa lui Dumnezeu. Căuta să își aline prin băutura starea aceea tensionată de lipsă a lui Dumnezeu (pe mulți însă, alinarea setei de Dumnezeu prin satisfacerea patimilor i-a dus spre iad; nu putem generaliza excepțiile).

Sunt tineri, asemenea lui Eugen Rose, care simt lipsa lui Dumnezeu. Ar vrea să creadă, dar se poticnesc de o mulțime de obstacole. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că, dacă drept-credincioșii ar fi trăit cum trebuie, păgânii s-ar fi convertit la credința creștină. Încerc să adaptez puțin cuvintele sale: dacă oamenii maturi ar fi trăit credința creștină cum trebuie, atunci tinerii nu ar mai fi trăit ca păgânii... Și acum, eu ce fac? Le iau apărarea tinerilor destrăbălați? Deci automat îmi exprim acordul față de destrăbălarea lor? Nu, în nici un caz. Dar îi iubesc pe tineri, și cred că orice creștin ar trebui să îi iubească și să își dorească convertirea lor (folosesc termenul de *convertire* pentru că, deși acești tineri au primit Botezul în copilărie, nu au trăit ca niște mădule ale Bisericii).

Să vorbim puțin despre reproșurile de mai sus. Cred că pot fi reduse la următoarele lucruri: că tinerii nu au parte de o catehizare specială, că nu au găsit în familiile lor modele de credință, că se smintesc de ceea ce văd la unii creștini, la unii profesori de religie și chiar la unii preoți.

Nu cred că vreunui om i-ar fi ușor să respingă dragostea lui Dumnezeu după ce a cunoscut-o. Tinerii o resping fără să știe ce resping. Ei văd în Dumnezeu doar idolul pe care îl adoră inconștient creștinii fățarnici, creștinii formalști sau chiar creștinii care iubesc păcatul mai mult decât mântuirea. Pe tineri nu i-a ajutat și nici nu îi ajută aproape nimeni să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu. Până și răstignirea lui Hristos o privesc ca pe un gest comercial, de plată pentru păcatele oamenilor, ca pe o reglare de conturi între Părintele Ceresc și omenirea reprezentată de Dumnezeu-Omul Hristos. Nu o înțeleg ca pe cea mai mare dovadă de dragoste.

În ce ar trebui să constea catehizarea tinerilor? Prin ce se deosebesc ei de oamenii maturi? Nu sunt și unii și alții chemați la aceeași mântuire? Ba da. Numai că tinerii au nevoie să li se vorbească într-un limbaj accesibil, cu cât mai puține arhaisme, cu cât mai puține refrene. Ei fac alergie la limbajul de lemn. Și asta nu e rău. Alergia lor este motivată de faptul că limbajul de lemn ascunde lipsa unei relații vii cu Hristos, este semn al uscăciunii, al micimii sufletești, al discrepanței dintre mesaj și propovăduitorul acestuia (un preot

sporit în viața duhovnicească, oricât de simplu ar fi, nu folosește limbajul de lemn).

Mesajul creștin nu se adresează roboților, nici altor produse fabricate în serie. Și așa cum un profesor universitar se adresează într-un fel în fața unor politicieni și în alt fel unor muncitori, tot așa și slujitorii Bisericii ar trebui să se adreseze într-un fel aparte fiecărei categorii de ascultători. Dacă încerci să îi iei pe intelectuali doar cu minuni din Viețile Sfinților, îți vor râde în față. Dacă încerci să îi iei pe muncitori doar cu învățături dogmatice, nu vor înțelege nimic. Tot așa, dacă încerci să le vorbești tinerilor într-un limbaj pe care nu îl înțeleg, rezultatul va fi îndoielnic.

Totuși, de ce sute de ani nu s-au scris decât foarte puține texte adresate tinerilor? Un posibil răspuns ar fi că vreme de veacuri tinerii au avut parte de educație creștină în familie. Și această educație dădea cele mai bune roade. Nu era nevoie ca tinerii să alege foarte mult ca să primească răspunsuri la întrebările lor privitoare la rostul omului, al lumii, la păcat, la mântuire. Cele mai multe răspunsuri le primeau chiar de la părinții lor care trăiau pentru Dumnezeu. Și, când părinții nu știau să răspundă, atunci tinerii se sfătuiau cu preotul din sat, care le alunga nedumeririle. Dacă nu totdeauna, de cele mai multe ori.

Dacă ne gândim că până la apariția tiparului era foarte greu să faci rost de o carte (valoarea unei cărți fiind foarte mare), este lesne de înțeles de ce se scriau mai ales cărți care erau cu adevărat de folos și necesare (Gutenberg a inventat tiparul pe la jumătatea secolului al XV-lea; marea majoritate a sfinților teologi cinstiți de Biserică au trăit înainte de această perioadă). Pe de altă parte, sfinții nu făceau nimic inutil: câtă vreme îi învățau pe creștini cum să își crească copiii în frica lui Dumnezeu, și copiii creșteau pe calea credinței, nu este de mirare că nu sunt prea multe scrieri care să îi călăuzească pe tineri spre Biserică. Sunt în schimb multe, foarte multe pentru oamenii credincioși.

Nevoia reală de cărți duhovnicești pentru tineri s-a acutizat de la Revoluția Franceză încoace. Necredința s-a luptat să dărâme orice bastion al credinței, modernismul să spulbere tradiționalismul. Comunismul a dat una dintre cele mai puternice lovituri Bisericii. Este deci de înțeles de ce, după căderea comunismului, mulți tineri au simțit nevoia să găsească în cărțile religioase răspunsuri la întrebările esențiale. De ce lipsesc astfel de cărți? Sau mai bine zis de ce sunt atât de puține cărți pentru această categorie de cititori? Vlădica Varnava Beliaev, un episcop rus nebun pentru Hristos care a fost prigonit de călăii fiarei comuniste, a scris și literatură pentru tineri. El, care scrisese cărți teologice de o adâncime duhovnicească extraordinară, și-a găsit timp și pentru așa ceva. Considera că tinerii nu pot fi lesne receptivi la scrierile Sfinților Părinți, care sunt prea greoaie pentru ei. Și eu împărtășesc același punct de vedere. Și constat că există puține care se adresează tinerilor ce se află

la primii pași în viața creștină, și cu atât mai puține cărți care îi pun pe gânduri pe tinerii care stau departe de Biserică...

Nici în ce privește catehizarea directă situația nu este mai bună. Preoții ortodocși abia acum iau în vizor un teritoriu pe care sectele l-au asaltat de mult: maidanul, teritoriul de *după blocuri*. Experiența acumulată în Occident - cu găștile de drogați, de rockeri, de rebeli - îi ajută pe sectanți să sporească într-o lucrare misionară în care ortodocșii fac abia primii pași. Trist, nu? Sectele s-au specializat atât de bine în ademenirea tinerilor obișnuiți, încât își permit să facă misiune și între golani cartierului. Pe când noi abia avem grijă de puținii tineri care calcă pragul Bisericii...

Nu încerc să laud sectele. Ci încerc să arăt că se poate face misiune și acolo unde Biserica șovăie să o facă.

Ce s-a întâmplat? Biserica a primit în secolul XX o lovitură decisivă: prigoana comunistă, deși a născut mulți mucenici, a reușit să îi îndepărteze pe mulți de credință. Diavolul, înțelegând că prin prigoane întărește Biserica, și-a dat seama că trebuie să îi rupă pe mucenici de restul credincioșilor, să îi convingă pe oameni că mucenicii sunt dușmani ai statului, ai progresului, ai păcii. Poporul, în loc să se lase binecuvântat de sângele mucenicesc, s-a lăsat păcălit de diavol și s-a îndepărtat de Biserică. Prima etapă a constatat în trecerea de la credința mărturisită de Biserică și trăită în comuniune cu preotul și cu ceilalți creștini la credința lipsită de manifestări exterioare („cred în sufletul meu, nu am nevoie de altceva...”). A doua a fost înlocuirea acestei credințe superficiale cu indiferența religioasă. Următoarea etapă a fost ateismul, negarea existenței lui Dumnezeu. Ultima etapă a ateismului a fost prigonirea credinței în Dumnezeu.

Prigoana comunistă a schimbat radical istoria Bisericii și, implicit, istoria lumii. Mulți sfinți care au trăit în acea vreme au profețit că după căderea comunismului va veni o perioadă de scurtă înflorire a Bisericii, după care va veni sfârșitul lumii. „Înflorirea” Bisericii – la care de altfel asistăm – este un proces firesc: după ce omului i s-a impus să ducă o viață fără Dumnezeu, după căderea *lanțurilor* ateismului unii au pornit pe calea Bisericii. Dar răul care a prins rădăcini în conștiințele maselor nu se va lăsa *exorcizat*: își va spune cuvântul și, în cele din urmă - în vremurile apocaliptice -, va triumfa. Dar biruința sa va fi de scurtă durată.

Nu e deci de mirare că în secolul XX a cam lipsit misionarismul îndreptat spre tineret. S-a încercat sugrumarea oricărei tentative de misionarism ortodox, indiferent de categoria țintă. Călăii comuniști s-au arătat mai crânceni decât prigonitorii din primele veacuri ale Bisericii.

Dar ce s-a întâmplat cu spațiile ortodoxe în care credința nu a fost prigonită? Același lucru care s-a întâmplat cu întreaga lume: secolul XX a fost perioada unei puternice învieri a păgânismului, a fost perioada în care omul s-a luptat din toate puterile să dărâme orice urmă de tradiționalism și să trăiască

după propriile pofte și patimi. Ce a făcut comunismul în unele țări a făcut iubirea de patimi în altele. Prigoana pe care credința creștină a suferit-o de la călăii comuniști nu a avut roade mai rele decât cea suferită de la idoli desfrâului, pe care lumea i-a îmbrățișat și îi mai îmbrățișează și astăzi.

De ce nu sunt mai mulți tineri în biserică? Și pentru că părinții lor nu au fost în biserică atunci când erau tineri. Securitatea comunistă interzisesse în mod special catehizarea tinerilor. Mulți preoți au fost aruncați în închisoare pentru că au îndrăznit să calce această interdicție și să le vorbească tinerilor despre Dumnezeu.

De ce sunt atât de vlăguiți mulți dintre creștinii din zilele noastre? Pentru că prigonitorii comuniști au avut grijă să îi închidă sau să îi ucidă pe creștinii râvnitori. Împreună cu ei i-au persecutat și pe preoții, diaconii, arhierii și monahii iubitori de Hristos. (Sinodul Bisericii Ruse a canonizat o mare parte dintre aceștia.)

Cât despre preoții sau profesorii de religie care nu își împlinesc datoria cum trebuie, îi va judeca Însuși Hristos, nu trebuie să îi mai judecăm și noi. Numai că ei sunt exponenții bolnavi ai unui organism bolnav. Cum ar fi putut răsări niște preoți păcătoși dintr-o obște cu adevărat creștină? Cum ar fi avut loc profesorii de religie păcătoși într-un mediu sănătos?

Oricum, prea mult se face vâlvă cu preoții păcătoși, și prea puțin se vorbește despre preoții cu viață sfântă. Da, există preoți și monahi care sunt urmași vrednici ai sfinților din vechime. Numai că mass-media nu vrea să audă de ei. Și nici lumea iubitoare de păcat, pentru că îi consideră un fel de extremiști. Ceea ce într-un fel și sunt: pentru că sunt ucenicii lui Hristos, ai Celui care a întors lumea pe dos. Sau, mai bine zis, ai Celui care a încercat să aducă la starea normală lumea întoarsă pe dos.

Date fiind condițiile acestea, adică cu atâta apostazie în jur, mai au oare vreo șansă tinerii să ducă o viață curată? Când desfrâul face victime prin atâtea mijloace, mai poate rezista cineva curselor diavolului?

Paradoxal, da. Pentru că cel care ține partea celor slabi este tocmai Dumnezeu. Oricât de variate ar fi modurile prin care diavolul propovăduiește desfrâul, oricât de slabi ar fi creștinii, oricât de fățarnici ar fi cei care se grăbesc să îi gonească pe tineri din biserică – dacă au venit cu blugii rupte sau cu alte „drăcovenii” –, totuși Dumnezeu găsește un mijloc să ajungă la sufletele tinerilor. Cu greu, e adevărat. Dar reușește. Când lumea va fi atât de pervertită încât Îl va respinge cu totul pe Dumnezeu, va veni sfârșitul. Dar mai e până atunci.

Oricum, niciodată viața creștină nu a fost ușoară. Nu mă refer neapărat la perioada primelor prigoane, când un botez era o invitație în alb la chinuri și mucenicie. Mă refer mai ales la perioadele mai liniștite ale Bisericii. Da, nici în acele perioade diavolul nu a intrat în concediu. Întotdeauna, indiferent de vreme, el s-a luptat să îi câștige pe oameni în ghearele sale. Cu toate eforturile

sale, mai există totuși preoți cu viață sfântă, și monahi iubitori de nevoință, și familii creștine care strălucesc în întunericul lumii.

Tinerii nu sunt predestinați la iad, chiar dacă parcă Biserica nu reușește să bată la poarta inimilor lor destul de tare pentru a se face auzită. Chiar dacă misiunea Bisericii în rândul tinerilor este destul de timidă, totuși misiunea pe care o face Hristos, capul Bisericii, în rândul lor este din ce în ce mai puternică. Aflăm din Sfânta Scriptură că, unde *s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul* (Rom. 5, 20). E firesc să fie așa: altfel, oamenii nu ar fi reușit să reziste unor ispite atât de mari. Numai că, oricât de mari sunt ispitele, întotdeauna oamenii le pot face față. Dumnezeu le dă întotdeauna puterea de a rezista. Așa cum i-a întărit pe mucenicii care erau arși pe rug.

Da, le este greu tinerilor să se apropie de Biserică. Dar Hristos îi cheamă la El din ce în ce mai puternic. El vede frământările lor, vede căderile lor. Și le întinde mâna pentru a-i ridica.

De ce nu vin tinerii la Biserică? Poate și pentru faptul că nu aud chemarea Bisericii, poate și pentru că cei care poartă numele de creștini nu îi ajută să asculte această chemare.

Am început cuvântul de față exprimându-mi reținerea față de afirmația că numai Biserica Catolică trebuie să facă *mea culpa*, pentru că numai slujitorii ei au greșit - prin inchiziție, vânzarea de indulgențe și alte inovații asemănătoare. Cineva spunea: „Cred că într-un fel și Biserica Ortodoxă ar trebui să facă *mea culpa* față de săracii pe care nu îi ajută nimeni, față de homosexualii pe care nu îi catehizează nimeni, față de aurolacii din canale pe care nimeni nu îi bagă în seamă”. Și lista aceasta ar putea continua: față de tinerii care sunt trecuți cu vederea, față de intelectualii care sunt arătați cu degetul ca dușmani ai credinței, deși nimeni nu încearcă să îi catehizeze, ...

Dar nu rezolvăm nimic constatând anumite lipsuri.

Totuși, eu nu cred că Biserica ar putea să își facă *mea culpa*. Biserica este sfântă, este Trupul lui Hristos. Biserica nu poate greși. Pot greși mădularele ei, care sunt oamenii, adică noi.

Da, noi, ortodocșii, ar trebui să ne facem *mea culpa* pentru lipsa noastră de dragoste față de cei care stau departe de Hristos. Un ierarh ortodox a făcut *mea culpa* pentru faptul că a colaborat cu Securitatea, și astfel greșeala recunoscută i-a fost „pe jumătate iertată” (de opinia publică, la nivel omenesc, că păcatele nu le iartă decât Dumnezeu prin duhovnic). Eu nu la o recunoaștere publică a păcatelor mă refer. Ci la o recunoaștere sinceră a unui astfel de păcat în fața duhovnicului. De altfel, în *Pelerinul rus* – una dintre cele mai citite cărți duhovnicești – vedem cum un părinte îmbunătățit recomandă ca la fiecare spovedanie creștinii să spovedească și faptul că nu arată destulă dragoste aproapelui lor. Or, faptul că nu facem mai mult efort pentru a-i apropia de Hristos pe cei care stau departe (și nu mă refer aici la impunerea credinței în stil inchizitorial, ci la mărturisirea jertfelnică, așa cum au făcut-o Sfinții

Apostoli) este o dovadă că nu îi iubim destul. Și că nu plinim porunca de a ne iubi aproapele. Ce iubire este aceea de a-l vedea pe cel iubit că merge pe drumul spre prăpastie, în timp ce tu te gândești doar la problemele tale?

Da, tinerilor, să știți că pe Hristos Îl doare faptul că prea puțini preoți și credincioși ard de dorul de a vă lua de mână și de a vă aduce în biserică... Dar să știți că Hristos Se bucură de fiecare dată când unul dintre voi pornește pe calea mântuirii. Nu uitați că, și dacă vi se pare că Hristos v-a uitat, El abia așteaptă să găsească porțița prin care să intre în inimile voastre.

Iar noi, ceilalți, ar trebui să ne rugăm mai mult pentru voi, să ne doară că nu vă ieșim în întâmpinare. Ar trebui ca la fiecare spovedanie să spunem și pentru asta: „Mea culpa...”. Dacă vom face așa, viețile noastre – și implicit relația noastră cu voi – se vor schimba. Iar vouă vă va fi un pic mai bine, adică un pic mai ușor să veniți spre Biserică. Nu-i așa?

PARTEA ÎNTÂI – ÎNTRE IUBIRE ȘI PĂCAT

„Va veni ceasul, și acum este...”

Bună!

Eu sunt una dintre acelea cu care nimănui nu-i face plăcere să vorbească: o desfrânată. Sunt studentă în ultimul an, din marea bunătate a lui Dumnezeu, care se varsă și peste cei buni și peste cei răi.

În urmă cu 2 luni am cunoscut un băiat bun... El și-a păstrat fecioria, dar eu nu. Eu am căzut în păcatul desfrânării de la 16 ani, cu unul din foștii mei prieteni cu care am stat 6 ani (acum am 24 de ani). Între timp am dat peste un duhovnic bun, care a aruncat sămânța și pe pământul uscat al sufletului meu, sperând că aceasta va rodi spre slava lui Dumnezeu și până la urmă am renunțat la acel prieten (dar nu și la desfrânare, se pare, cel puțin nu la cea din mintea mea). Neavând prieten, îmi era mai ușor să mă feresc de desfrânare (cu fapta), dar de îndată ce îmi făceam un prieten bun, lupta mea se prăbușea. Dumnezeu m-a întors prin necazuri, dar eu nu am fost hotărâtă să rămân lângă El și m-am întors la vărsătura mea (nu vă condamnați dacă vă scârbiți de mine, căci și mie îmi este silă de mine). Astfel am concluzionat că băieții sunt ocazia și nu cauza desfrânării mele, și, din moment ce cauza este în mine (patima desfrânării), poate ar fi mai bine să îmi păstrez prietenul și să încep să lupt cu patima. Această decizie a mea a rămas doar la stadiul de proiect, căci de fiecare dată când mă aflu în prezența lui mă port ca o curvă (iertăți-mă, dar cuvântul desfrânată e prea blând), și în perioadele de pauză tocmai eu îi fac apologia vieții curate în Hristos. În ultima perioadă am încercat să înțeleg ortodoxia, dar din păcate m-am limitat doar la schimbarea exterioară (port fuste lungi etc.), iar în mine e o mocirlă de nedescris. Mă gândesc că am smintit pe unii băieți mai evlavioși care cunosc trecutul meu murdar și văd această schimbare nesinceră.

Am fost [folosesc trecutul pentru că nădăjduiesc că fiecare clipă poate fi pentru mine acel „acum” („va veni ceasul, și acum este”) al schimbării] o curvă din pasiune și mi-am cultivat cu multă atenție această latură a sexualității căreia m-am dăruit. Ca unul care v-ați ridicat, vă rog să mă ajutați.

Când l-am întâlnit pe prietenul meu am zis: „gata, mi-am găsit soț”. E curat, nu a mai avut alte prietene sau aventuri, deci e potrivit pentru viața în

Hristos pe care vreau să o duc. Dar, din câte am observat, el e curat pentru că nu a avut ocazia să cadă, iar eu sunt ocazia pe care și-o dorește, în timp ce el este „ocazia” pe care eu nu mi-o doresc.

Din câte am înțeles, ortodoxia arată calea omului spre fericirea veșnică. Știu că scopul vieții e mântuirea, dar nu pot să mă ridic. Mi se pare imposibil ca eu să nu mai fiu o curvă, deși la Dumnezeu și imposibilul este posibil. E dureros că am înțeles câte ceva, dar nu am voința să lupt.

Nu merit să îmi găsesc un soț îndrăgostit de Hristos mai mult decât de mine, dar simt că numai unui asemenea soț m-aș putea supune. Totuși după curvie urmează văduvie (- adică orice păcat își are pedeapsa lui -), cum să sper că voi fi o soție creștină a unui soț credincios? Da, și eu sunt printre cele care cred că nu merită o viață fericită.

Tragedia este că sunt în ultimul an și am mult de învățat. Dotarea mea intelectuală e modestă și trebuie să compensez cu multă muncă, dar sunt foarte tulburată și blocată pe toate planurile. Prietenul meu ar vrea să-i fiu soție (așa spune el), dar nu sunt sigură că mai vreau eu. Mă simt deabusolată, căci am impresia că altul mai bun nu merit, deși știu că nu este el ceea ce mi-aș fi dorit. Nu cred că se va schimba pentru mine (să devină un bărbat credincios), la fel cum și în schimbarea mea îmi este greu să cred, numai dacă Dumnezeu va picura har în sufletele noastre se poate produce o minune.

Eu nu pot purta răspunderea propriului meu suflet, cu ce drept să îl învăț pe el să postească, să se spovedească, să fie mai bun, când eu nu sunt un bun exemplu (căci una spun: că vreau să fiu lângă Hristos, și alta fac: curvesc). Singura rază care m-a călăuzit spre spovedanie a fost întâmplarea cu acel călugăr care cădea în desfrânare și apoi se întorcea și plângea cu amar la icoana Maicii Domnului, iar apoi cădea și iar se întorcea. Diferența dintre mine și călugărul acela este că eu nu plâng cu amar.

Simt că dacă voi cădea în curvia aceea crâncenă (cu tot felul de perversiuni și nelegiuiri cărora le-am slujit cu pasiune), nu mă voi mai putea ridica, și credeți-mă că acest moment este aproape, având în vedere cât de ușor cedează prietenul meu la „atacurile” mele (susținute, dar nu premeditate, căci de fiecare dată îmi pare rău și vreau să nu mai fac).

Nu toți au puterea de a se ridica de atât de jos, iar eu mă simt printre acești neputincioși. SUNT ÎN CĂDERE LIBERĂ.....

Iertați-mă și ajutați-mă.

Doamne ajută!

***

În ultima vreme primesc din ce în ce mai des scrisori de la tineri care, după ce au căzut în anumite păcate, mă roagă să îi ajut. Dar nici o scrisoare nu m-a impresionat atât de tare precum scrisoarea pe care tocmai ați citit-o și voi... Am fost [folosesc trecutul pentru că nădăjduiesc că fiecare clipă poate fi pentru mine acel „acum” („va veni ceasul și acum este”) al schimbării] o

curvă din pasiune și mi-am cultivat cu multă atenție această latură a sexualității căreia m-am dăruit.

Sper că nu greșesc dacă spun că aceeași nădejde de izbăvire de păcat a avut-o și Sfânta Maria Egipteanca atunci când și-a înțeles adâncimea căderii... Ceea ce este cu totul altfel astăzi este că, spre deosebire de secolul al V-lea, în care a trăit sfânta, când comunitatea creștină strălucea prin virtuți, lumea creștină de astăzi este greu lovită de armele patimilor, de armele îngerilor căzuți... Cei care vor să se schimbe, fie ei tineri sau adulți, trec printr-o perioadă – mai lungă sau mai scurtă – de deusolare. Dar, cu toată deusolarea care răzbate din rândurile fetei, dorința de îndreptare a vieții este mult mai mare.

Mie scrisoarea fetei mi se pare o biruință a lui Hristos. Nu prin faptul că fata a trecut de la păcat la sfințenie, ci pentru că fata dă mărturie că glasul conștiinței este viu. Da, iubiților, în acest mileniu III în care valuri de nebuni își trâmbițează perversiunile și căderile lor, strigând asemenea lui Nietzsche că „Dumnezeu a murit”, și o dată cu moartea lui Dumnezeu proclamă moartea conștiinței, totuși un glas spune în șoaptă că Dumnezeu e viu și că, oricât am fi de păcătoși, El ne așteaptă să ne pocăim...

Îmi doresc din tot sufletul ca această fată să ajungă să se bucure ea însăși de lumina cunoașterii lui Dumnezeu și să poată mărturisi și prin faptele ei că cel ce își dorește mântuirea poate birui patimile, oricât de tare ar fi apăsate de ele.

Acestei fete îi dedic cartea de față... Nădăjduiesc că va găsi în ea răspuns la unele întrebări. (De fapt tot duhovnicul este cel care îi poate da ajutorul de care are nevoie, pentru că numai el a primit de la Dumnezeu puterea de a ierta păcatele; față de acest ajutor rândurile mele sunt o picătură de apă într-un ocean, dar pe cel care merge însetat prin deșert îl bucură și câteva picături de apă – picături care îl ajută să-și continue drumul până la prima oază...).

„Cum, îi dedici cartea unei fete care se prezintă ca fiind desfrânată?” – m-ar putea întreba cineva. Da, răspund eu, pentru că tocmai unor astfel de cititori m-am și adresat în rândurile mele. Am scris pentru tinerii care, căzuți mai mult sau mai puțin în păcatul desfrâului, au înțeles că viața nu își poate găsi împlinirea doar în patimi și poftă trecătoare...

Oricât am încerca, ne este destul de greu să ne izolăm sub un clopot de sticlă și să fim surzi la larma lumii moderne. Trăind în lume, ne confruntăm cu ispitele și cu problemele ei. E realitatea, e lumea ce ne înconjoară. Cei ce trăiesc în lume, fie ei și sporiți duhovnicește, trebuie să fie conștienți de ispitele existente, să poată lupta cu ele. În asta stă puterea lor, nu în a le ignora și în a se face că nu le văd, a se preface că ele nu există. Și între cele mai presante ispite se află, incontestabil, cea legată de sexualitate.

Cred că aș fi fost ridicol dacă aș fi tratat un astfel de subiect într-un limbaj angelic, pietist. La sfârșitul unei conferințe pe care am ținut-o

studenților sibieni, duhovnicul lor mi-a mulțumit că nu am vorbit ca și cum măș fi aflat în fața unor tineri *asexuați*... Pentru că folosisem cuvinte *tabu*, atinsesem subiecte *tabu*. (De altfel, la conferințele pe care le-am ținut în centrele universitare, întrebările privitoare la sexualitate nu au lipsit. Dimpotrivă.)

Cei care merg la biserică și se spovedesc des găsec la preoți răspunsurile cele mai potrivite pentru frământările lor. De aceea, am considerat că este bine să răspund mai ales celor care, deși merg uneori la biserică, se rușinează să se spovedească pentru că nu au nădejde că se pot izbăvi din căderile lor. Am mai scris și pentru cei care cred în Dumnezeu, dar, dintr-un motiv sau altul, stau departe de Biserică. Adică unor tineri care nu sunt dispuși să citească o carte de genul *Convorbirilor despre sexualitate* ale lui V.V. Zenkovski. Am încercat să mă adresez chiar și tinerilor al căror puls poate fi regăsit în paginile pe teme de educație sexuală ale revistei *Bravo*, și care sunt considerați *oi pierdute*, deși nici un păstor nu iese în căutarea lor. Ei bine, eu tocmai acestor tineri nebăgați în seamă am încercat să le scriu...³

Fac o paranteză: „Tinerii români pun mai mult accent pe credința în Dumnezeu, mai mult de jumătate declarându-se a fi persoane destul de religioase, după cum arată sondajul de opinie «Situția tineretului și așteptările sale», realizat de CURS la cererea *Autorității Naționale pentru Tineret*. Aplecarea spre religie a persoanelor din segmentul de vârstă 14-19 ani este în concordanță cu dorința lor de a fi pace în lume, însă vine în contrast cu valori precum democrația și libertatea individuală, situate pe ultimele locuri în topul valorilor în care cred tinerii”⁴. Conform sondajului respectiv, pentru tineri cele mai importante sunt următoarele valori: credința în Dumnezeu – pentru 45%, pacea – pentru 44%, respectul pentru ceilalți oameni – pentru 32%, realizarea, împlinirea de sine – pentru 30%. În timp ce, de exemplu, doar 14% au inclus democrația între valorile pe care le acceptă...

Dacă pentru 45% dintre tinerii români este importantă credința (atât de importantă încât a primit cele mai multe *voturi*), de ce oare mare parte dintre acești tineri nu vin la biserică? Doar românii, cel puțin pe hârtie, sunt aproape 90% ortodocși.

---

³ Nu mi-a fost ușor să abordez astfel de teme. A trebuit să citesc multe materiale, articole, cărți smintitoare. Dacă nu m-ar fi ocrotit harul binecuvântării primite de la duhovnicul meu, aș fi terminat această carte îngenuncheat de puterile întunericului. Nădăjduiesc că Dumnezeu mă va păzi până la sfârșitul vieții mele ca să nu cad în păcatele despre care am scris, și pe care scriind le-am *rumegat* în mintea mea. Nu sunt la măsura nepătimirii, nu pot citi lucruri smintitoare fără să fiu vătămat, mai mult sau mai puțin.

⁴ Răzvan Mihai Vintilescu, „Pentru tinerii români, credința și pacea bat democrația și libertatea”, *Cotidianul*, 10 Noiembrie 2005.

Răspunsul este că mulți tineri nu știu ce este de fapt Biserica, și nu înțeleg că Dumnezeu – în care ei cred – a lăsat-o pentru a fi așezământ al mântuirii. Sunt mulți care cred în Dumnezeu, dar stau departe de Biserică, nevrând să ducă o viață de lipsuri și renunțări. Pentru că, nefăcând primii pași în viața creștină, nu își dau seama că viața în Biserică este o viață a împlinirii, și nu a eșecului.

Iar alții, deși înțeleg rostul Bisericii, se consideră prea iubitori de păcat pentru a reuși să își schimbe viața și – fiind prea sinceri ca să ducă o viață de compromis, o viață fățarnică în care una să creadă și alta să facă – preferă să trăiască departe de Hristos, iar la biserică să vină doar la marile sărbători, la botezuri, nunți și înmormântări.

Cred că și acestor tineri, care cred în Dumnezeu dar nu găsesc motive pentru a duce o viață creștină, Biserica ar trebui să le iasă în întâmpinare. Și nu doar prin preoți sau prin profesorii de religie, ci prin fiecare creștin. Trebuie să înțelegem universul noii generații și să sădim în el sămânța cea bună...

În ce privește subiectul sexualitate, cu afirmația „Sexualitatea mea nu-i privește pe părinți” au fost de acord 78% dintre băieți și 67% dintre fete, iar împotriva doar 19% dintre băieți și 29% dintre fete (Sondaj *L' Express - Science & Vie Junior*, 2000⁵).

Am scris articolele din cartea de față ca să le întind tinerilor o mână de ajutor. Dacă greșesc și cât greșesc ieșind în întâmpinarea lor într-un mod neconvențional, Dumnezeu știe. Orice *pionierat* presupune însă niște riscuri. Dar cine fuge de frica riscurilor fuge de țintă. Și pierde...

---

⁵ Preluat din Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 77. Într-un sondaj paralel, la întrebarea „Cu cine ți se întâmplă să vorbești despre sexualitate?”, tinerii au răspuns: cu „colegii de aceeași vârstă: 84%, cel mai bun prieten, cea mai bună prietenă: 73%, colegii de celălalt sex: 54%, iubita, iubitul: 43%, mama: 30%, fratele mai mare, sora mai mare: 24%, tata: 16%, medicul: 10%, profesorul de științe naturale: 7%” (ibidem, p. 73). Oricum, nu cred că e doar vina tinerilor că nu discută mai deschis cu părinții lor anumite chestiuni legate de sexualitate. Nu de puține ori, părinții refuză să își asume problemele și frământările copiilor lor. Și asta nu doar din lipsă de timp...

Între iubire și păcat

„Bună seara, iubite, te-aștept ca și când numai dragostea noastră ar fi pe pământ, mai presus de măriri, de căderi, de cuvânt...” „Bună seara, iubito...”

Am ascultat prima oară cuvintele acestui șlagăr în copilărie... Vocea Loredanei Groza și cea a lui Ion Caramitru m-au impresionat puternic... Mi-am dorit să am și eu parte în viața mea de o asemenea poveste de dragoste. Și, după dezamăgiri și eșecuri, după greșeli mai mari și mai mici, m-am îndrăgostit cu adevărat...

Au trecut mai mult de opt ani de atunci. Și de multe ori simt că numai dragostea *noastră* ar fi pământ, dragostea dintre mine și iubita mea, frumoasa mea, bucuria mea, soția mea... Vreau să vă vorbesc puțin despre frumusețea dragostei...

Poate că ați auzit deseori cum oamenii în vârstă caută să vă convingă că dragostea tinerilor nu e decât un foc de paie, un mijloc de stârnire a poftei trupești. (Nu cred că e numai așa – deși, de multe ori, așa e...).

Cred că, din dorința de a-și feri fiii de patima desfrâului, discursul Bisericii conține o mie de referiri la distrugerea prieteniei prin curvie, dar prea puține referiri la păstrarea unei prietenii frumoase, curate, de durată... (E adevărat că una o implică pe cealaltă, dar dacă un prieten îi spune unui șomer să nu moară de foame nu înseamnă că îl și ajută să își câștige existența...)

Îmi plac foarte mult și versurile următoare: „Bună seara, iubito... Poți să-ți spun în cuvinte că puține mai sunt pe pământ lucruri sfinte, că intră iubiri prematur în morminte. Sunt destui care vor să ne pună la ușa iubirii zăvor, să pună cătușe cuvântului *dor*...”

Mulți tineri simt că dragostea lor e frumoasă și se luptă cu toate puterile ca ea să nu se împuțineze, să nu fie aruncată „prematur în morminte” de către oameni care nu au iubit și nici nu iubesc, de oameni care se răzbună pe alții pentru că nu se simt în stare să iubească...

Există câțiva autori ai unor texte duhovnicești în care, fiind combătută patima desfrâului, este combătută indirect și iubirea – ca și cum nu ar exista iubire curată... Am citit chiar de curând într-o carte împotriva patimii desfrâului unele pasaje în care sunt analizate câteva dintre poeziile de dragoste prezentate în manualele școlare. Unele critici sunt justificate, dar altele...

„Adăugând la nerușinare negrăita hulă prostească: «întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc», *viața* netotului și bicusnicului e o oarecare târfă! Vedeți cât de scârbavnic sunt ispițiți copiii spre gândul

închinării curvești la *idolul* de carne și sânge, adică spre lepădarea de Hristos.
(...)

«A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva,
Cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.
Mă tem că n-am să te mai văd, uneori
Că au să-mi crească aripi ascuțite până la nori
Că ai să te ascunzi într-un ochi străin
Și el o să se-nchidă cu-o frunză de pelin.
Și-atunci mă apropii de pietre și tac
Iau cuvintele și le-nec în mare,
Șuier luna și o răsar și o prefac

Într-o dragoste mare» (Limba română, *Manual pentru clasa a VIII-a*, Humanitas, 2000).

Iar manualul tâlcuiește: «A venit toamna, este vorba despre începutul unei stări de tristețe, melancolie etc». Asta zic și eu: curvia, beția și imaginația sunt înjugate cu tristețea, care duce la deznădejde și la sinucidere. Toată viața *poetilor* e o sinucidere înceată, de unde tragem încheierea: tot *artistul* e o Iudă⁶.

Spuneți-mi sincer, vă conving astfel de critici? Pe mine nu cred că m-ar fi convins...

(Aș fi fost de acord cu faptul că elevii de școală generală sunt cam necoți pentru a înțelege astfel de versuri. Dar cred că sunt cu atât mai necoți a înțelege cum se poate lipi patima de sufletul lor în timp ce citesc poezii din manualele școlare. Și criticile prea dure li se pot părea ridicole...⁷)

De multe ori îi spun soției mele versurile lui Nichita Stănescu: „întreaga ta ființă nu pot să n-o iubesc, prin ea respir, prin ea trăiesc...” Evident, nu folosesc exact aceleași cuvinte... Și, poate, nici nu folosesc cuvinte... (Cred că cele mai multe declarații de dragoste i le-am făcut în gând...)

„Dar cum să trăiești prin altcineva în afară de Dumnezeu? Înseamnă că nu ascuți porunca de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima ta...”

Întrebare: cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când facem un acatist către un sfânt? Sau, cât de des ne gândim la Maica Domnului atunci când citim Psalmii (excepție făcând, evident, versetele proorocești despre ea)?

---

⁶ O cititoare: *Cine a scris aceste comentarii? Mi se pare că nu au nimic de-a face cu ortodoxia. Chiar crezi că se poate asocia cu credința noastră așa ceva? Faptul că cineva care scrie un astfel de comentariu se numește pe sine ortodox nu înseamnă că și este... Ba autorul chiar este ortodox, chiar dacă are unele poziții mai exagerate, cum sunt cele citate de mine. Exagerările scad însă valoarea unui mesaj...*

⁷ Oricum, cartea respectivă este plină de exemple convingătoare. Eu le-am ales pe cele ale căror comentarii le-am considerat nepotrivite...

Întrebarea mea cred că lămurește cum stau lucrurile... Atunci când iubim pe cineva din toată inima noastră nu înseamnă că ne lepădăm de Dumnezeu... E foarte important însă să vedem dacă dragostea noastră este binecuvântată de Dumnezeu sau nu...

***

Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima ce simt... Ați văzut filmul *Love Story*? Dacă da, cred că mă înțelegeți, dincolo de cuvinte. Vreau să spun doar că dragostea e frumoasă. Scriu și plâng ca un prost, după ce tocmai am recitat textul din *Love Story*. Textul începe așa:

„Ce ar fi de spus în legătură cu o fată de 25 de ani care a murit? Că era frumoasă și inteligentă? Că-i plăcea Mozart și Bach? Și Beatles-ii?... Și eu?...”

Și plâng pentru că unii dintre prietenii mei creștini au spus că filmul e de doi bani pentru că nu prezintă o dragoste creștină standard... Plâng pentru că mă simt de o mie de ori mai aproape de eroii filmului și de dragostea lor nebună decât de cei pentru care iubirea e o vorbă goală, pentru cei care s-au căsătorit dar nu trăiesc și nici nu au trăit o poveste⁸... Îmi place *Love Story*... Îmi dau seama că cei care nu au văzut filmul nu au cum să înțeleagă cuvintele de început... În schimb, pe cele de la sfârșit le pot înțelege: „Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»...”

Poate fi aceasta o definiție creștină a dragostei? Da, din punctul meu de vedere da. Chiar dacă nu e o definiție completă, este însă o definiție frumoasă...

Despre dragostea aceasta, care nu aduce niciodată păreri de rău, vreau să vă vorbesc... Acum sunteți tineri și trăiți intens tinerețea...

Vreau să vă vorbesc despre iubirea binecuvântată de Dumnezeu, despre iubirea care se încununază în căsătorie, despre iubirea care durează veșnic.

Cred că toți îndrăgostiții simt că ar vrea să rămână lângă persoana iubită „pentru totdeauna”. Asta e esența dragostei, să simți că celălalt îți umple viața, că te umple de viață, de bucurie, de frumos... Câți oare dintre îndrăgostiți stau pentru totdeauna împreună? Unii nu stau nici măcar un an întreg...

Cred că dragostea adevărată e cea pe care o ții în inima ta toată viața și o iei cu tine pe lumea cealaltă...

(Culmea: pe un post de radio religios tocmai au pus *Love Story*... Bine au făcut, e semn că realizatorii emisiunii au înțeles că sufletul omului se poate hrăni și cu muzică, nu numai cu citate sau cu predici...)

Vreau să vă spun, prieteni ai mei, că Dumnezeu nu este dușmanul poveștilor de iubire... Dimpotrivă, este prietenul lor... Dacă ar fi să mor astăzi și ar trebui să îmi scriu testamentul, cred că aș scrie și asta: „Dumnezeu este

---

⁸ O cititoare: *Să știi că ai dreptate, nu mai suntem de mult așa de simpli și pur și simplu îndrăgostiți de celălalt, suntem din ce în ce mai sofisticăți și mai distanți.*

prietenul poveștilor de iubire adevărată...” Este unul din cele mai profunde lucruri pe care le-am înțeles în viața mea...

Atunci când inimile voastre se simt pătrunse de fiorul iubirii, atunci când vi se pare că nimeni nu vă poate înțelege, să știți că Dumnezeu este lângă voi⁹...

Mă simt obligat să precizez: Dumnezeu nu este prietenul poveștilor de iubire trecătoare, al aventurilor de-o vară sau de-o noapte... Spun încă o dată: El este prieten al poveștilor de dragoste adevărată.

De ce îmi place *Love Story*? Pentru că transmite fiorul iubirii care depășește egoismul...

Da, la prima vedere observăm doi tineri necredincioși lăsându-se purtați de valurile unei iubiri „lumești”... Eu cred că putem vedea în film mai mult decât atât. Da, știu, și eu sunt împotriva filmelor care îi modelează într-un mod greșit pe tineri. Totuși, poate că fără vrerea celor care au făcut filmul și fără vrerea lui Erich Segal - care a scris romanul după care s-a făcut ecranizarea - vedem clar că dragostea tinerilor care stau departe de Dumnezeu nu poate birui moartea. Cel mort trăiește în inima celui viu, dar doar ca o amintire. Cel mort nu se va mai întâlni cu cel viu...

„Dragostea înseamnă să nu fii nevoit să spui niciodată «îmi pare rău»...” Da, ce replică superbă... Dragostea adevărată este cea acoperită de Dumnezeu. Dragostea adevărată este atunci când, după ce te apropii mai mult de Dumnezeu (pe care înainte Îl cunoșteai mai puțin), nu ai de ce să îi spui celuilalt: „Îmi pare rău...” Modul în care dragostea ta s-a manifestat nu va fi mai târziu pricină de regrete, nici pentru tine, nici pentru celălalt...

„Cum este dragostea adevărată?”, aș putea fi întrebat...

De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată... (I Cor. 13, 8). Știe cineva vreun imn al dragostei mai frumos decât cel scris de Sfântul Apostol Pavel?

Aceasta este dragostea desăvârșită... Este dragostea adevărată pe care trebuie să o căutăm. Așa trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu, așa trebuie să ne

---

⁹ Un cititor: *Eu mă gândesc că în primul rând e Dumnezeu lângă noi și abia apoi oricine altcineva.*

iubim aproapele. Așa trebuie să îl iubim pe omul alături de care mergem pe calea familiei...

Față de această iubire, cea pe care o au eroii din *Love Story* sau din alte romane și filme de dragoste pălește. Da, dacă am avea averi, sănătate, frumusețe, inteligență, dar nu avem iubire adevărată, de fapt suntem săraci, suntem pustii.

Dacă aș avea cea mai frumoasă soție, dar nu aș iubi-o, aș fi aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aș avea cele mai mari moșteniri și averi, dar inima mea nu ar cunoaște dragostea, nimic nu sunt. Și dacă soția mea ar avea toate virtuțile, iar eu dacă aș fi un om gata de orice sacrificiu pentru ea, dar nu aș avea dragoste, pustie ar fi viața mea... Dragostea e răbdătoare, dragostea e binevoitoare, dragostea nu gândește răul. Dragostea toate le rabdă... Dragostea nu cade niciodată...

Mi-am permis să parafrazez cuvintele Sfântului Apostol Pavel, considerând că fiecare creștin ar trebui să le simtă ca fiind propriile sale cuvinte. Cred că fiecare monah ar trebui să se regăsească în ele, și fiecare mirean, fiecare după măsura lui.

Da, Biserica ne învață să ne lăsăm modelați de Dumnezeu. El ne învață să iubim, să trăim, să facem totul cum trebuie...

Să ținem minte că dragostea adevărată „nu caută ale sale”... Să ne dăm seama dacă povestea noastră de iubire poate suporta sau nu acest test. Dragostea adevărată se lasă modelată de Dumnezeu, cea artificială se lasă modelată de patimi, de egoism, de plictiseală și chiar de minciună...¹⁰

Dacă Dumnezeu, vorbindu-ne prin Biserică, ne spune că viața sexuală în afara căsătoriei este un păcat, o face nu pentru a ne ucide povestea de iubire, nu pentru a ne-o arunca „prematur în morminte”. Dimpotrivă, ne-o spune pentru că vrea să ne ferească de regrete, de lacrimi, vrea să ne ferească de lanțurile diavolului care se arată drept mare apărător al *iubirii*...¹¹

Tinerii se simt foarte singuri, se simt în situația de a descoperi ei înșiși ce le face bine și ce le face rău... Unii se dăruiesc trupește cu tot ce au mai frumos în ei, crezând că astfel pecetluiesc povestea de iubire. Numai că o astfel de pecete nu ține...

---

¹⁰ O cititoare: *Versetele Apostolului Pavel despre iubire mi se par deosebit de frumoase și poate mult mai potrivite pentru o viziune ortodoxă asupra iubirii decât comentariile tale la film...*

¹¹ O cititoare: *Foarte adevărat! Cred că regretele cele mai mari sunt din cauza vieții intime care a avut loc într-o poveste care s-a terminat... Pentru că ai lăsat acolo o parte din inima ta și ai senzația că nu mai ai resurse ca să poți oferi dragoste într-o altă poveste de iubire... Dar asta înțelegem după ce suferim. Și uite cum suferința își are rostul ei!*

Nu vreau să fiu moralist - o spun de o mie de ori. Vreau doar să îi îndemn pe tineri să caute iubirea curată, iubirea frumoasă¹². Și, dacă până acum au cunoscut doar versiunea „piratată” a dragostei, versiunea vândută *pe sub mână* de diavol, îi rog să nu se mulțumească doar cu atât...

Avem o singură viață pe lumea aceasta, vrem sau nu. Cel mai important lucru este să căutăm mântuirea, adică fericirea și împlinirea veșnică. Dacă vom ști ca din poveștile noastre de dragoste să nu Îl gonim pe Dumnezeu, dacă dimpotrivă Îl vom ține ca pe cel mai bun prieten și ocrotitor al nostru, nu o să ne pară rău...

Dragostea curată vă poate da aripi, dragostea curată vă poate umple sufletele de bucurie... Dragostea adevărată vă poate da putere să rezistați în fața greutăților vieții... Pentru că e o dragoste susținută de Dumnezeu...

(În timp ce scriam a intrat băiatul meu și m-a văzut cu ochii în lacrimi. M-a întrebat:

- Ce e, tati, ce e cu tine?

- Ce să fie, sunt trist că o lume întregă se chinuie să îi facă pe oameni răi, să îi facă să se iubească cât mai puțin, cât mai murdar... Și e greu să îți păstrezi dragostea...

L-am trimis la joacă, gândindu-mă că îi e greu să înțeleagă frământarea și durerea mea... Dar voi, care sunteți mai *bătrâni* decât el, puteți să mă înțelegeți...)

Îmi doresc tare mult să mă înțelegeți... Pentru că vreau, atunci când veți cunoaște iubirea cea adevărată, să o îngrijiți cum trebuie, ca pe o floare... Astfel încât niciodată să nu greșiți, ca să nu trebuiască să spuneți „îmi pare rău”... Sau, dacă asta ar fi o utopie, măcar să greșiți cât mai rar și să faceți greșeli cât mai mici¹³.

Căutați drumul iubirii curate. Chemați-L pe Dumnezeu alături de voi. Astfel, toate vor căpăta sens. Va răsări soarele...

---

¹² Un cititor: *Încerc să-mi amintesc iubirea de dinainte de a-L căuta pe Dumnezeu - era o iubire frumoasă, nu neapărat pătimasă, dar care s-a terminat tocmai pentru că a ajuns la monotonie ca la un capăt de drum... Iar acum îmi imaginez iubirea de după găsirea lui Dumnezeu ca o iubire luminoasă care te face să urci sus, tot mai sus, și niciodată să nu vezi capătul urcușului...*

¹³ O cititoare: *Ideal este să nu fie nevoie să spunem că ne pare rău pentru ce am făcut persoanei iubite, dar mai realist cred că ar fi - aplicat la lumea de azi - să avem iubirea să spunem „îmi pare rău” atunci când greșim față de persoana iubită; e o dovadă de iubire să recunoaștem atunci când am greșit sau chiar să cedăm atunci când nu am greșit, din iubire, ca armonia să nu se piardă și ca iubirea să se întărească. Sunt într-un tot de acord...*

Floarea Prințului Nu pe aici...

Undeva, departe, într-un ținut aflat pe țărmul mării, trăia un prinț foarte mândru, Prințul Roșu. Se purta urât cu soția sa, cu fiii săi, cu slujitorii săi. I se părea că viețile celorlalți trebuie să graviteze în jurul vieții sale și se purta ca faraonul care se consideră fiu al zeilor...

Într-o zi, un sfetnic i-a adus la cunoștință că Marele Cactus, floarea emblemă a familiei lor, care nu creștea decât pe una din îndepărtatele insule pe care le moștenise de la tatăl său, înflorise. Acest eveniment se întâmpla o dată la câteva sute de ani și prințul a făcut un șoc la aflarea veștii. Inima sa, plină de iubire de sine, a suportat cu greu momentul.

Așa că, în loc să se ducă de îndată să își admire cactusul, prințul a fost nevoit să stea în pat, ca să se refacă. În curând, la el au venit în vizită ceilalți doi frați ai săi, Prințul Negru și Prințul Alb. Mai mult pentru a merge să vadă floarea, decât să își cerceteze mândrul și ursuzul frate care zăcea în pat. Din bătrâni se spunea despre Marele Cactus că face cea mai frumoasă floare din lume... Că era sau nu chiar așa, prinții nu știau... Dar își dădeau seama că fratele lor primise de la Cactus un dar neprețuit...

La acest mic consiliu de familie, Prințul Roșu a întrebat:

- Ce ne vom face? Dacă se va afla că Marele Cactus a înflorit, vor veni nobili și prinți din toată lumea ca să îl vadă... Și ne va fi greu să îl păzim.

- Nu e chiar așa, insula e greu de aflat, îndrăzni să îl contrazică Prințul Alb, fratele mai mic.

Dar Prințul Roșu nu se lăsă:

- Ba da, vor veni. Poate că cineva, gelos, îi va tăia floarea. Gândul acesta nu mă lasă să dorm. Cum să îndrăznească cineva să îmi rănească odorul?

- Fii pe pace, că nu va fi așa, încercă să îl liniștească iarăși mezinul familiei.

Dar fratele cel mare, care era ros de invidie pentru că nu ceruse el ca moștenire insula cu cactusul – asta pentru că alesese insula cea mare, neașteptându-se să trăiască clipa în care Marele Cactus ar fi înflorit – , intră în vorbă:

- Și dacă va fi așa? Nu ne putem permite să riscăm atât de mult. Trebuie să găsim o soluție ca să îi îndepărtăm pe musafirii nepoftiți.

- Dar cum?

- Marele Cactus e atât de minunat, încât cei care vor să îl vadă trebuie să fie gata să își dea viața pentru aceasta. Trebuie să fie gata să facă eforturi uriașe...

- Exagerezi, spuse mezinul. E doar o floare.

- Ba nu exagerează deloc, se răsti la el Prințul Roșu. Spune-mi, la ce te gândești? - îl întrebă pe fratele mai mare.

- Nu mă gândesc la nimic acum, mă voi gândi la noapte, vă veți gândi și voi, și vom afla o cale de a rezolva această dilemă...

Noaptea a trecut foarte greu pentru fiecare dintre frați. Cel mai greu a trecut pentru fratele cel mic, care își dădea seama că nu are nici o șansă să îi convingă pe ceilalți că vor să ia o hotărâre greșită. Înainte să răsară soarele, Prințul Negru aflase soluția. Nu așteptă să se facă dimineață, ci se duse să îi trezească și pe ceilalți. Dar și aceștia erau treji, în camerele lor, și se frământau.

Prințul Roșu era tare îmbufnat:

- Cel mai simplu ar fi fost să nu se afle că a înflorit. I-am fi chemat să o vadă numai pe prietenii noștri... Dar acum, e prea târziu.

- Și nici nu putem spune vreo minciună, că porunca Împăratului e clară: toți mincinoșii din împărăție să fie pedepsiți cu moartea, spuse Prințul Alb, sperând că frații săi se vor răzgândi.

- Știi ce vom face... Nici noi și nici slugile noastre nu trebuie să mințim. Dar putem trece adevărul sub tăcere, spuse satisfăcut Prințul Negru.

- Cum? - îl întrebară într-un glas ceilalți doi.

- Simplu. Nu ne poate obliga nimeni să spunem unde e insula... E moștenirea noastră și nu trebuie să o arătăm altora. Când vor veni prinți străini pe corăbiile lor, oamenii noștri nu le vor arăta direcția în care trebuie să meargă. Și, fără îndrumări, nimeni nu va putea ajunge la insula cu cactusul. Știți doar cu toții cât de greu este să o găsești... Numai regele ne-ar putea porunci să îl ducem acolo... Nu?

Soluția aceasta nu îi plăcu însă Prințului Roșu. Vroia să găsească o cale prin care măcar câțiva străini iubitori de flori să îi vadă cactusul. Unii care să facă eforturi mari pentru aceasta și care apoi să ducă faima Marelui Cactus în toată lumea. În inima prințului era o luptă: pe de o parte vroia să fie laudat și invidiat de alții, pe de alta, vroia să își protejeze floarea.

- Știi cum facem. Când se apropie o corabie străină și întrebă în ce direcție trebuie să meargă spre insulă, nimeni să nu îi arate. Cel întebat are voie să spună doar: nu în direcția asta... Și atât. Cel care va spune mai mult va plăti cu capul. Oricum, furtunile de acolo îi vor descuraja pe căutătorii fricoși...

- Așa, nu va minți, dar nici nu va da sfatul bun, spuse satisfăcut Prințul Negru.

- Asta nu îi va ajuta la nimic pe cei din corabie, spuse mezinul.

- Ba îi va ajuta. Încolo nu e bine, încolo nu e bine, unii se vor rătăci, dar până la urmă câțiva tot vor afla drumul, spuse Prințul Roșu.

Dar mezinul insistă:

- Fraților, gândiți-vă că sunteți într-un deșert și vreți să ajungeți la o oază. Și că beduinii pe care îi întrebați încotro e oaza vă spun doar: încolo nu e, încolo nu e. Nu mai ajungeți la oază, muriți în deșert.

Invidiosului Prinț Negru, care nu ar fi suportat ca faima cactusului să se răspândească în lumea întreagă, îi plăcu însă comparația făcută de fratele său:

- Cei mai slabi ar muri în deșert, cei mai puternici ar ști însă să se folosească și de aceste răspunsuri neclare.

- Așa va fi, întări Prințul Roșu. Anunțați-i pe toți slujitorii noștri din insulele apropiate că vor plăti cu capul îndrăzneala de a arăta încotro e Marele Cactus. Au voie doar să le arate musafirilor nepoftiți că o anumită direcție este greșită...

În câteva săptămâni, șase corăbii au sosit rând pe rând la țarm. Prințul Roșu îi primi cu răceală pe musafirii nepoftiți și aceștia plecară în larg fără să afle prea multe despre calea pe care trebuiau să o apuce. După alte câteva săptămâni, trei dintre ele s-au întors înapoi. Două se scufundaseră, fiind prinse în mijlocul unei furtuni, iar de ultima nu se știa nimic.

A mai trecut o vreme, dar tot nu ajunsese nici un prinț străin pe insulă. Într-o zi, Prințul Alb veni să își anunțe fratele că se dusese vestea cum că Marele Cactus nici nu înflorise și că totul era doar o minciună a mândrului Prinț Roșu... Până și regele se supăraseră, auzind că unii prinți muriseră căutând insula...

- Așa, deci? Oricum și eu mi-am dat seama că nu a fost bună hotărârea mea... Îmi era teamă că o să fie prea mulți vizitatori. Voi organiza eu însumi o călătorie, în care îi voi invita pe toți prinții care vor să îmi vadă floarea. Trebuie să îmi repar greșeala. De acum înainte, toți cei care vor să vadă Marele Cactus pot să o facă. Voi pune un cărturar să îmi facă o hartă pe care să o dau corăbiilor care vor veni.

- La ce ți-a ajutat să te joci așa cu timpul și chiar cu viețile celorlalți? Ți-ai făcut o faimă rea, frățioare.

- Așa e, asta mă apasă...

- Ai fost poreclit Prințul *Nu pe aici*... Știi asta?

În timp ce frații discutau, o slugă se apropie de Prințul Roșu, înmânându-i un răvaș.

- Paznicul Marelui Cactus v-a trimis asta...

Nerăbdător, prințul îl întrebă:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu știu, eu nu..., răspunse sluga, plecându-și ochii.

- Nu se poate, strigă prințul, după ce citi primele rânduri. Nu se poate...

- Ce e, ce s-a întâmplat?

- Floarea, floarea Marelui Cactus s-a ofilit. Și a căzut la pământ... Înainte să fie văzută și admirată de alții...

- Nu se poate, ar fi trebuit să țină ani întregi...

- Da, ar fi trebuit... Abia după ce s-a ofilit, paznicul a înțeles ce îi spusese tatăl său înainte de a muri. Că dacă înflorește cactusul, floarea lui trebuie stropită și cu bucurie, nu doar cu apă. El a crezut că aceste vorbe sunt fără sens, dar și-a dat seama că floarea noastră avea nevoie nu numai de apă, ci mai ales de bucurie... De bucuria și emoția celor care, privind-o, s-ar fi minunat ce lucruri frumoase a făcut Dumnezeu... Acum, pot să organizez câte călătorii vreau, să pun să se facă o mie de hărți, degeaba. Mă simt ca și cum aș fi un ucigaș. Mi-am omorât floarea...

***

Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați. (...) Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un ucenic, și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei și îndoit decât voi. (...) Călăuze oarbe care strecurați tântarul și înghițiți cămila! Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire și de lăcomie. Fariseule orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca să fie curată și cea din afară. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția. Așa și voi, pe din afară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege (Matei 23, 13-28).

Cine sunt cărturarii și fariseii pe care i-a muștrat Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Să fie oare numai învățătorii Legii celei Vechi, învățătorii care L-au prigonit pe Însuși Mântuitorul profetizat de proorocii Vechiului Testament? Ar fi bine să fie așa... Numai că prin cuvintele acestea dure, parcă prea dure pentru Cel care a venit să ne învețe Legea iubirii, sunt muștrați și creștinii care nici nu intră în Împărăție, nici pe alții nu îi lasă să intre... Nu sunt preoți, nu sunt învățători, dar se pun stavile între Hristos și cei care au nevoie să se apropie de Biserica Sa...

Nu vreau să îi arăt cu degetul numai pe alții, mă arăt – și fără falsă smerenie – și pe mine. Nu numai o dată, ci de mai multe ori în viața mea m-am purtat ca un fariseu și poate că, dacă L-aș fi văzut lângă mine pe Hristos, m-ar fi muștrat la fel de aspru... Mi s-a întâmplat să stau de vorbă cu oameni care nu cunosc credința creștină aproape deloc; în loc să îi ajut să înțeleagă că Hristos a venit și pentru mântuirea lor, să înțeleagă cât de mult i-ar putea împlini viața creștină, am reușit să îi sperii, vorbindu-le doar despre posturi, despre nevoință, despre marii pustnici din Sinaxare, despre nebunii pentru Hristos, despre osânda ereticilor și păcătoșilor care mor nepocăiți. Numai că, prin cuvintele mele, în loc să îi mișc, i-am convins că Ortodoxia nu e pentru ei... Și, pe cât eram de plin de argumente „nemicitoare” în timpul discuțiilor, pe atât de gol mă

simțeam după aceea.¹⁴ Poate nu imediat, poate primul gând era să îi judec pentru cerbicia lor, dar măcar seara, la rugăciune, conștiința tot mă arăta cu degetul. Da, îmi spusese poezia ca un papagal, dar ce folos? Nu era poezia de care aveau nevoie ceilalți...

***

*Iar mulțimile, ascultându-L, erau uimite de învățătura Lui. Și auzind fariseii că a închis gura saducheilor, s-au adunat laolaltă. Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat: Învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege? El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii (Matei 22, 33-40). Noi strecurăm fânțarul și înghițim cămila... Vorbim cu aproapele despre orice, numai despre iubirea cea adevărată nu îi vorbim, sau dacă îi vorbim, nu i-o arătăm. Este ușor să postim miercuri și vineri, dar este greu să iubim... Este ușor să vorbim despre marii pustnici, dar este greu să îi iubim pe cei cu care vorbim... Ba chiar avem îndrăzneala de a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu, ținându-ne nasul pe sus, subliniindu-i aproapelui nostru că îl considerăm inferior nouă... Reușim să fabricăm o credință creștină uscată, în care bărbații își idolatrizează bărbile, iar femeile baticul sau fusta, idolatrizăm canonul primit de la duhovnic și reușim să ucidem iubirea față de aproapele. De vină nu sunt nici canonul, nici barba, nici fusta și nici baticul (care își au fiecare rolul lor), de vină suntem noi că am lăsat iubirea pe ultimul plan. Ne-am blazat tot repetând refrene contra iubirii pătimase a acestui veac și am uitat de iubirea cea curată, de iubirea pe care ne-o cere Evanghelia: *Cel care iubește pe aproapele a împlinit legea. Pentru că (poruncile): Să nu săvârșești adulter; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturisești strâmb; să nu poștești... și orice altă poruncă ar mai fi se cuprind în acest cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este deci împlinirea legii (Rom. 13, 8-10).**

Unde este oare această iubire? Ne mirăm că tinerii stau departe de Biserică... Dar cine i-a iubit cu adevărat? Cine și-a pus sufletul pe tavă înaintea tinerilor?... Ne place chiar să vorbim despre iubirea adevărată, dar nu știm să iubim... *Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf*

---

¹⁴ Un elev scrie: *Să știi că ai foarte mare dreptate. Eu de exemplu încerc să-i conving pe colegii mei de clasă cât de frumoasă este credința ortodoxă, dar, cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât ei nu înțeleg. Cred că nu ajung cuvintele mele, trebuie fapte pline de smerenie, și poate atunci Domnul, văzând smerenia noastră, va pune în aproapele nostru înțelegere.*

de munte să se ascundă. Nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri (Matei 5, 13-16).

Dar, în loc să lumineze faptele noastre, noi vrem să lumineze cuvintele noastre cât mai iscusite, dar lipsite de dragoste... Dar dacă sarea s-a stricat, *cu ce se va săra?*...

***

Am scris povestea „Floarea Prințului *Nu pe aici*” ca să îi ajut pe tineri să depășească frica de a se apropia de Hristos, frică pricinuită de mulțimea de Nu-uri pe care le-au întâlnit, presărate ca niște mine pe drumul către Biserică... Mai exact, ca să înțeleagă că unele din aceste mine nu sunt puse de Dumnezeu¹⁵, ci de oameni care nu L-au cunoscut cum trebuie... Unii creștini (și chiar unii slujitori ai altarului) se poartă ca și cum ar avea dorința egoistă de a ține „florile” Împărăției Cerurilor numai pentru ei... Ca și cum ar fi fost florile lor, sau ca și cum ar fi fost îndreptățiți să le împartă cui vor ei... De fapt, dorința lor nu era de a-i împiedica pe alții să vină la Hristos, ci de a se înălța pe ei în ochii celorlalți, ca și cum ei ar fi singurii creștini de nota 10, iubitori de rugăciune și de nevoie. Ca și cum într-un labirint de „Nu-uri” doar ei s-ar pricepe să găsească ieșirea... Numai că, prin lauda lor și prin „religia lui NU!” pe care o propovăduiesc fără să își dea seama, se pun stavilă între ceilalți și Hristos. Și rămân cu inimile pustii, asemănându-se prințului care și-a protejat floarea de privirile altora și în cele din urmă a rămas fără ea...¹⁶

Tradus literal, cuvântul *Evanghelie* înseamnă tocmai *Vestea cea bună*. Da, Hristos, Sfânta Scriptură, Biserica le aduc păcătoșilor vestea cea bună că sunt chemați la mântuire... Nu le trâmbează că trebuie să se întristeze că drumul mântuirii este atât de îngust încât ei nu mai au loc pe el...

Ar trebui să ne dăm seama de faptul că cei care stau departe de Biserică au nevoie să audă mai întâi cuvântul „DA”. Să audă că „Da”, Dumnezeu îi iubește, „Da”, Dumnezeu îi așteaptă și pe ei, oricât de tare ar fi mânjiți de

---

¹⁵ Cât privește celelalte „NU-uri”, celelalte „mine”, ele nu sunt de fapt „mine”, ci jaloane lăsate de Dumnezeu pentru a-l ajuta pe om să meargă pe calea mântuirii. Chiar dacă celor obișnuiți să trăiască în păcat multe jaloane li se par inutile și de neînțeles, pe măsură ce înțeleg mai bine viața creștină își dau seama cât de înțelept a rânduit Dumnezeu fiecare pas al mântuirii omului. Că nici un pas nu este absurd, ci este folositor, necesar, mântuitor...

¹⁶ Chiar dacă „florile” Împărăției Cerului nu se ofilesc dacă oamenii nu ajung la ele, e greșit să ne gândim că Hristos Se bucură în rai cu sfinții Săi și nu Îl interesează dacă noi alegem calea vieții sau calea morții. Pentru Hristos, fiecare suflet este important... El vrea mântuirea fiecăruia dintre noi, vrea ca noi să alegem binele; prin păcatele noastre, Îl răstignim încă și încă o dată...

noroiul păcatului. Să audă că Dumnezeu vrea să le tămăduiască rănila sufletului...

Răspunzând chemării Evangheliei și ținând porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele, aceste suflete vor cunoaște cu adevărat împlinirea, iar pe lumea cealaltă se vor bucura veșnic... Și, cu gândul la Împărăția Cerurilor, vor avea puterea să țină nu numai porunca iubirii, ci și toate celelalte porunci pe care, fără puterea pe care o dă iubirea, nu ar fi putut să le țină. Toate celelalte porunci care, fără iubire, îl transformă pe om într-un soldat, într-un robot, ba chiar într-un fel de zombbie. Pentru că, fără iubire, sufletul moare...

Sâni mari pentru creiere mici

Daniela: „Mie îmi place să am sâni foarte mari sau foarte dezvoltăți. Prietenii mei m-au părăsit și nu mai vorbesc cu mine fiindcă eu nu am sâni dezvoltăți ca celelalte prietene ale mele”¹⁷.

Nicoleta: „Nu mă dezvolt deloc, toți mă resping, chiar și băieții. Încă la vârsta mea nu am avut un prieten, îmi vine să mă omor. Vă rog frumos să-mi spuneți ce să fac ca să îmi crească și mie sâni și să fiu și eu mai grasă...”¹⁸

Diana: „Am un mare complex: nu am sâni mari. Îmi este rușine să mă îmbrac cu bluze mulate, toți băieții își bat joc de mine, toți strigă după mine, aceste *faze* mă duc la exasperare. Din punct de vedere fizic mi se fac multe complimente: că am un corp frumos cu o excepție, că arăt *cool*. Am vorbit cu puțini băieți, ultimul meu prieten mi-a spus în față că nu mai putem fi prieteni pentru că nu am sâni și m-a părăsit. Sunt disperată! Țin foarte mult la el, m-a părăsit pentru o vagaboandă. Mă gândesc la o posibilă sinucidere, nu mai suport acest chin...”¹⁹

Către toate Danielele, Nicoletele și Dianele care împărtășesc aceeași perspectivă tristă asupra prezentului: „Fetelor, băgați-vă mințile în cap! Nu are rost să vă dați cu capul de pereți numai pentru faptul că sâni voștri nu sunt mai darnici cu privirile tinerilor ai căror hormoni tropăie precum un detașament militar”.

Există o psihoză a sânilor mari, o psihoză din ce în ce mai accentuată. Eu nu sunt de părere că trebuie să se lupte împotriva discriminării fetelor nedotate, dar nici ca acestea să fie consolete cu povești de adormit copiii. Cred că pur și simplu ar trebui ca fetele cu sâni mici să capete o altă perspectivă asupra „handicapului” lor.

Îmi este greu să mă adresez mai multor fete deodată, așa că mă voi adresa unei singure „victime a sorții”.

Ar trebui să fii fericită că din cauza sânilor tăi mulți băieți stau departe de tine. E o șansă de care nu au parte fetele bine dotate. De ce? Pentru că băieții se vor apropia de ele în primul rând pentru sâni lor și nu pentru sufletul lor. Un băiat rostește foarte ușor o declarație de dragoste numai pentru a avea ocazia să pună mâna pe un trup care îl înnebunește. Foarte greu îi va fi unei fete cu sâni

---

¹⁷ Andrei Popescu și cititorii revistei Bravo, *Și cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 14.

¹⁸ Ibidem.

¹⁹ Ibidem, p. 13.

mari să își dea seama dacă prietenul ei o iubește cu adevărat sau pur și simplu a fost hipnotizat de niște *balcoane spațioase*.

„Nu pot să mă amăgesc cu un astfel de refren...”, mi-ai putea spune. Nu vreau să te amăgești, pur și simplu așa stau lucrurile: de multe ori fetele cu sâni mari sunt curtate de băieți nu pentru că ar avea cine știe ce calități ieșite din comun, ci doar pentru că sâniilor lor sunt *generoși*.

„Și nu este asta o mare calitate?”

Nu pot să fiu atât de orb ca să nu constat și eu că printre tineri această însușire capătă încetul cu încetul rangul de virtute de căpătâi. Dar ce vorbesc de tineri? Femeia cu sâni mari face parte din setul de vise erotice al bărbaților care nu sunt împliniți de relația cu soțiile sau amantele lor. Un prieten îmi spunea că cea mai mare ispită a lui este să facă sex cu o femeie cu sâni *XXL*, cum au cele din revistele porno.

Să ne întrebăm de ce au atâta trecere fetele cu sâni mari. Există vreo legătură între aceste organe și mintea unei fete? Sunt sâni mari semnul unei minți mai strălucite sau al unui coeficient de inteligență redus?

Nici una, nici alta. O femeie poate avea sâni revărsabili și poate fi genială sau proastă de-a binelea. O femeie poate avea sâni milimetrice și asta nu o face nici deșteaptă, nici proastă.

Dar femeia cu sâni mari este o femeie care îi înnebunește pe bărbați. De ce? Din mai multe motive, toate centrate în jurul actului sexual. O fată cu sâni mari este mai ușor de stârnit. (Se știe că sâniilor reprezintă una dintre zonele cele mai sensibile ale trupului femeii.) Și masculul se excită foarte tare atingând acei sâni mari. Ce s-ar fi făcut oare dacă fata pe care o agăța avea sâni mici? I-ar fi fost mai greu să o stârnească și, mai apoi, nu ar fi avut aceeași stare de *extaz* în fața trupului ei.

Regula că o fată cu sâni mici este aproape frigidă nu stă în picioare: în literatura de specialitate se menționează faptul că sunt fete cu pieptul *neted* care abia dacă sunt atinse reacționează ca niște experte în sex. Poate că tocmai complexul de care suferă le dă astfel de senzații extreme la cel mai mic impuls. Dar faptul că un mascul se simte mai bine lângă o fată cu sâni mari e valabil. Poate chiar și numai pentru faptul că presiunea cu care prietenii sau filmele i-au băgat această idee în cap lasă urme care nu pot fi șterse decât foarte greu.

Nu vreau să spun că dacă unui tânăr îi plac formele mai bogate ale sânilor asta înseamnă neapărat că e un tip lipsit de valoare, dar sunt convins că dacă un tânăr renunță la o fată sau nu vrea să fie prieten cu o fată numai pentru că ea are sâni mici, înseamnă că handicapul de care suferă el e mai serios decât „problema” fetei.

„Sunt mulți tineri care pun problema așa...”

Și ce dacă? Afirmția mea privitoare la valoarea lor nu se modifică. Faptul că mai au și spirit de turmă nu îi dezvinovățește. Dimpotrivă. Repet faptul că o fată cu sâni mici ar trebui să își fructifice la maxim avantajul pe care

îl are. În jurul ei vor roi mai greu tipii obsedați de sex și îi va fi mai ușor să își găsească un prieten de valoare. Evident, vânătorii de sex nu vor evita cu totul nici prăzile mai modeste, ai căror sâni sau fese nu intră în standard. Ba chiar le vor considera niște prăzi ușoare: „Dacă nu are cine știe ce sâni, e complexată, e mai ușor de băgat în pat”. Perspectiva lor nu e chiar utopică: unele fete se culcă cu prietenii lor tocmai pentru a-i recompensa pentru faptul că le-au trecut cu vederea puținătatea sânilor.

E trist nu numai faptul că alții își dau seama că cineva are motive să fie complexat, este trist când persoana respectivă se lasă doborâtă de complexe ei. „Mă gândesc la o posibilă sinucidere, nu mai suport acest chin...”, spunea Diana. E oare acesta un motiv întemeiat pentru o sinucidere? Sinuciderea nu e justificată niciodată, nici măcar atunci când cineva se află într-o situație de zece ori mai grea. Pe fetele aflate în situația Dianeii le atenționez că, deși își imaginează că prin sinucidere stresul lor va lua sfârșit, nu va fi deloc așa. Să își imagineze că dacă se vor sinucide vor ajunge pe o insulă pe care tipi bine, ținând în brațe fete cu sâni mari, vor arăta cu degetul spre ele strigând disprețuitor: „schiloadele...” și le vor scuipa cu scârbă.

„Dar nu va fi așa pe lumea cealaltă...”, mi-ai putea spune. Da, nu va fi așa, pentru fetele care se sinucid acolo va fi de o mie de ori mai rău.

Să analizăm puțin ce se poate face cu sânii tăi. Ca să îi mărești, metoda „clasică” e cu ajutorul silicoanelor.²⁰ Presupunând că silicoanele nu ar avea efecte secundare nocive pentru organism, să vedem ce ai rezolva dacă sânii ar fi mai apetisanți. În primul rând ai scăpa de apăsarea că ești altfel... O apăsare serioasă. (Ciudat, pe cât de serioasă este campania dusă de cei grași pentru ca moda XXL să nu mai fie considerată ridicolă, pe atât de penibil pare efortul de a-i convinge pe băieți că o fată cu sânii mici nu e handicapată.)

Numai că problemele nu s-ar împuțina, ci doar s-ar schimba. Cine e de vină că sânii tăi nu au fost mai dotați? Oare de ce Dumnezeu nu te-a făcut mai arătoasă? Poate pentru simplul fapt că nu aveai nevoie de așa ceva. Dumnezeu te-a făcut trup și suflet. Trupul și sufletul tău se află în armonia ideală pentru ca, la sfârșitul vieții tale, să ajungi la bucuria veșnică. Ai venit pe lume pentru a străbate un drum sinuos, la capătul căruia se află împlinirea, dragostea adevărată, frumusețea netrecătoare. Rostul tău, fie că ești conștientă sau nu, este același cu rostul fiecărui om: acela de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a te desfăta de frumusețile veșnice. Orice handicap fizic ar avea un om, acesta nu îl

---

²⁰ O cititoare: *La capitolul silicoane aș putea adăuga multe. Poate că, dacă se aduce în discuție din ce în ce mai mult subiectul, se poate evita degradarea care e acum în Germania, unde locuiesc. Imaginați-vă că aici e foarte normal sau cel puțin la modă ca părinții să facă fetelor cadou operații de implant de silicoane cu ocazia zilelor de naștere! Și asta până la vârsta de 18 ani, căci după, obișnuiesc să și le finanțeze singure.*

poate împiedica să dobândească raiul. Oare să fie „handicapul” de care suferi tu un asemenea impediment? Nu, evident că nu.

„Dar pe mine nu mă interesează ce va fi atunci, mă apasă faptul că acum nu îmi e bine. Vreau să schimb lucrurile.”

Dacă ți-ar fi fost mai de folos să ai sâni mari, atunci Dumnezeu ți i-ar fi dat. Tu arăți exact cum trebuie pentru a ajunge la mântuire. Dacă modifici în mod artificial trupul tău, întreaga ta viață va fi schimbată într-un mod pe care tu nu ai cum să îl prevezi. Nu îți va fi de folos.

„Crezi că vei reuși să mă convingi să renunț să îmi măresc sâni cu silicoane, vorbindu-mi despre ce mă așteaptă pe lumea cealaltă? Eu vreau să mă bucur pe lumea asta.”

Depinde și în ce mod vrei să te bucuri pe lumea asta. Dacă îți vei mări sâni cu silicoane, vei avea parte într-o anumită măsură de desfătărilor erotice de care acum consideri că ești lipsită. Dar vei merge pe un drum al eșecului, pe un drum al neîmplinirii.

În ecuația în care îți încadrezi viața, sâni mari sunt prilej de sminteală pentru alții, iar pentru tine sursă de plăceri trupești. Pe o fată care se naște cu sâni *ideali* din punctul de vedere al standardului, Dumnezeu o poate ajuta să își păzească atât fecioria trupului, cât și pe cea a sufletului. Faptul că tu râvnești să porți sutienele ei nu îți poate fi de folos - pentru că structura ta sufletească rămâne tot pe vechiul calapod. Înțelegi ce vreau să spun? Trupul și sufletul, fiind interdependente, ajung să se certe atunci când unul din ele suferă o intervenție exterioară bruscă ce le modifică armonia. (E ca în cazul schimbării de sex, un bărbat își poate tăia penisul, dar tot bărbat rămâne, orice ar avea în slip. ADN-ul rămâne de bărbat, orice ar face.) Nu același lucru se întâmplă cu fetele ai căror sâni au rămas mici în urma unui accident suferit în copilărie sau din alte motive; în unele situații medicii pot da un ajutor real, fără să fie nevoie să se apeleze la silicoane sau la alte metode artificiale.

Știu că în acest punct al discuției fetele care și-au băgat silicoane pot să aducă argumente artificiale prin care să te convingă ce avantaje îți oferă un piept mai generos. Privind însă din perspectivă creștină, mărirea sânilor e un eșec. Chiar dacă poate aduce avantajele erotice mult-așteptate²¹, e clar că aceste avantaje sunt lemne aruncate pe jarul care îi așteaptă pe desfrânați în iad.

„Dar atâția prieteni m-au părăsit din cauza sânilor...”, ar putea să îmi spună Daniela. Nu, nu din cauza sânilor tăi mici te-au părăsit, ci din cauză că

---

²¹ Mărirea sânilor nu este un mijloc de îmbunătățire a unei relații. După ce își bagă silicoane, o femeie va fi la început o jucărie mai interesantă pentru masculul ei. Dar acesta se va sătura repede de noile accesorii. Și femeia poate să își mai facă o operație, dar nici aceasta nu va avea un efect magic. Masculul se va plictisi și de noua ipostază. Dacă nu cumva, prins de melancolie, nu va suspina după formele inițiale, pe care nu a știut să le aprecieze cum trebuie. Forme pe care le va căuta la alte și alte „victime”...

nu au vrut sa vadă și altceva, de asta te-au părăsit. Numai un tip obtuz renunță la o fată din cauză că nu îi plac sânii ei. Sau un taur comunal, un tip obsedat de sex. Deci nu este o pierdere când te părăsește un asemenea tip. Un tânăr care merită să îți fie prieten ar trebui să nu se uite doar la trupul tău²². Eu nu spun că frumusețea trupului nu își are valoarea ei într-o poveste de iubire, ci spun că sunt fete deosebite pe care băieții le părăsesc numai pentru că nu au fost în stare să le aprecieze cum trebuie.

Ar trebui să îți fie clar că dacă sânii mici sunt un motiv pentru ca prietenul să te părăsească, nu pierzi nimic rămânând fără un astfel de prieten. Dar trebuie să ții seama și de faptul că în orice despărțire, cel care pleacă recunoaște greu care a fost motivul real al plecării sale. De multe ori, sub masca unei sincerități depline, sunt invocate motive false. Și oare, dacă cel care te părăsește vrea să te rănească, nu o face cel mai eficace motivând că a plecat din cauză că sânii tăi sunt prea mici? Gândește-te la asta. Chiar dacă mai mulți băieți invocă acest motiv, s-ar putea ca fiecare să mintă cu același sânge rece. De altfel, sunt destule fete cu pieptul generos pe care iubiții le părăsesc în același ritm în care te părăsesc pe tine.

Dacă prietenii pot invoca acest motiv pentru a evita să recunoască motivul real al plecării lor (întoarcerea primei iubite, o poveste de dragoste la prima vedere, plictiseala, ...), atunci când se va pune problema angajării tale, lucrurile pot sta invers: potențialul și *potentul* șef va invoca alte motive pentru a nu fi nevoit să recunoască faptul că nu este mulțumit de decorul pe care îl oferă sânii tăi. Aici nu am ce să spun decât că, dacă sânii sunt un criteriu de angajare, mai târziu un criteriu de menținere a postului va fi *gimnastica erotică*: dacă nu vrei să îi faci poftele șefului, el nu se va sfii să angajeze o fată care din punct de vedere intelectual nu se ridică la măsura ta, dar care se pricepe la ridicatul poalelor în cap. Iată că nici aici pierderea ta nu e reală.

Putem vorbi despre un singur domeniu în care ai simți cu adevărat lipsa unor sâni mai voluminoși: în cazul în care ai vrea să devii cântăreață sau actriță. Cum ar fi Pamela Anderson dacă i-ar lipsi pieptul acela care îi desfată pe fani? Să fim realiști: o actriță *nedotată* poate face să scadă încasările unui film. Vrei să devii actriță sau cântăreață? Puțin probabil. Așa că nu are rost să insistăm asupra acestui subiect. (Iar dacă totuși vrei să fii actriță, nici atunci duhovnicul nu îți dă *dezlegare la silicoane*.)

Oricum, ar trebui să îți dai seama că nici dorința unor fete care se află în situația ta și care spun: „Vreau să am sânii cât mai mari, oricât de mari ar fi...”

---

²² O cititoare îmi scrie: *Și poate că trebuie insistat pe faptul că în momentul în care sânii sunt mai mari apare din ce în ce mai mult acest risc: că cel din fața ta vede doar un trup. Foarte des stau în față cu bărbați care nu se uită în ochii mei când vorbesc cu mine (dacă înțelegi ce vreau să spun) și este o senzație extrem de neplăcută și uneori smintitoare față de omul din fața mea.*

nu are acoperire. Iată ce scrie cu tristețe o fată aflată în extrema cealaltă: „Am un prieten, de nouă luni, și am fost de acord să facem dragoste când relația noastră va împlini un an, dar simt că nu o voi putea face pentru că îmi este rușine de sânii mei. Astfel, am hotărât să nu fac dragoste cu nimeni până când sânii mei nu vor fi mai mici. Sunt foarte disperată, pentru că el mă iubește, dar nu știu cum va reacționa când îi voi spune că nu pot face dragoste cu el, pentru că motivul nu-l va afla niciodată”²³.

Ciudat, unele fete se declară rebele atunci când este vorba să asculte glasul Bisericii care le cheamă la o viață curată, dar când e vorba de anumite idei fixe sau de satisfacerea unor capricii, iubirea de sine le dă puterea de a birui chiar și atracția sexuală. Poate că fata care a scris rândurile de mai sus a început până acum viața sexuală cu prietenul ei; deși cu asta nu a rezolvat nimic – a căzut din lac în puț.

Închei răvașul de față adresându-mă tuturor fetelor care sunt nemulțumite de *pușinătatea* sau de volumul exagerat al sânilor lor: căutați adevărata dragoste, căutați un tânăr care să vă iubească cu adevărat. Veți vedea că dacă dragostea voastră va primi binecuvântarea nunții, atunci soțul vostru vă va iubi ca și cum ați avea cei mai *super* sâni din lume. Unui soț care își iubește soția îi e drag fiecare centimetru din trupul ei. Dacă dragostea pornește din trup nu poate să ajungă până la suflet și să-i acopere defectele, dar dacă pornește din suflet, atunci trece cu vederea micile „imperfecțiuni” ale trupului.

Atunci când doi oameni care se iubesc primesc binecuvântarea căsătoriei, Dumnezeu le curățește mințile și trupurile prin harul Său. Cei care vă vor lua de soții nu vor regreta că nu aveți bustul mai bogat, picioarele mai drepte sau dinții mai strălucitori. Vă vor iubi așa cum sunteți. Și nu va fi nevoie să îi trageți de mânecă fiindcă *își uită* privirile pe sânii *capabili* ai femeilor care trec pe lângă ei...

---

²³ Ibidem, p. 15.

„Fă-o cu cine vrei, numai cu mine nu...”

Cum adică să te iert, Ierusalime, pentru aceasta? Fiii tăi M-au părăsit și se jură pe dumnezei care n-au ființă. Eu i-am săturat, iar ei au făcut desfrânare, umblând în grup prin casele desfrânatelor (Ier. 5, 7).

Cele mai cunoscute fraze pe care le aud prietenii fetelor care vor să își păstreze fecioria sunt: „Fă-o cu cine vrei, nu mă interesează. Dar nu îmi cere să fac dragoste cu tine”. E bună sau nu această soluție de păstrare a virginității? Poate fi folosită această soluție de către fetele care vor să rămână fecioare pentru a ajunge la un compromis acceptabil cu tinerii care le iubesc?

Când unele mame își *prelucrează* fetele în privința păstrării fecioarei, nu ezită să le explice cât de convenabilă este această soluție și pentru ele și pentru iubii lor: „Tu rămâi fecioară și el scapă de hormoni într-un mod care nu te afectează cu nimic”.

Această metodă de rezolvare a problemei nu își pierde *discipolii* pe măsura trecerii timpului. Chiar dacă din ce în ce mai multe fete sunt dispuse să *se dăruiască* prietenilor lor, totuși refrenul „du-te la cine vrei” este preluat de surorile sau de verișoarele lor cu câțiva ani mai mici. Nu e un secret faptul că vârsta la care tinerii își încep viața sexuală este în descreștere.

De ce acceptă o fată ca iubitul ei să meargă la bordel²⁴ sau să se culce cu o altă fată - la care nu ține - dar care îi poate satisface poftele trupești? Pentru că ea „știe” că el nu rezistă fără sex. Ideea asta este atât de răspândită, încât, dacă ar contesta-o, fata ar fi ironizată imediat de către prietenul ei.

Să vedem care sunt urmările soluției pe care fata i-o propune prietenului ei: el merge și se culcă cu o altă fată sau cu alte fete (eventual merge chiar la bordel) și scapă de hormoni. Prietenia lor continuă o vreme. Dar tânărul se plictisește repede de această situație. Consideră că poate găsi o fată cu care să aibă parte nu doar de o platonice poveste de dragoste, ci una cu care poate să aibă o relație „completă”. Adică una cu care să facă dragoste. Și atunci renunță

---

²⁴ O cititoare (din Germania): *Odată am ajuns pe strada unde sunt bordelurile. E baricadată oarecum, în sensul că de la mijlocul străzii banale, de altfel ca orice stradă cu locuințe, e un gard viu. După gardul respectiv sunt bordelurile. Pe o distanță de până la 50 de metri, de o parte și de alta sunt vitrine enorme unde stau prostituatele. Cred că a fost sub un minut cât am parcurs distanța până să ies de pe stradă, dar am văzut atâta tristețe și dezolare că mi-a ajuns. Iar prostituatele transmit această tristețe și dezolare mai departe clienților care se feresc doar de BTS-uri (de bolile cu transmitere sexuală).*

la prietena pe care o are. Asta dacă nu cumva ea acceptă în cele din urmă să facă dragoste cu el.

De obicei fata nu cedează la insistențele primului prieten care, după ce i-a acordat o perioadă „de grație” în care s-a culcat cu alte fete pentru a-i respecta dorința de a rămâne fecioară, în cele din urmă îi cere să se culce cu el. O prietenie se destramă, urmează alta. Deznodământul e același: după ce o perioadă tânărul acceptă să se culce cu alte fete (asta în situația „fericită” în care nu a părăsit-o imediat ce a aflat că ea - din motive de neînțeles pentru el - se încapățânează să își păstreze fecioria), în cele din urmă se satură de *fițele* ei și își caută o prietenă mai „normală”.

Fata înțelege că nu rezolvă nimic trimitându-l pe tânărul pe care îl iubește la altele. În cele din urmă acceptă să se culce cu el. Sunt multe situații în care iubitul trimis să se culce cu altele îi vorbește cu atâta interes despre experiențele sale amoroase, încât fata nu mai rezistă și își dorește să fie ea cea care să îi ofere partenerului ei stări atât de plăcute. Nu mai acceptă să îl împartă cu alte femei. Și singura soluție este să i se dăruiască.

De obicei fetele care acceptă ca iubiții lor să meargă la alte femei, iar cu ele să aibă o relație din care actul sexual să lipsească, sfârșesc prin a regreta că au acceptat compromisul și, încercând să își îndrepte greșeala, în cele din urmă acceptă să își piardă fecioria. Deznodământul: deși ele se oferă, ca o dovadă a dragostei pe care o poartă iubitului lor, relația lor nu va dura foarte mult. De ce?

„Pentru că băieții sunt niște porci, nu vor decât sex...” – spunea odată o fată. Problema nu trebuie pusă așa: dacă fata a acceptat ca prietenul ei să se culce cu altele, a acceptat fără să vrea distrugerea prietenului ei. Viața de desfrâu distruge sufletul, încetul cu încetul. Deși la începutul prieteniei lor prietenul se purta cu ea foarte atent, foarte grijuliu, relația trupească cu alte fete îl schimbă cu siguranță. Atunci când nu stă sub binecuvântarea nunții, dragostea trupească murdărește sufletele. Cu atât mai mult murdărește sufletul actul sexual care nu are ca motivație decât o descărcare hormonală.

Fata care își trimite prietenul la bordel (sau la prostituate) este în mare măsură responsabilă de distrugerea sufletului celui pe care pretinde că îl iubește. Da, îl trimite la bordel și, o dată cu asta, trimite la bordel și tot ce a fost mai frumos între ei, tot ce a fost mai frumos în sufletul lui²⁵.

---

²⁵ Un cititor: *Nu știi cum stau lucrurile în aceste cazuri (poate ai auzit concret despre astfel de întâmplări), dar parcă nu îmi vine să cred că ea ar avea o vină mai mare. E ca și cum ea ar fi putut, dacă știa și voia, să-l convingă să se înfrâneze. Și pornești de la premiza greșită că el este curat, naiv și pe deasupra influențabil.* Observația este interesantă, dar lipsită de obiectivitate. Eu nu am afirmat că vina mai mare e a ei. Ea este de vină nu numai când îi propune tânărului să se culce cu alte fete, ci și când acceptă șantajul lui: „ori mă culc cu tine, ori cu alta”. Dacă fata s-ar ține tare și i-ar

Rareori se întâmplă ca, după ce vreme de câteva luni de zile tânărul acceptă să meargă la bordel sau la femei, până la urmă să se căsătorească cu fata care până la nuntă „l-a pus la regim”. Spre surprinderea ei, tânăra soție va constata că viața de familie e un eșec, o viață plină de compromisuri și tensiuni. Și vina nu e numai a bărbatului care înainte de nuntă a mers la bordel și s-a obișnuit cu o viață sexuală din care lipsește orice urmă de implicare sufletească, femeia fiind pentru el un obiect de procurat plăcere. Vina este și a fetei care nu a știut să își ajute iubitul să renunțe la desfrâu și să se pregătească pentru viața de familie. După ce l-a lăsat să meargă în groapa cu noroi, nu are de ce să se mai mire că el este murdar din cap până în picioare.

„Și atunci nu este mai bine să fac dragoste cu el? - m-ai putea întreba. Oare nu este mai mic păcatul lui dacă o face cu mine, care îi sunt iubită, decât dacă o face cu cine știe cine? Iubitul meu nu are ce căuta în bordel. Asta l-ar distruge...” (Sunt situații în care fetele acceptă să își piardă fecioria numai ca nu cumva prietenii lor să intre în bordel.)

Desfrâul e desfrâu. Pe tânăr îl vatămă atât experiența din bordel, cât și unirea trupească cu iubita sa. Nu se poate spune că pe tânăr l-ar vătăma la fel de mult să meargă nopțile la bordel sau să facă dragoste cu iubita lui. Dar amândouă opțiunile surpă prietenia dintre cei doi. Pentru sufletul tânărului, cele două moduri de a păcătui se aseamănă cu doi șerpi veninoși a căror mușcătură este mortală. Contează oare că mușcătura unuia omoară cu câteva secunde mai repede decât a celuilalt? Nu, moartea este moarte, indiferent care dintre șerpi te-a mușcat.

Ar fi bine deci ca fetele care țin la fecioria lor să fie mai atente la soluțiile pe care le aleg. Ar trebui să se gândească nu numai la binele lor, ci și la binele celor pe care îi iubesc. Să își dea seama că dragostea curată are o putere foarte mare. Ele îi pot ajuta pe prietenii lor să renunțe la desfrâu. Drumul este de durată, cu multe poticniri. Numai că, în timp ce soluția „fă-o cu cine vrei...” duce automat la sfârșitul unei prietenii, prietenia în care cei doi duc o viață curată se poate împlini prin căsătorie.

P.S. M-ai putea întreba: „Dar oare fetele care s-au spovedit după ce și-au pierdut fecioria nu sunt în egală măsură adeptele soluției *fă-o cu cine vrei, dar pe mine lasă-mă în pace...*?” Nu (chiar dacă există și excepții). Pentru că ele, după ce au cunoscut într-o anumită măsură „dragostea trupească”, înțeleg din proprie experiență cât de puternic se implică sufletul în faptele lor. Că este

---

spune că, dacă el nu acceptă să se înfrâneze, relația lor se termină, ar adopta poziția cea mai bună. Dar nu să îl șantajeze cu duritate, ci să îi ofere sprijinul moral pentru un astfel de efort, herculean uneori... („Și dacă el pleacă, iar eu rămân cu buzele umflate?”, se întreabă. Tu nu rămâi cu buza umflată, rămâi cu liniștea că nu te-ai făcut părtașă la distrugerea lui...)

imposibil ca cineva să păcătuiască numai cu trupul, iar sufletul să rămână nepătat. Și atunci au grijă ca prietenii lor să nu cadă în desfrâu...

*Topless*²⁶

Ești frumoasă. Ești bine făcută. Ai tot ce îți trebuie. După îndelungi insistențe, părinții te-au lăsat să pleci cu gașca la mare. Deci visurile tale de săptămâni întregi sau chiar de luni de zile s-au împlinit. Ai avut emoții până în ultima secundă (cine știe ce toane de moment i-ar fi putut determina pe ai tăi să se răzgândească; of, ciudați mai sunt părinții...). Dar iată că ai plecat, te-ai suit în tren. În sfârșit, după ani de zile, din nou spre mare. Și ți se pare că viața o ia de la început. Te uiți la el. E iubitul tău și te scalzi în ochii lui...

„Cu tine vreau mereu să fiu,
Să trăiesc așa cum știu,
Fără griji și fără bani,
Ca la douăzeci de ani...”

Bine zic cei de la *Voltaj*, nu-i așa? Emoția e din ce în ce mai mare. Drumul se termină repede. Ecuația e simplă: ajungeți în gară, apoi căutați o gazdă – tu vei sta în cameră cu prietena ta, așa cum ați stabilit dinainte de plecare –, vă lăsați bagajele și fugiți pe plajă.

Soarele e fierbinte, nisipul e fierbinte, dragostea ta e fierbinte... Și, ajunși pe plajă, vă convingeți de adevărul melodiei „La mare, la soare, fetițele sunt goale...”. Ei, fetițele nu sunt chiar în costumul de botez, au slipi – chiar dacă unii sunt microscopici, dar totuși sunt. Sutiene însă, din ce în ce mai rar.

Piua! Voi face o paranteză. Marea e o nebunie, știi și eu asta. Cu atât mai mult când iubești. Poveștile de dragoste ale tinerilor sunt ținute în chingi de unii părinți, mai ales de părinții fetelor, care se tem pentru ce li se poate întâmpla acestora... Ore la care trebuie să te întorci din parc, ore la care trebuie să mergi la culcare, deși ai mai sta la telefon, cu toate că firul e roșu... Și o sumedenie de cursuri, de examene, de chestii pe care trebuie să le faci cu mai mult sau mai puțin chef. Dar acum e vacanță... În sfârșit. Și vrei să te bucuri de ea la maxim. Vrei să scapi de stres. Ai o mică strângere de inimă totuși: îți e teamă să nu îți dai în petic... Pentru că îți e vie în minte decepția pe care ai suferit-o de la fostul tău prieten. Cu el nu ai ajuns la mare, dar ai ajuns în pat. Și cât de mult îl iubeai... Erai sigură că nu te va părăsi. Dar te-a părăsit și ai fost la limita sinuciderii. Dacă nu ai fi ajuns la duhovnicul tău, cine știe ce ar fi fost cu tine acum.

---

²⁶ Rândurile de mai jos au fost adresate unei anumite fete, care m-a întrebat dacă e rău să plece la mare cu iubitul ei. Și dacă e rău să facă topless. Totuși, te poți folosi și de aici, chiar dacă nu ești destinatară acestor rânduri... Am mai făcut unele modificări, ca textul să nu fie prea personal ...

Da, ai început o viață nouă, te-ai hotărât să îți păstrezi până la nuntă curăția redobândită prin spovedanie. Și prietenul tău ți-a acceptat această ciudățenie, chiar dacă deocamdată nu vă gândiți la nuntă. Au fost câteva situații în care el nu a mai rezistat și ți-a făcut avansuri. Dar te-ai ținut tare, cu ajutorul lui Dumnezeu. Ai avut și tu momentul în care te-ai dat la el, după ce ai picat examenul ăla și îți era teamă că o să ai restanțe în toamnă. Dar el a fost de treabă, și nu a profitat de tine. Chiar dacă tu ai fost destul de insistentă și chiar dacă el era un pic amețit...

Deci, ajungeți la mare. Plaja e magnetică... Vei simți nevoia să stai cât mai aproape de prietenul tău.

Tu ce vei face: vei purta sutien sau nu? Constați cu surprindere că prietena ta, care mai e fecioară, și l-a dat jos cu dezinvoltură de cum a ajuns pe plajă. „Ca să mă bronzez cât mai estetic...”, îți spune ea. Și tu înghiți în sec. Dintre toate fetele din gașcă numai tu porți sutien. (Deh, trebuia să te gândești încă de la început la asta... Acum nu mai ai timp să filosofezi, da, era mai bine să fie mai cuminti prietenele tale, dar comentariile de acest gen sunt prea târzii. „La anul o să am grijă să îmi fac prietene mai așezate”, îți spui, nefiind nici tu prea convinsă de vorbele tale. Dar simți nevoia să îți cauți un refugiu, să te autosugestionezi că „la anul” va fi altfel.)

Ele se joacă în mare cu prietenii lor și tu încă șovăi.

„Ce e cu tine?”, te întreabă prietenul tău, simțindu-te încordată.

„Nu știi ce să fac cu sutienul...”

„S-a ofilit?”

„Nu știi, nu îmi dau seama, cum e mai bine?”

„Ți-e rușine de mine?”

De el îți e cel mai puțin rușine, îți e rușine însă de ceilalți, îți e teamă să nu greșești în fața lui Dumnezeu.

„Și de tine, dar mai ales de ceilalți.”

„Atunci, lasă-l pe tine și vino în apă...”

Tu îl ascuți, te bucuri că el te înțelege.

Numai că vezi că în apă lui îi mai zboară ochii pe alte piepturi. Simți bărbatul din el cum își cere drepturile...

Acum, să fim sinceri. Te simți oricum complexată că el știe că nu mai ești virgină, că fostul tău prieten a avut parte de tine și actualul nu, așa că ești dispusă să faci acest mic compromis. Să schimbi semaforul dinspre piept de pe culoarea roșu pe verde... Să ajungă măcar privirile lui acolo unde nu îl lași să pună mâinile.

„Alaarmăăă!” Dacă ai ajuns aici, se poate alege praful de curăția ta. După ce te-ai lăsat mângâiată de privirile lui și nu ai simțit nimic murdar, oare când va încerca să te mângâie cu palmele, îl vei refuza? Poți să faci în fiecare zi zeci de mătăanii, poți să citești ce acatist vrei, dacă i-ai dat voie să-ți mângâie pieptul, te-ai ars. Oricât de timide ar fi primele mângâieri, ele vor deveni

repede pasionale. Deci, încearcă să te gândești dinainte ce vrei să fie la mare. Încearcă să îți așterni cât mai bine, ca să dormi cât mai bine, cum zice proverbul.

Din fericire, trenul spre mare încă nu a plecat. Încă nu ai ajuns pe plajă. Din fericire, încă nici nu ai luat bilete pentru mare. Așa că ai timp să judeci lucrurile la rece...

Să o luăm pe etape: e bine să te duci cu prietenul tău la mare? Mi-ai spus că te vei duce, indiferent de părerea mea, pe care totuși mi-ai cerut-o. Eu îți voi spune totuși cum văd lucrurile. În privința dusului la mare, părerile sunt împărțite, întrucât e o atmosferă foarte erotică, datorată atât fetelor și femeilor care fac topless – ca să nu mai vorbim de cei care fac chiar nudism – cât și perechilor de tineri care se tot sărută și se tot mângâie, încât zici că mai e puțin și o *fac* pe plajă...

Tinerii creștini trebuie să își pună deci foarte serios întrebarea „are sau nu rost să mergem la mare?”... Se poate ca ispitele să fie mult mai mari decât se așteaptă și o mică vacanță să distrugă un suflet...

Eu cred că cel mai bine ar fi ca tinerii creștini necăsătoriți²⁷ să nu meargă la mare – e o *atmosferă* prea fierbinte... Dacă totuși insistă, să nu meargă decât dacă găsesc plaje decente, decât dacă merg cu familia sau cu o gașcă pe care o cunosc bine și din care fac parte tineri al căror comportament nu îi poate influența în rău...

„Dar nu îți dai seama cât de sănătoasă e marea pentru organism? Nu se compară cu nimic... Aer curat, soare, apă...”

Ba da, îmi dau seama. Să știi că regret sincer că plajele „se poluează” la nivel spiritual din ce în ce mai tare. Mi-aș fi dorit să îi las fără grijă pe copiii mei singuri la mare. Ce va fi până când vor crește ei, nu știu. Poate că peste ani de zile până și nudismul va expira și o să fie la modă *acuplarea* pe plaja plină. Că cea pe plaja aproape pustie e aproape demodată.

Deci, dacă totuși mergi la mare, ai mare grijă cu ce prieteni și cu ce prietene mergi. Dacă fiecare cuplu va dori să doarmă într-o cameră separată, sau chiar într-un pat, eu îți spun că mai bine stai acasă. Da, e cam ridicol ca toți să doarmă câte doi, numai tu să stai singură. În timp ce prietenul tău se relaxează cu o achiziție locală...

Sunt o mie de chestii de care ar trebui să ții seama. Unele îți scapă, dar la altele, cum e topless-ul, te poți gândi de pe acum.

Nici o fată nu poate să îi pretindă prietenului ei să nu vrea să îi mângâie sânii pe care ea și-i dezgolește cu dezinvoltură. Dacă ea și-a abandonat sutienul, să știe că virtutea curăției i-a rămas în el...

---

²⁷ Nu spun că cei căsătoriți sunt imuni la ispitele pe care le oferă plaja (poate că unele cupluri au ajuns chiar la divorț în urma unor scandaluri izbucnite pe litoral din cauza *privești* ademenitoare), dar, oricum, le este mai ușor să reziste...

Nici o fată nu poate să îi pretindă prietenului căruia îi permite să îi mângâie sânii să nu ceară și mai mult. Da, poate el va avea răbdare câteva zile. Dar, dacă până la urmă nu va dori mai mult, înseamnă ori că s-a încurcat cu alta, ori că are probleme fiziologice... Nici un tânăr creștin nu va accepta ca prietena lui să facă topless. Sau dacă - prins de val - o va face, își va da seama repede că a greșit.

Eu nu spun că e normal ca tânărul creștin să fie de piatră, să nu fie atras de sânii prietenei lui. Ba da, această atracție e firească. Numai că trebuie înfrânată. Altfel, se ajunge în pat... sau în boscheți...

„Și ce, vrei să mă bronzez urât?”

Nu mă întrerupe acum. Dar hai să îți răspund: dacă prietenul tău e creștin, faptul că pieptul tău va rămâne alb va fi un motiv de bucurie. Va ști că poate avea încredere în tine, va ști că ești fata cuminte pe care și-a dorit-o. Dacă nu e creștin și ajungi cu el la mare, înseamnă că te joci cu focul.

Dacă totuși te apasă faptul că fostului prieten i-ai dat mai mult, iar acestuia vrei să îi dai măcar sânii, judeci greșit. Chiar dacă vrei să îi dai doar atât, ține minte că foarte multe fete și-au pierdut fecioria numai pentru că i-au lăsat pe prietenii lor să le „exploreze” pieptul.

Strângând material pentru un articol, am citit mai multe declarații ale fetelor care au devenit femei. M-a surprins lejeritatea relatărilor în care fata spunea că nu se gândea că își va pierde virginitatea, dar că, luată de val, fiind mângâiată pe piept a simțit nevoia de mai mult, s-a lăsat mângâiată și în alte zone erogene și până la urmă...

Ține minte: căderea nu vine numai când te aștepți. Bine, tu ar trebui să știi asta mai bine. Poate că te gândești că în perioada în care te-ai apropiat de Biserică sufletul și trupul ți s-au curățit. Așa e, numai că foarte repede le poți întina la loc. Oricum, știi cât de greu ți-a fost să îți schimbi viața. Toată pocăința ta se va pierde dacă îi lași patimii cea mai mică porțiță.

Așa că încearcă să îți dai seama cât de important este sutienul. Dacă vrei să rămâi a lui Hristos, bucurându-te de o prietenie frumoasă, „coase-ți” deci sutienul de piept când pleci la plajă. Nu cu ac și ață, bineînțeles. Ci cu puterea pe care o are o hotărâre bună. O hotărâre pe care nu ai cum să o regreți mai târziu.

„Bla, bla, ...”

Nici un bla, bla. Chiar așa e...

O fată mi-a trimis un e-mail legat de subiectul acestui articol:

Și eu sunt de părere că marea nu prea e pentru tinerii creștini singuri. Am fost și eu recent și poate că să fi mers acolo înainte de apropierea de Dumnezeu aș fi considerat că mă aflu într-un loc în care toate dorințele ți se pot împlini, inclusiv „mult-râvnita” dragoste pe malul mării. Dar s-a întâmplat să merg acum și mare mi-a fost dezamăgirea. Oamenii mi se păreau ostili, nu calzi ca ai noștri, și farmecul mării era afectat de comercializarea intensivă.

Dacă ar putea, oamenii de acolo ar vinde chiar și locul unde stai pe plajă, chiar și momentele pe care le petreci în apă.

La un moment dat, am dat de o tarabă unde se vindeau icoane. Erau foarte frumoase. Uitându-mă la ele, parcă simțeam o liniște ireală pentru locul ăla suprasaturat de muzică de tot felul, de reclame la diferite concerte și de alte zgomote. În momentele acelea mă gândeam că în perioada de vară acolo e locul perfect de înăbușire a oricărei reclame de spiritualitate. Numai că Dumnezeu nu intră în vacanță dacă noi intrăm.

Și, colac peste pupăză, am primit o ofertă de „iubire” de-o seară din partea unui tip care-mi promitea că-mi satisface toate poftele (mi-a transmis un mesaj cu aceste minunate promisiuni). Același tip, înainte să aflu ce fel de om e, pentru că aparențele sunt înșelătoare, îmi povestea cum a avut el o iubită cu câțiva ani mai mare, care i-a deschis mintea; iar eu mă gândeam în sinea mea: „Ba tare mă tem că ți-a întunecat-o de tot”. Citind „minunata” lui propunere, m-am simțit atât de prost și chiar m-am simțit murdară, deși nu fusese nimic între noi; dar numai simplul gând că el s-a gândit la așa ceva m-a murdărit. Mă întrebam dacă pentru el o fată înseamnă doar atât: un obiect al plăcerilor lui. Oricum, să-l ajute Domnul să ajungă la lumină.

O reclamă de avertizare pentru cei care vor să meargă la mare ar suna cam așa: „Marea – locul unde ai parte din plin de aerul deosebit de nesănătos al păcatului, zgomot cât încape, unde orice pornire sufletească nobilă e ușor de sufocat, unde Îl poți întrista cu ușurință pe Dumnezeu!”²⁸

E-mail-ul mi se pare scurt și la obiect. „No comment...”

---

²⁸ Îmi dau seama că unii cititori se vor regăsi în e-mail-ul fetei. Da, să știți că am observat și eu din scrisorile tinerilor că mai sunt destui care gândesc creștinește, chiar dacă nu se prea cunosc unii pe alții. Dar și în asta se poate vedea harul lui Dumnezeu: deși vi se pare că sunteți singuri, în timp ce ceilalți vă consideră ciudați, totuși există alții cu care împărtășiți aceleași gânduri, aceleași trăiri, chiar dacă nu vă cunoașteți. Și, chiar dacă voi sunteți mai legați în Hristos – chiar fără să vă cunoașteți – decât sunt legați ceilalți în păcat, ar fi foarte bine să vă și cunoașteți față către față. Prietenii frumoase pot oferi mult sprijin în lupta pentru mântuire.

Fetelor, să nu cedați în nici o seară...

ÎPS Andrei Andreicuț: „Ai întâlnit o persoană care te fascinează. Vălul ți-a căzut de pe ochi. Până acum te gândeai numai la tine. Acum ai descoperit o altă ființă... Când ești lângă ea te simți bine, când ești departe îi simți lipsa. O lume încântătoare ți se deschide în fața ochilor: lumea încântătoare a iubirii. Întrebarea serioasă care se pune este: până unde trebuie să mergi cu partenerul tău? Până la relația sexuală? Filmele erotice, pe care le vezi pe toate canalele, revistele porno, ce stau pe toate tarabele, te vor îndemna să faci acest lucru. Ba, din nefericire, și o educație sexuală rău înțeleasă tot într-acolo te va îndrepta. Ți se aduc și argumente «medicale» și «științifice». Te poate încerca un sentiment de inferioritate. Colegii tăi, prietenii tăi au făcut-o. De ce să n-o faci și tu? Eu îți spun să n-o faci. Va veni și vremea sexului...”²⁹

*

El: - *Mie-mi place prima seară și vreau să mă distrez. Plus că nu te pot iubi dacă nu te probez. Hai c-am glumit, crede-mă că te iubesc și, mai mult decât atât, crede-mă că te doresc.*

Ea: - *Nici nu mă saluți și deja vrei... să m-arunc în brațele tale. Spui că mă iubești, spui că sunt frumoasă, că-i târziu și ești singur acasă. Spune-mi cine te-a învățat că iubirea-i ușoară? Văd că vrei să mă ai, dar nu diseară...*

El: - *Ce, vrei să spui că-s golan? Ai grijă, ca s-ajungi la mine acasă știi că-ți trebuie viză? Dragă... domnișoară... nu te vreau din prima seară. Jur... intențiile mele sunt de-o sinceritate rară. Hmmm, și nu glumesc, ești bună. Nu te vreau o seară, te vreau o întreagă-săptămână. (...)*

Ea: - *Lasă vraja pentru altele și dansează lângă mine. Știi că, baby, nu-s o femeie ușoară. Am 53 de kilograme calitate superioară. Gustă, și-ai să vezi, îmbuteliată în '84.*

El: - *Vrei să spui că dacă te gust mă îmbăt ca dracu'?*

Ea: - *Garantat, fii sigur c-o să cazi pe spate. Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte...*

Dialogul acesta stupid nu a avut loc în nici un parc și în nici o discotecă, în nici un boschet. E un fragment dintr-un dialog imaginar preluat din melodia *Nu din prima seară* - cântată de Cream & C.R.B.L. Șlagărul acesta s-a auzit de nenumărate ori în marea majoritate a teraselor, la mai toate posturile de radio și în toate discotecile. S-a auzit de atâtea ori, încât a ajuns să fie fredonat până și

---

²⁹ PS Andrei Andreicuț, *Dragoste, libertate și sex responsabil*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2001, pp. 7-8.

de cei care de obicei nu gustă o astfel de muzică. Dar, după ce au auzit-o în repetate rânduri fără să vrea, în cele din urmă s-au obișnuit cu ea și au ajuns chiar să le placă...³⁰

Cineva spunea că această melodie este un îndemn la morală, aducând ca argument refrenul melodiei:

Oh, oh, oh... deja iubirea-i demodată,

Vor, vor, vor... băieții vor așa, deodată.

Oh, oh, oh... părem o pradă prea ușoară...

Fetelor, să nu cedați din prima seară.

Eu îmi permit să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. Mie melodia mi se pare un îndemn la desfrâu, chiar dacă la o formă mai *nobilă* decât a celei pe care o contestă³¹.

Fata care cântă îi spune acestui *Don Juan* – pe care de-abia l-a cunoscut – și care, de stilat ce e, nici nu o salută, dar deja vrea... multe:

Ea: *Baby, nu-s o femeie ușoară. Am 53 de kilograme calitate superioară*³². *Gustă, și-ai să vezi, îmbuteliată în '84...* (Cartea ei de vizită pare tare stilată...)

El: *Vrei să spui că dacă te gust mă îmbăt ca dracu'?*

Ea: *Garantat, fii sigur c-o să cazi pe spate. Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte...*

Eram și eu tentat să cred că fata cu pricina era dornică să îl cunoască mai bine, să fie sigură de sentimentele lui, să fie mai sigură pe sentimentele ei. Când colo, cuvintele ei ne lămuresc că avem de-a face doar cu genul de tipă căreia îi place să își scoată din minți admiratorii, înainte de a le ceda. Îi place să joace o leapșa care de fapt este un mod de selecție a tipilor mai tari, care au răbdare. Am văzut un film în care doi se căsătoresc, după ce au schimbat

---

³⁰ Oare dacă recunosc că m-am surprins și pe mine fredonând-o mă fac de râs? În cazul acesta nu recunosc...

³¹ Contestând mesajul melodiei, nu afirm însă că e la fel de rău dacă cedezi din prima seară sau după o săptămână (sau după câteva luni). Cei care au cedat după o săptămână au așteptat să se convingă cât de cât că între ei nu e o simplă atracție sexuală, au vrut să se convingă că țin unul la altul. Cei care au făcut-o instantaneu, din prima seară, au arătat că sunt interesați de o relație în care partea *epidermică* este mai importantă decât latura afectivă. Au cedat ispitei fără nici o rețineră. Păcatul e păcat în ambele cazuri, numai că motivația lui este foarte diferită. Un duhovnic iscusit nu va da același canon unei fete care cade instantaneu în patul unui tânăr și unei fete care se culcă cu prietenul ei pentru că îl iubește foarte mult. Patima e aceeași, numai că ramificațiile diferă mult. (Și poate că fata care *o făcea* fiind obsedată de sex, înțelegându-și căderea, se va pocăi mai ușor decât cea care, mândrindu-se că nu e târfă, nu vrea să renunțe să se culce cu iubitul ei.)

³² Oare ne poate spune fata de la *Cream* dacă există vreun interval de greutate în funcție de care să ne dăm seama dacă o tipă este sau nu femeie ușoară?

câteva scrisori fără să se vadă față către față. În prima lor noapte are loc următorul dialog:

- „Vrei să vezi casa?”

- Nu, o s-o văd mâine! Vrei să mă lași puțin? Sunt cam timidă în momentele astea!

- Îți dau câte momente, zile, nopți ai nevoie! Și, când vei vrea să vin la tine, voi veni.

- Faci asta pentru mine?”

- Dacă asta vrei, da!

- E timpul să ne luăm la revedere.

- Noapte bună!”

„Ăsta da cavalier, ăsta da bărbat, și nu cârpă care nu știe să se înfrâneze...” (în film, timiditatea era o mască pe care eroina și-o punea pentru a-și ascunde interesele meschine, care nu aveau nici o legătură cu dragostea, dar nu vreau să vorbesc despre acel film acum).

În melodie, fata îi spune pe șleau: „Îmi doresc să fiu cu tine, însă nu din prima noapte...”

Nici urmă de îndemn la morală. După ce el îi gustă *kilogramele calitate superioară și se îmbată ca dracu*, numai de morală nu le mai arde...

Păcat nu e numai când faci sex, păcat este și când te lași gustată de *Feți Frumoși* care nici măcar nu salută. Păcat nu e numai prima seară. E păcat și în a doua, și în a treia, și după o săptămână. E la fel de păcat dacă *o faci* la prânz, sau chiar dimineața...

Acum nu mă aștept să apară o solistă creștină care să cânte melodia „Fetelor, să nu cedați nici în a doua seară...” Dar mă aștept să fiți mai atenți la îndemnurile la moralitate pe care le propune lumea show-bizz-ului. Nu de alta, dar lupii își schimbă des părul. Năravul, ba...

Masturbarea

„...chiar și preoții ortodocși au început să vorbească despre această anomalie sexuală ca despre un «instinct sexual natural». (Astfel, acum câțiva ani, un preot modernist din America a fost auzit spunând la o oră de seminar că «nu ar trebui să facem prea mult caz de ideile mărginite ale unora din Sfinții Părinții referitoare la aspectele inocente ale comportamentului sexual uman»). În numele corectării unor teorii, se pare curioase, despre onanism din medicina secolului al XVIII-lea, psihologii, psihiatrii și preoții au lăsat de prea multe ori la o parte orice sobrietate față de acest obicei greșit, cedând uneori în fața filosofiei «fă ceea ce crezi tu că este bine», și care vine în contradicție atât cu învățăturile creștine (Scriptura și canoanele Bisericii considerând onanismul un păcat grav), cât și cu teoriile mai circumspecte despre comportamentul sexual «normal», foarte răspândite în perioada în care psihologia nu era încă o știință și când «normal» era un cuvânt înțeles de toți.”

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna³³

Pe un forum de discuții pe teme sexuale, o fată întreabă: „Amândoi, atât eu cât și prietenul meu, ne masturbăm reciproc. Cauzează la ceva ? Sau ... (există) efecte negative? Țin să menționez că nu am făcut dragoste până acum cu el”.

Iată răspunsul specialistului care se ocupă de forum-ul respectiv: „În primul rând ținem să-ți spunem că e de admirat că există și tineri care nu trec direct la sex normal și încearcă să experimenteze și alte forme de sex... Noi nu vedem nici un efect negativ aici, fiind un lucru normal făcut de o ucigătoare majoritate”.

Alți participanți la discuție își dau și ei cu părerea:

„Eu am citit și cred că nu e dăunătoare masturbarea decât făcută în exces, dar nu înțeleg de ce nu o faceți dacă vă iubiți. Eu nu cred că e mai bine s-o faceți singuri și doar atât”.

Altceineva scrie: „Să îmi zică și mie (cineva) care e partea rea în toate astea că, sincer, eu nu găsesc nici una”.

O fată dă un răspuns mai detaliat:

„1. E normal să faceți orice vă face plăcere la amândoi, atât timp cât vă simțiți bine. Când veți fi amândoi pregătiți să mergeți mai departe veți simți.

---

³³ *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 160.

2. Atinsul reciproc e una dintre etapele firești spre începerea vieții sexuale; e mai grav dacă sari peste una (mai ales mai multe) și treci direct la contactul sexual fără să ai habar de altceva.

3. Ajută la întărirea legăturii dintre cei doi parteneri, la cunoașterea atât a celuilalt, dar și a ta”.

Dacă o bătrânică ar citi aceste rânduri, ar spune oripilată: „Vai, dar pe vremea mea foarte puțini oameni făceau acest păcat. E o împreunare cu dracul...” Când tinerii de azi aud astfel de declarații, îi apucă râsul: pentru că majoritatea tinerilor se masturbează, pentru că foarte mulți oameni maturi se masturbează, pentru că medicii contemporani spun că masturbarea e o metodă normală de descărcare a energiei sexuale³⁴.

Totuși, să notăm că există și puncte de vedere care consideră că masturbarea este o practică ale cărei consecințe sunt negative. Cel mai des invocată este dependența pe care o aduce după sine. Un tânăr de 16 ani se plânge: „De vreun an jumătate, doi ani, am început să mă masturbez. La început o făceam o dată pe lună, mai târziu o dată pe săptămână, iar din vara anului trecut am început (să fac asta) în fiecare zi. Pentru mine e ca un drog...” (N., 16 ani)³⁵.

Un alt tânăr, de 22 de ani, scrie următoarele: „Fiind la vârsta de 15 ani, la care nu realizam prea bine ce se întâmplă cu mine, am început să mă masturbez. Revistele deochiate, filmele nocturne și alte publicații de specialitate m-au făcut să continui această practică până în anul 1995; am încetat să mă mai masturbez. În acești ani de zile (am făcut-o) fără a mă gândi la consecințe. Sincer să fiu nu credeam că acest lucru îmi va face rău. De-abia acum realizez greșeala fatală pe care am făcut-o și-aș da orice să o pot lua de la

---

³⁴ Obiectivitatea lor fiind însă discutabilă. Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, fost profesor la Catedra de Psihologie a Universității Princeton, constata că, „în ultimul deceniu, rigoarea științifică a psihologiei medicale și academice a fost dată la o parte în favoarea declarațiilor lipsite de conținut ale psihologiei «populare». Astfel de idei superficiale, cum ar fi terapiile bizare de «codependență», modelele și terapiile așa-zis mai elevate ale filosofiilor holistice și New Age au șters cu buretele mare parte din studiul tradițional al comportamentului uman. Chiar și observațiile unei personalități atât de ostentativ «emancipate», precum Sigmund Freud, cel puțin cele referitoare la sexualitatea umană și la efectele psihice negative ale masturbării, au fost înlăturate ca fiind simptomatice pentru atitudinile «superstițioase» și «medievale» ale unor nebuni cu idei învechite” (*Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, p. 159).

³⁵ Andrei Popescu și cititorii revistei Bravo, *Și cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 123.

început. Cu toate că am renunțat la practică, complicațiile³⁶ nu au încetat să apară...”³⁷ (C., 22 ani).

(Fac o paranteză: în vechime se considera că aceste complicații sunt vaste: doctorii perși „au sugerat că preferința unui bărbat pentru băieți, mai degrabă decât pentru femei, depinde de modul în care acesta a învățat să se masturbeze. Bărbaților care își țin strâns penisurile ajung să le placă băieții, iar cei care le țin mai puțin strâns vor prefera femeile”³⁸; trebuie precizat faptul că această teorie este contestată de medicii contemporani³⁹. Totuși există o legătură între masturbare și lipsa satisfacției în relațiile sexuale în cuplu⁴⁰ ...)

Totuși, numărul celor care vor să renunțe la această practică este mai mic decât cel al celor care sunt partizanii ei, fie că aceasta este singurul lor mijloc de descărcare a energiei sexuale, fie că în paralel au o viață sexuală de cuplu (din care nu lipsește nici masturbarea reciprocă), chiar și atunci când au ajuns să își întemeieze o familie⁴¹.

În vechime, medicina avea o părere negativă despre această practică, considerând-o unul dintre cele mai dăunătoare vicii care afectează atât mintea cât și trupul. Printre efectele ei, medicii includeau încetinirea creșterii, diminuarea facultăților mintale, pierderile de memorie, migrenele. Epilepsia, paralizia și îmbătrânirea prematură erau considerate posibile urmări ale masturbării. Se considera că femeile care se masturbează ajung la isterie sau la boli psihice grave⁴².

Este ciudat cum s-au întors lucrurile, și cum medicina contemporană are o poziție atât de favorabilă față de masturbare. Oare sute de ani doctorii au tot greșit și abia după marea „revoluție sexuală” studiile medicale privitoare la masturbare au început să prezinte un punct de vedere obiectiv? Nu am de gând să intru în detalii, dar îndrăznesc să afirm că am rețineri față de perspectiva pe care medicina modernă o adoptă în această privință.

Voi încerca să mă opresc asupra punctului de vedere creștin în ce privește acest mod de autosatisfacere sexuală.

---

³⁶ De aceste complicații se scapă numai prin înfrânare și pocăință. Altfel, nu.

³⁷ Ibidem, p. 123.

³⁸ Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, pp. 167-168.

³⁹ E interesant cum aceștia preiau din medicina antică numai ce le convine...

⁴⁰ Un tânăr obișnuit să se masturbeze are mai mari șanse de ejaculare prematură – iar aceasta e unul dintre motivele lipsei de armonie în viața sexuală...

⁴¹ Un cititor: *Cunosc un tip care a fost atât de marcat de articolele despre sexualitate din reviste, încât, pentru a nu se face de râs în fața partenerelor, adică pentru a nu ejacula precoce, se ducea la baie înainte de actul sexual și se masturba. De multe ori treaba asta avea efectul invers; era suspectat de parteneră de impotență.*

⁴² Chiar dacă până și Sigmund Freud considera că masturbarea are urmări negative, totuși discipolii săi de astăzi preiau din învățăturile lui numai ce le convine. Lesne de înțeles, nu?

Pregătesc terenul prin câteva păreri pe care le voi comenta mai jos... Încep cu cea mai impertinentă poziție pe care am găsit-o, între sutele de idei cărora internetul le oferă cu generozitate spațiu. „Biserica e împotriva masturbării, deci e trecută la păcat. Ciudat, că în Biblie Barosanu’ nu spune nicăieri că ar fi rău...”

Ideea că *Barosanu’*, adică Dumnezeu, nu ar spune nimic în Biblie contra masturbării se încadrează în curentul potrivit căruia păcat este numai ce este menționat în mod expres în cele 10 porunci.

Da, dacă vom căuta în Biblie cuvântul masturbare, nu vom găsi multe informații. Găsim o referință la Onan, de la care vine și termenul *onanie*, însă ceea ce făcea Onan nu e același lucru cu masturbarea: *Știind însă Onan că nu vor fi urmașii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu ridice urmași fratelui său. Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu și l-a omorât și pe acesta* (Facere 38, 9-10).

Dar dacă cineva ar fi interesat de ceea ce spune Dumnezeu prin cuvântul Scripturii, ar fi de ajuns să aflăm că *nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiții, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu* (I Cor. 6, 10). Malahienii, adică cei care practică orice formă de autosatisfacere sexuală, nu vor ajunge în rai. Greu cuvânt!

Un tânăr scria: „La început m-am simțit bine, nici nu știam despre ce e vorba, după ce am aflat simțeam că fac un păcat (dar acum știu că majoritatea oamenilor se masturbează și nu e nici o problemă)”. Numai că un păcat nu se judecă în funcție de câți oameni îl fac sau nu. Hoția e hoție și dacă există în lume un singur hoț și dacă lumea e plină de hoți. Este adevărat că la spovedanie duhovnicul va fi mai îngăduitor cu un hoț care a crescut într-un sat plin de hoți – și căruia i-ar fi fost foarte greu să privească viața prin niște *dioptrii* curate – decât cu un hoț care a crescut într-un sat de oameni cinstiți și care a respins de bună voie influența mediului în care a crescut. Masturbarea e păcat și va rămâne păcat oricâte eforturi ar face medicina și pedagogia modernă de a-i convinge pe tineri că această practică este *nevinovată*.

Un alt tânăr își dă și el cu părerea ironic: „Mă și interesează dacă Biserica zice sau nu că e păcat; pe vremea când era nevoie de orice om se putea naște, era păcat să «irosești sămânța»; dacă voiai s-o faci, găseai pe cineva, eventual se năștea un copil, asta era ideea... Dar astăzi, când deja sunt de peste două ori mai mulți oameni decât poate ține planeta asta în condiții bune, e o tâmpenie...”⁴³

---

⁴³ Pe undeva și statul ar trebui să înțeleagă că o politică de promovare a masturbării ar avea consecințe negative în plan social. Un exemplu demn de luat în seamă îl oferă statul american Texas, unde comercializarea obiectelor folosite pentru masturbare a

Numai că masturbarea nu este păcat numai pentru că *discipolii* ei refuză să devină părinți (de altfel, e practică nu numai de tineri care nici măcar nu se gândesc să își întemeieze o familie, ci și de soți care nu sunt satisfăcuți de viața lor sexuală, deși își doresc copii). Masturbarea este păcat și când este însoțită de actul sexual. Masturbarea este o mutilare a ființei. Organele sexuale, așa cum există ele după căderea lui Adam, nu folosesc numai producerii plăcerii. Ele folosesc unirii trupești dintre bărbat și femeie, unire care ar trebui să fie manifestare a dragostei și nu doar a instinctului sexual, a poftei care îl asaltează pe om.

Cel mai firească rod al dragostei sunt copiii. Dar, totuși, Biserica nu interzice femeilor care sunt sterpe să facă dragoste cu soții lor. Deci dragostea dintre soți se poate manifesta chiar și atunci când lipsește rodul ei viu - copiii.

Oare nu este această dragoste tot o formă de masturbare, din moment ce lipsesc copiii? De ce nu le interzice Biserica femeilor care sunt sterpe să aibă relații sexuale cu soții lor?

Răspunsul e simplu: în timp ce dragostea trupească este un limbaj prin care soții se dăruiesc unul altuia, masturbarea este o formă de manifestare a iubirii de sine, de sufocare prin singurătate, de exacerbare a poftelor trupești. Dacă în dragostea trupească dintre soți sufletul domină (sau mai precis ar trebui să domine...⁴⁴) pornirile trupului, în masturbare sufletul este dominat de pornirile trupești.

Dar când soții se masturbează în timp ce fac dragoste, pentru a-și mări apetitul sexual? Înseamnă că soții nu fac dragoste, fac o partidă de sex. Nefiind mulțumiți cu ceea ce le oferă unirea trupească firească, ei recurg la artificii care transformă dăruirea lor într-o unire animalică. Curăția unirii lor este călcată în picioare. Nu contează comunicarea cu celălalt, ci intensitatea trăirii propriei pofti. Celălalt are valoare numai în măsura în care amplifică senzațiile tari. Celuilalt i se dă atenție numai ca într-un schimb mutual: îl satisfac mai bine pentru ca și el să facă același lucru cu mine.

Am putea să ne oprim puțin asupra dependenței de masturbare. Tânărul care scria că pentru el acest obicei a devenit un drog nu exprimă o poziție singulară. Atunci când cineva păcătuiește fără să își dea seama că ceea ce face este rău, fără să aibă muștrări de conștiință, nu simte păcatul ca un lanț. Dar în momentul în care conștientizează păcatul și vrea să se rupă de el, își dă seama că de fapt libertatea lui este îngustată de obiceiurile care i-au înlănțuit atât trupul cât și sufletul.

---

fost interzisă. Polițiștii au avut mult de furcă cu cei care au încercat să se ocupe cu acest negoț.

⁴⁴ Pentru soții necredincioși, nunta nu a însemnat nimic din punct de vedere spiritual, este o prelungire a concubinajului. Și, în pat, se poartă la fel ca înainte...

„Da, dar mă masturbez ca să nu mă culc cu prietena mea. O respect, și singurul mod de a o lăsa în pace este să fac asta. Am dureri foarte mari și dacă nu m-aș masturba aș înnebuni.”

Am auzit acest punct de vedere. Pare a fi altruist. Numai că nu este. Diavolul încearcă să ne orbească astfel încât să avem de ales una din două sau mai multe variante păcătoase. Da, este bine că un astfel de tânăr nu se culcă cu iubita lui. Numai că modul în care rezistă este greșit. Masturbându-se, sufletul său se va murdări încetul cu încetul. Trupul său, care se va învăța cu plăcerile animalice, va căuta metode de satisfacere din ce în ce mai intense. Și, până la urmă, tânărul va vrea să se culce cu prietena lui. Dacă nu cumva, din același altruism prost direcționat, va face sex cu alte prietene sau cu *profesionistele* de la bordel.

Tinerii care se masturbează ar trebui să își dea seama că masturbarea este o formă de autodistrugere – atât sufletească, cât și trupească. Cel care face acest păcat nu se rupe numai de Dumnezeu, se rupe și de ceilalți, devine mai închis în sine, mai egoist. Iar dacă am vorbi de autodistrugerea trupească, ar trebui să amintim problemele pe care le au în viața de familie cei care au fost dependenți de masturbare înainte de căsătorie. De multe ori sunt incapabili să înțeleagă faptul că dragostea trupească ar trebui să fie un limbaj al dragostei și nu doar un mijloc de a trăi plăceri culminante.

Efectul negativ al masturbării îndelungate nu trebuie însă privit ca un obstacol de netrecut pentru ajungerea la un echilibru în relația trupească dintre soți. Numai că, așa cum se întâmplă cu orice patimă, lupta pentru a scăpa de ea presupune un efort îndelungat. Cel pentru care masturbarea a devenit un obicei va trebui să se lupte pentru a scăpa de ea cu aceeași stăruință cu care un bețiv vrea să se despartă de sticla lui. Iar dacă nu renunță la masturbare, procesul de autodistrugere îl va transforma într-un rob al propriilor hormoni⁴⁵. Din această

---

⁴⁵ Un cititor: *Masturbarea scade drastic respectul de sine. Nu e ușor să faci și malahie și să te și închini apoi cu aceeași mână. Se ajunge și la o dedublare: cine ești tu cu adevărat, ăla care te masturbezi sau ăla care regreti imediat ceea ce ai făcut și începi să te pocăiești pentru fapta făcută. Ar trebui discutat mai detaliat despre argumentul invocat foarte des de psihologi: prin masturbare te descarci, deci e bine. Poate că ar trebui să se scrie ceva despre treptele acestui păcat. Adică, mai întâi vine un gând. E, nu-i așa mare păcat dacă privesc imagini cu femei goale. După care, privind, simți o tensiune care crește în tine și, dacă continui să privești la imaginile alea, vei ajunge să ai o poluție în stare de veghe. După care te întrebi: când m-oi spovedi, să spovedesc și asta, să spun că am făcut malahie? Totuși nu am făcut malahie. Ba da, vine un gând, ai făcut malahie. După care îți spui, păi dacă tot am făcut, atunci pot să mai fac o dată. După care, a doua zi, datorită epuizării fizice și psihice, se instalează o depresie care te poate ține și o săptămână. Capeți o nervozitate care nu te mai lasă să îți faci canonul. Munca intelectuală e la zero pentru că ești obosit, nu te mai concentrezi etc.*

perspectivă, definiția pe care a dat-o acestei practici Woody Allen - „singurul mod de a face amor cu cineva pe care îl iubești cu adevărat” - își pierde magnetismul...

Sunt conștient de faptul că în revistele pentru tineri există multe articole care prezintă masturbarea ca pe un lucru firesc, care nu ar avea nici o implicație religioasă. „De ce să fie Dumnezeu împotriva plăcerii, câtă vreme nu suferă nimeni? Ce, a venit cineva de pe lumea cealaltă să spună că acolo cei care s-au masturbat au fost pedepsiți pentru păcatul lor?”

În loc să vin cu argumente teologice, prefer să spun că nu era nevoie să vină nimeni de pe lumea cealaltă ca să confirme o învățătură morală a Bisericii. Dacă Biserica a învățat că masturbarea este păcat, așa este. Și totuși, pentru cei mai slabi în credință, spun că au fost mai multe cazuri ale celor care au avut vedenii ale lumii de dincolo și care au spus că masturbarea este un păcat foarte grav, care aduce după sine pierderea mântuirii.

Nu toți tinerii care vor citi astfel de mărturii le vor lua în serios. Dar tinerii care cred în Dumnezeu - și care s-au masturbat fără să își dea seama de implicațiile acestui act - vor privi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Minunile pe care le voi reda în continuare nu au nevoie de comentarii. Poate că cititorilor slabi în credință le vor stârni zâmbete de neîncredere. Dar altora le vor ridica semne de întrebare...

Arhiepiscopul Hrisostom de Etna scria: „Un tânăr mi-a povestit odată următoarele: în adolescență era pasionat de sport, în special de lupte. Pe la cincisprezece ani, un coleg de echipă l-a inițiat în «păcatul» onaniei. De rușine, nu a mărturisit asta la spovedanie. Într-o zi, o lună mai târziu, era acasă și se lupta pe podeaua camerei de zi cu fratele său. Pe neașteptate, fratele său, care era foarte voinic, a căzut pe burtă peste el cu atâta forță, încât nu a mai putut respira și a murit. În această stare, și-a observat propriul trup, șocul fratelui și al mamei sale care năvălise în cameră să îl ajute și și-a mai văzut sufletul, însoțit de îngerul păzitor, cum s-a ridicat deasupra casei, deasupra orașului în care locuia, ajungând în cele din urmă în ceruri. Acolo s-a regăsit într-un tunel lung și întunecat, la capătul căruia se afla o lumină și Raiul. Când a intrat în această lumină, a văzut-o pe Maica Domnului, care l-a întrebat pe îngerul său păzitor de ce se află acolo. Îngerul i-a povestit amănuntele morții băiatului. Atunci, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu s-a întors spre el și i-a spus: «Mama ta s-a rugat fierbinte să i te dau înapoi, iar Fiul meu a acceptat să îmi îndeplinească dorința». Băiatul, copleșit de frumusețea Raiului, a implorat-o să rămână. Dar Maica lui Dumnezeu i-a răspuns: «Nu. De dragul mamei tale trebuie să te întorci. Dar ia aminte la cele ce îți spun: trebuie să îți mărturisești păcatul pe care l-ai comis acum o lună. Acesta este un păcat înfricoșător, iar dacă nu îl vei mărturisi unui preot, iată ce te așteaptă». La aceste cuvinte, Maica Domnului l-a rugat pe Arhanghelul Mihail să îl ducă până la prăpastia care dădea spre chinurile Iadului. Priveliștea era atât de înfricoșătoare, încât

băiatul aproape a leșinat. După aceea, băiatul a făcut drumul înapoi prin tunelul întunecat, prin ceruri, deasupra orașului în care locuia, deasupra casei, apoi în camera sa, unde familia se adunase în jurul trupului său neînsuflețit. Apoi, simțind o forță imensă asupra trupului său, sufletul său și-a reluat locul, iar băiatul a deschis ochii. El a povestit apoi familiei sale cele întâmplate. Auzind toate acestea, mama sa i-a mulțumit Maicii Domnului pentru că a mijlocit acestea la Fiul ei și, plângând fără încetare, și-a îmbrățișat fiul, sărutându-l cu căldură”⁴⁶.

„Un alt adolescent a căzut în același păcat al onaniei și, din nou, de rușine, nu s-a spovedit părintelui său duhovnicesc. Întâmplarea a făcut ca băiatul să contacteze o boală mortală. Fiind pe moarte, părinții săi au trimis după duhovnicul băiatului, dar acesta nu a putut fi găsit înainte ca băiatul să moară. În acel moment, sufletul său a fost luat de doi demoni înfricoșători, care au început să îl tragă către un loc unde îl așteptau chinuri groaznice. Între timp, duhovnicul băiatului a ajuns acasă la acesta, unde i-a găsit familia îndurerată. «Dacă ați fi venit mai devreme, spuneau ei plângând, poate că nu ar fi murit. Vă rugăm, aduceți-l înapoi». Preotul a început să se roage și, ce să vezi, o minune s-a produs. Băiatul a revenit într-adevăr la viață. Imediat ce a deschis ochii i-a spus duhovnicului: «M-ați salvat». Apoi, a început să îi relateze despre groaznica întâlnire cu forțele demonice care, chiar cu puțin timp înainte de sosirea preotului, erau pe punctul de a-l arunca în Iad. Necunoscând păcatul băiatului, preotul l-a întrebat: «Cum de ți s-a putut întâmpla asta ție? De ce au vrut acești demoni să îți ia sufletul?». Băiatul și-a mărturisit atunci păcatul. «Te căiești sincer, fiul meu?», l-a întrebat părintele. «Da», a răspuns tânărul. «Ești sigur?», l-a întrebat preotul încă o dată. Tânărul a răspuns: «O, da, părinte!». Atunci preotul a continuat: «Și vrei să mergi în Rai?». «Adică, pot să fiu cu Hristos, Dumnezeuul meu, chiar acum?», a exclamat băiatul. Părintele său duhovnic l-a asigurat că acest lucru este posibil. «Atunci doresc să mor», a spus băiatul, încrușișându-și mâinile pe piept. Preotul a făcut semnul crucii deasupra băiatului, iar tânărul a închis ochii, găsindu-și odihna bine-meritată...»⁴⁷

*

„În epoca SIDA, în cele mai multe orașe mari din SUA și din Europa s-au înființat cluburi care oferă un mediu în care bărbații homosexuali se pot masturba împreună”⁴⁸. Ce mai urmează? Să revenim la desfrâul lumii antice? Se pare că da.

---

⁴⁶ Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, Editura Bunavestire, 2003, pp. 162-163.

⁴⁷ Idem, ibidem, pp. 163-164.

⁴⁸ Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, p. 170.

Prezervativul sau aspirina?

Î: „Cât de importantă crezi că a fost pentru omenire inventarea prezervativului?”

R: „El a eliberat forțele oarbe ale binesimțitului⁴⁹ sau ale simțurilor bune, transformând calitatea în cantitate. Prezervativul modern a venit la timp, deoarece prea mulți deveneau «miliardari», adică se îmbolnăveau. (...) Există șanse reale de succes pentru noi relații ocazionale, ocazionate în mod fericit de micuțul prezervativ”⁵⁰ (Artan, solistul formației Timpuri Noi).

Mulți tineri consideră că nu e nici un păcat să facă dragoste cu prietenele lor. Rău este să le lase însărcinate... Și prezervativul îi ajută să rezolve această problemă.

La orele de dirigenție ținute prin licee se discută liber despre avantajele folosirii prezervativului. Pentru fete, e bun că le scapă de sarcini nedorite. Pentru băieți, e bun că îi scapă de riscul de a contacta boli venerice. Chiar și mulți *babaci* și-au upgradat amenințările: dacă în vechime unii părinții le spuneau fetelor că, dacă își pierd fecioria, nu mai au ce căuta acasă – rușinea care cădea asupra întregii familii fiind greu de suportat –, astăzi fetelor li se spune că dacă ajung cu burta mare să plece la golani cu care au făcut sex etc.

Diferența este enormă. Înainte, părinților le era rușine să crească un nepot „din flori”. Asta pentru că întreaga uliță știa că vina nu este doar a fetei care a păcătuit, ci și a părinților care nu au știut să îi dea o educație bună. Astăzi, părinților le este rușine să crească nepoți „din flori”; asta e o dovadă a faptului că au fost părinți încuiați la minte, care nu au vorbit la timp cu fiicele lor despre avantajele folosirii mijloacelor anticoncepționale și nici nu au știut să le convingă mai apoi să avorteze pruncii nedorți. (Acest reproș se aude și în unele cancelarii, când unele directoare iritate le muștră pe dirigintele care nu și-au împlinit cum trebuie rolul de „călăuze” ale elevilor și le consideră răspunzătoare într-o anumită măsură pentru că nu le-au vorbit mai insistent elevilor despre evitarea sarcinilor nedorite⁵¹.) Discursul s-a schimbat însă nu

---

⁴⁹ Nu știu ce o înțelege Artan prin *forțele binesimțitului*, care transformă *calitatea în cantitate*. De obicei am însă rețineri față de cei care preferă cantitatea calității, fie că este vorba de o pizza, de bere, de cititul unui roman sau de orice altceva... Chiar și când e vorba despre *acel* altceva...

⁵⁰ *Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 12.

⁵¹ Majoritatea dintre ele fiind la rândul lor mame, nu e de mirare că directoarele și-au adaptat stilul în care fac observații. Cu vreme în urmă, diriginta ar fi fost certată că nu

numai din cauza tinerilor, ci și din cauza părinților care, crescând departe de Biserică, au respins ei înșiși educația tradițională – și deci nu aveau cum să o ofere mai departe urmașilor lor.

Petre Țuțea spunea că un român bun nu strică nici o fecioară... Dacă ar fi trăit acum o sută de ani poate că ar fi definit „bunul român” ca pe cel care nu cade în păcatul desfrâului. Păcat nu e numai când te culci cu fecioare; deci, când sex-expertii de astăzi îi învață pe tineri că rău este doar când o fac „neprotejat”, nu trebuie luați în serios. (Cine știe, poate că liderii de opinie ne vor spune peste câțeva vreme că rău nu este să faci sex cu animale și că rău ar fi doar să o faci fără acordul lor...⁵²)

Era o glumă: „Știi care e cea mai bună metodă anticoncepțională?” „Nu.” „Aspirina.” „Aspirina? Nu știam. Din asta obișnuită, de la farmacie?” „Da.” „Și cum se ia, înainte sau după...?” „Nu se ia, se ține între genunchi.”

Și cam așa e, dacă fata nu își pune *poalele în cap*, nu prea are cum să rămână însărcinată...

De altfel, înfrânarea e singura metodă anticoncepțională cu eficacitate 100%. Este cea pe care Biserica le-o propune tinerilor: „Stați cuminți...” Așa se evită foarte simplu și bolile și alte complicații...

Ei, dar cine mai vrea să își păstreze fecioria? Mulți tineri m-au întrebat: „Ce zice Biserica despre prezervative, să le folosim sau nu?”

Îndemnul Bisericii către tineri este clar: „trăiți în curăție...” Că, dacă tinerii se înfrânează, nu mai au nevoie de prezervative.

„Dar eu mă culc oricum cu prietenul meu, e mai bine să își pună sau nu?”

La această întrebare, unii preoți spun că păcatul este la fel de mare, cu sau fără. Am auzit însă și preoți care judecă lucrurile altfel: „E la fel de mare păcatul unui bețiv care, când vine acasă, se duce la culcare în liniște cu al celui care la beție își bate nevasta, deși amândoi au băut la fel de mult? Răspunsul este că cel care își bate nevasta face două păcate, pe când primul face numai

---

și-a educat elevele să își păstreze fecioria și că nu i-a educat pe tineri să respecte fecioria fetelor...

⁵² Am citit opinii ale unor psihologi contemporani occidentali care consideră că sexul cu animale nu e ceva greșit, câtă vreme animalul nu este rănit. Și am citit chiar păreri potrivit cărora pedofilia - sexul cu copii - ar trebui judecată după alte criterii. Că numai dacă minorilor li s-ar forța libertatea, numai dacă ar fi vătămați, numai atunci pedofiliile ar trebui să intre sub incidența legii. Astfel de psihologi vor să transforme lumea într-o uriașă Sodomă... Chiar dacă deocamdată vocile lor nu prea au ecouri, trebuie să ne dăm seama că la fel de slabe erau cu zeci de ani în urmă și vocile celor care promovau căsătoriile homosexuale...

unul. Și cine poate spune că e la fel de rău să faci două păcate în loc de unul?”⁵³

Când doi oameni curvesc și în urma actului sexual femeia rămâne însărcinată și avortează, pe lângă păcatul desfrâului cei doi se fac părtași și păcatului prunc-uciderii, care este o crimă. „Și deci nu era mai mic păcatul lor dacă se protejau?”

Păcatul curviei era la fel de mare, numai că nu ar fi fost și criminali.

„Da, spunea un preot, dar poate că dacă nu s-ar fi protejat, și femeia rămânea însărcinată, poate că ajungea să se pocăiască și își schimba viața.”

Un alt preot, cu care discutam despre această problemă, mi-a răspuns: „Față de sutele de mii de avorturi care se fac în România în fiecare an, cazurile în care o femeie se pocăiește numai pentru că a rămas însărcinată sunt aproape insesizabile. Și, de altfel, cine le oprește pe femei să se pocăiască pentru desfrâul lor și dacă nu rămân însărcinate? Ce, scrie la Sfinții Părinți că pocăința e legată neapărat de sarcinile nedorite? Dacă aș ști că fiica mea trăiește cu prietenul ei, aș încerca să o conving să renunțe. Dar, dacă nu reușesc, cel puțin i-aș spune să aibă grijă să nu rămână însărcinată”.

Când tinerii sau profesorii de religie mi-au cerut părerea, am răspuns tot așa, că mi se pare la fel de mare păcatul desfrâului în ambele situații, dar că atunci când se ajunge la prunc-ucidere păcatul este mai mare...

„Deci, să folosim prezervativul sau alte mijloace anticoncepționale?”

În loc de răspuns, o altă paranteză: tinerii trebuie să țină seama și de faptul că *eficacitatea* prezervativului este după unele statistici de aproximativ 90%. Deci cam în 10% din cazuri se poate ajunge la sarcină...⁵⁴ Pe cutiile unor prezervative scrie că nici un prezervativ nu oferă protecție totală, că toate mijloacele anticoncepționale pot da rateuri. Tinerii însă sunt prea grăbiți ca să mai ia aminte la astfel de avertismente... Sau, de dragul riscului, preferă să își păcălească partenerii - care oricum nu ar accepta să riște dacă ar ști cum stau lucrurile... Oricum, atenție, fetelor, până nu e prea târziu.

Mai fac o paranteză: vânzările de prezervative au scăzut serios în anii '60 datorită apariției pilulei contraceptive, a steriletului și a diafragmei⁵⁵. Voi scrie, deci, despre pilulele contraceptive - doar câteva rânduri. În mod obișnuit,

---

⁵³ De altfel, la spovedanie duhovnicul dă un canon mai greu atunci când s-a ajuns la avorturi... Ca și polițistul care îl sancționează mai drastic pe șoferul care a trecut pe roșu fiind beat decât pe cel care a făcut același lucru din neatenție. (O altă perspectivă: oamenii rezistă diferit la băutura, unul poate bea un litru de țuică și rămâne treaz, altul se îmbată numai după două pahare. Dar nu ținem cont de astfel de diferențe acum.)

⁵⁴ Alte statistici arată însă că rata „eșecurilor” este și mai mare, între 10-30%. Unul dintre motive este că nu sunt folosite conform instrucțiunilor... Și uite așa, unele fete, care erau convinse că o fac „protejat”, își dau seama că au rămas însărcinate...

⁵⁵ Informația este preluată din același supliment al *Evenimentului Zilei*.

femeia știe doar că pilula împiedică ovulația: „Fără ovul nu poate apărea embrionul, deci știu sigură că nu voi rămâne gravidă...” Numai că organismul uman nu funcționează ca un robot, și apar uneori accidente. Adică ovulația poate avea loc, chiar dacă mult mai rar...

Despre pilulele luate post contact se știe căucid embrionul – mai precis acționează la nivelul mucoasei uterine și împiedică implantarea oului fecundat. Dar puțini oameni știu că uneori un efect asemănător îl pot avea și pilulele contraceptive. Nu puține fete au fost asigurate de doctori că dacă iau pilule nu vor rămâne însărcinate. Numai că au fost mințite. Efectul pilulelor a împiedicat embrionul proaspăt format să se fixeze pe uter și a fost eliminat fără ca mama să știe că a fost gravidă.

Întrucât de obicei o femeie care aude astfel de afirmații nu le acordă atenția cuvenită, voi cita din *Enciclopedia sexului* – o carte de referință în domeniu: „Mini-pilulele⁵⁶ pot împiedica și ele ovulația, dar au și efectul de îngroșare a mucusului cervical, împiedicând sperma să ajungă la un eventual ovul. Mini-pilulele mai împiedică eventualul ovul fertilizat să se implanteze pe peretele uterului”⁵⁷. Ce înseamnă asta? Înseamnă pur și simplu că, în situațiile în care nu reușesc să împiedice ovulația, ucid embrionul, ucid pruncul. Adică, sunt abortive... E adevărat, un astfel de avort *inocent* e mai ușor de suportat decât un avort chirurgical. Dar, în fața lui Dumnezeu, avortul tot crimă rămâne...

Am auzit că un preot a scris chiar un articol despre *avorturile din timpul liturghiei*: femeile care și-au luat cu regularitate pilula pleacă la biserică după ce și-au început ziua făcând dragoste – sau sex –, și embrionul este ucis după câteva ore, exact când mama „nevinovată” stă la slujbă... Cât despre efectele distrugătoare pe care le au pilulele anticoncepționale asupra organismului femeii, nu mai amintesc aici.

Deși nu voi scrie prea multe despre mijloacele anticoncepționale, voi spune doar că nu toți doctorii ginecologi prezintă lucrurile obiectiv. O dovadă banală: fetele sau femeile care și-au pus sterilet sunt convinse că nu pot rămâne însărcinate. Dar doctorii nu le spun că eficacitatea acestuia nu este totală: rareori, femeile care și-au pus sterilet rămân gravide. Atunci embrionul moare tocmai pentru că a fost împiedicat să se dezvolte. În timp ce mama crede că s-a împiedicat formarea embrionului, nu creșterea lui...

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a stabilit: „Biserica a considerat totdeauna drept un păcat foarte grav, egal cu avortul în gravitate, și

---

⁵⁶ Pilulele anticoncepționale sunt de două feluri: combinatorii, care conțin estrogen și progesteron, și minipilule – doar cu progesteron. Deși despre efectele nocive asupra sănătății femeii care ia pilule anticoncepționale s-au scris foarte multe studii medicale, producerea acestora nu a încetat...

⁵⁷ Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, p. 97.

luarea de medicamente cu scop abortiv, barierele mecanice (steriletul și anumite pilule, inclusiv RU 486), prin care se urmărește împiedicarea nidării ovulului fecundat pe pereții uterului (acestea sunt practici abortive) și medicamentele contraceptive, care, la rândul lor, au consecințe nebănuite pentru trupul femeii”⁵⁸.

Cât despre metoda calendarului, ea este nu numai cea mai veche, ci și cea mai nesigură metodă de contracepție. Un preot le spunea studenților că a făcut patru copii, și toți „cu calendarul”... Așa că nu are rost ca tinerii să se bazeze pe eficacitatea acestei metode naturale...

Eu le repet tinerilor că cea mai bună cale pe care pot merge este cea a înfrânării... Era o întrebare care suna cam așa: „Fac ce vreau, dar știu ce fac?”. I-aș întreba și eu pe tinerii care trăiesc în păcat: „Știți ce faceți? Vă dați seama cum vă murdăriți sufletele?”

Unor cititori le pare puerilă întrebarea mea. „Este normal, logic și sănătos să folosești prezervativul, mai ales că te ferește de boli”⁵⁹, spunea vedeta TV Cătălin Măruță. Această părere este de altfel larg răspândită. Când îți pui problema îmbolnăvirii cu boli venerice? Când ești interesat de relațiile ocazionale, ocazionate în mod fericit de micuțul prezervativ, cum spunea Artan. Și atunci grija e „să nu te murdărești trupește”, să nu iei boli venerice⁶⁰. Cât despre grija bolilor sufletești, e lăsată altora... Iar sfaturile despre păstrarea curăției par ridicole.

Totuși cuvântul Bisericii nu se poate schimba: cine alege păcatul alege moartea. Există grupări pseudo-creștine care îi învață pe tinerii necăsătoriți că iubirea sexuală e un mod de valorificare a dragostei creștine și că păcatul nu e păcat...; asta însă pentru că disprețuiesc cuvintele Evangheliei, pe care o deformează după cum le place.

Biserica însă nu poate să învețe altceva decât adevărul. Preoții nu pot să se lepede de Hristos și să vă spună că dacă folosiți prezervative Dumnezeu vă va trece cu vederea păcatul desfrâului...

Da, ispita e mult mai mare când totul se rezolvă mai simplu decât înainte⁶¹. Una e să vrei într-o zi de post să mănânci o friptură când te afli pe un

---

⁵⁸ Extras din textul adoptat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în sesiunea din 5-6 iulie 2005, la propunerea Comisiei Naționale de Bioetică (materialul a fost tipărit în revista *Porunca iubirii*, nr. 5-6/2005, pp. 68-71).

⁵⁹ *Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 11.

⁶⁰ În secolul al XVI-lea în Europa a avut loc o epidemie de sifilis. Atunci a apărut „prima menționare a prezervativului - în volumul *De Morbo Gallico*, scris de anatomistul italian Gabrielle Fallopius” (*Evenimentul zilei - Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 11). „Antidotul” propus de el era un prezervativ făcut din pânză și mătase...

⁶¹ Până în secolul al XVIII-lea, când a fost descoperită vulcanizarea cauciucului – care a dus și la fabricarea unor prezervative ieftine –, prețul prezervativelor era foarte ridicat, pentru că erau făcute din intestine de animale. În privința vechimii

vârf de munte și alta e să vrei asta când te afli în fața unui restaurant... Când te afli în fața restaurantului, friptura - deși e ușor de procurat - trebuie respinsă pentru că e post. Chiar dacă pofta e mare...

Tot așa și cu unirea trupească. Chiar dacă e foarte simplu să te culci cu prietena ta cu prezervativ – și încă, dacă ea nu este fecioară, e și mai simplu... – totuși nu trebuie să alegi ce este simplu. Trebuie să alegi ce îți este de folos. Așa că sfatul cu aspirina, chiar dacă e vechi, e destul de bun...

---

prezervativelor, părerile sunt împărțite. Unii afirmă că „el există de peste cinci mii de ani, deoarece știm că egiptenii foloseau vezici de animale ca să se protejeze împotriva bolilor venerice. Romanii au folosit mațul de porc sau de țap” - Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 172. Oricum, și înainte de apariția prezervativului se foloseau mijloace anticoncepționale. Între acestea se aflau lecurile băbești despre care se credea că *ajutau* femeia să nu rămână însărcinată.

Plictiseala, dragostea și perversiunile

Părintele Constantin Mihoc spunea că „perversiunea este păcat împotriva firii, de aceea și gravitatea ei este atât de mare. Nici un păcat nu este firesc, însă acesta le întrece pe toate celelalte. Sfântul Ioan (Gură de Aur) spune în acest sens: «Cele ce sunt contra naturii sunt și mai grele, în același timp, și mai dezgustătoare...»⁶².

Dacă aș posta aceste rânduri pe un forum de internet al tinerilor ce nu frecventează biserica, aș stârni râsete sau aș primi condoleanțe, întrucât creierul meu ar fi considerat *expirat*. De multe ori i-am auzit pe cei care fac un păcat lăudându-l așa cum își laudă negustorii marfa. În privința perversiunilor sexuale, am auzit chiar că lumea s-ar împărți între oameni care recunosc că fac așa ceva și oameni care nu au curajul să recunoască. Asta ca și cum numai ciudații sau inhibații nu ar face perversiuni.

Cei care le practică nu consideră însă că ceea ce fac ar fi ceva murdar, nepotrivit sau pervers. Sunt oameni – și nu numai tineri – care spun cu nonșalanță că sexul oral ar trebui să facă parte din ingredientele fiecărei nopți de dragoste. Ei bine, cei care – din timiditate sau din alte motive – sunt *neinițiați* pot avea ispita de a se simți atrași ca de un magnet de aceste practici ce nu mai sunt privite cu aceeași reținere cu care erau privite de părinții, bunicii, străbunicii și stră-străbunicii noștri.

Viața sexuală a oricărui cuplu – căsătorit sau nu – are urcușuri și coborâșuri. Coborâșurile sunt tensionate și unul dintre cei doi (sau chiar amândoi) este dispus să facă orice pentru a reveni la starea de dinainte... Atunci, ispita perversiunilor este mare. Sfaturile prietenilor și ale revistelor de specialitate sunt simple și directe: „Evitați monotonia cunoscându-vă mai bine unul pe altul. Puteți să ajungeți la un nivel mai adânc al plăcerii și al dragostei. Depășiți barierele și obstacolele mentale pentru ca dăruirea voastră să fie totală...”

Și ce se întâmplă? Unii se lasă biruiți de poftă, de curiozitate sau de alte motive și încep să practice aceste *sporturi* sexuale. Senzațiile sunt tari, așa cum scria în reclame. Ți se pare că îl cunoști mai bine pe celălalt, că îl iubești mai mult, că i te dăruiești mai profund. Relația e și mai fericită, dar...

Nu trece multă vreme și perversiunile își pierd din originalitate. Și atunci cauți perversiuni noi, care să ți-l aducă mai aproape pe celălalt. Sau brusc ai conștiința faptului că *celălalt* nu e potrivit pentru tine. Și îl părăsești, uitând de

---

⁶² Părintele Constantin Mihoc, *Taina Căsătoriei și Familia Creștină*, Pr. Dr. Constantin Mihoc, Editura Teofania, 2002, p. 183.

starea de extaz în care, datorită perversiunii, ți se părea că celălalt e totul pentru tine și că tu ești totul pentru el.

Și ce să faceți cu sfaturile repetate ale prietenilor care vă spun că monotonia unei relații poate fi alungată prin perversiuni? Ale celor care vă spun că perversiunile nu sunt cu nimic mai murdare decât sexul „obișnuit”, că sunt un mod diferit de a face dragoste? Oare ei mint?

Nu, nu mint... Pentru ei, sexul oral este de aceeași calitate cu *sexul normal*. Ei asta simt și – lipsiți de ipocrizie sau de rușine – își fac publice părerile. Problema este că, deși ei nu mint, se înșală și îi înșală și pe alții⁶³. La nivelul la care cunosc ei dragostea, nu există nici o diferență între normal și anormal, între rușine și nerușinare⁶⁴. Asta însă nu pentru că dragostea lor e mai înaltă sau mai sinceră, sau mai „totală”. Nu... Ci pur și simplu pentru că au ales să cunoască o dragoste străină față de cea pe care le-a rânduit-o Dumnezeu oamenilor⁶⁵.

Și vedem că această dragoste nu ține mult. E doar un alt foc de paie...

„Dar de ce poate să fie ceva murdar între soț și soție, dacă sunt acoperiți de binecuvântarea lui Dumnezeu ca ei să fie *un trup*?”

Tocmai pentru că Dumnezeu i-a lăsat să fie un trup, adică să facă dragoste potrivit firii... Restul reprezintă exhibiții prin care soții nu devin un trup, ci rămân două trupuri bolnave de patimi...

---

⁶³ Ce să mai vorbim despre cei care mint, dezinformând lumea în cunoștință de cauză? La un moment dat în mai multe ziare au apărut informații despre așa-zisa legătură dintre practicarea sexului oral și reducerea riscului apariției cancerului la sân. Oare câte femei nu vor să diminueze acest risc? Totul a pornit de la un studiu al lui Brandon Williamson - un student al North Carolina State University -, studiu care a apărut pe o pagină de net ce avea pe ea banner-ul CNN și grafica paginii medicale a televiziunii americane. După ce ecoul studiului său s-a răspândit în toată lumea, Brandon Williamson a recunoscut că fusese autorul unei farse. Asta pentru că CNN îl amenințase că va fi dat în judecată. Povestea s-a terminat repede. Ce este ciudat e că, pe cât de multe ziare preluaseră știrea inițială, pe atât de puține au publicat ulterior materialul care dovedea că totul a fost o farsă. Dacă primul articol făcea vandabil un ziar, dezmințirea părea penibilă și scădea încrederea cititorilor în publicația care s-a lăsat păcălită...

⁶⁴ Tot așa unora nu le este deloc rușine să meargă la bordel.

⁶⁵ Un cititor: *Nu vreau să mă laud cu păcatele făcute. Pentru că m-am raportat oarecum cu propria mea viață la cartea ta, îți mărturisesc că în urma raporturilor mele cu diferite femei, în care am făcut lucruri pe care le analizezi tu în capitolul ăsta, am constatat ceva dramatic. După consumarea actului, nu mai puteam să asociez chipul femeii pe care credeam că o iubesc, care îmi spunea cuvinte frumoase, cu care vorbeam despre cărți și lucruri spirituale, cu chipul aceleiași femei cu care făceam diverse perversiuni. O disprețuiam. Orice gând de a mă căsători cu ea dispărea. Soția mea nu putea fi o curvă care pe de o parte s-ar destrăbăla cu mine, iar pe de alta mi-ar săruta copiii.*

Dacă rândurile acestea ale mele vor fi citite și de către tineri care „fac dragoste” fără a fi căsătoriți și care se află într-un moment de impas în viața sexuală, să știe că perversiunile nu îi vor ajuta la nimic. Impasul lor este de alt ordin... Merg pe un drum lipsit de binecuvântarea lui Dumnezeu. Și plictiseala care apare este un semn că lucrurile trebuie așezate altfel...

„Dar ce, în viața trupească a soților nu sunt momente de impas?”

Ba da, sunt... Și rolul lor este tocmai de a le atrage atenția soților că unirea trupească nu va fi niciodată perfectă⁶⁶, așa cum ne-o doresc diferiți specialiști în sexologie... Unirea dintre doi oameni este mai mult decât poate aduce o noapte de pomină. Fie ea cât de lungă sau cât de palpitantă. Și este mai mult și decât pot înțelege cei care își petrec toate nopțile în aventuri erotice, imaginându-și că urcă pe culmile dragostei.

Da, pe culmile erotismului urcă. Numai că dragostea le este la fel de străină ca și limba indienilor apași...

Așa că: ce mai încoace și încolo? Încercați să înțelegeți că, uneori, plictiseala vă poate fi prietenă. Și este un alt semnal de alarmă: „Dragostea voastră se sufocă. Trebuie să respire. Trebuie să o așezați sub binecuvântarea lui Dumnezeu...”

---

⁶⁶ Cum de altfel nimic nu poate fi perfect în această lume trecătoare. Asta nu înseamnă însă nici că unirea trupească a soților nu este - și e firesc să fie - un prilej de dăruire și bucurie covârșitoare...

Moda trupului fără suflet

De multă vreme mă pregătesc să scriu o carte despre problemele tinerilor. Unul din subiectele abordate va fi moda. Întrucât am citit ieri câteva rânduri interesante ale monahului Neofit pe această temă, m-am gândit că ar fi bine să le *împart* cu voi...

„De cum face primii pași în viață, omul trebuie să imite, începe cu păpușa Barbie, care, pe an ce trece, este tot mai dezbrăcată și tot mai senzuală. Deci primul etalon, primul model pentru fete; cât despre băieți, ei sunt ajutați să își dezvolte gustul pentru plăcere, pentru fetițele cu fitze! Și nefericită să fie fetița care are «blestemul» de a fi un pic mai plină, un pic mai bine făcută. Dar calvarul ei abia a început! Cataloage tot mai pretențioase o învață cum să se îmbrace pentru a fi, de fapt, tot mai dezbrăcată. O învață că haina nu trebuie să ne facă, în ultimă instanță, mai frumoși, ci trebuie să «strige» după privirile celorlalți. Ceea ce trebuie să se vadă este corpul, trupul omenesc care are o enormă nevoie de plăcere. Iar haina este un adjuvant, un ajutor neprețuit. Vara este anotimpul în care moda scoate «carnea» pe piață; fiecare scoate la «tarabă» ceea ce are mai bun. Însă cine refuză acest joc riscă să fie scos din catalogul plăcerilor acestei lumi. Am devenit nu oameni frumoși, ci picioare frumoase, sexy, care îți taie respirația și demnitatea. Am devenit abdomene umblătoare, talii cu mișcări provocatoare, care pur și simplu îi cheamă pe cei doritori la plăcere. De mult timp fetele noastre au uitat că ceea ce are omul unic și de neînlocuit este chipul și nicidecum picioarele. Un chip care spune tot, un chip cu niște ochi în care de multă vreme a dispărut lumina lui Dumnezeu. Din nefericire ne-a intrat în reflex să îl privim pe celălalt începând cu mijlocul lui, cu talia lui. Dacă o fată a picat acest examen, nu mai are nici o șansă în rândul prea modernei noastre lumi. Ne dezbrăcăm înainte de a fi «nevoie» să fim dezbrăcați. Ne aruncăm inconștienți în vârtoarea unor patimi rușinoase, fără a calcula consecințele acestei manipulări. Ne lăsăm prădați de privirile celorlalți fără a gândi că păcatul începe mai întâi în inimă. Nu înțelegem că majoritatea zdrobitoare a celorlalți nu vor putea să vadă eul nostru, ceea ce suntem de fapt, privind goliciunea noastră, ci ne vor transforma în simple obiecte de plăcere, în «actori» ai visurilor și imaginației lor bolnave, murdare și obscene. Dar, din păcate, majoritatea tinerelor asta și doresc de fapt. Își doresc să fie dorite. În acest caz nu mai putem vorbi nici măcar de cea superioritate pe care ar mai avea-o omul în fața unui animal. Atâta timp cât îți transformi trupul în poligon de tragere prin patimi de tot felul, nu va trebui să aștepti decât clipa morții. O clipă în care acest trup va sfârși în mod jalnic, deplorabil, într-o frumusețe

apreciată doar de viermi și de un pământ care ne nivelează pe toți fără diferențiere...”⁶⁷

Cei care citesc cu atenție rândurile părintelui Neofit înțeleg care este perspectiva ortodoxă asupra modei... Atunci când moda este să fii cât mai dezgolit, cât mai sexy, când moda este să atragi cât mai multe priviri flămânde, atitudinea ortodoxă este de a rezista acestei ispite. Ce pierdem? Pierdem doar ocazia de a cădea mai ușor în păcat, și ocazia de a-i trage pe alții spre păcat.

Nici în privința îmbrăcăminteii creștinilor nu cred însă că etalonul principal începe cu „nu...”: „Cum să se îmbrace tinerii creștini?” „Să NU se îmbrace smintitor...”

O astfel de atitudine arată puținătatea credinței. Tinerii creștini trebuie să se îmbrace astfel încât frumusețea lor lăuntrică să se manifeste și în modul în care își aleg hainele. E dificil de făcut o astfel de alegere. Dar numai așa ei nu se vor simți inferiori celorlalți. Da, tinerii creștini sunt „liberi” să se îmbrace frumos. Îmbrăcându-se frumos, frumusețea aceasta – deși nu va fi smintitoare, nici sexy – se va armoniza cu starea lor lăuntrică...

Pentru tinerii creștini moda devine o problemă numai atunci când suferă din pricina faptului că *ceilalți* îi iau peste picior... Într-o clasă în care aproape toate fetele își arată buricul e normal că o fată creștină va fi ironizată pentru că nu face la fel... Dar, orice am încerca să facem, niciodată lumii nu o să îi placă faptul că suntem creștini, adică suntem ai lui Dumnezeu și nu ai patimilor lumii acesteia.

Și totuși, cât de greu este să știm să ne îmbrăcăm cu gust, să ne îmbrăcăm frumos... Pe cât de mult mi-au plăcut rândurile părintelui Neofit, pe atât de mult îmi dau seama că nu oferă soluții vestimentare... Tinerii convertiți – ca orice oameni care abia au intrat în biserică – au nevoie de repere clare. Cum să ne îmbrăcăm? „Așa, așa, așa...”

Eu cred că modul de a te îmbrăca trebuie să fie o artă și pentru tinerii creștini. Pentru că e o dovadă a modului în care înțeleg viața. Degeaba se îmbracă unii tineri numai în negru, încercând să pară cât mai înduhovniciți, cât mai *monahali*, dacă sufletele lor sunt pustii. Degeaba poartă unele fete fuste până în pământ, dacă în adâncul inimilor lor suspină că nu au picioare frumoase ca ale colegelor lor... Degeaba poartă unii haine cât mai ponosite, mândrindu-se că nu sunt iubitori de patimi ca ceilalți... Da, să nu ne ascundem din pricina lipsei noastre de gust sau de bani. Și cu bani puțini se pot lua haine frumoase și decente...

Să căutăm frumusețea naturală, care se sprijină pe frumusețea sufletească. Să nu ne lăsăm seduși de frumusețea artificială a trupului, care,

---

⁶⁷ Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credința strămoșească, 2005, pp. 131-133.

„dezgolit” cu ajutorul vestimentației, ne hipnotizează pentru a nu observa că sufletul s-a ofilit...⁶⁸

---

⁶⁸ O cititoare: *Din felul în care ne îmbrăcăm se deduce raportarea noastră la sexualitate... O raportare normală sau una bolnavă. Adică o raportare normală, care nu-L exclude pe Dumnezeu, deși nu L-am primit în mod conștient în viața noastră, sau cealaltă raportare, care Îl gonește pe Hristos. Oricum, chiar dacă Dumnezeu ne iubește și are răbdare cu noi, trebuie să evităm să abuzăm de asta. Iubirea Lui ne obligă măcar la decență...*

„Poarta” sărutului

Am primit câteva rânduri de la o cititoare:

Părintele X scria: „Sărutul este cel puțin o dezvirginare a minții. O fată sărutată nu mai poate fi numită fecioară, pentru că a depășit bariera psihologică a fecioriei, care este mai grea decât cea fizică, voința ei a fost înfrântă. Deși, aparent, o astfel de fată are toate «probele» fecioriei, eu aş asemăna-o cu un ou din care s-a supt, pe o gaură făcută cu acul, tot conținutul. Există, într-adevăr, o grămadă de astfel de «fecioare» cu trupul, dar care au în palmares nenumărate nopți de jocuri erotice și de perversiuni dintre cele mai încurcate. Această dispoziție i se inoculează fetei o dată cu primul sărut și nimeni niciodată nu-i mai poate reîntoarce fecioria, decât poate doar moartea”. Aș vrea să îmi spunei dacă aceasta este poziția clasică a Bisericii în această problemă. Mulțumesc.

Am citit și eu rândurile astea și efectul pe care îl trezesc cititorilor îndrăgostiți nu cred că este de a-i ajuta să ducă o viață mai curată, ci pur și simplu pun pecetea păcatului nu doar pe sărut, ci pe întreaga lor relație care se poate exprima, într-o măsură mai mică sau mai mare, și prin sărut. Rândurile acestui părinte l-au îndemnat chiar pe Laurențiu Dumitru să abordeze această riscantă temă a sărutului de pe o poziție creștină: „M-a îndemnat să scriu și poziția categorică împotriva sărutului între adolescenți a unui părinte râvnitor al Bisericii noastre, poziție justificată în mare parte, dar demoralizatoare din punctul meu de vedere”⁶⁹.

Eu însumi, înainte de a mă căsători, am întrebat mai mulți duhovnici dacă sărutul este un păcat sau nu. Cei mai mulți s-au ferit să îmi dea un răspuns vehement. Unul singur a avut o astfel de poziție radicală. Din câte am observat până acum, în urma discuțiilor cu tinerii care au citit cartea din care este extras pasajul cu pricina – o carte, de altfel, plină de lucruri interesante –, efectele au fost de trei feluri: unii au reușit să își dreseze iubirea, să și-o cumintească și prin asta sentimentele lor au devenit mai puternice. Aceștia sunt cititorii victorioși. Alții s-au speriat pur și simplu de cele citite și de asta au pus capăt relațiilor lor de prietenie (care s-ar fi putut împlini în căsătorii); iar alți cititori, care oricum nu erau tari în credință și doar cochetau cu Biserica, și-au întărit

---

⁶⁹ Laurențiu Dumitru, în articolul *Petting-ul, sărutul și aparenta feciorie*, din volumul *Tinerii pe calea întrebărilor*, Editura Egumenița, 2004, p. 20. Recomand cititorilor acest articol; mi se pare echilibrat, poate cel mai echilibrat text pe care l-am citit pe această temă.

convingerea că nu are rost să fie creștini, că viața creștină e o viață plină de interdicții.

Totuși, cred că principalul defect al rândurilor de mai sus este că s-au născut prematur... S-au născut, dar nu la vremea lor... Adică? Adică, dacă Biserica ar fi făcut o misiune susținută în rândurile tinerilor, dacă tinerii ar fi fost învățați să ducă o viață curată, dacă ar fi fost învățați să se roage, să se spovedească, să lupte cu patimile, dacă tinerii ar fi fost iubitori de Dumnezeu, atunci acești tineri ar fi fost în măsură să înțeleagă dacă și cât de vătămător este sărutul. Încerc să fiu obiectiv și să nu spun ce am înțeles eu din *experiența* sărutului – pentru că poate nu aș reuși să fiu imparțial. Cred însă că dacă pune cineva poveri prea mari pe umerii tinerilor, fără a-i pregăti mai întâi, riscă să îi piardă. E exact atitudinea duhovnicului care dă canoane prea mari ucenicilor și aceștia fug de Biserică... O atitudine „demoralizatoare”...

Până la urmă, nici eu nu mă declar un susținător al *nevinovăției* sărutului... Știu că fete foarte cuminiți au început prin săruturi la fel de cuminiți și au ajuns apoi fete vulgare, mai vulgare decât săruturile lor - care se metamorfozaseră din acte de iubire curată în preludii...

Oricum, nu cred că vreodată catehizarea trebuie să înceapă spunându-i unei fete care s-a sărutat cu prietenul ei că nu mai este fecioară... Părintele și-a exprimat poziția dând o hrană tare pe care dinții tăi – și ai mării majorității a tinerilor – nu o pot mesteca deocamdată⁷⁰.

Cred că dacă i-ai fi cerut direct părintelui respectiv lămuriri privitoare la *tema* sărutului, poate ți-ar fi răspuns altfel. Nu ți-ar fi făcut în nici un caz propagandă pro-sărut, dar ar fi încercat să te ia încetul cu încetul.

Da, învățătura Bisericii este una pentru toți. Dar într-un fel îi va vorbi preotul despre avort unei fete care își păstrează fecioria și în alt fel celei care deja a avortat. (Am folosit comparația aceasta dură doar pentru că am citit de curând poziția câtorva mămici față de avort și m-am speriat. Nu vreau în nici un caz să compar sărutul cu avortul.)

Cred că, dacă nu ar fi existat Dumnezeu, sărutul ar fi fost un mijloc foarte potrivit prin care tinerii necăsătoriți și-ar fi manifestat dragostea – în cazul în

---

⁷⁰ Un cititor: *Mesajul părintelui este cam radical, dar e nevoie și de mesaje radicale – e un duș rece, dar mi se pare foarte potrivit pentru tinerii care sunt în prag de a-și pierde fecioria pentru că nu le vorbește nimeni despre varianta cea mai bună; deși pentru ceilalți, care au făcut deja greșeala să nu prețuiască puritatea sărutului, probabil că mesajul lui este un pic deznădăjduitor. Mesajul tău tocmai pentru aceștia este foarte bun, pentru că le ridică moralul și îi îndeamnă la lupta cea bună. Ce bine ar fi fost să fi auzit și eu la vremea potrivită astfel de mesaje care să mă pună pe gânduri, să mă îndemne la discernere.*

care nu ar fi făcut dragoste de teamă să nu ajungă la sarcini nedorite, sau din cauza cine știe căror reguli morale respectate în societatea respectivă⁷¹.

Îmi dau seama că am evitat până acum să dau un răspuns clar. Așa că m-am gândit că dacă peste ani copiii mei ar citi un astfel de articol, ar rămâne cu un gust amar: „Încă un scriitor care se teme să își asume o poziție...”

Da, eu cred că sărutul ar putea fi foarte frumos și curat (așa cum este - sau cum ar trebui să fie - între soții care duc viață cu adevărat creștină). Dacă diavolii nu ar fi într-un război total cu tinerii pe care încearcă să îi atragă în lanțurile patimilor, atunci m-aș declara poate apologet al sărutului. Numai că, din păcate, ne aflăm în acest război. Și ideal este să ne luptăm pentru fiecare *bucată de pământ*, să nu îi cedăm nimic diavolului...

Și atunci, le voi recomanda copiilor mei să fie cât mai atenți în relațiile pe care le au. Ca nu cumva să se ardă... Să stea departe de orice le poate vătăma sufletele.

Oricum, sărutul nu este o manifestare a dragostei care să nu aibă nevoie de mai mult. Dimpotrivă, sărutul tocmai asta este - este o poartă spre mai mult. Unii spun: „Dar nu facem nimic rău, ne vom opri la asta...”. Nu se opresc însă, ci sunt luați de valul *iubirii* și nu se pot opri⁷². Cei care știu efectele sărutului înțeleg pericolul la care se expun. Iar cei care nu înțeleg, fiind convinși de *inocența* sărutului, se vor convinge mai târziu că lucrurile stau altfel. Dar s-ar putea să fie prea târziu.

Notă: Nu vreau ca prin acest text să îi *zăpăcesc* pe cei care nu vor aprecia o astfel de hrană, pe care o consider hrana cea mai moale... Cei mai slabi în credință poate că se vor folosi de ea, iar cei *tari* nu o vor lua în serios. Textul nu prezintă însă o poziție definitivă a mea în privința acestei teme, poate că, peste ani de zile, maturizându-mă, voi ajunge și eu la o altă perspectivă. Sunt cât se poate de receptiv față de eventualele critici...

---

⁷¹ Un cititor: *Aici tu ai în minte săruturile nepătimașe, să nu se înțeleagă greșit că orice sărut este și frumos.* Așa e, mă refeream la săruturile curate, dacă le pot spune așa...

⁷² Un cititor: *Ar trebui precizat CE să facem totuși când ne îndrăgostim, când uităm de toate și alunecăm pe valuri; adică atunci ar trebui să ținem aproape de un duhovnic (altă soluție nu văd...). Să presupunem că cei doi tineri sunt credincioși. Dacă îi ia valul iubirii, atunci cred că numai cu ajutorul duhovnicului pot ține sărutul la „distanță” sau la cumințenia la care să nu urmeze mai mult. Prinși fiind în vârtoarea sentimentelor, trebuie să aibă un sfătuitor care să le aducă aminte să nu cadă în păcat.*

Obsesia formelor „fără fond”...

Unul dintre semnele de întrebare ale tinerilor care și-au păstrat fecioria este privitor la posibilitatea de a face față vieții de cuplu și – în strânsă legătură cu asta – la mărimea unui anumit organ: „Oare suntem destul de bine dezvoltati?” Un soldat de 20 de ani se plângea: „În viața mea este numai întuneric când îi văd pe frații mei mai mici gemeni care au doar 12 ani și sunt dotați cu niște organe de toată frumusețea...”(R., 20 de ani)⁷³.

Astăzi nu e nevoie să ai frați dezvoltați normal ca să îți dai seama că la capitolul *lungime* stai prost. Nu e nevoie nici să răsfoiești reviste porno sau sexy, sau să privești filme deochiate. Poți să mergi pur și simplu prin autobuz și să îți cadă ochii pe o revistă pe care o răsfoiește o domnișoară stilată care caută să se inițieze în *tainele* sexului. Sunt multe moduri în care poți constata că alți bărbați sunt mai „dotați”. Între cele mai penibile este să fii refuzat de o „sirenă”. Iată „drama” unui tânăr:

„Am cunoscut o fată care mi-a propus să fac sex cu ea. Am acceptat, dar când m-am dezbrăcat, mi-a analizat organele sexuale și mi-a zis că nu merită să se excite degeaba, fiindcă nu aș putea să o satisfac, penisul meu fiind prea mic. După o lună am întâlnit o altă fată, iar când am ajuns pe punctul de a face dragoste, a râs, zicând că nu știe unde aș putea găsi un prezervativ atât de mic pentru mine. Am încercat să mă sinucid, dar m-a salvat o colegă, de care m-am îndrăgostit, iar ea mi-a spus că mă place și că vrea să facem dragoste, dar eu nu pot. Adică pot. Dar mi-e frică să nu râdă de mine...” (Ovidiu, 15 ani)⁷⁴.

Celor care se află în aceeași situație și și-au pierdut deja fecioria nu prea am ce să le scriu: unii dintre ei sunt părăsiți de prietenele lor așa cum a fost părăsit și Ovidiu. Alții sunt păstrați de către prietenele lor numai pentru că acestea sunt prea șterse pentru a ieși cu vreun tip bine. Iar alții au înțeles că nu mărimea contează. Sau mai bine zis că nu numai mărimea contează. Dacă un cuțit e ascuțit, nu trebuie să aibă lama foarte lungă, nu?⁷⁵

---

⁷³ Andrei Popescu și cititorii revistei Bravo, *Și cu noi cum rămâne?*, Editura Trei, 1998, p. 19.

⁷⁴ Ibidem.

⁷⁵ Ca să nu se creadă că expun păreri fără acoperire, iată un citat dintr-o carte de specialitate: „Intensitatea plăcerii pentru bărbat și pentru femeie nu este proporțională cu mărimea instrumentului masculin. (...) Un penis de liliputan ar putea deci să fie de ajuns pentru obținerea satisfacției sexuale” – Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 34.

Tocmai acest lucru vreau să îl aduc la cunoștința tinerilor care se gândesc să își piardă fecioria numai pentru a vedea dacă pot fi sau nu la înălțime. Din punct de vedere strict fiziologic, aproape toți bărbații sunt capabili să aibă o viață sexuală reușită. Când o femeie ajunge să aprecieze un bărbat după lungimea *organului* în cauză e de plâns. O astfel de *profesionistă* nu prea are șanse să devină o soție bună. Decât dacă își curăță trupul și mintea cu guma de șters a pocăinței. Ceea ce se întâmplă foarte rar. De cele mai multe ori o astfel de expertă regretă ani întregi că o aventură cu cine știe ce turist *dotat* temeinic a durat atât de puțin...

Iată un alt motiv pentru care e bine ca soții să fie feciori în noaptea nunții: ca nu cumva, atunci când între ei vor apărea motive de tensiune, unul din ei să se sature de trupul celuilalt și să suspine după nopțile de vis petrecute cu cine știe ce partener de ocazie...

„Ce să mă fac, că astăzi puține fete mai sunt fecioare și dintre fecioarele pe care le cunosc nu îmi place nici una. Deci viitoarea mea soție va mai păstra și amintirile altor parteneri... Așa că poate e mai bine ca experiența mea să fie mai vastă, să nu mă fac de râs din pricina organului meu.”

Răspunsul e delicat. Unui tânăr care pune problema așa îi spun:

„Totuși, chiar dacă foștii ei parteneri au fost mai dotați decât ești tu, nici unul dintre ei nu a putut să îți ofere împlinirea pe care i-o poți oferi tu ca soț. În familie chiar și dragostea trupească stă sub binecuvântarea lui Dumnezeu (dacă nu se ajunge la perversiuni sau la alte *ciudățenii*). Chiar dacă nu ai cum să îți dai seama de asta numai citind sau ascultând sfaturile altora, la vremea potrivită te vei convinge singur. Când doi tineri se căsătoresc pentru ca iubirea lor să poarte pecetea binecuvântării dumnezeiești (și nu pentru a-și oferi unul altuia senzații tari), dragostea lor ajunge la stadii pe care ceilalți nici nu și le imaginează. E o comuniune care face să pălească relațiile superficiale dintre partenerii pe care îi *unește* doar un organ. Nu îți pierde fecioria numai pentru că îți e teamă că nu te vei descurca în pat. Dacă în inima ta va exista dragoste pentru soția ta – și dacă nu te vei căsători din interes sau pentru că așa te-au obligat rudele –, îți vei da seama cât de ușor se capătă experiența. Nu pierzi nimic păstrându-te curat...”

Îmi dau seama totuși că e nevoie și de un răspuns pentru tinerii care deja au încercat să vadă cum se descurcă în viața sexuală și au eșuat, motivul invocat de fetele care au încercat să îi *inițieze* fiind că sunt prea puțin dotați. Aceștia le spun: eșecul vostru e relativ; ați pus trupul înaintea sufletului și nu e de mirare că ați dat greș. Înțelegeți unde ați greșit și nu mai căutați să repetați greșeala. Nu vă tot schimbați prietenele până ce veți găsi una care să fie mulțumită de *prestația* voastră. Ci încercați să vă curățiți și trupurile și sufletele prin spovedanie și Dumnezeu vă va ajuta să uitați de eșecul vostru. Iar când vă veți căsători, veți vedea că soțiile voastre vor fi împlinite.

*

Poate că rândurile mele vor fi citite întâmplător și de vreo fată care consideră că bărbatul este doar o prelungire a unui organ producător de plăcere, nu un iubit, nici măcar un prieten... Mi-o imaginez punând mâna pe mobil și sunându-și cea mai bună prietenă: „Auzi, dragă, ce prostii scrie tipul ăsta, că în familie sexul nu contează. Că bărbatul poate fi la limita impotenței, dar dacă își iubește femeia, aia va fi mulțumită”.

Unui asemenea personaj, scos parcă din reclamele la cafeaua X, îi recomand să citească mai cu atenție ce am scris: „Nu, dragă, nu am zis că nu contează. Ci că dragostea adevărată acoperă lipsa recordurilor erotice. Ceea ce e altceva”.

Comoara din discotecă

Un monah îți scrie: „Te invit să cântărești prima consecință a alegerii tale: începutul discotecii este sfârșitul bisericii (și invers!)... În discotecă te vei înconjura de oameni, de tineri care lipsesc din biserici de luni, poate ani de zile; nu pot accepta cum că ei încă mai există pentru Hristos. Sau, mai bine zis, El mai există pentru ei. Iar tu, stând alături de ei, distrându-te cu ei, nu doar că accepți tacit această blestemată situație, dar sufletul tău va fi și el, la rândul lui, rănit de această lipsă a lui Hristos... Te pierzi într-o mulțime amorfă, în care de fapt nici nu ești; nimănui nu îi pasă cine ești, care sunt bucuriile și care sunt tristețile tale. De fapt, discoteca este o prăpastie a uitării, un răs forțat, o bucurie inexistentă. Dacă viața noastră ar fi plină de bucurii și de împliniri, nimeni nu cred că ar mai veni în discotecă; dar tristețea noastră și a lumii ne alungă în locuri în care știm că am putea găsi fericirea. Suntem prea singuri și fugim în discotecile care ne lasă impresia că suntem înconjurați de prieteni, de oameni în sensul larg al cuvântului. Omul are instinctul de a-i căuta pe ceilalți, de a le simți lipsa; însă prea des greșim locul și modul prin care să ne apropiem... Dacă în timpul Postului Mare, care ține patruzeci și șapte de zile, la care se adaugă și Săptămâna Mare – a Învierii –, dacă în toată această perioadă vei refuza, ca un bun creștin, să mergi în discotecă, atunci vei înțelege o dată pentru totdeauna că nici în restul anului nu se face să mergi...”⁷⁶

Citindu-le, poate că te vei simți trist, gândindu-te că nu ai puterea să renunți la discotecă. De ce? Să vedem împreună câteva motive.

1. Pentru că acolo merg prietenii tăi și te-ai plictisi dacă nu te-ai duce cu ei. Plictiseala asta este o ispită prin care trec mulți – tineri, bătrâni, călugări, preoți, mireni, patriarhi, copii... Numai că unii știu să reziste, alții nu. Cred că există sfinți care au dobândit cununa sfințeniei luptându-se cu plictiseala. Și, chiar dacă cei din jurul lor nu le-au înțeles măsura duhovnicească, Dumnezeu i-a răsplătit pentru marea lor nevoiță. Tu nu îți pui acum problema sfințeniei, te gândești că nu știi cum să îți ocupi timpul... Dar discoteca îți face mult rău... Chiar dacă muzica îți place, o poți asculta și acasă – mai ales că acolo se pune

---

⁷⁶ Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credința strămoșească, 2005, fragmente din capitolul „De ce se moare în discotecă?”, pp. 199-217. Pe cât de lipsit de impact mi s-a părut titlul volumului, pe atât de potrivit mi se pare titlul acestui articol. Într-adevăr, în discotecă, ca și în bordeluri, cârciumi sau baruri private, unde clienții au voie să se drogheze, se moare. Trupește, ritmul este mai lent. Dar sufletește, se poate muri într-o singură zi, într-un singur ceas... Chiar dacă nici noi și nici muribunzii de lângă noi nu ne dăm seama...

multă muzică de proastă calitate, pe care tot ascultând-o începe să îți placă. (Am mers și eu prin liceu în discotecă de multe ori și am observat că melodii care inițial nu îmi plăceau deloc începeau să îmi placă după ce dansam pe ele de câteva ori.)

2. Ți place să dansezi. Și eu mergeam la discotecă pentru că îmi plăcea să dansez, și dansam atât de bine încât căutam prin toată discoteca pe cineva de la care să mai învăț *scheme* noi. Dansam și până dimineața, fără să obosesc... După ce m-am apropiat de biserică, nu m-am mai dus la discotecă. Dar mai dansam și atunci, la zile de naștere sau alte petreceri. Pentru că atunci când eram elev făcusem sport de performanță și organismul simțea nevoia de mișcare... Și mi se părea că dacă nu aș dansa aș greși, închizându-mă în mine... Nu vreau să dau verdicte privitoare la modul în care dansul îi influențează pe alții, dar pe mine unul nu m-a ajutat. E clar că blues-urile stârnesc pofta desfrâului. Iar celelalte dansuri – fie că sunt afro-americane, arăbești sau de alte origini – nu fac altceva decât să trezească în noi patima... Fie că este vorba de iubire de sine, de narcisism, fie că este vorba de desfrâu sau de alte patimi... Cât privește blues-ul, mulți tineri abia așteaptă să îl danseze pentru a fi mai aproape unul de altul. Ei nu vor nimic rău, au încredere în dragostea pe care și-o poartă și se lasă purtați pe aripile melodiei. Dar patima răsare, încet-încet.

Nu văd însă de ce nu ar dansa împreună, din când în când, soții... Dragostea lor trupească este binecuvântată de Dumnezeu și blues-urile nu îi vătămă. Cei necăsătoriți cred că în familie problema unirii trupești este foarte simplu rezolvată. Nu este chiar așa. De multe ori, din diferite motive – lipsă de timp liber, probleme de serviciu, necazuri cu rudele etc. – chiar e nevoie de momente frumoase, o plimbare în parc, o prăjitură mâncată în barcă, o excursie în afara orașului, pentru ca praful care se așază între soți să fie îndepărtat. Or, uneori un blues poate avea tocmai acest rol... Nu afirm însă că toate blues-urile sunt acceptabile... Dimpotrivă. Nu mă apuc acum să scriu un tratat muzical despre multele blues-uri care stârnesc patima trupească. Spun doar că există și blues-uri frumoase... Numai că, pentru a nu te vătăma vrând să dansezi pe ele, îți recomand și de această dată răbdare...

3. Nu poți renunța la dans. Te-ai învățat cu mișcarea și, dacă nu mai dansezi, te vei îngrășa etc. Eu nu spun să renunți la mișcare. Numai că, în acest caz, trebuie să înlocuiești dansul cu puțină gimnastică sau cu puțin sport...

4. Simți nevoia de prieteni noi. Nevoia asta e firească. Gândește-te însă dacă ai vreo șansă să găsești oameni de calitate în discotecă... De fapt, oamenii de calitate care au intrat acolo au ieșit cu sufletul vătămat...

Nu știi dacă are rost să îți scriu mai mult. Du-te la duhovnic și el va ști să îți spună dacă și ce *comori* poți întâlni mergând în discotecă. Și dacă pierzi cu adevărat ceva renunțând la ea.

*

Legat de subiectul *discotecă* nu am vrut să scriu și despre scandalurile, bătăile sau chiar violurile aferente. O fată mi-a scris însă câteva rânduri pline de tristețe: *Îmi e greu să îți scriu despre viol. Am trecut prin așa ceva cu mult timp în urmă... De fapt nu eu... dar am fost de față. Urmam. Iar fata pe care au reușit să o violeze s-a spânzurat. Era cea mai bună colegă a mea. De fapt pe mine mă macină altceva. Eu mă consider vinovată. Am luat-o cu mine la țară la bunici la cules de struguri... Ea nu avea pe nimeni la țară și a vrut să meargă. Numai că eu am luat-o și la discotecă. Și acolo au pus ochii pe noi niște tâmpiți. Doi indivizi au scos-o din discotecă. Eu am văzut totul și am fugit după ea. Și am căzut și eu în plasă, ca să zic așa. Am văzut totul. E groaznic. Și acum nu prea îmi găsesc cuvintele să povestesc. Știi ce nu înțeleg? De ce s-a spânzurat. Și de ce m-a oprit să nu zic nimic la poliție... Poate de rușine. Noi nu am declarat nimic, doar ne-am întors în oraș... și atât. Iar ăia sunt bine... în libertate.*

Părerii despre sexul premarital

Unul dintre subiectele de discuție preferate ale tinerilor este legat de începerea vieții sexuale și de compatibilitatea sexuală cu persoana iubită. Poate că și tu ai avut parte de astfel de discuții⁷⁷. Pe un site⁷⁸ am găsit un material exact pe această temă. Voi reproduce o mare parte din el, și apoi îmi voi spune punctul de vedere. Îmi voi permite totuși ca între parantezele pătrate să îmi exprim anumite luări de poziție față de punctele de vedere ale tinerilor. Moderatorul discuției începe astfel:

„Cu ceva timp în urmă am primit un e-mail de la unul dintre voi. I-am răspuns, dar de atunci m-am gândit mereu la cele spuse de prietenul meu. Și la întrebările puse de el. Citiți și voi acest e-mail și celelalte păreri și, dacă aveți și voi o părere în legătură cu subiectul sau cu cele spuse până acum, spuneți-o! Iată e-mail-ul trimis de prietenul meu Iulian: «Sexul e prezent peste tot. Nu cred că ar trebui să fie așa. Se pune mult prea mult accent pe asta. La TV nu vezi decât emisiuni despre cât, unde, cum să faci sex. Principiile creștine au fost date uitării. Lumea a uitat că sexul premarital este un păcat. Acum, spune-mi, te rog: crezi cu adevărat că e nevoie de o anumită experiență înainte de căsătorie? Crezi că trebuie să se pună un așa mare accent pe compatibilitatea sexuală? Oare sexul e cel mai important lucru în căsătorie? Nu dragostea?» [Întrebările lui Iulian mi se par foarte firești. Unde greșește Iulian? Greșește neștiind cui să-i pună aceste întrebări. Adică, deși principii creștine⁷⁹, într-o problemă atât de importantă cum este sexualitatea, el cere sfatul unor oameni care au un alt tip de repere morale. Precum veți vedea din răspunsurile care urmează, nici unul nu corespunde perspectivei pe care o are – sau mai bine spus o avea⁸⁰ – Iulian. E ca și cum ar fi întrebat niște fumători dacă tutunul nu dăunează sănătății, sau dacă nu are alte efecte negative. Fumătorii ar fi încercat să îl convingă să se apuce de fumat. Așa cum tinerii de mai jos... Dar

---

⁷⁷ Pe mine m-a șocat pur și simplu sfatul unei cunoștințe, o femeie credincioasă, care – nu cu mult timp înainte de a mă căsători – m-a sfătuit să îmi testez compatibilitatea cu viitoarea mea soție, ca nu cumva să avem parte de decepții după nuntă. Mi-a zis ceva de genul: „Chiar dacă ați stat cuminți atâta vreme, e momentul să încercați acum...” Nu regret că nu am ținut seama de sfatul ei...

⁷⁸ Pentru a nu stârni curiozitatea nimănui, am preferat să nu dau link-urile de pe net...

⁷⁹ Altfel nu ar afirma cu tristețe că „lumea a uitat că sexul premarital este un păcat”...

⁸⁰ Că poate între timp și-a schimbat-o, sub influența avalanșei de îndemnuri la păcat pe care a generat-o fără să vrea...

mai bine să citim împreună pozițiile lor. Moderatorul continuă:] Am transmis mai departe aceste întrebări, și iată care au fost părerea...

Părerea lui Ionuț: «Pentru majoritatea tinerilor problema sexului premarital este un *concept învechit*. Pentru mine acest lucru este normal din următoarele motive:

- educația primită în familie nu a fost foarte rigidă în probleme legate de sex [*iată că un tânăr este conștient de faptul că lipsa unei educații morale în ce privește sexualitatea și-a spus cuvântul*].

- la vârsta mea (21 de ani) este o necesitate fizică [*deci nu mai este manifestarea liberă a unui mod greșit de a iubi, ci este efectul unei dependențe*], dar este mult mai plăcut de făcut cu o persoană suficient de importantă pentru mine pentru a considera posibilitatea unei căsătorii în viitor [*altfel spus: eu o fac oricum, dar dacă țin la fata respectivă, cu atât mai bine*].

- nu dispun de siguranța materială (casă, venit stabil suficient...) pentru a întemeia o familie în viitorul apropiat (și poate n-am nici curajul...) așa că nu pot aștepta la nesfârșit... [*Foarte interesant: Ionuț recunoaște lipsa curajului de a-și întemeia o familie. Cel puțin e sincer, mulți fiind în situația lui, dar ascunzându-și în fel și chip lașitatea. Mă refer mai ales la cei care sunt în stare să bea nu știu câți litri de tărie sau să dea nu știu câți pumni pe minut, dar care nu sunt în stare să își întemeieze o familie...*]

- am adoptat părerea unora cum că sexul este un lucru important într-un cuplu, iar compatibilitatea sexuală poate fi testată înainte de a fi prea târziu...» [*Dezarmantă sinceritatea lui Ionuț: el a adoptat părerea cum că trebuie să testeze compatibilitatea sexuală înainte de a se căsători... Nu a ajuns singur la această concluzie, nu a fost un act de maturitate, ci pur și simplu un gest inspirat de opiniile celorlalți.*]

Părerea Letiției: (pentru Iulian) «... sexul premarital nu vine în contradicție cu învățătura luminată nouă de către Iisus, ci doar cu dogmele bisericești. [*Nu este prima oară când aud această idee de la tineri. Oare chiar cu atâta superficialitate să fie citită Scriptura, încât să nu fie evident faptul că Hristos ne-a poruncit să ne luptăm cu păcatul desfrânării, muștrându-ne chiar și pentru privirile pătimase?*] Cea mai importantă trăsătură a omului este LIBERUL ARBITRU! Ceva de genul *fac ce vreau, dar știu ce fac*, cu ultima parte subliniată la maxim! Așa că Iulian, ... go and have sex! Sunt sigură că te vei simți minunat și nici păcate nu vei face (atâta timp cât tu și partenera ta vreți asta)». [*Adică păcat este numai când unul nu vrea? Ce mai urmează? Ca peste o sută de ani să se considere păcat doar dacă nici unul din ei nu vrea, și o fac din obligație?*]

Părerea lui «Eu»: «Părerea mea despre *sexul e peste tot...* Eu aş zice că uneori e prea mult. Adică nu aş fi total împotriva sexului înainte de căsătorie, dar câteodată e prea sadic să auzi de la o fată de 19 ani că deja a făcut-o cu 5. Varianta cu *fata virginală la nuntă* e idilic exagerată pentru vremurile noastre, unde vezi la televizor fete adolescente de 14-15 ani vorbind despre sex ca și cum ar vorbi despre rețete culinare. Și apropo de rețete culinare: ar fi bine dacă fetele ar ști atâta despre gătit cât știu despre sex... [*Fin umorul... Pe de altă parte, nici soții de azi nu mai sunt atât de exigenți la mâncare ca pe vremuri; în schimb, în pat au devenit din ce în ce mai exigenți...*]

Ce este mai ciudat, în America de exemplu (unde se zice că oamenii sunt foarte liberali din punct de vedere sexual), s-a început deja o campanie pe plan național pentru *amânarea începerii vieții sexuale prea timpurii*. Poți să vezi reclame cu adolescenți de genul *Not ME - Not Now* ori *Making Smart Choices About Sex*. Părerea mea personală e că ar trebui să vedem și noi realitatea. Realitatea nu e aceea că *suntem tineri, hai să profităm*. Eu aş zice *suntem tineri, trebuie să ne gândim*. Gândiți-vă la un singur aspect. Noi suntem părinții de mâine. Ți-ar plăcea ca fetița ta de 14-15 ani să-și înceapă viața sexuală?» [*Cine spunea că toți tinerii sunt superficiali? Cred că abia în clipa în care tinerii de azi își dau seama că vor fi părinții de mâine au făcut primul pas adevărat în maturitate...*]

Părerea lui Preda: «SEXUL, după mine nu este un păcat dacă este făcut înainte de căsătorie, sau extraconjugal. Marele păcat (după părerea mea) este atunci când este făcut fără respectarea unei igiene, a normelor de morală, bun simț etc... Este mare păcat atunci când sexul nu este făcut cum trebuie...» [*Cred că Preda este atât de străin de o perspectivă spirituală sau cel puțin morală a vieții, încât pentru a-l contrazice ar trebui să scriu un volum întreg...*]

Părerea lui Bogdan: «Nu cred că trebuie să ai neapărat o experiență sexuală înainte de a te însura... Nu asta e problema... Problema e că sexul, cel puțin pentru mine, e o necesitate (dacă nu o fac cel puțin o dată la două zile să zicem ... am o stare de nervozitate foarte ridicată)». [*Spun sincer că nu mă așteptam la atâta sinceritate... Se pare că discuțiile pe internet, când oamenii nu se cunosc față către față, pot genera nu numai vulgaritate, ironie și erotism, ci și discuții sincere... Bogdan zice pe șleau – și după ce are o experiență sexuală bogată - că nu crede că e nevoie de experiențe sexuale premaritale... Dar pentru el sexul a devenit o necesitate. Din punct de vedere duhovnicesc, o patimă, de ale cărei lanțuri este legat... Oare de ce filmele pentru tineri nu prezintă lucrurile așa cum sunt, ci le învelesc în epiderma unor idilice povești de dragoste? Tinerii ar trebui să știe că, așa cum fumatul distruge sănătatea,*

tot așa viața sexuală poate da dependență... O dependență de care suferă tocmai cei care se laudă că ar fi marii admiratori ai libertății.]

Părerea Elei: «Eu cred că sexul este important înainte de căsătorie, pentru că, dacă te trezești după măritiș că persoana pe care ai luat-o nu e grozavă la pat ce faci? Ai două variante: ori te conformezi, ori îți iei un amant. Să te conformezi e destul de nasol, pentru că înseamnă că vei rămâne o ratată... Să îți iei amant înseamnă să încalci principiile creștine ce ne-au fost date. În fond și la urma urmei vrei să iubești trupul celui pe care ți l-ai ales, nu al altuia pe care probabil îl dorești, dar nu îl iubești ca pe soțul tău. Concluzia este că în ambele cazuri calci strâmb din punctul de vedere al principiilor creștine. Absurd mi se pare să te duci să o faci cu n+1 parteneri ca să vezi care este compatibil sexual cu tine». [*Da, Ela, știi, fiecare vede absurdul păcatelor celuilalt... Dar dacă o faci doar cu n parteneri, sau cu n-3, totul e bine, nu? Nici conștiința nu te muștră, nici mama nu știe...*]

Părerea Ralucăi: «Ce înseamnă dragostea fără sex? Când iubești pe cineva înseamnă că te atrage atât psihic cât și fizic. Însă oameni suntem cu toții și atracția fizică în cazul dragostei atinge cote infinite. Și atunci cum poți să spui că rezizi lângă persoana iubită fără s-o atingi? [*E greu, e foarte greu. Dar nu e imposibil... E greu și când ești căsătorit să ții posturile rânduite de Biserică, dar nici asta nu e imposibil.*] Fără s-o iubești? [*Cum adică să stai lângă persoana iubită fără să o iubești? Dacă nu faci dragoste înseamnă că nu o iubești?*] Dragostea e un lucru minunat și ar fi păcat să o irosești [*Așa cred și eu, dragostea nu trebuie irosită, trebuie împlinită: tocmai pentru asta există Taina nunții...*] doar pentru că religia impune reguli care au fost încălcate mereu. [*Numai că regulile au rămas reguli, chiar dacă au fost încălcate mereu. Mai ales că tot mereu au existat și oameni care le-au respectat...*] Și apoi apare problema incompatibilității. Dragostea nu aduce cu sine și compatibilitatea, ci dragostea absolută se instalează în momentul în care te-ai dăruit persoanei pe care o iubești și se ajunge la o plăcere comună. Sexul în sine e tot atât de important ca și dragostea. Diferența dintre acestea este că sex fără dragoste se poate, dar invers NICIODATĂ. [*Cine poate afirma așa ceva? Mai corect spus: invers ar fi foarte greu, ceea ce e cu totul altceva. Numai că Dumnezeu nu cere dragoste fără sex, ci cere doar ca oamenii să își manifeste dragostea trupească abia după ce au primit binecuvântarea căsătoriei...*] Numai dacă două persoane care se iubesc sunt compatibile sexual vor reuși să-și mențină ce au realizat și să clădească mai departe». [*Asta nu e adevărat. Paradoxul este că Dumnezeu îi poate ajuta pe cei care sunt incompatibili sexual – deși astfel de cazuri de incompatibilitate în realitate sunt extrem de rare – să aibă o poveste de dragoste mai profundă decât a celorlalți. Nu sunt fanul impotenței sau al altor dereglări sexuale, știu însă că o poveste de dragoste care a primit*

binecuvântarea lui Dumnezeu este mai durabilă decât cea mai fierbinte relație erotică.]

Păreră Mădălinei: «Știu persoane adulte care s-au iubit foarte mult când s-au căsătorit, însă au descoperit că sunt incompatibili pe plan sexual, indiferent ce au făcut. Nu s-au despărțit pentru că se iubeau enorm, dar fiecare a avut relații extraconjugale și nu au putut avea relații sexuale nici pentru a concepe un copil. Și-au distrus în timp orice șansă de fericire și au ajuns să se urască. Dacă ar fi descoperit înainte de căsătorie, probabil ar fi rămas foarte buni prieteni și astăzi. Concluzia: sunt de acord cu sexul premarital, dar în anumite limite».

[*Să vedem și părerea Doinei...*]

Păreră Doinei: «M-ai întregat ce părere am despre sexul premarital. Păreră mea actuală e următoarea: îl consider necesar. Eu nu am avut relații sexuale înainte de căsătorie și acest lucru a avut repercusiuni asupra întregii mele vieți. Pentru doi oameni ce vor rămâne împreună tot restul vieții trebuie să fie foarte clar că se potrivesc din toate punctele de vedere. Altfel poți avea surpriza, după nuntă, că ești legat de cineva cu care de fapt nu te potrivești sexual; e foarte greu de suportat asta din ambele părți».

***

Și Doina și Mădălina spun un lucru foarte important – ba chiar părera Doinei atâră și mai greu la cântar, pentru că e generată de experiență: există soți incompatibili sexual, și dragostea lor e îngenucheată de această neputință... Ei, în fața acestei realități izbitoare, mă dau bătut. Ce să fac? Ar trebui poate să las la o parte ipocrizia și mândria și să mă recunosc învins, și să le dau tinerilor același sfat ca Letiția: *go and have sex...*

Să zicem că acum jucăm șah: ce mutare voi face? Voi face abstracție de realitate, și îți voi spune povești de adormit copiii? Și tu, și eu știm că există profesori de religie care le spun copiilor să nu fumeze, dar în pauze fumează în fața acestora, nefiind nici ei convinși că fumatul le distruge sănătatea... Oare eu îți voi spune o poezie învățată pe dinafară, în care nu cred?... Mai bine tac...

***

Înainte de a-mi spune punctul de vedere țin să precizez de ce am reprodus atâtea poziții favorabile sexului premarital. Motivul principal este că m-am gândit că dacă le-aș fi citit eu însumi cu ani în urmă, înainte să mă căsătoresc – în clipe în care eram apăsă de deznădejde sau de tristețe –, ar fi reușit să îmi zdruncine puțin punctul de vedere creștin asupra acestei probleme... Și am regăsit aceeași întregare la mulți tineri creștini, studenți sau absolvenți de facultate: „dar dacă totuși ar fi mai bine să testăm compatibilitatea sexuală cu persoana cu care vrem să ne căsătorim?”

Nu cred că greșesc gândindu-mă că, citind prima parte a acestui articol, acești tineri vor simți îndoiala strecurându-se iarăși în inimile lor. O fată chiar mi-a spus: „când scrii despre sexualitatea premaritală să nu faci referire la ce gândesc tinerii, că ne pui sare pe rană. Și așa îmi este greu să rezist...”

Și totuși, am considerat că este folositor ca unii tineri să își conștientizeze această îndoială. Mai mult chiar, tocmai acestor tineri li se adresează acest articol. Cei care sunt hotărâți să ducă o viață creștină nu au nevoie de el, iar pe cei care sunt decși să trăiască în păcat nu am cum să îi conving să renunțe. „Atunci?...”

Atunci îi rog pe ceilalți să nu mai citească, și îți scriu ție, celui cu o fărâma de îndoială în suflet...

***

Suntem în stare să facem o faptă eroică vreme de câteva minute, vreme de câteva ore sau de câteva zile. Dar ne îngrozește gândul că tot viitorul nostru poate fi distrus datorită unei alegeri greșite. Alegerea soției este una dintre cele mai importante alegeri în viață. Toți ne dorim o pereche minunată, o viață fericită, plină de dragoste. Unii își doresc să aibă și copii frumoși, o casă în care să locuiască și un serviciu care să îi mulțumească... Nimic rău în asta, dimpotrivă.

Când e vorba de alegerea soției, încerci să fii cât mai atent: mașina sau serviciul se pot schimba mai ușor, dar soția, mai greu. Cu toate că rata divorțurilor este în continuă creștere, simți și tu că divorțul este un eșec de care nu vrei să ai parte. Există multe criterii de care trebuie să ții seama când îți alegi soția⁸¹. Unul căruia i se dă foarte multă importanță în zilele noastre este compatibilitatea sexuală. Acest subiect îi frământă chiar și pe unii din tinerii creștini, care merg la biserică, se spovedesc, se împărtășesc etc. Un prieten al meu, fecior la 32 de ani, care vrea să se însoare cu o fată care nu mai e fată, mi-a spus de curând că ea tot insistă să *facă dragoste* cu el – deși fata merge la spovedanie, vrea să ducă o viață creștină... Și mă tot roagă să îi spun și ei ce scriu pe tema *Tinerii și sexualitatea*, doar-doar o conving să nu îl mai preseze atât.

Prima precizare pe care o fac este că feciorii și fecioarele, pe de o parte, iar bărbații și femeile, pe de alta⁸², au motive diferite pentru a testa această compatibilitate înainte de nuntă. Asupra feciorilor și fecioarelor presiunea e poate mai mare: au luptat vreme îndelungată cu patima desfrâului și cu dorința de a-și exprima sentimentele *facând dragoste*, au rezistat până ce au găsit persoana cu care vor să se căsătorească, și atunci asaltul binevoitor al

---

⁸¹ Am scris pe tema aceasta chiar o carte – *Cartea nunții – Cum să-mi întemeiez o familie*.

⁸² Mie mi se pare impropriu să spun despre o fată de 14 care și-a pierdut fecioria că e femeie, dar accept termenul standard...

prietenilor, părinților, mass-mediei îi sperie: „Dacă nu vă verificați compatibilitatea sexuală, veți eșua”. Misterul e mare, atracția puternică...

Bărbații și femeile decizi să se căsătorească au și ei motivele lor pentru a-și testa *compatibilitatea*. Experiența lor e un argument că modul în care partenerul reacționează în pat nu e dependent nici de frumusețea și nici de inteligența sa... Aici trebuie să intrăm în detalii mai indecente: în linii mari, se consideră că această compatibilitate este determinată de trei factori – modul în care celălalt reușește sau nu să se dăruiască celuilalt (la limită, actul sexual fiind pentru egoiști doar o masturbare în cuplu), sau altfel spus: „cât de intens e sentimentul pe care îl transmiți celuilalt”, potrivirea după criteriul dimensiunii și măsura în care celălalt este maestru în arta erotismului.

Experiența unora îi determină să dea mai multă importanță unui factor sau altuia, dar fiecare factor își are importanța lui...

***

Cât privește primul factor, feciorii se pot întreba: „Dar cum putem vorbi de transmiterea unui sentiment prin actul sexual făcut în afara nunții, când Biserica învață că e un păcat, că e o lucrare care ucide sufletul?”

Biserica vede lucrurile în adevăr. Cea mai frumoasă poveste de dragoste (gen *Titanic*) nu este de ajuns pentru a birui păcatul... Dar asta nu înseamnă că toți cei care desfrânează simt angoase, mustărări de conștiință... Nu, unii încearcă, sincer, să *facă dragoste*. Și o femeie care vede că un amant îi acordă multă atenție, că se poartă cu ea delicat, încercând să o facă fericită, în timp ce amantul de dinainte nu căuta decât să își facă toate poftele, este firesc că îl va prefera pe ultimul, alături de care simte altceva... „Dar face ea dragoste cu ultimul?” Din punct de vedere creștin, nu se poate face dragoste fără binecuvântarea nunții. Dragostea adevărată e străină păcatului... Dar cei care trăiesc în păcat nu își dau seama de înșelarea lor. Și, atunci când aceștia vor să se căsătorească, insistă să testeze compatibilitatea sexuală cu celălalt...

Care este perspectiva creștină asupra acestui prim factor? Când doi oameni trăiesc necununați, atunci viețile lor sunt dominate de egoism sau de o dragoste pătimășă. Este firesc ca acest egoism să se răsfrângă și în pat. Dar în familia creștină raportul este răsturnat: fiecare încearcă să înfrumusețeze cât mai mult viața celuilalt (e adevărat, există și în familia creștină unele oscilări, tensiuni, atitudini egoiste, dar nu sunt majoritare...). Căldura și frumusețea iubirii dintre soții creștini se reflectă și în viața lor intimă... Deci, nu e nevoie de nici o verificare anterioară a compatibilității⁸³. Toți cei care au trăit în păcat trebuie să înțeleagă că viața intimă în familie este ceva absolut deosebit, care nu seamănă cu ce trăiau înainte. Parcă ar fi altceva. (Mă întreba tot prietenul meu de 32 de ani ce diferență este între soții și concubinii care fac dragoste. I-

---

⁸³ Ba chiar o astfel de verificare este lipsită de obiectivitate: celălalt nu are cum să se poarte cu tot atâta dragoste dacă nu este acoperit de harul nunții.

am răspuns: unii zboară, iar alții merg... Nu se poate compara zborul cu mersul, este altceva...)

***

Cât privește al doilea factor, compatibilitatea organelor, studiile medicale arată faptul că există în realitate foarte puține cazuri de incompatibilitate sexuală reală... Ce e interesant e că mii de cupluri care și-au verificat și răsverificat compatibilitatea sexuală înainte de nuntă, după câțiva ani divorțează invocând ca motiv tocmai nepotrivirea în pat... Iată deci că nu i-a ajutat la nimic că își mai verificaseră și înainte compatibilitatea, și atunci trecuseră testul...

Cum stau lucrurile? În astfel de situații soții nu sunt interesați decât de plăceri trupești. Or, viața nu e pentru plăceri de moment, e pentru dobândirea mântuirii. Și în viața de familie apar probleme, ispite. Și aceste probleme se răsfrâng și în pat. Dacă soții nu vor să se lupte să depășească aceste probleme, ci fug pur și simplu de ele evadând din „lanțurile” familiei, viața lor nu va fi o viață împlinită. Dar, dacă soții au răbdare și credință în Dumnezeu, încercările vor trece, în familie va fi iar liniște. Și această liniște va acoperi și micile tensiuni care au avut loc în pat. Va fi din nou bine, și problemele vor deveni amintiri...⁸⁴

***

Cât privește al treilea factor, aici învățătura creștină e clară: orice perversiune este păcat, orice perversiune distruge dragostea. Chiar dacă cei care au astfel de exigențe spun că tocmai așa își arată dragostea, dragostea lor e o dragoste animalică, epidermică, un drog ieftin. În familie nu trebuie să te aștepti ca partenerul să cunoască toate tehnicile de Kama Sutra, trebuie să te aștepti ca el să îți dăruiască dragoste... Și această dragoste nu necesită nici recorduri sexuale, nici perversiuni și nici tehnici erotice speciale... Dar e o dragoste care, așa cum dau mărturie toți cei care au cunoscut-o⁸⁵, împlinește.

***

Îmi dau seama însă că vorbind despre cei trei factori care determină compatibilitatea⁸⁶, nu am reușit să depășesc penibilul situației în care m-am aflat când am citat părerile Mădălinei și Doinei, care afirmau foarte clar că există cupluri care au regretat amarnic faptul că nu și-au testat compatibilitatea sexuală.

---

⁸⁴ Trebuie să precizez aici că unele statistici arată că multe femei nu au cunoscut împlinirea în viața sexuală; procentul femeilor care nu ajung la orgasm (nu am găsit un sinonim mai *elevat*, scuze...) e în creștere... Cu toate schimbările de parteneri, cu toate tehnicile etc. Deci, compatibilitatea trebuie să aibă la bază altceva, nu dimensiunile organelor respective...

⁸⁵ Și, dacă e nevoie, întăresc și eu prin experiența mea această mărturie...

⁸⁶ Or mai fi poate și alții, nu știu...

Eu cred însă că problema trebuie privită din alt unghi. Am discutat o dată cu un tânăr fecior:

„- Deci, ești convins că va fi nevoie să testezi compatibilitatea sexuală cu fata pe care o vei alege înainte de a te însura.

- Da, dar până atunci mă păstrez curat.

- De ce crezi că e nevoie să o testezi?

- Ca să nu divorțăm după nuntă.

- Crezi că poate fi acesta un motiv de divorț?

- Sunt sigur.

- Atunci te întreb: nunta e lăsată de Dumnezeu, sau e invenție omenească?

- E lăsată de Dumnezeu, de asta e și Taina nunții.

- Dumnezeu vrea ca oamenii care se căsătoresc să divorțeze?

- Nu, vrea să trăiască fericiți împreună.

- Atunci, nu e normal să vrea ca oamenii care se căsătoresc să împlinească toate condițiile pentru a avea o viață fericită împreună?

- La ce te referi?

- Dacă e atât de importantă compatibilitatea sexuală, de ce nu a vorbit Dumnezeu în Vechiul Testament despre testarea ei, și nici Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu ne-a spus nimic în Legea cea Nouă? Oare să nu știe Dumnezeu ce e important pentru om?

- Ba da, știe.

- Atunci, de ce nu îi lasă pe oameni să facă ce e bine?

- Păi, nu e bine, e păcat.

- De ce e păcat?

- Că așa a zis Dumnezeu, că e păcat să desfrânezi.

- Deci, testarea compatibilității e un păcat necesar?

- Da, cam așa ceva...”

Aici e problema principală... Nu înțelegem că Dumnezeu ne iubește, că ne-a creat pentru a ne bucura de fericirea veșnică, ne-a rânduit calea mântuirii astfel încât fiecare pas al nostru să fie binecuvântat... Nu înțelegem că Dumnezeu vrea ca toată viața noastră să fie o viață curată, o viață de sfințenie, o viață frumoasă și senină.

Dumnezeu nu putea să lase fără binecuvântare un pas atât de important în viața omului cum este pregătirea pentru întemeierea unei familii. Dacă Dumnezeu ar lipsi în acest moment, I-ar fi foarte greu să intre mai apoi în viața familiei... Dumnezeu a rânduit toate cu înțelepciune, și fiecare pas al vieții noastre ar trebui să stea sub acoperământul Său.

„Atunci?”

Atunci rămân două posibilități: poate Dumnezeu să binecuvânteze această testare prenuptială? Nu, hotărât nu. Atât prin Vechiul cât și prin Noul

Testament, Dumnezeu ne spune că această experiență are urmări triste pentru trupul și sufletul omului...

Atunci, dacă Dumnezeu nu binecuvântează acest *test*, înseamnă că nu e nevoie de el... Înseamnă că, atunci când se pune problema întemeierii unei familii, sunt importanți ceilalți factori – credința, virtuțile, iubirea, frumusețea (unii pun mai mult preț pe cea sufletească, alții pe cea trupească) etc.

Compatibilitatea sexuală apare în mod firesc⁸⁷, și este rodul iubirii curate și puternice.

„Da, teoria este bună, dar ce ne facem cu eșecul Doinei?”

Întrebarea e foarte bună. Ne-am învățat să împărțim lumea după criterii standard, dar pierdem din vedere amănunțele. Da, Doina s-a măritat fecioară, dar a fost o fecioară înțeleaptă?

Cum vine asta? Oare viața ei a fost o viață creștină, binecuvântată de Dumnezeu?

„Dar aproape sigur a avut parte de Taina nunții, că toți se căsătoresc și la biserică...”

Asta nu înseamnă foarte mult. În *Limonariu* citim cum un sfânt a fost muștră de Dumnezeu că boteza oameni lipsiți de credință:

„A fost întrebat odată sfântul Atanasie, papa Alexandriei, dacă poate fi botezat cineva fără să creadă, potrivit rânduiei și propovăduirii creștine, sau dacă ar fi botezat pentru alte pricini, prefăcându-se a crede, ce va fi cu el și cum îl primește Dumnezeu. Sfântul Atanasie a răspuns, zicând:

- Ați auzit că, în timpul unei ciume când mulți de frica morții alergau la botez, s-a arătat fericitului și mucenicului Petru cineva în chip de înger și i-a spus:

- Până când tot trimiți aici pungi sigilate și complet goale și fără nimic înăuntru?

Atât cât se poate înțelege din cuvintele îngerului, pungile sigilate sunt cei care au pecetea botezului, care socotind că au să capete vreun bine dacă s-ar boteza, s-au botezat”⁸⁸.

Așa cum există oameni care se botează formal, fără să aibă credință, tot așa există oameni care se cunună numai de ochii lumii, pentru spectacol, și nu pentru că vor să ducă o viață creștină. Și tot „pungi goale și sigilate, fără nimic pe dinăuntru” sunt căsătoriile lor...

Cei care regretă că s-au căsătorit feciori au avut o feciorie neînțeleaptă... Nu au cunoscut viața în Hristos, și-au păstrat fecioria numai din motive morale,

---

⁸⁷ Excepțiile sunt atât de rare, încât o astfel de posibilitate nici nu trebuie luată în seamă. Tot așa cum nu luăm în seamă posibilitatea de a muri în singurătate pe o insulă... Sau o luăm?

⁸⁸ *Limonariu*, Alba Iulia, 1991, p. 195.

sau din timiditate (sau pentru că nimeni nu le dădea atenție – e și acesta un motiv foarte real...).

Din câți oameni cunosc care duc viață creștină, nu știu pe nimeni care să fi regretat că nu a testat compatibilitatea sexuală cu perechea sa⁸⁹. Chiar dacă mulți au avut mult de luptat pentru a rezista acestei ispite. Da, ispita e mare, important este să rezisti până la capăt (cu toate poticnirile, mai mici sau mai mari, care apar pe parcurs...).

Așa că, stați liniștiți. Fie că v-ați păstrat fecioria, fie că v-ați pierdut-o, dar ați recâștigat-o prin pocăință, dacă aveți nădejde în Dumnezeu, El vă va trimite exact perechea de care aveți nevoie. El, care cunoaște cu de-amănuntul trupurile și sufletele voastre, vă va purta de grijă ca în familiile voastre să fie înțelegeră pe toate planurile.

Dar, nu uitați: principalul este să Îi faceți loc în viețile voastre, și în casele voastre. Că dacă Îl lăsați pe Dumnezeu să stea doar în sufrageriile și în bucătăriile voastre, iar în dormitor vă purtați ca niște păgâni...

***

Știu că mulți tineri afirmă că își încep viața sexuală pentru că simt nevoia să își trăiască libertatea. Există însă numeroase studii care arată că o astfel de libertate este de fapt cea mai banală formă de sclavie față de lanțurile manipulării prin televiziune. Iată câteva date interesante:

„Când elevii de colegiu au fost puși să identifice câteva persoane pe care ei le consideră model pentru comportamentul personal, ei au selectat în primul rând personaje din lumea TV, care s-au evidențiat printr-o atitudine sexuală extrem de permisivă și cu o foarte mare frecvență a relațiilor sexuale (Fabes și Strausse, 1987). [...]

Adolescenții care se identifică îndeaproape cu personaje de la televizor mărturisesc că se simt nesatisfăcuți de faptul că sunt virgini sau de experiența sexuală pe care au avut-o (în cazul în care întrețin deja relații sexuale) (Baron, 1976, 1977; Courcingt și Baran, 1980). [...]

Elevii de liceu cărora li s-au proiectat filme cu conținut sexual explicit acceptă cu o mai mare ușurință infidelitatea sexuală și promiscuitatea decât grupul de control (grup format din tineri provenind din același mediu, cărora nu li s-au proiectat filmele respective) (Zillmann, 1994). Adolescenții care au vizionat doar 10 videoclipuri au devenit mult mai deschiși în a privi ca acceptabile relațiile sexuale înainte de căsătorie. [...] De asemenea, se arată că expunerea intensă a tinerilor la materialele ce vizează relațiile sexuale dinaintea sau în afara căsătoriei îi desensibilizează, determinându-i să le considere normale (Bryant și Rockwell, 1994). [...]

---

⁸⁹ Pe unii poate i-am agasat cu întrebări de acest fel, însă trebuia să mă dumiresc asupra problemei, nu să am un punct de vedere care să se bazeze numai pe experiența mea și pe cele citite în cărți...

Un studiu făcut pe 391 de elevi ai unui liceu din Carolina de Nord a găsit că, pentru aceia care au vizionat în mod selectiv mai multă sexualitate la televizor, începerea vieții sexuale în anul respectiv a devenit mult mai probabilă (Brown și Newcomer, 1991)⁹⁰.

Astfel de studii ne arată că tinerii care își proclamă libertatea de a duce o viață desfrânată nu sunt decât niște zombbie, niște sclavi care au fost spălați pe creier de mass-media. Nu e de mirare că, în amăgirea lor, se consideră superiori tuturor creștinilor, pe care îi consideră sclavi ai lui Hristos...

***

O cititoare îmi scrie: *Poate ar fi interesant să aduceți în discuție și faptul că există fete care își pierd virginitatea pentru că nu au curajul să fie altfel. Imaginați-vă că eu am căutat un „personaj” care să mă ajute „să fiu și eu în rândul lumii”, pentru că era ciudat ca la 20 de ani să fiu virgină. Vă puteți imagina ceva mai aberant? Asta nu e o poveste, e adolescența mea. Pentru mine virginitatea a fost o problemă pe care trebuia să o rezolv. Pentru că nu eram suficient de „cool”, deși pe atunci nu se folosea cuvântul ăsta. Dar exista convingerea că, dacă la 20 de ani ești virgină, ești cumva un soi de ciudățenie a naturii. Și convingerea asta mai există și acum!!! Cred că nu e cazul să vă mai spun și cât de tare mă lupt încă cu consecințele hotărârilor pe care le-am luat atunci, hotărâri pe care de cele mai multe ori le-am pus în practică. Și nu au trecut „decât” vreo zece ani de atunci!!! Rândurile ei mi se par destul de grăitoare...*

---

⁹⁰ Datele au fost preluate din volumul lui Virgiliu Gheorghe *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, 2005, pp. 294, 297. Cartea este cea mai bună lucrare pe această temă apărută până acum în limba română.

Apusul unui tabu

Întrucât prin articolele citite până acum s-a stabilit o punte de legătură între mine și cititori, cred că îmi permiteți să vă atrag atenția asupra unui lucru: duhovnicul meu mi-a sugerat, fără să îmi impună totuși, să scot din carte articolul care urmează – care este despre sexul oral –, ca nu cumva anumiți cititori cu minți curate să se vatăme. Dar m-a lăsat totuși să mă sfătuiesc și cu alți duhovnici care au mulți tineri la spovedanie, iar aceștia au fost de părere că articolul poate să îi pună pe gânduri pe cei care sunt căzuți în păcatul desfrâului. Deci, am lăsat articolul numai și numai pentru aceștia. Îi rog pe ceilalți cititori să nu își facă singuri rău și să „sară” peste acest articol. Știți doar că există medicamente pe care, dacă oamenii sănătoși le iau fără nici un rost, se îmbolnăvesc...

Voi începe articolul meu reproducând câteva fragmente dintr-un dialog purtat de câțiva tineri pe un forum de internet⁹¹. (Celor care s-ar grăbi să afirme că forumul respectiv nu este reprezentativ pentru orientările tinerilor de astăzi le răspund că am citit multe alte forumuri în care pozițiile tinerilor erau mult mai XXX decât pe acesta, care față de celelalte este „cumințel” ...)

În acest dialog pe teme sexuale a nimerit la un moment dat un creștin ortodox, care a încercat să scrie câteva cuvinte de pe baricade creștine. Și-a luat nick-name-ul Lavrentie. Iată punctul său de vedere și comentariile aferente.

Lavrentie: Dacă ai credință, nu faci sex oral - pentru simplul motiv că unii mai au bun simț, principii și un Dumnezeu în viața lor. Știți că Hristos a condamnat practicile perverse (chiar și „specialiștii” pomenesc sexul oral la perversiuni, deci acte în afara firii). Fiecare alege cum să trăiască, dar vom răspunde pentru faptele noastre...

Adeline: Lavrentie, tu nu știi că e mai păcat să păcătuiești cu gândul (ca tine!!!) decât cu fapta?

Ariana: Auzi, Lavrentie, dacă unii fac sex oral, asta nu înseamnă că nu cred în Dumnezeu!!! Unde trăiești? Sau nu ai unde să îți ții orele de religie? Deci stai liniștit și lasă teoriile!!!

Azazel: Mă Lavrentie, mai lasă-mă te rog cu lecțiile tale despre Dumnezeu și religie! Religia nu face decât să prostească lumea și să adune

---

⁹¹ La sugestiile mai multor preoți - care mi-au spus că dialogul acesta, pe care inițial îl reprodusesem aproape integral, li se pare prea vulgar - mi-am permis să fac o selecție a pozițiilor exprimate și să reformulez anumite expresii care au fost considerate nepotrivite pentru cartea de față...

masele de proști! Normal că o babă sau una de aia cu batic n-o să accepte sexul oral pentru că nu are o minte deschisă, nu are concepții mai inteligente. Minte ei se limitează doar la religie și la biserică! Și nici religie nu știe, la urma urmei, pentru că religia este o știință, la urma urmei! Aia știe doar ce aude: E Paștele, hai la un praznic, hai la o pomană. Atât. Și bârfește cu cei din sat la masă! Wake up! Asta e România, ar trebui să încercăm să o mai schimbăm puțin!

Ajna: Nu aș vrea să te jignesc... dar, din câte știu, atâta timp cât acel sex oral este făcut din dragoste și ambii parteneri sunt de acord, nu cred că Dumnezeu ar avea ceva împotriva. În dragoste nimic nu e pervers sau rușinos, atâta timp cât e vorba de dragoste și nu de sex, părerea mea...

Știu că dacă un preot ar citi astfel de păreri, s-ar simți indignat: „Vai, dar astfel de păreri sunt ale unei minorități care trăiește în păcat și care face păcate împotriva firii. Dacă ar fi întrebați tinerii din parohia mea ce părere au, ar repeta toți că este un mare păcat, care atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu”.

Aș îndrăzni să îi spun unui astfel de preot că, deși tinerii care vin să se spovedească în fiecare post nu practică sexul oral, totuși mulți dintre ceilalți îl practică cu dezinvoltură. Unii tineri care vin pentru prima oară la spovedanie au avut o astfel de experiență, chiar dacă nu recunosc aceasta încă de la prima mărturisire a păcatelor.

Ce e dureros este că tinerii care polemizează cu Lavrentie nu văd nici o tensiune între sexul oral și credința în Dumnezeu. Nu știu dacă fiecare dintre ei a reușit să își sufocă conștiința, dar par pur și simplu oripilați de viziunea îngustă a lui Lavrentie, care de fapt nu face altceva decât să afirme învățătura Bisericii privitoare la această problemă...

Punctul de vedere potrivit căruia sexul oral este perversiune are din ce în ce mai puțini susținători. Foarte mulți tineri îl consideră o metodă de a-i împărtăși celui pe care îl iubești dragostea curată pe care i-o porți.

Voi vorbi puțin despre motivele pentru care unii tineri care cred în Dumnezeu practică sexul oral.

Aș începe totuși prin a atrage atenția asupra campaniei puternice de care are parte această practică sexuală: o grămadă de articole care stârnesc curiozitatea celor care nu au fost inițiați în așa ceva, articole care aduc argumente cum că de fapt sexul oral nu ar avea nici o legătură cu credința în Dumnezeu, că nu e un păcat, că numai cei cu idei învechite se abțin de la practicarea sexului oral. Statisticile arată că multe cupluri practică sexul oral.

„Dacă toți (sau aproape toți) practică așa ceva, eu de ce aș sta deoparte?”, se întreabă unele fete sau unii tineri care vor să își păstreze fecioria, dar în același timp vor să ajungă la o relație cât mai intimă cu persoana iubită.

Principalele avantaje ar fi următoarele:

- nu implică pierderea fecioriei – la nivel biologic;
- bolile sexuale se transmit mai greu (am citit că prin sexul oral se poate transmite și S.I.D.A., alături de alte boli – asta în cazul în care în cavitatea bucală există o rană deschisă; acest *amănunt* este uneori trecut cu vederea în unele articole de promovare a sexului oral);
- nu duce la sarcini nedorite, cum se întâmplă cu actul sexual obișnuit.

Nimeni nu poate contesta faptul că în urma sexului oral nu poate avea loc fecundarea. Totuși, eu contest faptul că sexul oral este o metodă sigură de evitare a sarcinilor nedorite. Argumentul meu e simplu: sexul oral este până la urmă o etapă pregătitoare pentru sexul *normal*. O fată care practică sexul oral numai pentru a-și păstra și fecioria și prietenul, în cele din urmă, va renunța ori la feciorie, ori la prieten. Pentru că prietenul se va plictisi repede de monotonia sexului oral. Și fata care a acceptat să facă sex oral numai pentru a nu-și pierde iubitul va renunța mult mai ușor la fecioria ei decât o fată cu gura *nespurcată*. Cred deci că sexul oral va duce la sex *normal*, așa că va fi un pas spre sarcinile nedorite. După ce o fată e părăsită pe rând de doi sau trei prieteni, pentru că aceștia se satură de fițele ei de a-și păstra virginitatea practicând sex oral, aceștia vor face mișto de ea cu găștile lor și „fecioarei” i se va duce vestea cu viteza Romtelecom-ului. Așa că - după ce va ajunge ținta bârfelor - săraca fată se va sătura să își apere himenul care i-a adus atâtea *necazuri*. Și se va culca cu primul *cavaler* care se va oferi să o ridice din groapa deznădejdiei. Așa că prilejul de a ajunge la sarcini nedorite nu va fi ratat.

Să vorbim acum despre păstrarea fecioriei și practicarea sexului oral. Sunt fete care, dorindu-și să se mântuiască, dar dorindu-și în același timp să își păstreze prietenul, acceptă compromisul de a face sex oral.

„Nici ca mine, nici ca tine”, îi spune prietenul fetei. „Facem sex oral și rămânem împreună. Am nevoie de o dovadă de dragoste din partea ta...”

Este trist că există băieți care spun cu sinceritate astfel de lucruri. Ei nu consideră că și-ar răni prietenele cerându-le această dovadă de dragoste, dovadă pe care oricum multe fete o oferă și fără să li se ceară.

Însă o fată care este creștină nu ar trebui să accepte un asemenea compromis. Sexul oral este un mare păcat. Aceasta nu este o părere, nu este o idee învechită. Ce a învățat Biserica că este păcat, păcat rămâne. Dacă mâine ar spune cineva că furtul nu este un păcat și dacă demonstrează cu argumente sociale sau psihologice așa ceva, nu rezolvă nimic. Da, tinerii au dreptate să nege anumite idei fixe ale sociologilor sau ale psihologilor, idei scornite de mintea omenească, care uneori pierd din vedere esențialul unei situații. Dar nu au dreptate să nege adevăruri pe care nu sunt în stare să le judece.

Oamenii nu pot decide ce este și ce nu este păcat. Dumnezeu, Cel care a făcut cerul și pământul, ne descoperă care este calea pe care trebuie să mergem. Normele morale nu le putem fixa noi. Noi putem doar să acceptăm sau să respingem normele pe care ni le-a rânduit Dumnezeu și să le înlocuim cu ale

noastre, care sunt false. Dumnezeu nu a fixat în mod artificial normele morale, ci aceste norme morale sunt legate de însăși ființa umană, de modul în care ea a fost creată de Dumnezeu și de rostul pentru care a fost creată. Poate că dacă pe lumea cealaltă singura desfătare ar fi cea sexuală, atunci Biserica i-ar îndemna pe oameni să cunoască toate perversitățile cu puțință ca să se *antreneze* pentru veșnicie.

Numai că cei care s-au îndeletnicit cu perversiunile sexuale sau cu alte păcate nu vor vedea pe lumea cealaltă lumina la care au fost chemați. Vor ajunge în iad. Hristos ne cheamă să dobândim adevărata împlinire, adevărata bucurie. Poruncile lui Hristos sunt jaloane care ne arată drumul spre această bucurie.

„Cine este Hristos să îmi interzică mie să fac sex oral?”

Hristos nu poate împiedica pe nimeni să păcătuiască. El nu forțează libertatea omului. Dar, întrucât ne arată calea mântuirii, trebuie să ne atragă atenția asupra faptului că păcatul este păcat și că orice formă de păcat duce la pierderea mântuirii.

Oare Duhul Sfânt, Care Se îndepărtează de cei care păcătuiesc, va rămâne asupra celor care fac sex oral numai pentru că *moda* perversităților are din ce în ce mai mulți fani? Nu, desfrâul este și rămâne tot desfrâu.

Întrucât de obicei tinerii le cer prietenelor lor să facă acest compromis (nu am auzit de nici un caz în care un tânăr să fie amenințat că dacă nu acceptă să îi facă prietenei această poftă va fi părăsit...), le spun fetelor să nu se lase păcălite de cursa compromisului. Cum ar putea o gură care se spurcă prin sex oral să ia anafură, agheasmă sau să sărute sfintele icoane? Cum ar putea o astfel de gură să primească Sfintele Taine, adică pe Însuși Hristos? Oricât de bine ar spăla pasta de dinți, sau oricât de eficientă ar fi guma de mestecat cu efecte igienice, totuși fără multă pocăință rana păcatului nu se poate șterge.

Nu știu dacă e cazul să pomenesc despre Sfânta Împărtășanie, pentru că de obicei o persoană care practică sexul oral nu se gândește la Sfintele Taine, dar totuși se gândește să sărute icoanele când intră într-o biserică. O face cu dezinvoltură, fără să se gândească că aceeași gură cu care îi atinge pe sfinți s-a spurcat și se va mai spurca prin păcat.

Sexul oral este o formă de curvie. Gura nu este lăsată de Dumnezeu pentru perversiuni. Acest lucru ar trebui să fie clar pentru toți creștinii. Chiar dacă mass-media ne atrage atenția asupra faptului că în majoritatea cuplurilor căsătorite care nu duc viață creștină această specialitate este la loc de cinste în ghiveciul de erotism, nici un creștin cu frică de Dumnezeu nu ar trebui să se lase pradă acestei plăceri drăcești. Dacă într-o familie soții practică sex oral, sau orice altă perversiune, familia respectivă nu se mai poate numi creștină⁹².

---

⁹² Da, în familie, soțului îi este foarte drag trupul soției și invers. Numai că acest trup nu trebuie „explorat” după cum recomandă maeștrii sexologi, pentru o cunoaștere

Oricât de multă ar fi cantitatea de rugăciune prin care soții încearcă să compenseze desfătările lor animalice...

O cititoare face o observație legată de acest articol: *Legat de sexul oral: nu văd nicăieri cuvântul „repulsie”. Nu am putut presta așa ceva timp de patru ani cât am avut prieten, și dumnealui a fost tare nemulțumit. Eu nu am prestat din trei motive: din cauză că mi-e silă, din cauză că nu am găsit în instinctele mele absolut nimic legat de chestia asta și din cauză că nicidecum nu mi se pare femeia mai batjocorită și mai urâtă decât când face așa ceva. Oare fetelor de azi chiar nu le mai este scârbă? Sincer, mă îndoiesc că la început nu le-ar fi, și atunci ar trebui încurajate să-și urmeze pornirile firești⁹³. Numai când te gândești că majoritatea bărbaților ajung să aibă multe parteneri înainte și cară după ei tot bagajul de viruși și microbi găsiți prin alte locuri. Din discuțiile cu prietenele mele: la majoritatea le este silă și o fac de nevoie⁹⁴ ... până când probabil se imunizează.*

Câteodată am mai încins niște discuții pe tema asta cu diverși amici... și câțiva dintre ei îmi reproșează că nu am încercat. Cum pot să încerc ceva ce-mi provoacă repulsie? Aș putea încerca și o friptură plină de grăsime, aș vomita de vreo două ori până m-aș obișnui să mănânc extrem de gras, sau aș putea să încerc și cu o femeie, iar dumnealor, ei, cei plini de sfaturi, ar putea să încerce și cu bărbați... ca să le fie și lor nițică greață⁹⁵. Ce este așa de greu de înțeles că fiecare avem o limită de la care nu mai suntem dispuși să încercăm?!

---

reciprocă. „Explorarea” aceasta deviază relația, transformă o poveste de dragoste într-o relație epidemică. Dragostea se lasă, încet-încet, sufocată de patimă și dispare. Iar patima, care i-a apropiat o vreme pe soții care au considerat că „în familie totul este permis”, mai apoi îi desparte. Uneori, chiar definitiv...

⁹³ Adică să nu facă ce nu le place...

⁹⁴ Astfel de mărturii mi se par mult mai veridice decât cele apărute în ziare, în care fetele își exprimă mulțumirea pe care o au „satisfăcându-și” astfel partenerii...

⁹⁵ Oricum, în afara căsătoriei nu trebuie practicat nici „sexul normal”, chiar dacă nu produce greață. Sunt tineri care se declară mari dușmani ai perversiunilor, dar asta numai pentru că sunt partizani ai „păcatelor standard”...

Nu mă conving deloc predicile

Un cititor: *Ah, ...! Nu mă conving deloc predicile în care Biserica zice că sexul oral e păcat. Vreau o explicație mai clară. Spune-mi mai bine dacă sexul oral afectează relația din cuplu, dragostea, percepția asupra unirii trupești. Altfel nu scap nici eu de ispita de a mă gândi că e ceva bun în asta. Nu am făcut nici asta și nici alte prostii, sunt fecior deși am terminat facultatea, dar ispita e ispita...*

Încerc să îți răspund în câteva rânduri. Dar nu știu dacă asta este ce așteptai de la mine. Pentru că – pentru a ajunge la subiectul care te interesează – va trebui să îți explic o „teorie” întregă...

Vreme de sute de ani creștinii au ținut poruncile lui Dumnezeu. Nu toți, evident, au fost și căderi (tocmai de asta Sfinții Părinți au dat canoane pentru diferitele păcate), dar a fi creștin însemna a ști că Dumnezeu vorbește prin Biserică, că Biserica, Trupul lui Hristos, învață numai și numai adevărul...

De o vreme însă, omul a început să nu se mai mulțumească cu răspunsul simplu: „Așa zice Biserica”. Vrea să se convingă, caută explicații logice; și, dacă nu le găsește, pune la îndoială cuvântul Bisericii. „Da, în Biblie scrie că omul trăiește pe pământ o singură viață, după care îl așteaptă raiul sau iadul... Dar există dovezi favorabile reîncarnării, există oameni care își amintesc viețile trecute. Biblia greșește...”, spun unii. Numai că Biblia nu greșește, greșesc cei care se lasă păcăliți de o anumită lucrare drăcească – pentru că cei care își amintesc cu precizie amănunte din „viețile lor trecute” se află într-o stare de semiposedare demonică, diavolul și nu omul fiind adevăratul martor al evenimentelor „amintite”.

Nu e rău să citești cărți prin care este combătută credința în reîncarnare, rău este să te îndoiești de faptul că Biserica este Trupul lui Hristos, Trup în care minciuna nu încapă...

Există două moduri diferite de căutare a argumentelor: în primul, cuvântul Sfintei Scripturi și al Sfintei Biserici este pus la îndoială și este crezut numai atunci când este susținut de argumente logice – situație în care poziția Bisericii nu este considerată ca fiind întemeiată pe adevărul revelat de Dumnezeu, și al doilea, poziția în care, deși omul crede că ce învață Biserica este adevărat, caută lămuriri, caută explicații. Și nu pentru că se îndoiește de cele învățate de Biserică, ci pentru că vrea să înțeleagă mai bine o problemă sau alta...

Mi se pare că poziția ta se regăsește în primul mod de a pune problema. Acest mod mi se pare foarte periculos. De ce? Poate că la unele subiecte vei putea găsi argumentele logice de care ai nevoie și te vei convinge singur că demersul tău e bun. Dar, la un moment dat, nu vei mai găsi argumente, sau vei găsi argumente contrare poziției Bisericii. Și atunci, în loc să îți dai seama că raționamentul tău a avut anumite scăderi, că, deși ai avut impresia unei imagini de ansamblu, totuși există elemente de care nu ai ținut seama, te vei îndepărta de Biserică, fiind de părere că nu are rost să te supui orbește unor teorii învechite și mincinoase...

În cazul acesta, și dacă ți-aș aduce și dacă nu ți-aș aduce argumente împotriva sexului oral (sau împotriva masturbării, sau împotriva homosexualității), pe tine perspectiva creștină nu te-ar interesa decât în măsura în care poate să confirme supozițiile sau concluziile tale. Dar eu nu vreau să intru într-un astfel de joc. Pentru că, aducându-ți argumente, ți-aș da apă la moară pentru a-ți menține propriul mod de căutare a adevărului.

Îmi voi spune totuși punctul de vedere dintr-un motiv foarte simplu: să presupunem că toți necredincioșii din lume ar fi convinși de cineva că sunt cu toții homosexuali. Dacă le-aș aduce contraargumente de tip religios, nu le-ar lua în seamă. Așa că aș încerca să le aduc argumente medicale, psihologice, sociale... Argumentele mele – de fapt nu sunt argumentele mele, ci sunt argumentele pe care mi le-am însușit la rândul meu – nu i-ar apropia pe necredincioși de Dumnezeu, dar cel puțin i-ar ajuta să nu cadă și în păcatul homosexualității. Cu fiecare om care alege să facă un păcat, întreaga lume devine mai murdară. Tot așa cum, cu fiecare virtute a unui om, lumea devine mai curată...

Nu am multe lucruri de spus: Dumnezeu, Care l-a creat pe om pentru ca acesta să cunoască bucuria veșnică, știe mai bine ce îi este de folos și ce nu îi este de folos omului. Tocmai pentru că el l-a făcut pe om... Omul nu poate să se cunoască pe sine mai bine decât îl cunoaște Cel care l-a creat...

Tu poate aștepți însă argumente practice, care să nu aibă nici o legătură cu sfera religioasă... Îți voi spune atunci concluzia la care am ajuns, după ce am încercat să stau de vorbă cu cât mai mulți tineri – unii chiar căsătoriți – care au avut căderi de acest gen: sexul oral (sau orice altă perversiune) distruge în timp dragostea adevărată... Omul devine egoist, preocupat din ce în ce mai mult de propria persoană și din ce în ce mai puțin de celălalt. Iar faptul că partenerii își fac anumite perversiuni pe rând unul altuia nu este o dovadă de dăruire a dragostei, ci un fel de comerț ieftin de senzații tari. „Îți fac asta ca să îmi faci și tu mie același lucru...”

E adevărat faptul că într-o primă fază a păcatului există o senzație de dăruire reală, de spargere a unor bariere, de dragoste fără margini... Numai că această senzație trece repede, întrucât se descoperă noi bariere, noi limite care trebuie depășite, noi experiențe mai incitante decât cele anterioare. Și „marea

dăruire” devine blazare, devine ceva banal și, mai devreme sau mai târziu, unul din parteneri se va sătura. Și va căuta experiențe noi, cu un partener nou – sau chiar cu mai mulți –, pentru a trăi viața la maxim, îmbunătățind „rețeta” veche...

E adevărat că fanii acestei practici vor spune că ea le-a adus o sumedenie de avantaje, că i-a ajutat să își îmbunătățească relația din cuplu etc. Ce fată ar fi proastă să spună public: „Eu am încercat, dar a fost o mare dezamăgire...”⁹⁶

Cât privește faptul că „nu scap nici eu de ispita de a mă gândi că e ceva bun în asta”, să știi că, dacă accepți ideea că e ceva bun, mai apoi te vei gândi că e ceva ce merită făcut și apoi vei face. Păzește-ți mintea, că altfel vei cădea...

Închei aici. Îmi dau seama că dacă nici predicile Bisericii nu te-au convins, cu atât mai puțin te vor convinge rândurile mele. Eu însă nici nu am încercat să te conving. Am încercat să îți atrag atenția doar asupra faptului că modul tău de a căuta adevărul și de a te raporta la el are anumite minusuri... Gândește-te foarte serios la faptul că, fiind cu fundul în două luntre, cum se zice în popor, s-ar putea să cazi...

Îți mai spun doar că, pe cât de sigur ești acum că ai reperele potrivite în căutarea adevărului, s-ar putea ca la un moment dat aceste repere să se prăbușească. Pentru a face loc ca în inima ta să intre Adevărul...

---

⁹⁶ Am citit pe un forum o afirmație de genul ăsta, a unei fete dezamăgite de sexul anal, dar imediat „suratele” au încercat să o convingă să își schimbe părerea, dând vina pe factori secundari și nici una nu i-a spus că perversiunea nu poate avea roade bune... Evident, aceleași „surate” ar fi sărit la gâtul unei astfel de „tradiționaliste” care s-ar fi băgat în discuție...

„C-așa beu oamenii tineri...”

Întrebare: *M-am lăsat de sex de câteva săptămâni. Am rezistat destul de bine. Dar mi s-a întâmplat să trec printr-un moment de amărăciune, m-am apucat să beau de unul singur – că mi-era rușine să ies la bar cu foștii tovarăși – și după ce am băut zdravăn am avut iarăși ispite mari. După câteva zile am făcut dragoste sau sex, nu știu cum să-i spun, cu o fată care venise la mine în vizită. Nu a fost doar vina ei, de fapt eu am avut inițiativa. Ce să mă fac?*

În primul rând să te spovedești. Apoi trebuie să ții minte cât de strâns se leagă patimile una de alta, cum se transformă una în alta, cum se întăresc una pe alta. Avva Sisoe spunea că „dacă cineva se va da pe sine la băutură de vin, nu va scăpa de băntuiala gândurilor. Că și Lot, silit fiind de fetele lui, s-a îmbătat de vin și prin beție diavolul spre păcatul cel fără de lege lesne l-a găsit”⁹⁷.

Dacă nu știi ce i s-a întâmplat lui Lot, poți citi în Facere: *Când a stricat Dumnezeu toate cetățile din părțile acelea, și-a adus aminte Dumnezeu de Avraam și a scos pe Lot afară din prăpădul cu care a stricat Dumnezeu cetățile, unde trăia Lot. Apoi a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Țoar și a locuit într-o peșteră, împreună cu cele două fete ale sale. Atunci a zis fata cea mai mare către cea mai mică: „Tatăl nostru e bătrân și nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului. Haidem dar să îmbătam pe tatăl nostru cu vin și să ne culcăm cu el și să ne ridicăm urmași dintr-însul!”. Și au îmbătat pe tatăl lor cu vin în noaptea aceea; și în noaptea aceea, intrând fata cea mai în vârstă, a dormit cu tatăl ei și acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea. Iar a doua zi a zis cea mai în vârstă către cea mai tânără: „Iată, eu am dormit astă-noapte cu tatăl meu; să-l îmbătam cu vin și în noaptea aceasta și să intri și tu să dormi cu el ca să ne ridicăm urmași din tatăl nostru!”. Și l-au îmbătat cu vin și în noaptea aceasta și a intrat și cea mai mică și a dormit cu el; și el n-a știut când s-a culcat ea, nici când s-a sculat ea. Și au rămas amândouă fetele lui Lot grele de la tatăl lor (Facere 19, 29-36).*

Iată că și în Scriptură aflăm o referință clară privitoare la legătura dintre băutură și desfrâu... E adevărat, dacă fetele i-ar fi dat tatălui lor un somnifer puternic, efectul ar fi fost același, sau chiar mai puternic. Dar au preferat să îl

---

⁹⁷ *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 114.

îmbete, tocmai pentru că băutura stârnește în om patima desfrâului. În timp ce somniferul nu are astfel de efecte secundare...

Precizez că nu sunt un dușman al vinului, ci doar al beției. Încă din Vechiul Testament, din Psalmi, citim că *vinul veseleşte inima omului* (Ps. 103, 16). Iar Sfântul Apostol Pavel l-a sfătuit pe Timotei: *nu bea numai apă, ci foloseşte puţin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni* (I Tim. 5, 23). Nu cred că e nevoie de alte citate... Băut cu măsură, vinul este bun. Tot așa cum, în cazuri de răceală, înainte se folosea țuica pe post de medicament. (Azi mulți bărbați s-ar preface bolnavi numai pentru a fi tratați cu un pahar de tărie...)

Dar că băutura multă duce la curvie ai simțit și tu și nu ai nevoie de alte dovezi. Multe relații de-o noapte au debutat la un pahar, tocmai pentru că alcoolul întunecă mintea. Omul amețit de băutură e mai predispus spre violență sau spre desfrâu – uneori spre amândouă deodată...

Ai mare grijă pe viitor. Să știi că s-ar putea să te întâlnești cu foste prietene care, regretând că nu se mai pot folosi de tine pentru a-și satisface poftetele, se vor folosi de orice mijloc pentru a te face să renunți la înfrânarea pe care ele nu o înțeleg. Și poate că nu se vor sfii să se folosească de băutură pentru a fi mai convingătoare.

Tu, ai grijă. „Te-ai fript” o dată, pe viitor fii mai atent. Că, dacă nu ești atent încă de acum, după alte două-trei căderi s-ar putea să nici nu mai ai curajul să te ridici...

Nu mă simt vrednică să intru în biserică

Întrebare: *Bună ziua. Fac multe păcate (din zona sexului) și de asta nu mă simt vrednică să intru în biserică. Nu are nici un rost să intru și apoi iar să cad. Sunt foarte păcătoasă. Credeți că voi fi vreodată atât de schimbată încât să pot intra în biserică?*

Răspuns: „Nu, soro. După ceea ce scrii tu, e clar: ești pierdută. Cum se poate să te gândești să intri în biserică, când sufletul tău e plin de noroiul păcatului? Stai departe... Cum de ți-a trecut prin cap că o păcătoasă ca tine se poate schimba? Nu, vezi-ți lungul nasului. În iad cu tine. Hristos S-a făcut om pentru mântuirea noastră, a celor ce ducem o viață curată, o viață cuviincioasă, nu pentru păcătoase ca tine...”

Cred că dacă aș fi îndrăznit să îți scriu așa, te-ai fi gândit: „Oare omul ăsta e în toate mințile? Nu se spune că Hristos a venit să îi cheme la pocăință pe cei păcătoși?”

Tocmai aici vroiam să ajung: să îți dai singură seama de faptul că ai o atitudine greșită. Tocmai de asta există Biserica, pentru ca oamenii să asculte cuvântul mântuirii și să se lase de păcate. Eu îți spun că dacă aștepti să părăsești păcatul pentru a intra în biserică înseamnă că nu vei intra niciodată...

Dă-ți seama că, dacă nu vei părăsi păcatul, vei rămâne în veșnicie în chinurile iadului... Du-te la biserică, oricât de păcătoasă ai fi. Și luptă-te să nu mai cazii. Și dacă vei cădea, ridică-te iar. Dar nu părăsi biserica... Dacă o părăsești, Îl părăsești și pe Hristos. Și atunci să nu te miri că nu ai puterea să te schimbi...

Mi-e silă de mine...

Notă: Rândurile de mai jos nu constituie un articol. Sunt niște simple gânduri, potrivite pentru a fi trecute pe un blog pe internet. Da, sunt simple gânduri pe marginea unor scrisori.

Am primit cu cinci luni în urmă un e-mail scrisoare care începea așa: „*Cartea ta în esență e deosebită, cel puțin eu așa o consider, după criteriile mele de evaluare. Pe mine a reușit să mă determine să renunț la viața sexuală pe care am început-o în mod activ acum 9 luni, azi am terminat-o, dar de câteva zile am luat decizia asta, care cred că-mi va fi benefică, am convingerea asta. Felul în care ai expus tu problema este în armonie cu viziunea mea despre relația sexuală. O făceam de 3-4 ori pe lună. Oricum ție îți datorez schimbarea asta, tu ai fost cel care m-a convins că e mai bine să întrerup până la căsătorie, prietena mea încă n-a aflat decizia, dar cred că va fi de acord*”.

Lăsând la o parte faptul că schimbarea de care pomenea nu mi se datora mie, ci lui Dumnezeu, eu am fost puțin sceptic. Faptul că un tânăr ia o decizie atât de serioasă, dar nu i-o comunică prietenei sale înainte de a o comunica unei terțe persoane (doar duhovnicului ar fi avut de ce să i-o spună mai înainte), m-a făcut să mă gândesc că tânărul se va răzgândi... Am tot așteptat o vreme altă scrisoare de la el, până când l-am întrebat eu cum o mai duce. Și iată ce mi-a răspuns, acum câteva zile:

„*Domnul mi-a schimbat viața, totul e bine, am lumină în viață de când am luat decizia aceea. Am înțeles că, deși PARE paradoxal, a face omul voia Domnului și nu voia sa e spre binele lui. Domnul m-a făcut să înțeleg asta...*”

Cât de simplă e uneori schimbarea vieții... Sunt convins că foarte mulți oameni s-ar apropia de biserică dacă cineva le-ar da impulsul potrivit la timpul potrivit. O vorbă spusă direct poate face mult mai mult decât o carte...

Chiar dacă pentru unii războiul e mai greu, întoarcerea e mai grea, și plata va fi mai mare... Am observat însă că unii deznădăjduiesc și neagă faptul că viețile lor se pot schimba.

O fată îmi scria: „*Am căzut... acum trăiesc acel «mi-e silă de mine, dar îmi place (sexul) și, pentru că îmi place, mi-e și mai silă de mine*”.

Nu mă pot ridica din iadul în care singură m-am aruncat...

Dumnezeu nu mai este cu mine...

Rătăcesc de capul meu pe marea asta tulburată...”

După alte câteva zile:

„Mă simt robită de patima asta. Am citit într-o carte și... eu prezint simptomele unei boli încadrate la comportament sexual aberant. Boala mea se numește hipersexualitate sau nimfomanie. Mă întreb și te întreb: lupta mea este cu o boală, cu diavolul sau cu mine însămi? Oricum ar fi sunt o înfrântă... Nu mă uita în rugăciune”.

Eu nu cred că fata este în întregime înfrântă... Câtă vreme cere ca altul să se roage pentru ea, înseamnă că mai suspină după viața cea nouă în Hristos... Și stau și mă întreb: dacă scrisorile pe care mi le-a trimis m-au făcut să mă gândesc la ea în ultima vreme mai mult decât chiar la sora mea trupească și să mă rog pentru ea, oare cum o așteaptă Hristos? Oare cât de mult VREA Fiul lui Dumnezeu ca ea să scape de păcatul care o apasă?

Of, cât m-aș bucura ca, peste câteva luni sau peste câțiva ani, să ajungă la lumina după care tânjește. Și nu pentru a avea eu bucuria că i-am dat o mână de ajutor. Nu, nu am nevoie de astfel de mulțumiri. Ci pentru că, așa cum tot ea spunea în altă scrisoare: „A venit clipa (pocăinței), și acum este...”.

Postul și divorțul de Hristos

Întrebare: *Vine postul Crăciunului. Aș vrea să nu mă culc cu prietena mea tot postul, ca să mă bucur de Nașterea lui Iisus. Dar are rost să țin post de sex și de mâncare, dacă după aia revin din nou la sex?*

Răspuns: Dacă ți-aș spune că nu are rost să postești, cu ce te-aș ajuta? Viața duhovnicească nu e ca ieșitul în parc, dacă am chef, ies, dacă nu, stau în casă... Viața duhovnicească e o chestie foarte serioasă, de viață și de moarte... Nu te poți juca... Așa cum nu te-ai putea juca nici pe un câmp de război. Decât dacă nu ai fi în toate mințile.. Te-aș întreba: de ce să te bucuri de Nașterea lui Iisus? Te întreb nu pentru că nu ai avea motive să te bucuri, ci pentru că vreau să știu care este exact motivul pentru care vrei să te bucuri...⁹⁸

De Crăciun⁹⁹ se bucură acum toată lumea, creștini, necreștini, credincioși, necredincioși... De ce se bucură? Pentru că simt nevoia să se distreze. Barurile sunt pline, discotecile sunt pline. Toată lumea se distrează, se bucură... Vor să uite că S-a născut Hristos. Se destrăbălează de parcă s-ar prăznuiră nașterea vreunui zeu al dezmățului...

Tu vrei să te bucuri de Nașterea lui Iisus, și pentru asta ai de gând să postești... Și cum să te bucuri? Să cânti niște colinde, să mergi la biserică, să ai parte de niște zile tihnite? Sau să Îl primești în inima ta pe pruncul din ieslea Betleemului? Aici e întrebarea... Hristos S-a născut în iesle pentru a Se naște și în inimile noastre... Pentru a veni și în inimile noastre.

Dacă tu vrei să fii creștin vreme de patruzeci de zile, și apoi să revii la viața de păcat, te întreb, oare ce bucurie ți-ar aduce Crăciunul? Oare ne bucurăm când ne petrecem ultimele clipe alături de persoana pe care o iubim?... Și dacă după Crăciun ne vom despărți de Hristos, revenind la păcat, care ar mai fi bucuria?...

Uite ce e – nu vreau să te descurajez – dar cred că un astfel de post e o alegere greșită...

Dar de ce oare te gândești să postești? Pentru că vrei să aduci o rază de lumină în viața ta... Bună dorință...

Gândește-te însă că Dumnezeu te poate ajuta ca acest post să aducă o schimbare profundă a vieții tale, nu doar o bucurie de moment. Nu trebuie să transformăm bucuriile duhovnicești în extazele de moment, pe care le lăsăm în urmă ca pe amintirile triste...

---

⁹⁸ O cititoare: *Bună întrebare; mulți postesc pentru că „așa e bine” sau „așa se face”, nu neapărat pentru că vor să facă voia Domnului.*

⁹⁹ O cititoare: *La fel și de Sfintele Paști.*

Viața ta poate fi mai frumoasă. Și tu știi asta, pentru că altfel nu te-ai fi gândit la post...

Oricum, în post esențială este curățirea trupului și a sufletului pentru unirea cu Dumnezeu. Degeaba postim de mâncare și băutură, dacă suntem plini de mânie. Degeaba postești de sex, dacă te tot gândești că îți iei revanșa după Crăciun... Toate trebuie să fie curate în post – și trupul, și sufletul...

Fiecare om trebuie să se lupte cu patima care îl apasă cel mai tare... Fumătorul cu fumatul, bețivul cu beția, și tu – cu sexul... Ar fi absurd să îți spun să te lupți cu patima drogurilor, dacă tu nu te droghezi și nici nu ai ispita să o faci... Ispita ta e să faci sex, pentru că așa știi să îți arăți dragostea față de prietena ta sau pentru că hormonii nu te lasă în pace... Luptă-te cu pofta asta... Și Dumnezeu te va întări. Du-te, spovedește-te la începutul postului – când părintele e mai liber, ca să nu fie spovedania pe bandă rulantă... Du-te, și vei vedea câtă liniște îți va pune Dumnezeu în suflet. Vei simți că e Crăciun chiar din timpul postului...

Du-te și spovedește-te, dar fără să insiști să fii și împărtășit. Unii insistă să se și împărtășească, duhovnicii îi lasă, dar după ce se împărtășesc se îndepărtează iarăși de biserică. Tu lasă-l pe duhovnic să hotărască ce e mai bine pentru tine. Să știi că împărtășania poate să fie și spre osândă... Mai ales atunci când omul nu se spovedește sincer, de teamă să nu fie oprit de la împărtășanie. Tu du-te și spovedește-te, și viața ta se va schimba. (Și, dacă totuși duhovnicul îți dă binecuvântare să te și împărtășești, fă ce îți spune el, pentru că el va da socoteală... Fă ascultare...)

Și totuși, poate că nu simți în inima ta curajul de a accepta o schimbare. Poate că îți e frică, și nu reușești să biruiești această frică. Atunci cel puțin ai curajul de a face cât îți-ai propus să faci. Să ții post, gândindu-te că după post vei cădea iar. Să ții post, renunțând la sex, la sărutări pătimase, la mângâieri pătimase. Să ții post, renunțând la tot ce te ține departe de Dumnezeu...

Da, decât să nu faci nimic, fă măcar acești pași mici, și Dumnezeu îi va socoti.

„Întrebat-a avva Timotei preotul pe avva Pimen, zicând: «Este o femeie în Egipt care curvește și plata ei o dă milostenie». Și a zis avva Pimen: «Nu rămâne în curvie, căci se vede într-însa roada credinței». Și s-a întâmplat de a venit mama preotului Timotei la dânsul. Și a întrebat-o pe ea, zicând: «Acea femeie a rămas curvind?». Iar ea a zis: «Da, și și-a mai adaos ibovnici, dar încă și la milostenie». Și a vestit avva Timotei lui avva Pimen. Iar el a zis: «Nu rămâne în curvie». Venind iarăși mama lui avva Timotei, i-a spus: «Știi că stricata aceea caută să vină cu mine, ca să te rogi pentru dânsa și eu n-am primit-o». Iar el, auzind, i-a spus lui avva Pimen. I-a răspuns avva Pimen: «Mai vârtos tu te du și te întâlnește cu dânsa». Și s-a dus avva Timotei și s-a întâlnit cu dânsa. Iar ea, văzându-l și auzind de la el cuvântul lui Dumnezeu, s-a umilit

și a plâns, zicând: «Eu de astăzi înaintea mă lipesc de Dumnezeu și nu voi mai curvi». Și îndată intrând într-o mănăstire, a plăcut lui Dumnezeu”¹⁰⁰.

Cu pași mici, desfrânata s-a schimbat. Nu putem face o regulă din asta – pentru că mulți se complac într-o credință căldicică și combină virtutea cu păcatul până la sfârșitul vieții, fără să își pună problema reală a pocăinței. Totuși, ține minte și exemplul ei. Te va întări atunci când ți se va părea că dacă tot nu ții un post desăvârșit mai bine renunți la post...¹⁰¹

Da, încearcă să postești, chiar dacă ți-e teamă de o schimbare totală a vieții tale. Să ții post, chiar dacă după Crăciun inima te va dura când vei divorța de *Hristos*... Și poate vor veni alte posturi, alte divorțuri. Și până la urmă îți vei da seama că viața fără El e tristă și că are un gust amar. Și poate va veni ziua în care vei vrea să Îl ai lângă tine tot timpul. Poate că, după atâtea tentative nereușite, vei zbura precum Icar, dar fără să cazi ca și el... Poate că îți vor crește aripi duhovnicești și atunci vei fi gata să renunți la orice pentru a fi lângă El. Va fi ziua învierii tale. O zi pe care ai așteptat-o mult. Și după care posturi din acestea, ținute cu jumătate de inimă, te-au făcut să suspini...

---

¹⁰⁰ *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 230.

¹⁰¹ O cititoare: *Trăiam în neliniști, în căutări, în frământări... și a venit un post al Crăciunului pe care l-am ținut cu mare, mare dragoste, primul ținut integral de până atunci. Și, sincer, am simțit cum viața mea e alta de atunci, parcă un balsam s-a așezat pe sufletul meu.*

Un război fatal: lupta cu gândurile...

Părintele Neofit povestește o amintire de pe vremea când era profesor: „Într-o zi ca oricare alta eram împreună în internat. Și prin fața noastră trece o fată; până aici nimic neobișnuit. Însă prietenul meu se uită lung după ea, întoarce chiar capul după ea. M-am mirat, căci știam bine că acel băiat era de o rușine și de o candoare de neînțeles. Dar brusc îl văd că începe să fugă și apoi izbucnește în lacrimi. Și a plâns cel puțin o jumătate de oră. Apoi am îndrăznit să-l întreb ce se întâmplase, care era motivul pentru care a plâns cu atâta amar. «M-am uitat la acea fată și am fost ispitit cu un gând murdar», a fost răspunsul lui...”¹⁰²

Câți oare dintre noi avem sufletele atât de curate, încât să plângem când primim un gând păcătos? Ne-am învățat să gândim murdar, ne-am învățat să lăsăm toate gândurile să ne circule prin minte ca norii pe cer și ne mirăm când auzim că un tânăr are mintea atât de curată încât să plângă când primește un gând păcătos.

Dacă ai face o listă cu gândurile murdare pe care le primești în mintea ta, poate că te-ai mira. Pentru că sunt multe. Ele vin, trec, nici nu îți dai seama cum îți modelează viața. Sunt multe, dar nu îți dai seama cât de multe sunt...

Pe mine m-a ajutat mult să fac o astfel de listă seara, la rugăciune. Și, în timpul rugăciunii, când Îl rog pe Dumnezeu să îmi ierte toate păcatele făcute cu gândul, încerc să îmi dau seama care au fost gândurile care mi-au rămas întipărite în suflet...

Cel mai bun sfat pe care l-am citit a fost acela de a respinge orice gând păcătos cu o rugăciune. Asta m-a ajutat mult mai ales în perioada de după intrarea mea în biserică. Când îmi venea un gând de curvie, spuneam „Doamne, miluiește”. Și, de la lună la lună, ispitele au venit mai rar... Au fost și unele situații în care nu am respins gândurile, ci le-am primit în mintea mea. Atunci ele au prins putere și m-au războit tare...

Pe mulți i-am auzit spunând că s-au folosit de acest sfat, de aceea ți-l *dăruiesc* și ție: ori de câte ori îți vin gânduri păcătoase – de mânie, de răutate, de desfrâu, de mândrie – spune „Doamne, miluiește...”. E bine să spui o rugăciune scurtă și eventual să o repeți până gândul se îndepărtează de la tine.

---

¹⁰² Monahul Neofit, *Rugăciuni către tineri*, Editura Credința strămoșească, 2005, p. 33.

Poate că până acum nu ți-ai pus problema luptei cu gândurile. Sunt oameni care cred că toate gândurile sunt produse doar de mintea lor. Dar Sfinții Părinți ne învață că există și gânduri de la draci, tot așa cum există și gânduri de la Dumnezeu, care ne îndeamnă la tot lucrul bun.

E bine să citești pe această temă mai mult, o carte a unui sfânt al Bisericii sau a unui cuvios contemporan.

Cele mai bune sfaturi le vei primi însă de la părintele duhovnic. El va ști să te ajute să îți curățești mintea... Pentru că gândul păcătos duce la pofta păcatului, care se transformă în faptă dacă nu este sufocată de harul lui Dumnezeu.

Vei vedea că gândurile rele o să îți vină în minte chiar la rugăciune, ca să te arunce în deznădejde. Tu să nu deznădăjduiești; să te străduiești să te rogi cu luare-aminte și gândurile păcătoase te vor lăsa în pace...

Un alt sfat care pe mine m-a ajutat mult a fost privitor la lupta cu amintirile păcătoase. Încercam să mă pocăiesc de păcatele mele, și pentru asta mi le aduceam aminte. Dar în loc să mă pocăiesc, îmi spurcam mintea. M-a ajutat mult un duhovnic care mi-a zis: „Lasă tot trecutul în pace. Îngroapă-l. Nu te mai gândi la ce a fost. Gândește-te la ce trebuie să fie de acum înainte...”¹⁰³

Amintirile păcatului îmi veneau în minte mai ales când mă odihneam. Și, cum mă îndulceam cu ele, când îmi dădeam seama că greșesc deschideam imediat ochii. Așa fac și când imaginația mi-o ia razna...

E de mare folos să spovedești duhovnicului nu numai faptele rele pe care le-ai făcut, ci și gândurile necurate pe care le-a măcinat mintea ta. Cel mai bine vei înțelege folosul spovedirii gândurilor citind o întâmplare povestită de Sfântul stareț Partenie de la Pecerska:

„La începutul ascultării mele ca prescurar, s-a nimerit să aud fără voia mea niște discuții necuviincioase ale unui grup de copii. Când într-un târziu m-am așezat să mă odihnesc, după-masă, mi-au venit în memorie cele pe care le-am auzit. Deoarece eram necercat în viața duhovnicească, nu îndepărtam de îndată aceste gânduri. Când le cugetam, mă întrebam cum păcătuiesc oamenii și ce plăcere simt în păcatele trupești. Cu asemenea gânduri mă ocupam, din ce în ce mai multe, și nu puteam în nici un fel să mă eliberez de sub stăpânirea lor.

Dintr-o dată au bătut la ușa chiliei mele și m-au chemat la ascultare. Am mers fără întârziere și am început treaba cu râvnă. În același timp mă rugam. Și iată, gândurile care mă chinuiau atât de mult mai înainte, acum au dispărut. Le-am uitat cu desăvârșire. Am muncit mai multe ore până la miezul nopții. Mi-am făcut canonul și am adormit.

---

¹⁰³ „Bătrânul Amfilohie (Makris) i-a zis unui păcătos ce s-a spovedit: «Uită păcatele tale, fratele meu, că Hristos le-a șters din Cartea Vieții»” – părintele Dionisie Tatsis, *Cuvintele bătrânilor*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 77.

Dis-de-diminează m-au chemat la egumen. Acela m-a condus în biroul său.

- Spune-mi, Petru, ca la duhovnic, oare în trecut ai căzut în vreun păcat pe care nu l-ai mărturisit?

Am fost surprins. Am cugetat multă vreme, m-am cercetat pe mine însumi, am făcut o rememorare a celor din trecut, dar nu mi-am amintit nimic.

- Nu, părinte, nu îmi amintesc ceva pentru care să mă mustre conștiința.

- Cercetează-te mai bine pe tine însuși, mi-a spus din nou, stăruind asupra acestei probleme.

M-am cufundat într-o amănunțită cercetare de sine, dar nu puteam să îmi amintesc vreun păcat nemărturisit.

- Ceva trebuie să fie, mi-a spus. Ascultă ce am văzut aseară în somnul meu: în timp ce mă găseam în «Biserica Mare», în fața icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu care se află între icoana Apostolului Petru și cea a Cuviosului Antonie, te văd intrând în biserică și mergând spre icoana Preasfintei pentru a pune metanie. Atunci Preasfânta, ca și cum ar fi fost vie, și-a întors chipul ei în altă parte. Ai privit și tu în direcția aceea, dar din nou și-a întors fața de la tine. Te-ai așezat în fața ei mâhnit.

Atunci Cuviosul Antonie cu drag te-a acoperit cu mantia lui și împreună cu Apostolul Petru a spus Născătoarei de Dumnezeu:

- Preasfântă Stăpână, iartă-l, pentru că a păcătuit din neștiință. Noi dăm chezășie pentru el.

Și Sfânta Fecioară le-a răspuns:

- Atât timp cât voi sunteți chezășia lui, pentru voi îl iert.

Și de îndată și-a întors chipul către tine. În clipa aceea m-am trezit. Aceasta mă face să stăruie. Gândește-te bine, oare nu cumva ai păcătuit cu gândul dacă nu cu fapta?

Atunci, ca și cum s-ar fi luminat memoria mea, mi-am adus aminte de gândurile acelea necurate și imediat le-am mărturisit. O! Cât trebuie să păzim sinele nostru de gânduri necuviincioase - gândeam după aceea. Nu ajunge curăția trupului...¹⁰⁴

Să te ajute Maica Domnului, împreună cu Cuviosul Partenie de la Pecerska și cu toți sfinții lui Dumnezeu să duci lupta cea bună a mântuirii. Și ori de câte ori vei cădea, să te ridici. Și nu uita: *Nu ajunge curăția trupului...*

---

¹⁰⁴ *Ne vorbește Starețul Partenie de la Pecerska*, pp. 27-29, Editura Egumenița, 2005.

Radarul ocular...

Făcând referire la casetele cu filme porno și sexy, doi sexologi francezi îi educă pe tineri: „Este periculos să vezi casete din adolescență? Asta poate să aibă repercusiuni asupra sexualității viitoare? Nu, atâta timp cât știm că acolo e vorba de o mică parte din dragoste, atâta timp cât caseta nu devine indispensabilă pentru raporturile de cuplu, atâta timp cât este doar un joc distractiv între colegi și pentru «a învăța»”¹⁰⁵.

Consider că o astfel de perspectivă va vătăma nu numai ochii, ci și mințile și inimile tinerilor. Vechiul proverb „Spune-mi cu cine ești prieten ca să-ți spun cine ești” poate fi adaptat astfel: „Spune-mi la ce privești ca să-ți spun ce fel de om ești...”

*

Patriarhul Serbiei este un om cu viață sfântă. Trăiește extrem de simplu și „știe să facă multe treburi. Prin mănăstiri a deprins să coasă, să cârpească, să spele, să confecționeze și să repare încălțăminte, să lucreze pământul, să altoiască pomi, să lege și să ferece cărțile, să repare clădiri și diferite aparate și anexe”¹⁰⁶.

Una din ideile sale de bază este că slujitorii altarului trebuie să ducă o viață de înfrânare, nu o viață luxoasă, și să împărtășească lipsurile turmei pe care o conduc. El nu este doar un teoretician al acestei idei, ci este întâiul ei practicant. Ca un exemplu, el refuză să meargă cu mașina dacă nu este absolut necesar. Belgrădenii îl pot întâlni pe stradă, în autobuze, în tramvaie...

Odată, după o ședință a Sfântului Mare Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe, patriarhul Pavle, „când ieși din Palatul Patriarhiei, zări parcate o mulțime de automobile mari, negre. Întrebă:

- Ale cui să fie atâtea automobile luxoase?

- Ale episcopilor noștri, Sfinția Voastră! Au venit cu ele la ședința Sinodului - răspunse preotul care-l însoțea.

- O, vedea-i-ar Dumnezeu, cu ce ar fi mers dacă nu ar fi depus votul sărăciei?!”

Am făcut această introducere ca să îl cunoașteți pe patriarhul Serbiei, Pavle... Un ierarh care se străduiește să meargă pe urmele Sfinților Părinți...

---

¹⁰⁵ Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, pp. 149-150.

¹⁰⁶ Materialul din care au fost extrase citatele folosite în acest articol a apărut în săptămânalul de limbă sârbă *Nasa reč*, Timișoara, nr. 772/ 2004, pp. 24-25.

Nu despre sărăcie sau bogăție vreau să vă scriu acum, ci despre alt subiect. Era nevoie însă să precizez de ce patriarhul sârb evită să meargă cu mașina mică, preferând să folosească mijloacele de transport în comun. La un moment dat, patriarhul trebuia să plece cu diaconul său să facă o slujbă în biserica din Banovo brdo.

- „Cum vom merge? Cu automobilul? - întrebă diaconul.

- Cu autobuzul! - răspunse patriarhul cu hotărâre.

- E aglomerație, e înăbușitor în autobuz, și nici nu-i aproape...

- Mergem! - zise din nou scurt Sfinția Sa.

- Dar... - mergând în urma sa, diaconul avansă un argument nou, major - Sfinția Voastră, este vară, multă lume merge la Ada Ciganlija (cel mai vestit ștrand), autobuzele sunt pline de lume despuiată. Nu e potrivit...

- Știți, părinte - se întoarse patriarhul Pavle -, fiecare vede ceea ce dorește!”

Întâmplarea aceasta mi-a adus aminte de o istorioară din Pateric: „Odată preotul Schitului a mers la arhiepiscopul Alexandriei pentru o trebuință bisericească. După ce s-a întors și a venit la Schit, îl întrebau frații, zicând: «Cum ai umblat, avvo? Ce ai văzut în oraș?». Răspuns-a lor: «Eu, fraților, altă față de om n-am văzut în cetate, decât pe arhiepiscopul». Iar ei, auzind aceasta, se minunau și, după acest cuvânt al lui, au început toți frații foarte tare a păzi acel obicei, adică a-și păzi ochii lor de vederile nefolositoare”¹⁰⁷.

Iată oameni duhovnicești... Aflându-se în mijlocul lumii, unul pentru ani de zile, unul pentru o scurtă vizită, au știut să își păzească privirile de imagini smintitoare.

Vrem să ne mântuim, dar nu ne păzim nici mintea, nici ochii, nici auzul... Stăm și ne uităm pe stradă la toate afișele și reclamele smintitoare, femeile se uită după bărbații macho, bărbații se uită după fetele cu pieptul bogat și picioarele frumoase... Unii stau cu orele la televizor sau pe net, desfătându-și privirile cu imagini erotice. Alții se uită cu nesaț la reviste de specialitate... Cum să avem mințile curate?

Avva din Pateric, ca și patriarhul Serbiei, ne învață să ne păzim ochii... Pentru că ce ne intră în ochi ne intră în suflet... Și, o dată focul poștei aprins, nu se stinge ușor... Degeaba vrem să scăpăm de patima desfrâului, dacă nu ne păzim ochii. Dacă nu ne păzim auzul. Dacă nu ne păzim chiar mirosul... Dacă nu ne păzim mâinile. Dacă nu ne păzim trupul. E de ajuns să lăsăm o poartă a simțurilor deschisă, și dușmanul intră în cetate.¹⁰⁸

---

¹⁰⁷ *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 280.

¹⁰⁸ O cititoare: *Este foarte important ceea ce spui aici. Mai ales în aceste vremuri în care și fără să vrei ești expus la fel de fel de imagini, chiar mergând pe stradă – imagini sau chiar persoane care te smintesc. Lupta trebuie să fie conștientă și puternică, pentru că ispita este extrem de mare. Și nenorocirea cu aceste imagini este*

Cât de mare era Constantinopolul, și ce ziduri groase avea... O singură poartă a fost deschisă mișelește. Și pe ea a intrat dușmanul. Iar Constantinopolul a căzut în fața musulmanilor prigonitori ai lui Hristos... Și nu s-a mai ridicat până în zilele noastre...

---

că se „lipesc” parcă de retină și nu le poți înlătura așa de ușor. Și te tulbură când îți e lumea mai dragă, în special la rugăciune sau în biserică – semn clar, după mine, că sunt arme „valoroase” ale diavolului, care dorește mereu să ne îndepărteze de Domnul și de lucrarea Lui.

Scara păcatului

Cărțile și revistele pentru tineri abundă în rețete de *cucerire*. Iată un răspuns la întrebarea: „Cum să seduci fetele?”: „Un Romeo prea grăbit, înfrigorat de pasiune, nu mai e seducător, se arată sclavul dorinței și poftelor sale. În schimb, umorul și «limbarița» sunt foarte eficiente. Când faci o fată să râdă, înseamnă că ai parcurs jumătate de drum. Trebuie să-i spui alesei că o găsești unică, excepțională, că nu seamănă cu nimeni alta și, mai ales, să nu o consideri o simplă «pereche de sâni sau de fese». Dacă pari sincer (și, cu atât mai bine, dacă ești), cresc șansele de reușită. În schimb, nu trebuie să te dai donjuan de bâlci, să spui că e de ajuns să «pocnești din degete ca să ai o tipă», să te dai «un profesionist al sexului», să-i spui, ca s-o fletezi, că nu te întâlnești decât cu «gagici tari»”¹⁰⁹.

Multe fete nu își dau seama că „umorul și limbarița” pot fi arme din arsenalul unui donjuan care își maschează intențiile...¹¹⁰

Cred însă că important nu este ca fetele creștine să studieze *manualele* după care tinerii învață să le seducă. Important este ca ele să cunoască *arta* duhovnicească a luptei împotriva păcatului. Astfel, ele își vor putea păstra curăția sufletească și pe cea trupească... Iar dacă și-au pierdut-o pe cea trupească, vor putea măcar să și-o păstreze pe cea sufletească, redobândită prin nevointă și rugăciune.

Sfinții Părinți vorbesc mult despre prima treaptă a păcatului. În duhul lor, părintele Dumitru Stăniloae ne învață că „Satana aruncă în mintea noastră un gând de păcat, așa zisul atac (pe care credem că putem să-l traducem și prin momeală). El este prima răsărire a gândului simplu că am putea săvârși cutare faptă păcătoasă, înfățișându-se în fața minții ca o simplă posibilitate. El nu e încă un păcat, pentru că noi încă n-am luat față de el nici o atitudine. E parcă în afară de noi, nu l-am produs noi și nu are încă decât un caracter teoretic, de eventualitate neserioasă, care parcă nici nu ne privește serios pe noi, care suntem preocupați cu toată ființa de altceva. Nu știm cum a apărut, parcă cineva s-a jucat aruncându-ne pe marginea drumului pe care se desfășoară preocuparea cugetului nostru, această floare fără nici un interes, ca să o privim

---

¹⁰⁹ Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, p. 65.

¹¹⁰ În același timp, există unele fete exagerat de precaute, care în cele mai firești discuții inițiate de băieți nu văd decât manifestări ale obsesiilor sexuale ale acestora... Ambele extreme trebuie evitate.

o clipă și să trecem mai departe. Are prin urmare toate caracteristicile unui gând aruncat de altcineva și de aceea Sfinții Părinți îl atribuie satanei...”¹¹¹

După Sfântul Ioan Damaschin, păcatul are șapte trepte: atacul, însoțirea, patima, lupta, robirea, consimțirea, făptuirea... Problema este că tinerii nu înțeleg legătura dintre aceste trepte. De curând un tânăr m-a întrebat: „De ce mă întinez când îmi sărut prietena? Simt cum curge ceva din mine, ca atunci când am vise erotice...” El pur și simplu nu își dădea seama că sărutul stârnește patima...

Trebuie ca tinerii să fie foarte atenți în lupta cu patima desfrâului. Pentru că de la căderi mai mici se ajunge la căderi mai mari. Și mintea devine înțeșoșată, și e din ce în ce mai greu să reziziți atracției... Nu poți spune: „Fac doar un compromis mic...” Pentru că un compromis mic atrage după el unul mai mare...¹¹²

---

¹¹¹ Preot profesor Dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitatea ortodoxă – Ascetica și mistica*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, p. 84.

¹¹² Sunt multe de spus despre treptele păcatului. Dacă Dumnezeu mă va ajuta, voi scrie o carte întreagă pe tema asta. Dar e mult mai bine ca tinerii să citească scrierile Sfinților Părinți sau ale cuvioșilor contemporani legate de această temă...

Despre duhovnic

M-am frământat luni de zile cum să prezint într-un articol scurt întâlnirea cu duhovnicul. Sunt tineri care nu se spovedesc pentru că nu știu ce comoară este duhovnicul... Dar am primit câteva rânduri de la o fată, care, fiind departe de țară, a înțeles că viața fără Hristos este apăsătoare. Iată ce mi-a scris:

„Am vorbit cu părintele R., căruia m-am spovedit. Un părinte luminos și luminat, drag, bun și tare iubitor de oameni, sufletist. De aceea nu ți-am scris imediat după ce m-am spovedit, ca să îmi revin un pic după întâlnirea cu părintele (nu știam că există astfel de părinți). Încă nu îmi vine să cred, mă simt ca după operație...” Mărturia aceasta mi se pare mai importantă decât un articol.

Fac o paranteză: băiatul meu, care este la școală, uneori vede la televizor și ce nu trebuie – că apar secvențe smintitoare și în orele de maximă audiență. Acum câteva zile se pregătea să meargă cu noi la spovedanie. (Avem același duhovnic...) Înainte de a pleca, când s-a uitat să vadă ce scriu – mă pregăteam să îi răspund fetei – l-am lăsat să citească rândurile ei, că nu era nimic prea personal... Și m-a întrebat:

- Tati, de ce zice că a fost ca la operație? Mie nu mi-a plăcut când m-a operat de apendicită.

I-am explicat eu cum sufletul bolnav devine sănătos după spovedanie și a înțeles.

Seara, după rugăciune, când să îi dau pupicii de seară, mi-a spus foarte serios:

- Tati, eu vroiam să îi ascund ceva părintelui la spovedanie, că îmi era rușine. Dar, până la urmă, mi-am dat seama că nu mă spovedesc lui, ci lui Dumnezeu.

Dacă lucrul ăsta a putut fi înțeles de un boboc de școlar, cu atât mai mult va putea fi înțeles de voi, cei mai mari...

Nu mergem la spovedanie pentru altceva, decât pentru a ne lăsa sufletele să fie *operate* de duhovnicul care devine mână a lui Dumnezeu. Și astfel duhovnicul devine și cel mai apropiat prieten al nostru.

Așa cum atunci când trebuie să fim operați căutăm un chirurg iscusit, tot așa să facem și cu spovedania. Să căutăm un doctor bun, chiar dacă este tânăr. Important este să fie iubitor de Dumnezeu, de rugăciune, de nevoiță și să meargă pe calea Sfinților Părinți. Ceea ce nu e lucru ușor...

Un cititor: *Dar textul e prea scurt. Trebuia să vorbești și de schimbarea duhovnicului. Pe mine abia al doilea duhovnic m-a luat cu adevărat de mână. Primul m-a ajutat doar să devin mai apropiat de biserică...*

E mult de vorbit... Important este ca omul care vrea să pună început bun mântuirii să caute un duhovnic cu care să simtă că face „echipă bună”... Dacă, după câteva spovedanii, simți că ar fi mai potrivit să te spovedești la un altul, care înțelege mai bine problemele tale, poți lua binecuvântare pentru asta de la părintele tău.

Există însă oameni care își tot schimbă duhovnicii, considerându-i că nu sunt iscusiți sau că nu sunt înțelegători, numai pentru că de fapt ei înșiși nu vor să se schimbe. Și atunci, preferă să trăiască în păcat, pretextând că duhovnicii nu sunt destul de iscusiți...¹¹³

E bine să înțelegem măreția tainei spovedaniei și importanța legăturii noastre cu duhovnicul. Dacă vom schimba duhovnicii „ca pe ciorapi”, până la urmă inimile noastre vor deveni insensibile la lucrarea harului dumnezeiesc.

Oricum, când îți găsești duhovnicul simți că ai vrea să rămâi ucenic al său până la moarte. Și, chiar dacă nu dobândești acest simțământ încă de la primele spovedanii, încetul cu încetul le vei căpăta¹¹⁴. Deci, să nu fugim de doctorii de care avem nevoie...

---

¹¹³ Sfântul Cosma Etolul zice: „Chiar dacă te-ar ierta toți duhovnicii, patriarhii, arhieriei și lumea întreagă, nu ești iertat dacă nu te pocăiești în faptă” (apud Arhimandritul Nectarie Antonopoulos, *Spovedania – Calea învierii sufletești*, Editura Egumenița, 2004, p. 18).

¹¹⁴ O cititoare: *Eu mi-am ales duhovnicul actual pentru că mi-au plăcut slujbele pe care le oficiază, este foarte evlavios și ajunge la sufletul omului. Însă la spovedanie nu mă simt foarte deschisă și apropiată de dânsul. Asta înseamnă că trebuie să continui să mă spovedesc la dânsul și cu timpul o să simt că „fac echipă bună”, sau ar trebui să îmi caut alt duhovnic? Of, sper că nu mulți cititori își vor pune această întrebare citind rândurile mele. Comentariul ulterior al unui cititor: *Din păcate s-ar putea să fie mai mulți, și mie mi s-a întâmplat același lucru. De multe ori, fisura în comunicarea dintre duhovnic-ucenic i se datorează ucenicului. Și atunci, ce ar rezolva dacă ar pleca la un alt duhovnic? Numai dacă ar găsi un duhovnic foarte iscusit, care să reușească să o scoată din carapacea în care s-a închis, încercarea ei nu s-ar transforma în eșec...**

Din „minunile” spovedaniei...

„Antim (Vaguianis), sfântul din insula Chios, dădea acest sfat călugărițelor sale: «Să alergăm la spovedanie, nu cu justificări, vrând să-o convingem pe duhovnic că nu suntem vinovați și că altul ne-a îndemnat să păcătuim. Ci să alergăm la aceasta cu pocăință, cu frângerea inimii și cu smerenie. Să alergăm la spovedanie ori de câte ori cădem».”¹¹⁵

***

„Sunt apăsată de singurătate. Nu știu cum să trăiesc, nu știu cum să ajung să mă bucur și eu. În sufletul meu e o ploaie care nu se mai termină. Aș vrea să răsară soarele, dar mi-e teamă că așteptarea mea va fi degeaba. Aș putea să cunosc bucuria?”

„Viața mea e foarte ciudată. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Și ce rost are să mă duc să mă spovedesc, când după spovedanie o să păcătuiesc din nou? Îmi iubesc prietena și nu cred că aș rezista fără să facem dragoste. Nu vreau să fiu ipocrit. E vreo ieșire din labirintul ăsta?”

„Cred în Dumnezeu, mă duc uneori la biserică, dar viața mea nu se schimbă deloc. Greșesc eu sau nu mai e actuală biserica?”

Mulți tineri se pot regăsi în întrebările de mai sus... Sunt suflete apăsate, tensionate, singure... Poate că ai trecut și tu prin astfel de stări, când ți se părea că viața nu are nici un sens, că toate drumurile se închid, că toate corăbiile se scufundă...

O să îți spun o pildă care mi-a rămas în minte. Am văzut-o într-un film coreean, în *Primăvara, vara, toamna, iarna și din nou primăvara*.

Un copil trăiește lângă un înțelept într-un templu aflat în mijlocul unui lac. Odată, copilul a legat o piatră de un pește, una – ceva mai mare – de o broască și alta – și mai mare – de un șarpe. Și s-a bucurat văzând cum peștele înota trăgând după el piatra, cum broasca sărea cu tot cu piatră și cum șarpele se târa cu piatra după el. Înțeleptul a vrut să îi arate copilului că a greșit chinuind animalele. Și, când copilul dormea, i-a legat o piatră mare de spate. Când copilul s-a sculat, mergea cu mare greutate. Și înțeleptul i-a poruncit: „Du-te să găsești animalele. Și, dacă vreuna dintre ele a murit, o vei purta în inimă toată viața ta”.

Copilul a mers și, căutând cu multă atenție, a găsit peștele mort. Peștele nu putea să supraviețuiască multă vreme cu o povară atât de mare. Și șarpele

---

¹¹⁵ Părintele Dionisie Tatsis, *Cuvintele bătrânilor*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 77.

era mort, și inima copilului a fost copleșită de durere... Copilul a înțeles că răul i se datorează... După câțiva ani, după ce îl părăsise pe înțelept pentru a trăi cu o femeie de care se îndrăgostise și după ce o omoară pe femeia aceea - cu care se și căsătorise - omul a revenit la templul din mijlocul lacului. Pe o vreme geroasă, gol până la brâu, și-a legat o piatră mare de mijloc și a pornit într-un drum istovitor spre culmea muntelui. Omul credea că, dacă va suporta el însuși tot răul pe care îl făcuse altor oameni sau altor animale, va scăpa de frământări și va ajunge la liniște...

M-au impresionat puternic imaginile cu omul care cară o piatră după el... Citisem despre compararea păcatelor cu o povară pe care o ducem după noi și imaginile din film m-au dus cu gândul tocmai la asta... Au trecut ani mulți între momentul în care omul pricinuisse moartea animalelor și momentul în care a înțeles că trebuie să își răscumpere greșeala făcută atunci: dar, până să se lupte să scape de povara păcatelor sale, inima sa nu era liberă...

Tot așa noi ar trebui să înțelegem că trebuie să scăpăm de povara păcatelor noastre, care ne apasă fie că ne dăm, fie că nu ne dăm seama. Mai devreme sau mai târziu, va veni momentul în care vom regreta că ne-am trăit viața apăsați de o greutate atât de mare...

Creștini fiind, ar trebui să înțelegem că Hristos a murit pe cruce pentru păcatele noastre. El a luat povara păcatelor noastre asupra Sa... Nu trebuie să uităm că *El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății* (I Petru 2, 24). Oamenii nu vor, pur și simplu, să înțeleagă cât de mare a fost jertfa Sa... Asta s-a văzut foarte bine din tonele de comentarii care s-au făcut pe marginea filmului *Patimile*, film făcut de Mel Gibson... Un Hristos batjocorit, bătut, răstignit nu are nimic de-a face cu viața noastră creștină căldică... Dar Hristos a pățimit pentru noi, nu a jucat teatru. A pățimit pentru ca noi să trăim viața cea nouă, de fii ai lui Dumnezeu. A spus cineva: „Poate că uneori e nevoie să curgă gărlă kilogramele de ketchup hollywoodian, pentru a-ți da seama cum vine treaba cu «trupul și sângele lui Iisus». Poate că e nevoie de «un prostuț isteț» ca Mel Gibson ca să realizezi că din Iisus nu au sărit pene îngerești atunci când a fost chinuit și să ai pentru o clipă revelația euharistiei”¹¹⁶...

Frumos spus: Hristos a murit pe cruce pentru a ne da Sfânta Împărtășanie, Trupul și Sângele Său, spre iertarea păcatelor și viața de veci... Suntem oare conștienți de valoarea jertfei Sale?... În timp ce Hristos vrea să ne dea Pâinea vieții, noi ne mulțumim doar cu hrana cea stricăcioasă a lumii acesteia... Și asta pentru că nu vrem să ne schimbăm viețile, pentru că nu vrem să renunțăm la păcat...

---

¹¹⁶ Florin Lăzărescu, *Jurnal intim*, 9 Aprilie 2004.

Am scris acum câțiva ani câteva versuri pe care nu simțeam nevoia să le împart cu nimeni. Acum însă, încercând să te fac și pe tine părtaș mesajului poeziei, îndrăznesc să ți le arăt...

Hristos era dus spre Golgota...
Vedeam cum prietenii mei, rudele mele,
Cum frații și dușmanii mei
Se apropiiau de El și Îl scui-pau și Îl loveau,
Iar noi făceam același lucru...
Nu puteam să Îi văd chipul,
Ci numai ceafa plină de sudoare și sânge.
Coroana de spini mă zgâria
Ca și cum ar fi vrut să mă pregătească pentru piroane...
Și simțeam că Domnul nu mă purta numai pe mine,
Ci că mai purta în spate și alte miriade de cruci.
Mi se părea că fiecare om era purtat pe umerii Săi.
Iar voi erați lângă mine
Ca și cum am fi fost din același lemn...

***

Da, Hristos a purtat păcatele noastre... Nu mai e nevoie să ne legăm greutăți de mijloc sau să ne dăm cu capul de pereți de disperare... Hristos ne-a chemat la libertate, la iubire, la bucurie. Oricât de mare ar fi povara păcatelor noastre, mai mari sau mai mici, care ne împiedică să gustăm adevărata libertate la care ne-a chemat Dumnezeu.

„Cum adică, noi nu cunoaștem adevărata libertate?...”

Zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei; Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi. Ei însă I-au răspuns: Noi suntem sămânța lui Avraam și nimănui niciodată n-am fost robi. Cum zici Tu că: Veți fi liberi? Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârșește păcatul este rob al păcatului. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr (Ioan 8, 31-36).

Da, dacă vom cunoaște Adevărul, care este Hristos, vom fi liberi... Numai că noi Îl întrebăm pe Hristos Dumnezeu care S-a făcut om pentru mântuirea noastră, asemenea iudeilor din vechime: „Cum spui Tu că nu suntem liberi, că niciodată nu am fost robi?”. Ar trebui să ne dăm seama că patimile noastre ne apasă, că ne împiedică să fim liberi...

„Da, dar pentru a ne schimba e nevoie de o minune... Ar trebui să facă Dumnezeu o minune ca să ne schimbăm...”

Dumnezeu a făcut de-a lungul istoriei multe minuni, dar oamenii nu au știut de fiecare dată să le înțeleagă...

Trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor (Luca 8, 28-35).

Problema e simplă: Hristos Fiul lui Dumnezeu izbăvește din robia diavolului doi demonizați. Dracii izgoniți intră în turma de porci – animale considerate necurate după învățătura Vechiului Testament – și se aruncă în apă. Gadarenii, în loc să Îi mulțumească Domnului că le vindecase doi oameni, Îl roagă să plece de la ei...

Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întorcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit (Luca 17, 12-19).

S-au vindecat zece leproși, unul singur s-a întors să Îi mulțumească Domnului care le dăduse tămăduirea. Zece se vindecaseră și numai unul a știut să pună început bun mântuirii după vindecarea sa...

Cam puțin, nu? „Dacă aș fi fost eu între ceilalți nouă, cred că m-aș fi întors să Îi mulțumesc...”

Dumnezeu vrea să te vindece de lepră, de lepra sufletească pe care poate că alții nu o văd, dar pe care tu o poți simți ca atare... Vrei să fii vindecat?

A., un tânăr de 25 de ani, era căzut în patima beției și a desfrâului. După ce s-a spovedit, a început să se lupte cu patimile sale. După aproape un an, a reușit să renunțe de tot la ele.

D. era atât de obsedată de sex, încât nu rezista mai mult de trei nopți fără să păcătuiască. După ce s-a spovedit, a început o luptă crâncenă cu ea însăși. Lupta a durat cinci ani, tot atât cât durase și perioada de desfrâu. După cinci ani era schimbată total. S-a măritat și a avut parte de o viață de familie fericită¹¹⁷.

---

¹¹⁷ Un cititor: *Aceste scurte istorisiri sunt foarte importante, chiar dacă sunt scurte: ele arată tinerilor că spovedania e un „început bun”, că e începutul bun al luptei, că*

I. era atât de dependent de masturbare încât și la facultate se ducea în pauză la WC pentru a scăpa de hormoni. După ce s-a spovedit, a încercat să renunțe. Iar se spovedea, iar ceda. După câteva luni de zile, scârbindu-se de starea în care se afla, a hotărât să renunțe de tot la acest păcat. Cu ajutorul lui Dumnezeu a reușit.

R., o fată ai cărei părinți sunt plini de bani, a făcut primul avort la 16 ani. Până la 23 a mai făcut câteva... La 23 de ani, mergând să avorteze, a stat de vorbă cu un preot care a convins-o să renunțe la avort. S-a spovedit la capela spitalului. A păstrat sarcina, a născut copilul. Cu tatăl copilului nu s-a mai văzut... dar s-a măritat cu un fost coleg de liceu. Au greutăți materiale, pentru că părinții ei s-au supărat că nu a avortat ultimul copil din flori, dar sunt fericiți împreună.

Aș putea face o listă de sute de nume cu oameni cărora viața le-a fost schimbată prin spovedanie. Cred că fiecare duhovnic iscusit ar putea scrie sute și chiar mii de nume pe o astfel de listă...

Spovedania e un pas foarte important pe care trebuie să îl faci orice creștin care vrea să se apropie de Dumnezeu. Dumnezeu a dat preoților Săi puterea de a lega și de a dezlega păcatele... Oare există o minune mai mare?... Hristos vrea să ne ierte păcatele, noi oare vrem?...

Stăm și ne întrebăm de ce lucrurile nu merg bine în viața noastră, de ce e atâta monotonie, atâta răceală, atâta falsitate...¹¹⁸ Și răspunsul este că nu vrem să fim ai lui Dumnezeu.

„Dar ce, poate o spovedanie să ne schimbe viețile?”

Și răspunsul este: Da, fiecărui om care se spovedește cu nădejde în Dumnezeu, viața i se va schimba în bine.

Când ești împovărat cu păcate, e foarte greu să crezi că viața ta se poate schimba... Diavolul îți paralizează voința și tu crezi că nu ai nici o șansă să te îndrepti... Dar tocmai aici trebuie să intervină credința: *Cred, Doamne, ajută necredinței mele...*

---

nu trebuie să se aștepte că imediat cum au ieșit de la spovedanie sunt cu totul și cu totul alți oameni. Sunt alții, în sensul că sunt înarmați pentru luptă, dacă au ales să o înceapă, dar să nu se aștepte ca toată ispita și tot răul să dispară instantaneu, pentru că nu e niciodată așa. Principalul este să nu renunțe niciodată la luptă: te spovedești, te luminezi, cazi din nou, plângi, te simți mic și de nimic, te ridici, te duci din nou la spovedanie, și tot așa. E un proces. Un proces prin care crești. Și cu fiecare ridicare mai faci un pas, pe încă o treaptă. E foarte important să știm că așa se duce lupta, nu de pe o zi pe alta.

¹¹⁸ O cititoare: *Câți oameni se plâng de asta, fără să își dea seama măcar sau să vrea să știe vreodată răspunsul...*

Să nu lăsăm credința noastră să fie înghițită de necredință... Să nu credem doar că Hristos a înviat din morți, să credem că a înviat din morți pentru ca și noi să înviem din groapa păcatului...

M-a sunat ieri un tânăr care vrea să se sinucidă pentru că este foarte bolnav și nu mai poate suporta boala sa. După ani de suferință, a ajuns la capătul puterilor. I-am spus: „Degeaba crezi în Dumnezeu, degeaba crezi învățăturile Bisericii. Dacă nu crezi că Hristos vrea să te mântuiască, credința ta e zadarnică...” Nu știu cum trebuia să îi vorbesc. Poate am greșit, dar am crezut că acesta e lucrul cel mai important, să înțelegem că Dumnezeu vrea să ne mântuiască. Pentru a ne mântui, trebuie să ne schimbăm viețile. Pentru a ne schimba viețile, trebuie să Îl chemăm pe Dumnezeu în ajutorul nostru. Singuri nu ne putem schimba... Diavolul stă împotriva noastră.

Vedem cum unele campanii în mass-media au convins câțiva oameni să renunțe la fumat. Dar, prin aceasta, viețile lor nu au devenit mai curate. A plecat diavolul fumatului și a venit cel al mândriei... Numai atunci când Îi cerem lui Dumnezeu să ne ierte păcatele și atunci când luăm prin preot dezlegare de păcate suntem pe drumul cel bun.

„Dar eu nu vreau să mă duc la preot, vreau să mă schimb singur...”

Asta sună cam așa: „Dumnezeu a lăsat Taina Spovedaniei ca leac pentru vindecarea rănilor sufletești și oamenii consideră că se pot vindeca și fără leacul lăsat de Dumnezeu...”

Îndrăznesc să dau și eu mărturie despre puterea spovedaniei. Și nu voi scrie despre primele spovedanii din viața mea – deși au fost foarte importante pentru mine.

Ci voi scrie despre ceva foarte recent, legat de munca la cartea de față, care a durat mai mult de un an... Când am scris prima parte, m-am bucurat că Dumnezeu mi-a ținut mintea curată... La un moment dat, m-am mândrit: „Ia uite, eu tot scriu despre atâtea probleme smintitoare, eu citesc atâtea materiale smintitoare și mintea mea e curată...”. Din acea clipă mintea mea s-a umplut de mândrie și am început să primesc gânduri păcătoase. Mai trecusem printr-o ispită similară cu ani în urmă și atunci cu mare greutate duhovnicul reușise să mă ajute să mă pun pe picioare... De această dată însă, nu vroiam să mă lupt cu păcatul. Primeam în minte tot felul de gânduri murdare și mă gândeam cum ar fi să le pun în aplicare. Ispita era din ce în ce mai puternică.

Îmi dădeam seama că, dacă voi cădea iarăși, dracii care mă părăsiseră când mă rupsesem de rățăcirile tantrice se vor întoarce asupra mea, având noi ajutoare de partea lor... Îmi dădeam seama că păcatul era o formă de lepădare de Hristos și că dacă păcătuiam o luam pe calea morții. Tot ce clădisem în viața mea creștină se surpa. În scurtele momente în care aveam mintea limpede mă rugam cu disperare Maicii Domnului și sfinților să mă ajute. A fost cea mai grea ispită din viața mea creștină... Duminica, ducându-mă la biserică, i-am

spus duhovnicului meu că aş vrea să mă spovedesc. Fără să mă mustre că amânasem atâta spovedania, părintele a fost de acord.

Pot mărturisi că spovedania a fost o veritabilă curăţire. Adică am intrat cu o minte plină de păcate şi am ieşit plutind. Nu îmi venea să cred. Am îngenuncheat mai apoi la icoana Mântuitorului, mulţumindu-I din suflet. Nu am plâns, ci dimpotrivă. Îmi venea să cânt de bucurie... Hristos mă ridicase dintr-o ispită foarte, foarte grea...¹¹⁹

(Ajutându-mă să mă ridic din căderea cu gândul, duhovnicul mi-a spus că ispita se datora faptului că scriu la această carte... Când am scris cărţile despre boală, am avut familia bolnavă. Când am scris contra anumitor patimi, mi s-a întâmplat ca brusc patima respectivă să se năpustească asupra mea, uneori chiar la câteva ore după ce terminasem lucrul... Vă rog pe toţi să mă pomeniţi, să mă ţină Dumnezeu departe de păcat. Recunosc că, dacă nu aş avea ascultare de la duhovnic să scriu, nu aş scrie. Sau poate aş scrie literatură...).

Da, spovedania este o minune. Sau mai bine zis poate fi o minune... E minunea transformării unui suflet mort în unul viu, a transformării unui suflet tulburat în unul liniştit, a unuia deznădăjduit într-un suflet senin...

Oricum, atunci când am spus că Hristos a purtat povara păcatelor noastre nu vroiam să se înţeleagă că mântuirea noastră constă în a accepta pur şi simplu, la nivel raţional, jertfa Lui, așa cum fac protestanţii. ...*Aşa şi cu credinţa: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi. Dar va zice cineva: Tu ai credinţă, iar eu am fapte; arată-mi credinţa ta fără fapte şi eu îţi voi arăta, din faptele mele, credinţa mea. Nu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar şi demonii cred şi se cutremură. Vrei însă să înţelegi, omule nesocotit, că credinţa fără de fapte moartă este?* (Iacov 2, 17-20).

Ca să putem face faptele bune, faptele credinţei, trebuie ca sufletele noastre să fie curăţite de păcat... Altfel, cu sufletul murdar, nu vom fi în stare să facem binele cum trebuie... Da, după ce ani de zile am trăit în păcat, fiind duşmani ai lui Hristos, răstignindu-L încă o dată prin păcatele noastre, acum e rândul nostru să ne purtăm crucea pentru a ne mântui. Lupta e grea, dar şi plata e mare...

În viaţa Sfântului Apostol Petru citim o întâmplare cutremurătoare: „Pe când Sfântul Petru era căutat spre ucidere, l-au rugat credincioşii să se ascundă şi să iasă din Roma, pentru folosul multora. Dar Petru n-a voit să facă aceasta, ci dorea să pătimească şi să moară pentru Hristos. Poporul credincios, plângând, îl ruga pe apostol să-şi păzească viaţa atât de trebuincioasă Sfintei Biserici, care se înviforează în mijlocul primejdiilor de valurile

---

¹¹⁹ Un cititor: *Eu am de multă vreme nişte gânduri urâte împotriva persoanelor pe care le iubesc cel mai mult – mama mea, de exemplu. Şi mă doare foarte tare că îmi vin asemenea gânduri... După ce m-am spovedit, am observat că gândurile nu au dispărut în totalitate, dar s-au rărit...*

necredincioșilor. Deci, văzând Sfântul Petru lacrimile turmei celei cuvântătoare a lui Hristos, a făgăduit să iasă din cetate și să se ascundă; iar noaptea, făcând sobornicească rugăciune și sărutând pe toți, a plecat singur. Pe când era la porțile cetății, a văzut înaintea sa pe Mântuitorul Hristos venind către cetate; iar Petru, închinându-se Lui, I-a zis: *Doamne, unde mergi?* Răspuns-a Domnul: *Mă duc la Roma, ca iarăși să mă răstignesc!*" (*Viețile Sfinților*, 29 iunie)¹²⁰.

Când Sfântul Apostol Petru fugea de mărturisirea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu ar fi primit încă o dată răstignirea pentru a chema la credință sufletele apăsate de păcat și pentru a-i întări în credință pe cei credincioși... (Dar Sfântul Petru s-a întors la Roma, unde a primit moarte mucenicească și a intrat în *Împărăția cea gătită sfinților*...)

Îți dai seama cât de mare e dragostea lui Dumnezeu pentru oameni? Hristos ar mai purta încă o dată crucea, ar mai primi încă o dată răstignirea pentru ca noi să credem în El și să mergem pe calea mântuirii...

Vino, frate, vino spre Hristos, Care a ieșit în întâmpinarea ta... I-ai rănit destul dragostea pe care ți-o poartă. Lasă toate și vino la El. Părăsește păcatele și trăiește o viață curată. Spovedește-te și lasă în urma ta trecutul păcătos și murdar, și privește înainte...

Și ține minte: Pentru cei care stau departe de spovedanie, ea nu înseamnă nimic. Pentru cei care se spovedesc *de mântuială*, ascunzându-și păcatele, iarăși nu înseamnă mare lucru. Dar, pentru cei care știu că mărturisindu-și păcatele încep cu adevărat o viață nouă, că primesc puterea de a se lupta cu patimile lor și cu dracii care îi ispitesc, spovedania este o minune. Aș spune asta de o mie de ori...

---

¹²⁰ Editura Episcopiei Romanului, 1997, p. 486.

Luptăm până cădem...

Întrebare: *Mă masturbez, îmi pare rău, mă ridic. Iarăși cad, iarăși mă spovedesc. M-am spovedit de vreo zece ori și nu mai am obraz să mă duc iarăși la părinte... Și nu știu ce să fac, că am simțit clar puterea spovedaniei, așa că știu că fără spovedanie îmi va fi și mai greu să renunț. Mai ales când fac baie mă apucă ispita. Îmi puteți zice ceva care să mă ajute?...*

Îți răspund cu o apoftegmă din *Patericul egiptean*: „Un frate, fiind stăpânit de mâhnire, l-a întrebat pe un bătrân: «Ce voi face, că-mi zic gândurile că fără de vreme m-am lepădat de lume și nu pot să mă mântuiesc». Și i-a răspuns bătrânul: «Deși nu putem să intrăm în Pământul Făgăduinței, mai de folos ne este să ne rămână oasele în pustie decât să ne întoarcem în Egipt»”¹²¹.

Făcând o paralelă între ieșirea iudeilor din robia egipteană și ieșirea omului din robia păcatului, avva dădea mărturie că, din moment ce am pornit războiul duhovnicesc, mai bine să rămânem toată viața în acest război, chiar dacă nu vom ajunge să gustăm liniștea, decât să ne întoarcem la viața de păcat.

În luptă ai intrat... De ce să ieși acum? De rușine? Dar duhovnicul tău nu se va scârbi de tine, orice păcate i-ai spune. Și, cu cât vede că te ridici încă o dată, cu atât se va bucura...

E lung războiul, durează de ani de zile? Nu deznădăjdui... Chiar dacă ispita diavolească pare foarte mare și e aproape cu neputință să o birui, tu ridică-te la luptă...

Îmi aduc aminte câteva replici din filmul *Inimă neînfricată*, un film foarte reușit despre viața eroului scoțian William Wallace:

- „Eu zic să ripostăm acum !
- Nu-i putem învinge! Este sinucidere!
- Ne luptăm cu ei!
- Nu putem să învingem o armată.
- Nu doar cu cincizeci de țărani.
- Nu trebuie să înfrângem dușmanul, ci trebuie măcar să ne ridicăm împotriva lui.”

E foarte posibil ca vorbele acestea să nu fi fost spuse și în realitate de către scoțienii hotărâți să lupte cu invadatorii englezi. Dar ultima replică a fost spusă de-a lungul istoriei atât de neînfricării scoțieni, cât și de mulți alți eroi, de viteji, de haiduci, de oameni care au înțeles că lupta pe viață și pe moarte este

---

¹²¹ *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 390.

de preferat unei vieți de robie, unei vieți umilitoare... A fost o replică spusă prin fapte, dacă nu prin vorbe.

E bine ca atunci când pornim la lupta duhovnicească să avem nădejde că Dumnezeu ne va întări, că ne va da putere să biruim păcatul. Că El biruie de fapt, nu noi. Că ale noastre sunt numai șovăielile, neputințele, căderile...

Și totuși, dacă nu avem atâta nădejde încât să credem că Hristos ne va da putere să biruim în războiul duhovnicesc, măcar să ieșim la luptă... Măcar să spunem răspicat prin faptele noastre că am înțeles că lumea păcatului e o lume a morții, a decepțiilor, a minciunii... Măcar să încercăm să punem capăt păcatului. Și astfel schimbarea noastră va fi o rugăciune fără cuvinte, ca cea din Evanghelie: *Cred, Doamne! Ajută necredinței mele* (Marcu 9, 24).

Spune și tu prin faptele tale: „Ajută, Doamne, necredinței mele...” Și Hristos te va ajuta, primind începutul tău bun ca o dovadă de credință...

Cununa biruinței

Întrebare: *Mă lupt de mulți ani cu ispita de a face sex. Îmi e teamă că voi cădea cu vreo fată. De ce nu îmi alungă Dumnezeu ispita asta?*

Răspuns: Dumnezeu îngăduie să fim ispitiți ca să primim cunună. Dacă nu ne luptăm cu păcatul, cum ne vom mântui? „Povestitu-s-a despre Maica Sara că a răbdat treisprezece ani, fiind luptată tare de dracul curviei, și niciodată nu s-a rugat să se depărteze războiul de la dânsa, ci mai vârtos zicea: «Dumnezeule, dă-mi putere...»¹²². Maica Sara știa că lupta îi aduce cunună, nu se temeaa... Noi însă suntem slabi, e normal să cerem în rugăciune ca Dumnezeu să ridice ispitele care se abat asupra noastră...

Însă, dacă nu primim ajutorul nădăjduit, să nu ne descurajăm... Ia aminte la ce i s-a întâmplat unui părinte pe nume Conon: „Pentru că bătrânul era cu viață îmbunătățită, l-au rânduit să săvârșească botezurile, așa că el ungea cu Sfântul Mir și boteza pe cei care veneau la el. În timp ce ungea cu Sfântul Mir o femeie, s-a smintit. De asta a dorit să plece din chinovie. Pe când avea de gând să plece, i s-a înfățișat Sfântul Ioan, zicându-i:

- Rabdă, și-ți voi ușura lupta!

Într-o zi a venit o fată din Persia ca să se boteze. Fata era plăcută la chip și foarte frumoasă, încât preotul n-a putut să o ungă cu Sfântul Mir. Și a stat acolo fata două zile fără să fie botezată. Când arhiepiscopul Petru a auzit, s-a minunat de cele petrecute cu bătrânul și avea de gând să rânduiască o diaconiță pentru săvârșirea botezului. Dar n-a făcut asta, ca să nu strice rânduiala. Preotul Conon însă și-a luat haina lui din piele de oaie și a plecat, spunând:

- Nu mai rămân în locul acesta!

Și cum mergea el spre pădure, iată, îl întâlnește pe Sfântul Ioan Botezătorul, care îi spune cu voce blândă:

- Întoarce-te la mănăstirea ta și-ți voi ușura lupta!

Avva Conon îi zice cu mânie:

- Crede-mă că nu mă voi întoarce. Mi-ai făgăduit de atâtea ori și n-ai făcut nimic!

Atunci Sfântul Ioan l-a apucat de mână, l-a așezat jos pe un tăpșan și, dându-i la o parte hainele, a făcut asupra lui de trei ori semnul crucii mai jos de buric și i-a spus:

---

¹²² *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 224.

- Crede-mă, părinte Conon, am vrut să-ți fie răsplătită lupta ta! Dar pentru că nu vrei, iată, ți-am ușurat lupta, dar n-ai răsplată ostenele tale.

Și s-a întors părintele Conon în chinovia unde era rânduit să săvârșească botezurile. A doua zi a botezat-o pe persană fără să privească cumva că este femeie cu firea. Și a mai botezat Conon și a uns cu Sfântul Mir încă alți 12 ani, dar trupul lui n-a mai tresărit și nici n-a mai privit dacă cea botezată este femeie cu firea. Și astfel a murit¹²³.

Întâmplarea e cutremurătoare: însuși Sfântul Ioan i se arată părintelui și îi spune că îi va ușura lupta, dar părintele nu îl ascultă... E ușor să îl judecăm pe acest părinte și să ne întrebăm: „Cum de a fost atât de necredincios?”

E greu însă să trecem prin ispite atât de mari... Dacă am fi avut noi parte de ispitele părintelui Conon, poate că ne-am fi lepădat de credință...

Oricum, această întâmplare arată că Dumnezeu știe de ce nu ți-a ridicat încă ispita prin care treci, chiar dacă această ispită te luptă de ani de zile. Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea, chiar dacă ți se pare că nu ți-a răspuns la ea. Ți-a răspuns chiar numai prin faptul că te-a întărit să rezști atâția ani fără să cazii...

Mai multe, nu am să îți spun. Roagă-te cu credință: „Doamne, fie voia Ta, nu voia mea...” Pentru că voia lui Dumnezeu este să te mântuiască. Voia lui Dumnezeu este să fii biruitor în lupta cu păcatul. Voia lui Dumnezeu este să primești cunună veșnică pentru lupta ta... Dar, dacă tu vei primi în inima ta păcatul, dacă te vei mulțumi să faci cu gândul păcatele pe care din diferite motive nu le poți face și cu trupul, vei pierde această cunună...

***

„La o mănăstire de femei era o monahie, nepoata egumenei, care a iubit un tânăr ce venea adesea în acea mănăstire ca să vază pe sora sa. Iar pomenita monahie atâta l-a dorit, încât căuta chip și vreme să săvârșească cu fapta păcatul cu el, căci cu mintea și cu gândul de multe ori curvise. Deci, într-această patimă rea a murit, ticăloasa, fără să-și săvârșească pofta ei, că nu i-a ajutat locul. Iar la moarte a mărturisit celelalte păcate ale ei, și, primind Sfânta Împărtășanie, s-a sfârșit fără să îi spună duhovnicului pofta ei pe care o avea să păcătuiască, dacă ar fi găsit vreme îndemânatică. Egumena, care o iubea mult pentru că-i era rudă, după ce i-a făcut pomenirile, se ruga Domnului să îi descopere cu post și cu lacrimi în ce loc se află monahia. Așadar, rugându-se cu post și cu lacrimi, după multe zile a văzut-o în vedenia sa, că era întunecată și urâtă, zicându-i: «Cunoaște, maica mea, că sunt osândită în iad.» Iar ea s-a minunat, zicând: «Cum este cu puțință? Tu erai fecioară. Ai venit de mică în mănăstire și ai păzit toate rânduielile vieții monahicești. Pentru ce dar te-ai osândit?». Iar ea a spus pricina de mai sus. Îi zice egumena: «Nu cred că milostivul Dumnezeu numai pentru o poftă trupească pe care nu ai săvârșit-o să

---

¹²³ *Limonariu*, Alba Iulia, 1991, pp. 30-31.

te muncească veșnic». Iar ea a răspuns: «Nu te minuna, căci pe drept sunt osândită, că ochiul celui Prea Înalt nu suferă să vadă vreo întinăciune sau prihană de faptă, sau de cuget, care să nu se spele și să nu se albească prin Sfânta Mărturisire. Căci eu deși nu am săvârșit păcatul în faptă, dar cu cugetul de multe ori am curvit, și de așa fi găsit loc și vreme potrivită, l-aș fi săvârșit și cu lucrul. Să știi, dar, că mulți, nu numai mireni, ci și monahi, se osândesc, fiindcă nu se îngrijesc de spovedanie, și sfătuiește-le și pe surorile mănăstirii să se mărturisească cu luare aminte, dacă doresc mântuirea lor». Acestea văzându-le egumena, se tânguia pentru pierzania nepoatei sale”¹²⁴.

---

¹²⁴ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, 351-352.

A doua pocăință...

Am trecut de curând pe la biserica mănăstirii Radu Vodă, să mă închin la moaștele Sfântului Nectarie. Și un student mi-a spus. „*Am căzut... Căderea îți dă un gust amar. Am fost creștin aproape un an și viața mea a fost frumoasă. Dar, e greu să fii creștin. Fetele sunt prea atrăgătoare ca să stai departe de ele. Îmi e teamă că, dacă mă voi apropia iarăși de biserică, am să cad din nou, mai devreme sau mai târziu. Și nu există nici o rețetă sigură, pe care să o respect cum trebuie și să nu mai cad. Îmi poate garanta cineva că, după ce vin iarăși în biserică, nu voi cădea și mai tare? Că zice în Biblie ceva de dracii care se întorc în casa din care au plecat...*”

Auzindu-l, a crescut în mine dorința de a scrie ceva despre a doua pocăință, un subiect care este tratat cam superficial de către preoții și teologii contemporani...

***

Există sute de texte despre pocăință, despre cum trebuie omul să își schimbe viața atunci când îl cunoaște pe Hristos. Pe mine m-a marcat mult un text care vorbește indirect despre această virtute...

„Undeva, în junglă, un preot ortodox din Mitilene, catehizează și botează o mică grupare de sălbatici. După un an revine în zonă și ia legătura cu șeful micului trib neofit și le spune:

- Acum, că tot sunt aici, ar fi bine să vă spovediți de păcatele pe care eventual le-ați făcut între timp și să vă împărtășesc.

- Care păcate? Nu ne-ai botezat pe toți?

- Păi, să spovediți păcatele pe care le-ați mai făcut după ce v-am botezat.

- Cum, voi mai faceți păcate după botez?

La acest răspuns, suprem normal, răspuns pe care în mod cert creștinismul primar îl avea ca pe cel mai firesc, părintele Iacob a tăcut, a făcut Liturghia, i-a împărtășit și a plecat rușinat și zguduit¹²⁵.

Întâmplarea pare de statura întâmplărilor din *Limonariu* și din *Patericul egiptean*... După botez, sălbaticii și-au schimbat cu totul viața, renunțând la păcat... Convertirea a fost totală¹²⁶, așa cum au fost convertirile descrise în Viețile Sfinților...

---

¹²⁵ Pr. Luis Gonzalez, *Teologie pentru universitari*, p. 326. Am fost surprins să descopăr întâmplarea descrisă într-o carte a unui preot catolic – deși e vorba de lucrarea botezului ortodox, botezul cel adevărat.

¹²⁶ Un cititor: *Diferența dintre acest caz minunat și viețile noastre este că acești oameni au primit botezul adulți fiind, conștienți fiind de ceea ce se întâmplă cu ei.*

În zilele noastre există însă mulți oameni al căror drum spre Hristos este plin de poticniri, nefiind clar și luminos ca al acelor sălbatici. Sunt oameni care au trăit în păcat sau chiar departe de botez și de credința în Hristos și, ajungând în biserică, după câteva luni sau câțiva ani sunt biruiți de păcate. Ei consideră că au experimentat și viața creștină, iar experimentul a eșuat. Nu pot suporta ideea că au căzut, și atunci consideră ori că poruncile Bisericii sunt prea exigente, ori că Dumnezeu e prea bun și îi va mântui chiar dacă vor trăi departe de biserică, așa cum îi va mântui și pe creștinii sau pe preoții care păcătuiesc.

Hristos ne-a spus: *Când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind, o află golită, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului acela mai rele decât cele dintâi* (Matei 12, 43-45).

Diavolul nu suportă să fie izgonit de harul lui Dumnezeu de la omul care trăia în patimi. Caută cu orice chip să pună din nou stăpânire pe el. Dar cuvintele Evangheliei nu trebuie să ne convingă să rămânem prieteni cu un diavol, ca nu cumva, certându-ne cu el, acesta să se întoarcă împreună cu alte șapte duhuri necurate. Hristos vrea să ne atragă atenția asupra importanței războiului pe care trebuie să îl ducem, nu să ne sperie și să ne arunce în deznădejde...¹²⁷

Dacă în perioada de început a Bisericii creștinii duceau o viață foarte sfântă – riscul de a primi mucenicia fiind foarte mare –, în vremurile premergătoare prigoanei pornite de Antihrist creștinii vor duce o viață din ce în ce mai comodă, încercând să combine virtutea cu păcatul...

Conform tradiției, copilul care primește botezul în ziua de azi îi are, în mod teoretic, pe nașii de botez răspunzători pentru modul în care va înțelege mai târziu - când va putea înțelege - valoarea a ceea ce a primit. Dar în zilele noastre, când banii sunt criteriul după care se alege nașii și faptul că „dă bine” să ai nași faimoși sau când cei ce doresc cu adevărat să își ducă fiul spiritual pe drumul cel bun sunt ridiculizați, ne mai putem aștepta noi oare la asemenea conștiință a botezului și a ceea ce înseamnă sau trebuie să însemne acesta pentru noi? Întrebarea e foarte bună... Din păcate, în loc să înțeleagă responsabilitatea pe care o au față de pruncul de botez, nașii se achită doar de responsabilitățile materiale, pe cele spirituale lăsându-le deoparte, în detrimentul copiilor... Asta e una din cauzele pentru care, peste ani, copiii se îndepărtează de biserică...

¹²⁷ O cititoare: *Era potrivit ca, în completarea versetului din Matei de mai sus, să fi spus că nu suntem niciodată singuri, că, dacă alegem să fim cu Hristos și să gonim demonul inițial, vom dobândi prin El puteri cu care să luptăm cu acei șapte demoni. Pentru mine, cele mai zguduitoare cuvinte din Sfânta Scriptură sunt cele din Sfânta Evanghelie după Ioan: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.*

Cred că e mare nevoie ca fiecare creștin să cunoască valoarea cea mare a pocăinței... Să fie pocăința un fel de refugiu după momentele de cădere, un fel de armă împotriva inamicului... Cu cât diavolul ne luptă mai tare, cu cât cădem mai des, cu atât trebuie să ne apropiem cu inima zdrobită de Hristos și să Îi cerem iertare.

Diavolul ne pune în minte gânduri mincinoase: „Hristos nu ne va mai ierta încă o dată, am păcătuit de prea multe ori”. Sau: „Nu are rost să mă duc la duhovnic să îmi spun iarăși că am căzut, că va râde de mine...”. Sau: „Degeaba mă voi ridica acum, că iarăși voi cădea...”. Sau: „În iad mă voi duce, că mi-am bătut iarăși joc de harul lui Dumnezeu păcătuiind...”¹²⁸

Când ne spune diavolul că nu are rost să ne ridicăm, ne prinde bine să citim texte în care vedem cum unii păcătoși și-au îndreptat viețile prin pocăință...

„Un frate oarecare ce trăia în Enat, în mănăstirea Alexandriei, a căzut în păcatul curviei și, după cădere, de multa lui scârbă l-a adus pe el vrăjmașul la deznădăjduire. El, mai venindu-și în fire și văzându-se biruit de scârbă și deznădăjduit, singur ca un doctor iscusit fiind, a pus gândul său spre buna nădejde, zicând: «Crezi în marea milostivire a lui Dumnezeu, că Își va face milă și cu mine păcătosul și mă va ierta!». Iar când grăia el întru sine acestea, diavoli i-au zis: «Cum știi tu că Își va face milă cu tine?». Și le răspundea lor așa: «Dar voi cine sunteți și ce grijă aveți, de Își va face Dumnezeu milă cu mine ori de nu Își va face? Că voi sunteți fiii întunericului, ai gheenei și ai pieirii veșnice, iar Dumnezeu este bun și milostiv. Voi ce treabă aveți?». Acestea grăindu-le lor fratele, au fugit dracii rușinați de la dânsul, neputând să-i mai facă nimic. Iar fratele, cu nădejdea și cu ajutorul lui Dumnezeu, s-a pocăit și s-a mântuit»¹²⁹.

De o mie de ori dacă ar fi să cădem, de o mie de ori să ne ridicăm. Că dacă ne va prinde moartea pocăindu-ne cu zdrobire de inimă, ne vom mântui, chiar dacă am făcut mulțime de păcate...

***

Mai spun o dată: îmi place foarte mult întâmplarea cu părintele Iacob și sălbaticii botezați... Cred însă că ar trebui să citim nu doar lucruri de acest gen, despre măsuri duhovnicești foarte înalte, ci să citim lucruri de care avem nevoie la măsura noastră duhovnicească. Exemplul cel mai clar care îmi vine în minte legat de a două pocăință este o altă întâmplare din *Pateric*. Cred că de ea se pot folosi toți oamenii care, după ce au trăit o vreme aproape de biserică, au sufletele amorțite de păcatele mai mici sau mai mari pe care le-au făcut și nu mai au curajul să se ridice...

---

¹²⁸ O cititoare: *Foarte bune aceste exemple; chiar sunt gânduri cu care eu de exemplu mă lupt des.*

¹²⁹ *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, p. 296.

„Un frate, biruindu-se de curvie, în toate zilele se afla săvârșind păcatul și în toate zilele îl îmblânzea pe Stăpânul său cu lacrimi și cu rugăciuni. Și așa făcând, amăgindu-se de obiceiul cel rău, săvârșea păcatul. Apoi iarăși, după săvârșirea păcatului, se ducea la biserică. Și văzând Cinstita Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, se arunca înaintea ei cu amare lacrimi, zicând: «Miluiește-mă, Doamne, și ridică de la mine această vicleană ispită, că mă trudește cumplit și mă rănește cu amărăciunea dezmiertărilor! Că nu am obraz, Stăpâne, a căuta și a vedea Chipul Tău cel sfânt și mai strălucit decât soarele, ca să se îndulcească inima mea și să se veselească».

Acestea zicând și ieșind din biserică, cădea în noroi, dar nu se deznădăjduia de mântuirea sa. Căci de la păcat întorcându-se la biserică, striga către iubitorul de oameni Dumnezeu, zicând: «Pe Tine, Doamne, Te pun chezaș că de acum nu voi mai face păcatul acesta! Numai iartă-mi mie, Prea Bunule, cele ce dintru început și până în ceasul acesta Ți-am greșit!». Și, după ce făcea el aceste înfricoșate făgăduințe, iarăși se afla întru acel păcat rău. Și se vedea iubirea de oameni a lui Dumnezeu cea prea dulce și nemărginita Lui bunătate, că suferea în toate zilele călcarea și necunoștința fratelui cea neîndreptată și rea. Din multa milă căuta și aștepta pocăința și întoarcerea lui. Că nu un an a făcut aceasta, nici doi, nici trei, ci zece ani și mai mult. Vedeti, fraților, răbdarea cea nemăsurată și iubirea de oameni cea nemărginită a Stăpânului, cum totdeauna îndelung rabdă, suferind fărădelegile și păcatele noastre cele cumplite! Că de acel lucru trebuie să ne înspăimântăm și să ne minunăm: de îndurările cele bogate ale lui Dumnezeu, că, făgăduindu-se fratele că nu va mai face altădată păcatul, se afla mincinos.

Deci, într-una din zile, făcând fratele păcatul, a alergat la biserică, plângând, suspinând, tânguindu-se și silind îndurările Prea Bunului Stăpân ca să se milostivească spre dânsul, să îl scape de noroiul înverșunării. Și cum Îl ruga el pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, văzând începătorul răutății și pierzătorul sufletelor noastre, diavolul, că nimic nu folosește, ci cele ce el prin păcat alcătuia, fratele prin pocăință le risipea, nerușinându-se, i s-a arătat de față, căutând în obrazul lui și strigând către cinstita icoană a Domnului nostru Iisus Hristos:

«O, ce-mi este mie și Ție, Iisuse Hristoase? Milostivirea Ta cea nemărginită mă biruiește și mă surpă, căci primește pe acest curvar, care în toate zilele minte înaintea Ta, defăimând stăpânirea Ta! Pentru ce nu-l arzi, ci îndelung rabzi și suferi? Căci Tu îi vei judeca pe curvari, pe preacurvari și pe toți păcătoșii o să-i pierzi. Cu adevărat, nu ești Drept Judecător, ci, unde vrea stăpânirea Ta, treci cu vederea, și pe mine, pentru o mică călcare a înălțării, din ceruri m-ai aruncat jos, iar acestui mincinos și curvar, fiindcă zace înaintea Feței Tale, ușor îi dăruiești blândețea Ta. Pentru ce, dar, Te numesc pe Tine Judecător Drept? Precum văd și Tu primești făpturi din multa Ta bunătate și

treci cu vederea dreptatea». Și acestea zicea diavolul, iuțindu-se de multă amărăciune și pară de foc scoțând din nări, apoi a tăcut.

Și s-a făcut glas ca de la jertfelnic, zicând: «O, balaure prea viclean și pierzătorule, nu te-ai săturat de socoteala ta cea rea, că ai sorbit lumea, iar pe cel ce a venit la mila cea nespusă te silești să-l hrănești și să-l sorbi? Ai atâtea greșeli ca să pui și să tragă întocmai cu Sângele cel scump pe care l-am vărsat pe Cruce pentru el? Iată, junghierea Mea și moartea Mea a afundat fărădelegile lui. Când păcătuiește, nu îl gonești, ci îl primești cu bucurie și nu-l oprești, nădăjduind să-l dobândești, și Eu, Cel atât de milostiv și iubitor de oameni, care am poruncit verhovnicului Meu, lui Petru apostolul, să ierte celui ce greșește în fiecare zi de șaptezeci de ori câte șapte, oare nu îl voi ierta pe el, oare nu-l voi milui? Așadar, cu adevărat, de vreme ce aleargă la Mine, nu Mă voi întoarce de la el până ce îl voi moșteni. Căci pentru păcătoși M-am răstignit și preacuratele Mele palme pentru ei le-am întins, ca cel ce va voi să se mântuiască, să alerge și să se mântuiască. De la nimeni nu mă întorc, pe nimeni nu alung, măcar de va greși de nenumărate ori într-o zi și de tot atâtea ori va veni către Mine, nu va ieși afară scârbit. Căci nu am venit să îi chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși la pocăință». Și, auzindu-se glasul acesta, diavolul sta tremurând și neputând să fugă.

Apoi iarăși s-a făcut glas, zicând: «Ascultă, amăgitorule, pentru ce zici că sunt nedrept? Căci Eu cu toți sunt drept. În ceea ce aflu pe cineva, în aceea îl judec¹³⁰. Iată deci, pe acesta l-am aflat stând înaintea picioarelor Mele și biruitor peste tine arătându-se. Îl voi lua și-i voi mântui sufletul, fiindcă n-a deznădăjduit de mântuire. Iar tu vezi cinstea lui și crapă de zavistie și rușinează-te». Fratele, stând cu fața în jos și tânguindu-se, și-a dat duhul¹³¹. Și îndată urgie mare ca focul a căzut peste satana și l-a mistuit.

De aici să cunoaștem, fraților, milostivirea și iubirea de oameni cea nemăsurată a lui Dumnezeu și niciodată să nu deznădăjduim de mântuirea noastră¹³².

Cred lui Hristos că toți cei care își vor întipări în inimile lor această întâmplare vor afla mult folos. Și nu neapărat când cad în curvie, ci și la păcate

---

¹³⁰ O cititoare: *Uite aici o frază care mie îmi dă fiori. Nu e prima dată când mă gândesc mult la asta. Cum sunt slabă și nu mă pot abține, de multe ori păcătuiesc în multe feluri – cu vorba, cu fapta dar mai ales cu gândul. Și imediat după aceea mă rușinez față de Dumnezeu și cred că nu mai am dreptul nici măcar să intru în biserică. Dacă atunci mă găsește sfârșitul? Dacă nu am apucat să ajung în fața părintelui duhovnic destul de repede? E de ajuns că în suflet îmi pare rău și în sinea mea îmi cer iertare de la Dumnezeu?*

¹³¹ Un cititor: *De aici să înțelegem că cine se va mântui știe numai Dumnezeu, nu? Tocmai...*

¹³² *Patericul*, Episcopia Ortodoxă Română, Alba Iulia, 1993, pp. 388-390.

mult mai mici... Dacă ar fi să înșir aici situațiile în care m-a ajutat pe mine, aș face o carte întreagă... Și de multe ori am îngenuncheat în fața icoanei rugându-mă: „Doamne, așa cum nu te-ai scârbit de fratele păcătos din Pateric, care a căzut de atâtea ori, Te rog nu Te scârbi nici de căderea mea. Ajută-mă să mă ridic, să nu cad mai tare, ca să nu mă biruie vrăjmașul... Doamne, îndură-Te de mine...”

***

Fiecare dintre noi ne putem găsi o rugăciune care să fie apropiată sufletului nostru și pe care să o spunem când suntem ispitiți să cădem din ce în ce mai tare în păcat¹³³. Sunt momente în care nu avem stare să citim o rugăciune din Ceaslov sau din Psaltire și e bine să ne rugăm cu propriile cuvinte... Prin puterile noastre nu ne putem ridica... Dar Dumnezeu ne poate ajuta să ne ridicăm încă o dată, și încă o dată, și încă o dată... Până ce inimile noastre vor fi copleșite de iubirea Lui și vom ști să stăm tari împotriva păcatului...

---

¹³³ O cititoare: *Chiar și când mă rog cu cuvintele mele simt ajutorul lui Dumnezeu, simt liniștea și pacea în suflet. Și cred că El ascultă durerea mea, chiar dacă o spun în cuvinte nepricepute...*

Anexe la partea întâi:

Tu și „nebulul” Simeon ...

Multe minuni a făcut acest plăcut al lui Dumnezeu, Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos. Gonea diavolii, cele ce aveau să fie le spunea mai înainte, tămăduia toate felurile de boli, izbăvea de năpraznice morți, pe cei necredincioși îi aducea la credință, iar pe cei păcătoși îi povățuia la pocăință. Dar oamenii nu puteau să cunoască sfințenia lui, pentru că Dumnezeu îl acoperea și până la sfârșitul său au socotit că este nebun și îndrăcit. El știa singur că lucrurile cele minunate ale sale, care se făceau cu darul lui Dumnezeu, trebuia să le acopere cu nebunia care se arăta pe dinafară. Dar să nu se smintească cineva auzind oarecare fapte necuviincioase și vrednice de răs, pe care le făcea acest sfânt în nebunia lui cea prefăcută, batjocorind lumea cea deșartă și trufașă. Să se gândească fiecare la cuvintele Apostolului: Cel ce voiește să fie înțelept în veacul acesta să se facă nebun. Și iarăși: Noi suntem nebuni pentru Hristos; pentru că cel nebun al lui Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii.

Cu darul lui Dumnezeu, pofta cea firească era luată de la dânsul. El a povestit despre sine, zicând: „Când eram în pustie și aveam multă supărare de la patimile trupești și când mă rugam lui Dumnezeu cu lacrimi pentru ușurarea aceluia război, mi s-a arătat Sfântul Nicon, zicându-mi: «Frate, cum petreci?». Eu i-am răspuns: «Pătinesc rău, părinte, și de nu-mi vei ajuta, nu știu ce voi face, pentru că trupul mă muncește foarte mult». Starețul, zâmbind, a luat apă din Sfântul Iordan și mi-a turnat pe pânțele; apoi, făcând semnul Sfintei Cruci, mi-a grăit: «Acum ești sănătos!». De atunci n-am mai simțit în mine poftă trupească, nici în somn și nici la arătare”.

S-a întâmplat starețului că mergea pe lângă un loc unde dănțuiau o mulțime de fecioare. Fetele acelea, văzându-l pe el, au început a-l batjocori și a-l chema la dânsul, strigând: „Monahule, monahule...!”. Dar el, vrând să pedepsească și să înțeleptească nerânduiala lor, s-a rugat în taina inimii sale către Dumnezeu. Deci le-a făcut ochii strâmbi, căutând fiecare cruciș, iar starețul s-a dus în drumul său.

Fetele, cunoscându-și strâmbarea ochilor, au înțeles că nebunul le-a făcut lor aceea și alergau în urma lui, plângând și strigând: „Nebunule,

îndreaptă-ne ochii noștri”, pentru că lor li se părea că din vrajbă le-a făcut lor aceea. Deci, ajungându-l, l-au prins și îl rugau cu sila, zicându-i: „Dezleagă ceea ce ai legat!”. Iar el, jucând, a zis către dânsele: „De voiește cineva din voi să se tămăduiască, atunci să-i sărut ochii cei strâmbi și se va tămădui”. Unele din ele, câte a voit Domnul să le tămăduiască, s-au învoit cu starețul să le sărute ochii; deci, prin sărutarea lui, îndată au luat tămăduire. Celelalte, cărora le-a fost scârbă și n-au voit să le sărute starețul ochii, au rămas netămăduite¹³⁴.

Plecând starețul puțin de la ele, au început și acelea a alerga în urma lui și a striga: „Așteaptă, nebunule, așteaptă pentru Dumnezeu și sărută-ne și pe noi!”. Dar starețul nu le-a ascultat pe ele, ci alerga înainte, iar fetele veneau în urma lui. Unii din popor, care priveau la aceasta, ziceau: „Se joacă fetele cu dânsul”, iar alții le socoteau și pe acelea că sunt bune. Dar cuviosul zicea către dânșii: „De n-ar fi strâmbat Dumnezeu ochii lor, apoi ar fi întrecut cu desfrânarea lor toate femeile din Siria; dar pentru schimbarea ochilor lor, nu vor mai fi astfel”.

Un tânăr oarecare a căzut în păcatul desfrânării și îndată, ca pedeapsă din partea lui Dumnezeu, a fost dat satanei spre chinuirea trupului și astfel se muncea de duhul cel necurat. Văzându-l pe el, starețul l-a lovit peste obraz, zicându-i la ureche: „Să nu fii desfrânat”. Îndată cu cuvântul a ieșit diavolul dintr-însul și tânărul acela a rămas sănătos. Deci, mulți întrebându-l cum s-a tămăduit, el spunea: „Am văzut pe un stareț ținând în mâini o cruce de lemn. Cu aceea a izgonit de la mine un câine negru și înfricoșător, pe care bătându-l, m-a făcut sănătos!”. Acela nu putea să spună că Simeon Nebunul l-a tămăduit pe el, ținând Dumnezeu limba aceluia, până în ziua morții lui Simeon.

El, fiind fără patimă, se apropia fără teamă de partea femeiască și precum de demult în Sinai rugul de foc stătea nears, tot așa și el petrecea nears de atingerea femeiască. El mergea printre dânsele, căutând mântuirea lor, pentru că uneori zicea către orice desfrânată: „Dacă vei voi să-mi fii prietenă, îți dau o sută de galbeni, numai să nu mai păcătuiești”. Zicând aceasta, îi arăta desfrânatei aurul, pe care Dumnezeu i-l dădea nevăzut. Dar femeile cele desfrânate, batjocorindu-l, i se fâgăduiau că nu vor greși cu nimeni. Dar lui îi trebuia jurământ de la dânsele și, de se jura vreuna că va

---

¹³⁴ Faptele făcute de sfinții nebuni pentru Hristos nu pot fi ușor înțelese de ceilalți. Dacă ar face numai fapte vrednice de lauda tuturor, unde ar mai fi nebulia lor? Oricum, nu trebuie ca noi să încercăm să le urmăm faptele de părută nebulie, pentru că ele cer o așezare lăuntrică deosebită. Și, de altfel, în zilele noastre cea mai grea nebulie pentru Hristos este să fii normal. Pentru că în acest caz necredincioșii, care sunt îmbolnăviți de înțelepciunea lumii acesteia, te vor considera nebun de-a binelea...

*petrece în curățenie, îi dădea galbenii. După aceea, dacă nu păzea jurământul și greșea cu cineva, sfântul o cunoștea îndată și o muștra. Atunci venea asupra ei o boală cumplită sau vreun diavol s-o muncească, până ce făcea fâgăduință nemincinoasă de pocăință adevărată. Astfel a mântuit sfântul pe multe femei desfrânate...*¹³⁵

Da, cititorule, mă cheamă Simeon... Și am primit de la Dumnezeu darul de a-i ajuta pe cei apăsăți de ispitele trupești. Tu nu mă vezi, nu mă auzi și nici nu te gândești că îți pot fi de ajutor. De multe ori ești trist, nu-i așa? De multe ori ești plictisit de viață... Poate chiar te gândești la sinucidere. De multe ori ai vrea să schimbi ceva în viața ta, să fie altfel. Cum altfel? Nu știi exact, dar vrei să îți fie mai bine.

Știu, ai încercat de multe ori să schimbi ceva, dar până acum nu ai reușit să afli ce cauți. De ce? Pentru că nu știai să cauți, nu știai ce să cauți, nu știai unde să cauți. Știu, nu îți place să auzi că mergeai pe un drum greșit. Și poate totuși că, pe undeva, îmi dai dreptate... Când stai și te întrebi: de ce există atâta răutate în lume? Când ești nemulțumit de faptul că există atâta suferință, sau când stai și te întrebi de ce exiști, pentru că nu îți găsești locul într-o lume atât de ticăloasă, atunci îmi dai dreptate. Ai vrea să fie altfel... Ai vrea ca lumea să fie altfel...

Și eu am vrut același lucru. Și îl mai vreau... Și Dumnezeu a vrut să fie altfel... Crezi că, dacă s-ar fi putut ca viața noastră să fi fost mai fericită, Dumnezeu nu ne-ar fi dat această șansă? Să știi că Dumnezeu ne-a dat-o. Of, dacă Adam nu ar fi călcat porunca dumnezeiască... Știu, nu vezi nici o legătură directă între tine și acest Adam de la începutul istoriei...

Dar viața putea fi altfel. Mai bună, mai frumoasă, mai împlinită. Nu ne ajută însă la nimic să îl tot arătăm cu degetul pe Adam, ci trebuie să facem ceva. Ce? „Nu prea avem ce...” – constatăm privind în jurul nostru. Răul e prea mare...

Și totuși, eu îți spun că poți face ceva... Dacă nu poți schimba lumea, poți măcar să îți schimbi viața... Și, cu fiecare om care trăiește mai bine, întreaga lume este un pic mai bună. Tot așa cum fiecare om rău murdărește, chiar dacă insesizabil, întreaga lume... Da, poți trăi cu un picior pe pământ și cu un picior în rai. În raiul la care ești chemat. „Rai? Ce cuvânt ciudat... E bun de spus în poveștile de adormit copiii”, ai putea spune. Și totuși raiul, în care Hristos m-a învrednicit și pe mine să ajung, există...

---

¹³⁵ Aceste fragmente sunt luate din *Viața Sfântului Simeon*. Le recomand cititorilor să citească acest text în întregime în *Viețile Sfinților* – pe luna iulie, Editura Episcopiei Romanului. De asemenea, recomand și romanul care înfățișează viața Sfântului, *Nebunul*, scris de părintele Savatie Baștovoi, Editura Cathisma, București, 2006.

Da, ai auzit de multe ori că raiul există și poate că de tot atâtea ori ai fost dezamăgit de viața pe care o duc cei care spun asta... Dar mie, mie oare ce ai să îmi reproșezi? Am lăsat liniștea pustiei, a pustiei în care mă simțeam ca într-un palat dumnezeiesc, și am venit să locuiesc în mijlocul cetății, pentru a trăi și a-i ajuta pe cei ca tine... Dacă aș fi trăit azi, aș fi venit în mijlocul Bucureștiului, al Atenei, al Londrei sau al Washingtonului... Nu, nu pentru că mi-ar fi plăcut mai mult viața de capitală, ci pentru a fi alături de cât mai mulți oameni. Da, mă puteam duce și în capitala Chinei, pentru că există biserici ortodoxe și în Asia...

Crede-mă că am fost batjocorit în fel și chip, am primit umilințe de tot felul, numai pentru a putea să îi ajut pe alții ca tine... Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a pățit moarte pe cruce pentru păcatele noastre. Atât de mult ne-a iubit... Și de asta am încercat și eu să fac tot ce pot pentru a-i ajuta pe oameni să Îl cunoască...

Am fost și eu ispitit tare de duhul desfrâului... Dacă nu m-ar fi ajutat Sfântul Nicon, cine știe ce mi s-ar fi întâmplat... Dar, pentru rugăciunile lui, Dumnezeu mi-a ridicat ispita. Știu deci cât de greu este să fii ispitit... Dar mai știu și cât de bine este să primești ajutor... Dumnezeu mi-a dat acest har - de a-i ajuta pe cei ispitiți sau chiar căzuți în desfrânare. Și pe mulți i-am ajutat... Dacă s-ar fi scris toate faptele mele, nu ar fi încăput într-o carte... Numai că cele mai multe nu au fost făcute cunoscute. M-am ferit să fiu slăvit de oameni și de asta mi-am ascuns harismele prin nebunia pentru Hristos...

Dar, pentru cine are urechi de auzit, spun că este de ajuns să se știe că m-am străduit să rup desfrânatele de lucrarea lor și să le aduc pe drumul cel bun. Și unele din ele se află acum în Împărăția Cerurilor... Crezi că acum am renunțat să îi ajut pe oameni să Îl cunoască pe Dumnezeu? Nu... Tocmai de asta și vreau să te ajut... Pentru că ai avut căderi, pentru că ai ispite, pentru că diavolul vrea să te piardă, așa cum i-a pierdut pe atâția alții...

Vreau să te ajut... vreau să vin în ajutorul tău...

***

Să mă ierte Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos că am îndrăznit să scriu în numele lui... Cu siguranță că el s-ar fi adresat altfel sufletului tău... Dar sunt sigur că, dacă ai fi putut să îl auzi, ți-ar fi spus și el că vrea să vină în ajutorul tău, pentru a te ajuta să îți schimbi viața...

O, dacă am putea noi să auzim glasul sfinților, dacă am auzi cu câtă dragoste se oferă să ne vină în ajutor... Numai că nu putem să îi auzim direct¹³⁶. Dar sfinții ne vorbesc, în mod indirect, prin viețile și minunile lor...

---

¹³⁶ Cei care au încercat să vorbească cu sfinții, prin spiritism, au căzut tot în ghearele diavolului, care, așa cum poate lua chipul unui înger de lumină, poate lua și chipul unui sfânt...

Și, citind câte ceva despre Sfântul Simeon, îți poți da seama că și pe tine vrea să te ajute. Îți poți da seama că pentru sfinți nu există oameni lipsiți de importanță. Oameni prea păcătoși, prea răi, prea urâți sau prea împietriți la inimă. Sfinții sunt colindători care vor să îți aducă vestea cea bună a Nașterii lui Hristos.

Sfinții sunt prietenii care vor să ne ajute să scăpăm din lanțurile păcatelor și să cunoaștem bucuria cea adevărată. Și nu ne cer nimic în schimb... Păcat însă că oamenii nu înțeleg aceasta.

Iată un exemplu: dacă întreb o sută de creștini cine a fost Sfântul Avramie, cei mai mulți ar spune: „Nu știu...”. Dacă întreb o sută de creștini dacă vor să fie ajutați de Sfântul Avramie, marea majoritate ar spune: „Da...”.

Poate că nici tu nu știi nimic despre acest sfânt. Așa că o să îți spun eu o întâmplare din viața lui, o întâmplare mai palpitantă decât marea majoritate a producțiilor hollywoodiene...

Sfântul Avramie a fost un mare rugător, un mare nevoitor, care ajunsese să se lupte cu diavoli în chip văzut. La un moment dat, când fratele său – care era văduv – a trecut la Domnul, rudele au adus-o pe fiica acestuia, Maria, care avea doar șapte ani, la sfânt. Cuviosul Avramie a lăsat-o să locuiască într-o chilie de lângă chilia sa, și a învățat-o rânduielile vieții monahale. După douăzeci de ani, Maria a căzut în păcatul curviei cu un bărbat care o ispitise vreme de un an. Căzând în deznădejde, ea a părăsit viața monahală și a ajuns într-o casă de desfrâu...

După alți doi ani, când sfântul a aflat unde trăia nepoata sa, s-a îmbrăcat în haine ostășești și s-a dus după ea. Când a văzut-o, abia a reușit să își stăpânească plânsul. Când ea l-a văzut, nu l-a recunoscut... Seara, după ce au cinat, Maria i-a spus bătrânului să meargă în pat. După ce acesta a pus-o să închidă ușa camerei, luând-o de mâini, a început să plângă. I-a spus: „«O, fiica mea, eu voi răspunde lui Dumnezeu pentru tine în ziua judecății, eu voi lua asupra mea pocăința pentru păcatele tale. (...) O, fiica mea, scoală-te și mergi cu mine!»». Iar ea a răspuns către dânsul: «Dacă știi că eu voi putea merge să mă pocăiesc și îmi va primi Dumnezeu rugăciunea, voi merge și voi cădea la cuviosia ta și voi săruta sfintele tale picioare, căci te-ai milostivit spre mine și ai venit aici să mă scoți din noroiul faptelor mele»»¹³⁷. Și s-au întors la chiliile lor. După o vreme, mergând pe calea pocăinței, Maria a primit de la Dumnezeu chiar darul facerii de minuni, ca semn al iertării păcatelor sale...

Să credem lui Hristos că sfinții vor să vină în ajutorul nostru, așa cum a venit Sfântul Avramie în ajutorul nepoatei sale. Să ne dăm seama că, fiind mădulare ale Trupului lui Hristos - care este Biserica - , ne înrudim și noi cu Sfântul Avramie și cu toți sfinții. Să nu ne supărăm că unchii noștri sau

---

¹³⁷ *Viețile Sfinților* – pe luna octombrie, Editura Episcopiei Romanului și Hușilor, 1992, p. 317.

mătușile noastre sau bunicii noștri nu au fost sfinți. Ci să ne bucurăm că suntem rude duhovnicești cu toți membrii Sinaxarului... Suntem rude cu toți sfinții care strălucesc în Împărăția Cerurilor...

Da, sfinții vor să vină în ajutorul tău... Vor să te ajute și Sfânta Maria Egipteanca și Sfânta Taisia sau Sfânta Pelaghia, care din desfrânate au ajuns cuvioase... Vrea să te ajute și Sfântul Siluan Athonitul, care a călcat și el în noroiul desfrâului, iar apoi a mers pe calea pocăinței... Vor să te ajute și Sfântul Ioan Rusul, și Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni, și Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor... Și Sfântul Ciprian, care a fost vrăjitor înainte de convertirea sa... Vrea să te ajute și Sfântul Mucenic Bonifatie, care cădea în păcatul beției, care trăia în desfrâu cu stăpâna sa Aglaida, care păcătuia poate mai greu decât tine, dar prin moartea sa eroică a intrat în cetele sfinților. Și chiar Sfânta Aglaida, care, văzând cum iubitul ei Bonifatie a avut curajul de a-L mărturisi pe Hristos, a renunțat la patimi și a dobândit sfințenia printr-o viață de rugăciune și nevoită... Vor să te ajute și Sfântul Nectarie din Eghina, care a făcut și face o mulțime mare de minuni în vremurile noastre, și Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscopul care în secolul XX a dobândit sfințenia, având acum moaștele întregi și neputrezite...

Da, o mulțime de sfinți vor să vină în ajutorul tău. Și, mai mult decât atât, Hristos Însuși bate la poarta inimii tale. Vrea să Se așeze în ea. Vrea să îți alunge singurătatea, tristețea, durerea...

Ne vorbește Sfântul Nicodim Aghioritul...

„Ascultă o întâmplare cutremurătoare pe care o citim în istoriile Părinților. Un tânăr se îndrăgostise foarte tare de o prostituată. Dar, certându-l părinții, rudele și duhovnicul, a hotărât să rupă legăturile acestui păcat printr-o spovedanie generală. Și-a amintit toate păcatele, neuitând nici unul, și le-a trecut pe o hârtie. Cercetându-le însă cu de-amănuntul, nu și-a simțit inima zdrobită, cum se cuvine să simtă toți cei ce se pregătesc de mărturisire. Era atât de puțină părere de rău în inima lui, încât, ducându-se să se mărturisească și pe drum trecând pe lângă casa acelei femei ușoare, a simțit din nou imboldul puternic de a intra. Fără a sta mult pe gânduri a hotărât că nu era nici o primejdie să mai intre o dată la ea și să mai adauge încă un păcat la atâtea rele, zicându-și în sine că oricum avea să-l mărturisească și pe acesta dimpreună cu toate celelalte. Ce a urmat? În timp ce se convingea pe sine să cadă din nou în păcatul desfrâului, în casa prostituatei a intrat un alt iubit de-al ei care, gelos, s-a mâniat văzându-l acolo și l-a lovit o singură dată, dar atât de tare, că l-a omorât.

Luându-i oamenii trupul ca să-l îngroape, au găsit asupra lui hârtia unde și scrisese toate păcatele pe care se pregătea să le mărturisească duhovnicului. O, necruțătoare moarte! Nădejdi înșelătoare! Gânduri de rătăcire! Nefericit tânăr!”¹³⁸

Am citit întâmplarea asta după ce de curând mi s-a întâmplat ceva asemănător – să am o ispită chiar înainte de spovedanie. Vroiam să mă împărtășesc duminica, și sâmbăta dimineața trebuia să mă spovedesc. Dar vineri seara mi-a spus cineva că duhovnicul nu va fi de găsit, și mă gândeam că voi amâna spovedania pe săptămâna următoare.

Vineri dimineața, când îmi pregătisem lista pentru spovedanie, uitasem să scriu un anumit păcat - fusesem biruit de mânie. Și vineri seara am avut o ispită mare – de parcă diavolul mâniei vroia să intre în inima mea... A doua zi, sâmbătă, nici nu mai vroiam să mă spovedesc, chiar încercam să evit să mă văd

---

¹³⁸ Toate citatele din acest capitol sunt luate din cartea Sfântului Nicodim Aghioritul *Despre metanoie - pocăință*, Editura Panaghia, pp. 3-50. Nu am considerat necesar să dau referința exactă pentru fiecare citat, cartea de față nefiind o lucrare științifică. Pentru a nu încărca lucrarea cu citate, aș fi putut folosi mai puține fragmente din învățătura sfântului. Numai că mi-am dorit ca tinerii să își schimbe perspectiva pe care o au în privința scrierilor sfinților. Mai precis, cei care au crezut că scrierile acestora sunt plicticoase vor înțelege că nu este așa...

cu duhovnicul meu... (Dar, la un moment dat, mi-a trecut prin cap că, dacă amân spovedania, păcatul va crește în inima mea. Și am ajuns la spovedanie. Părintele m-a ajutat mult prin sfaturile sale, și de data aceasta. Apoi, deși nu eram vrednic, mi-a spus că e bine să mă împărtășesc... Într-adevăr, Sfânta Împărtășanie e leac pentru suflet, cum învață atâția Sfinți Părinți, și în mod special Sfântul Nicodim Aghioritul...)

M-am gândit: cum mi s-a putut întâmpla ca, deși mă pregătisem pentru spovedanie, nu fusesem în stare să rezist ispitei mâniei? Și răspunsul l-am aflat citind în scrierile Sfântului Nicodim întâmplarea cu tânărul mort în casa prostituatei.

Spovedania nu e depănare de amintiri...

„Dacă mântuirea noastră ar atârna doar de mărturisirea tuturor păcatelor, atunci și păcătoșii cei mai nerușinați și mai necuviincioși care se laudă cu păcatele lor și le povestesc în joacă tuturor prietenilor la distracții sunt mai bine pregătiți pentru spovedanie, pentru că își mărturisesc toate păcatele fără a se rușina. Atunci spovedania n-ar mai fi decât o lucrare ce-și află împlinirea pe buze și ar fi mai mult o descărcare a conștiinței și nu a inimii. Dar nu este adevărat. Spovedania ca la carte înseamnă îndepărtarea păcătosului de păcat și întoarcerea lui la Dumnezeu. (...) Chiar dacă descoperirea în afară a păcatului este necesară, ca duhovnicul să o poată auzi, îndrepta și ierta, ea nu este suficientă. Trebuie să existe și o durere adâncă, o suferință lăuntrică a inimii. (...) Așa cum împlinirea Tainei Botezului nu se poate face fără apă și fără invocarea Sfintei Treimi cu scufundarea și scoaterea din apă de trei ori, tot așa și Taina Pocăinței și a spovedaniei nu-și atinge scopul fără durerea lăuntrică a inimii. Dacă aceasta lipsește, este limpede că omul rămâne nepocăit, chiar dacă se căiește și se mărturisește, așa cum nepocăit este și cel care nu-și mărturisește păcatele și nu este dezlegat sau legat de duhovnic.”

Când ne otrăvește Sfânta Împărtășanie

„Nu trebuie să se mire nimeni că necuratul îi ispitește pe creștini cu acest gând înșelător, împingându-i să se arunce și să cadă în tot felul de nelegiuri și, în acest fel, la prima să mai adauge altele mii, ei știind și sperând că, mărturisindu-se, duhovnicii le vor ierta păcatele. Cei ce se lasă astfel păcăliți aleargă la duhovnici ca la îngerii păcii, ca să nu-i lase să cadă în iad. Ceea ce trebuie să ne mire, însă, este faptul că nu văd înșelăciunea și că se dovedesc cu totul nerecunoscători față de Dumnezeu. Ei fac din spovedanie și din pocăință, de care se folosesc într-un chip rău, o pricină pentru păcat, prefăcând totodată milostivirea și bunătatea lui Dumnezeu, pricina lor de mântuire, în pricină de prăbușire și de pierzanie. Și, așa cum planta otrăvitoare numită omag sau aconit își sporește otrava sub cea mai dulce rouă picurată din cer, tot așa și acești nefericiți își otrăvesc și mai mult viața și își îngreunează moartea prin sângele

preadulce și mântuitor al lui Iisus Hristos. Ei se folosesc de sângele Domnului, care spală sufletul și-i ajută să se curețe de păcate prin pocăință și spovedanie, doar ca să ude păcatele și să le facă să crească. (...) Tu însuși îți spui: păcătuiesc cât vreau, că tot mă spovedesc și mă căiesc. Și, dacă tot am păcătuیت o dată, pot să mai fac o dată și încă o dată și ori de câte ori vreau, pentru că ori de sunt multe, ori de sunt puține păcatele, pot să mă spovedesc și să mă căiesc. Este mare minune când acești creștini ajunși pe culmile răutății își mai păstrează încă credința și nu și-o leapădă. Unii din ei, vai, lasă din mână și această ancoră a credinței, fiindcă, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, «viața rea pe care o duc naște dogme rele, viclene»”.

Calea îndreptării

„Află, frate, că după spovedania făcută cum se cuvine, cu smerenie și cu cucernicie, trebuie:

1) Să împlinești canonul¹³⁹ pe care ți l-a dat duhovnicul tău, fie că este post, fie că sunt metanii, fie rugăciune sau orice altceva.

2) Trebuie să-ți faci cu mulțumire, răbdare și fără să te plângi canonul și să nu respingi lecția pe care Dumnezeu ți-o va da ca să te vindece de păcate, fie că este vorba de boală, de nedreptate, de pierderea averii, de moartea înainte de vreme a celor dragi și a rudelor, fie de vorbe urâte ce se spun despre tine și de necinstea care ți se face, fie de alte ispite care vin de la demoni, de la oameni sau de la firea atinsă de stricăciune.”

Despre învierea sufletului

„Să știi că cine dorește să-și facă livadă într-un loc sălbatic are nevoie de patru lucruri:

1) Să taie lăstarii și crengile copacilor neroditori.

2) Să-i taie și să le scoată rădăcinile pentru că, dacă rădăcinile rămân, răsar apoi alți lăstari.

3) În locul copacilor sălbatici să sădească pomi roditori.

4) Să-i păzească de animale și de vitregii până le cresc rădăcinile, se fac mari și dau roade.

Și tu, frate, ca să dobândești căința adevărată ai nevoie de patru lucruri:

---

¹³⁹ Unii consideră canonul o pedeapsă... Termenul de pedeapsă nu este însă potrivit pentru a descrie canonul... Duhovnicul nu este un tată ce își bate copilul care a greșit. El este un doctor care dă un medicament – uneori amar – bolnavului. Canonul are rostul de a schimba sufletul. Cu cât în suflet s-a înrădăcinat mai adânc păcatul, cu atât omul trebuie ca prin canon să se lupte mai tare cu el. Deși la început unii sunt șovăielnici în a-și face zilnic canonul, în timp încep să îi înțeleagă rostul și să îi simtă folosul...

1) Să tai lăstarii și crengile păcatului, adică să fii hotărât și să vrei din toată inima să nu mai păcătuiești niciodată și să te ții departe de orice faptă și lucrare a păcatului, așa cum te-ai ține departe de moarte și de iad, pentru că lăstarii și crengile sunt faptele cele noi ale păcatului. Te va ține departe de păcat vorbirea neîntreruptă cu Dumnezeu, amintirea morții, amintirea judecății lui Dumnezeu și a iadului, deasa mărturisire și deasa împărtășire cu Sfintele Taine, dacă nu ești oprit. Mai cu seamă Sfânta Împărtășanie te va ajuta să ocolești toate prilejurile de a greși. Te va ajuta de asemenea foarte mult dacă vei evita tovărășiile rele și persoanele cu care ai păcătuit și, mai ales, acele tovărășii și prietenii care-ți fac rău sufletului.

2) Nu ajunge să te ții departe de păcat, ci trebuie să-i tai ramurile și mai ales să-i smulgi rădăcinile, care sunt: relele înclinații și deprinderi, ispitele, patimile, poftele și dorințele care rămân înrădăcinate adânc în inimă chiar și după ce te îndepărtezi de păcat. Ca să-ți smulgi din inimă rădăcinile tuturor acestor porniri, ispite și amintiri ale păcatului trebuie să lupti, frate. Iar dacă nu vei scoate rădăcinile, există primejdia ca alte păcate să răsără și să odrăslească. Și spune Sfântul Vasile cel Mare: «Așa cum, atunci când vrei să tai o plantă dar îi lași rădăcinile, ea va răsări din nou, tot așa și cel ce voiește a se curăța de păcate trebuie mai întâi să lepede pricinile păcatului, aceasta fiindcă păcatele se nasc unele din altele și nu sunt despărțite».

De aceea îi vedem pe mulți care se căiesc și care, deși au hotărât să nu mai păcătuiească niciodată cu fapta, chiar dacă au tăiat ramurile păcatului și s-au depărtat cu totul de el, rădăcinile nu i le-au tăiat. În inima lor tot mai înclină spre păcate, le doresc, și le amintesc și le păstrează în minte. (...)

3) Învăță acum cum trebuie să-ți sădești în inimă, în locul copacilor neroditori și sălbatici, pomi buni și roditori, să sădești adică virtuți în locul păcatelor. Să sădești smerenie în locul trufiei, înfrânare în locul lăcomiei, milostenie în locul iubirii de arginți, blândețe în locul răutății și cruzimii, feciorie și cumințenie în locul patimilor cărnii, dreptate în locul nedreptății și al prădălniciei, adică să dai și ce este al tău. Să sădești iubirea și dragostea frățească în locul pizmei și al urii, păzirea și lucrarea poruncilor lui Dumnezeu în locul călcării lor. Căci nu este de ajuns pentru mântuire, frate, și nici pentru dobândirea căinței adevărate numai să-ți smulgi din inimă rădăcinile păcatului și apoi să lași locul sterp, ci trebuie să sădești acolo unde a fost păcat copacii și florile virtuților. Dacă-ți lași inima necultivată o vor năpădi iarăși spinii și copacii sălbatici ai păcatului. Așa te îndeamnă Duhul Sfânt¹⁴⁰ prin gura psalmistului David: *ferește-te de rău și fă binele* (Ps. 33, 13).

---

¹⁴⁰ Un cititor: *Exprimarea la persoana a doua singular seamănă cu o arătare cu degetul, pare impersonală și nu mi se pare la fel de puternică precum exprimarea la persoana întâi plural.* Da, știu, dar era vorba de un citat, nu puteam să prelucrez cuvintele Sfântului Nicodim...

4) În ultimul rând, după ce-ți sădești aceste virtuți în inimă, trebuie să le îngrijești cât de mult poți, până ce vor prinde rădăcini, adică până ce vor deveni obiceiuri, practicându-le neîntrerupt, așa cum mai înainte obiceiuri îți deveniseră patimile și păcatele. Să le îngrijești până ce vor înflori și vor rodi mântuirea, căința adevărată și iertarea păcatelor tale. Dacă nu le îngrijești, vine sămânța neghinei, diavolul, și, în timp ce dormi și n-ai habar de nimic, ți le smulge din inimă și-ți pune în locul lor răutățile lui, cum spune parabola din Evanghelie: *Asemănatu-s-a împărăția cerului cu omul care a semănat sămânța bună în țarina sa. Dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul și a semănat neghină printre grâu și s-a dus* (Matei 13, 24-25).

Iar dacă nu sădești aceste virtuți cu toată grija, se întorc patimile. De aceea Părinții au numit patimile «cele care se întorc ușor». Și când se întorc și nu găesc țarina inimii cultivată și lucrată, prind rădăcini mai ușor decât cele dintâi și astfel *și starea de pe urmă a omului aceluia se face mai rea decât cea dintâi* (Matei 12, 45), lucru care să nu ți se întâmple niciodată.

Acestea patru alcătuiesc, frate, adevărata pocăință. Prin ele o poți dobândi. Biserica Îl roagă pe Dumnezeu în câteva rugăciuni anume rânduite, să ne dea acest dar: «Binevoiește a ne aduce la pocăința cea adevărată». Acestea sunt roadele ei. Ele sunt dovada că Dumnezeu ți-a iertat cu adevărat păcatele și S-a împăcat cu tine.”

Domnul profesor Televizor

Întrebare: *Scriați cu vreme în urmă că: „Mass-media este Evanghelia zilelor noastre! Este lumina după care se călăuzesc masele de oameni care așteaptă Vestea cea bună a fericirii pământești”. Ați rămas la același punct de vedere? Nu vă dați seama că există atâtea lucruri bune pe care le învățăm de la televizor?*

Îmi dau seama că există și unele lucruri bune la televizor, nu neg asta. Dar nu pot contesta nici faptul că există și mai multe lucruri rele. Televizorul a devenit principalul educator, principalul profesor al multor tineri. Asta o arată o mulțime de cercetări științifice...

„Două studii realizate între 1983-1987 pun în evidență faptul că «televiziunea oferă adolescenților lecțiile de bază sau scenariile comportamentelor sexuale pe care aceștia trebuie să și le însușească și în afara cărora aceștia devin incapabili să mai vadă altceva». Într-o altă cercetare, «adolescenții spun că televiziunea i-a încurajat tot atât de mult sau chiar mai mult decât cei mai buni prieteni în experiența erotică. *Institutul Național de Sănătate Mentală* al SUA raportează, în 1982, că aspectul cel mai semnificativ pe care copiii și tinerii îl învață de la televizor despre sex este setul de mesaje privind caracteristicile și atitudinea pe care bărbatul și femeia trebuie să le aibă în relațiile sexuale unul cu celălalt». (...)

Cei care se uită la televizor cred că relațiile sexuale înaintea sau în afara căsătoriei, violul și prostituția sunt mult mai frecvente sau comune decât sunt ele în realitate (Greenberg, 1994). (...) În urma vizionării TV tinerii supraestimează numărul celor de vârsta lor care întrețin deja relații sexuale (Zobin, Hirsch, Smith și Hardy, 1984). (...) Vizionarea TV accentuează tinerilor sentimentul că «toată lumea a făcut-o», adică are o viață sexuală, iar aceasta a contribuit, în ultimii 20 de ani, la o scădere gradată, dar constantă, a vârstei la care băieții și fetele au primul contact sexual (Braverman și Strasburger, 1993). (...)

Tinerii care se uită la televizor separat de familia lor (având un aparat TV în propria cameră) au o rată a relațiilor sexuale de 3 până la 6 ori mai mare decât aceia care se uită la televizor împreună cu părinții”¹⁴¹.

---

¹⁴¹ Aceste date au fost preluate din volumul lui Virgiliu Gheorghe *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, 2005, pp. 289, 292, 298 (selecție din

Astfel de date confirmă afirmația marelui sociolog Marshall Mc Luhan privitoare la manipularea sexuală la care ne supune televizorul: „Goliciunea și sexualitatea neîngrădite se întind rapid în era electrică, deoarece televizorul, care își tatuează mesajul direct pe pielea noastră, face din haine un lucru învechit, o barieră, și este normal ca noua importanță a simțului tactil să-i determine pe tineri să se atingă mereu între ei – după cum sugerează și textul de pe insigna vândută în magazinele de obiecte psihedelice: DACĂ MIȘCĂ, ÎNTINDE MÂNA ȘI MÂNGÂIE. Stimulând simultan toate simțurile, mijloacele electrice (televiziunea, computerul) dau o dimensiune senzuală nouă și multiplă sexualității de zi cu zi”¹⁴².

Și încă această erotizare accentuată a vieții nu este singurul efect negativ al vieții. O paletă largă de patimi ne sunt turnate în minți prin intermediul micului ecran, de la iubire de arginți până la mândrie sau mânie.

„Vizionarea și preferința pentru televiziunea violentă sunt legate de atitudinile, valorile și comportamentele agresive. Robinson și Bahman (1972) au găsit o relație între numărul orelor în care au fost urmărite programe TV cu conținut violent și declarațiile făcute de adolescenți privind propria implicare în comportamentul agresiv sau antisocial. Atkin, Greenberg, Korzenny și Mc Dermott (1979) au folosit un alt mijloc de măsurare a comportamentului agresiv și le-au propus fetelor și băieților de la 9 până la 13 ani soluționarea următoarei situații: «Se presupune că mergi cu bicicleta pe o stradă și niște copii vin și îți împing bicicleta. Ce ai face?». Răspunsurile alese de copii au inclus agresiunea fizică și verbală, dar au existat și răspunsuri care au arătat dorința de a reduce și de a evita conflictul. Cercetătorii au ajuns la concluzia că răspunsurile conținând agresivitatea fizică sau verbală au fost alese de 45% dintre telespectatorii scenelor cu violență redusă”¹⁴³.

Și, ca și cum nu ar fi de ajuns că televizorul învață pe oameni să devină robi ai sexului sau ai violenței, în anumite situații acest „prieten” îi îndeamnă chiar să se sinucidă:

„Există mai multe studii care demonstrează o legătură strânsă între vizionatul TV și actele sinucigașe. Pentru a fi investigate efectele vizionării

---

studiul lui Victor C. Starsburger, *Adolescents and the Media*, Sage Publications, 1995).

¹⁴² Marshall Mc Luhan, *Mass-media sau mediul invizibil*, Editura Nemira, București, 1997, p. 244.

¹⁴³ Fragment din studiul realizat de John P. Murray – profesor universitar și director al Centrului de studii asupra educației familiale și a serviciilor umane din cadrul Universității Statului Kansas SUA –, unul dintre cei mai importanți cercetători din domeniul educației și familiei din Statele Unite (Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, 2005, pp. 313-314).

actelor sinucigașe prezente în telenovelele de pe canalele americane, acestea au fost raportate la rata sinuciderilor din această țară pe o perioadă de 6 ani. Concluzia? Ori de câte ori un personaj principal dintr-o telenovelă se sinucidea, timp de trei zile exista o creștere semnificativă a sinuciderilor în rândul femeilor din SUA¹⁴⁴. Autoritățile federale din America au declarat că 28 de persoane s-au sinucis într-o singură săptămână, jucând ruleta rusească, după ce, anterior, urmăriseră la televizor filmul *Vânătorul de cerbi*, film care prezenta o lungă, interminabilă și agonizantă scenă a acestui *joc sinucigaș*”¹⁴⁵.

Cred că dacă s-ar face sondaje asemănătoare, s-ar constata că televizorul a convins un mare număr de oameni să se lepede de credința creștină, și să devină discipoli ai cine știe căror erezii, religii mincinoase sau grupări yoghine...

De ce am spus că televizorul e „Evanghelia zilelor noastre”? Pentru că ne modelează viețile, ne schimbă viețile, ne face altfel. Și discipolii săi, plini de evlavie, se lasă transformați fără să opună nici cea mai mică rezistență.

Și, fiind educați să uite că există Împărăția Cerurilor, acești discipoli ajung să trăiască de parcă singura împărăție adevărată ar fi în lumea aceasta...¹⁴⁶

***

După ce articolul a fost gata, am primit de la un cititor un material interesant. Arată clar că televiziunea se transformă într-o școală a desfrâului...

„Conform unui studiu emis miercuri de către *Kaiser Family Foundation*, numărul scenelor cu conținut sexual de la televizor aproape s-a dublat din 1998. Studiul «Sex la TV4» a relevat de asemenea că includerea unor subiecte precum «sexul mai prudent», abținerea sau metodele contraceptive sunt abordate mai frecvent din 1998, dar în ultimii ani s-a mai «domolit». Studiul a examinat întreg conținutul cu temă sexuală dintr-o mostră reprezentativă de 1.000 de ore de programe, cu excepția emisiunilor de știri, evenimentelor sportive și emisiunilor pentru copii. Studiul definește conținutul sexual ca discuții despre sex și etalarea unui comportament sexual, de la sărut până la actul sexual. Rezultatele studiului au arătat că 70% dintre emisiunile examinate

---

¹⁴⁴ D.P. Philips, „The Impact of Mass Media Violence on U.S. Homicides”, *American Sociological Review*, 48/1983, pp. 560-568 (apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, pp. 317-318).

¹⁴⁵ Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 318.

¹⁴⁶ Un cititor: *Se găsesc și studii care arată că televizorul creează dependență. Primul lucru pe care îl fac atunci când intru în casă este să pornesc televizorul. Invariabil. Am citit și eu astfel de studii. Cea mai completă carte apărută în limba română pe această temă este cea din care am preluat informațiile esențiale pentru acest capitol: Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005.*

aveau un conținut sexual care cuprindea în medie 5 scene pe oră, în comparație cu 56% dintre emisiuni cu 3,2 scene pe oră în 1998 și 64% dintre emisiuni cu 4,4 scene pe oră în 2002. În orele de vârf, 77% dintre emisiuni aveau conținut sexual în medie de 5,9 scene pe oră.

Per total, creșterile combinate reprezintă aproape o dublare a scenelor cu conținut sexual la televizor din 1998, de la 1930 de scene la 3780 în eșantionul studiat, ceea ce este egal cu o creștere de 96% din 1998 în 2005, după cum arată studiul.

Cu toate acestea, numărul emisiunilor în care actul sexual este «arătat sau sugerat» a scăzut foarte mult în ultimii ani, de la 7% în 1998 și 14% în 2002 la 11% în 2005¹⁴⁷.

În plus, dintre emisiunile cu conținut sexual, 14% includ cel puțin o scenă în care se face referire la riscuri de natură sexuală sau la responsabilități de acest gen. Numărul acestora a crescut de la 9% în 1998 la 15%, cam același număr raportat în 2002¹⁴⁸.

---

¹⁴⁷ Faptul că a scăzut de la 14% la 11% în ultimii trei ani nu este o victorie. Comparând cu cei 7% din 1998 vedem totuși o creștere cu mai mult de 50% în ultimii 7 ani. Iar scăderea din ultimii trei ani e de fapt o înlocuire a imaginilor explicite cu imagini care, deși nu sunt la fel de clare, au un efect manipulator mult mai puternic...

¹⁴⁸ Articolul „Mai mult sex la TV”, aparținând lui Kimberly Speight, a fost preluat de pe <http://today.reuters.com/news> la 10 Noiembrie 2005. Dacă ar fi fost tipărit în presa ortodoxă, gurile rele ar fi spus că e exagerat. Ce vor spune însă văzând că rezultatele studiului au fost difuzate chiar de *Agenția Reuters*?

Modele care ne smintesc...

Și în proorocii Samariei am văzut nebunie, căci au profețit în numele lui Baal și au dus în rătăcire pe poporul lui Israel. Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceștia fac desfrânare și umblă cu minciuni, ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredința sa; toți sunt pentru mine ca Sodoma, și locuitorii lui ca Gomora. De aceea, așa zice Domnul despre prooroci: Iată, îi voi hrăni cu pelin și le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeții Ierusalimului s-a întins necredința în toată țara (Ier. 23, 13-15).

***

Am vorbit de curând cu un mitropolit care mi-a spus că ar fi bine să scriu o carte întreagă pe tema smintelii pe care o produc unii preoți și despre faptul că oamenii ar trebui să aibă puterea de a nu-i judeca... Și, după discuție, am primit o scrisoare pe tema aceasta. Iată câteva fragmente din ea:

Soțul meu îmi pune niște întrebări la care nu știu ce să răspund și nici nu știu unde există aceste răspunsuri - pentru că ele există cu siguranță, dar pentru un începător e mai greu să le găsească...

Așadar, ce faci când, oricât de mult te-ai feri, nu poți să nu vezi sau să auzi lucruri smintitoare despre preoți? Nu-mi spune că trebuie să-ți astupi ochii și urechile. Cum pot eu să demontez tensiunea care se acumulează în el datorită încercării lui de a nu da atenție celor văzute sau auzite și chiar de a-l apăra pe preotul respectiv în fața celui care îl acuză? Nu poți să-i combați pe toți cei care arată cu degetul, și vai, uneori au dreptate... Cum te poți duce să te apropii de Dumnezeu într-o biserică unde preotul se răstește la o biată bătrână care nu merge suficient de repede după ce a luat Sfânta Împărtășanie sau dă afară o mamă al cărei prunc scâncește? Cum te poți duce la unul al cărui vârf de nas atinge norii, numai pentru că în schimbul unei „contribuții” substanțiale a primit nu știu ce grad și care se roagă pentru legatul sau dezlegatul cununilor? Ce faci când un bolnav, și nu unul prea credincios, ci unul care spre sfârșit de viață vrea să mai îndrepte ceva, cere să vină un preot să-l spovedească, iar preotul nu vine nici după o lună, deși i s-a reamintit? Ce faci cu cei care se poartă de parcă biserica ar fi moșia lor, iar enoriașii sunt „negrișorii de pe plantație”, care le rotunjesc buzunarele? Ce faci când un alt preot nici măcar nu se mai închină pe lângă o biserică spunând: am impresia că dacă mă închin aici mă închin în fata casei lui X, pentru că în timp ce se construia biserica se construia și casa lui... din aceleași materiale, desigur!

*Nu-mi spune că nu trebuie să judeci... Trăim printre oameni, nu sub un clopot de sticlă!*¹⁴⁹ *Știi cum se zice: dacă nouă oameni îți spun că ești beat, chiar dacă n-ai băut decât un pahar de vin, te duci la culcare...*¹⁵⁰ *Nu vreau să crezi că mă eschivez, sau că vreau să văd numai jumătatea goală a paharului. Pur și simplu, tot ce am înșirat până acum sunt lucruri reale, trăite, probate. Nu mă vait, dar deja nu știu cum aș putea să răspund acestor întrebări pe care soțul meu le pune din ce în ce mai des*¹⁵¹. *Din fericire avem un duhovnic foarte bun*¹⁵², *numai că este departe și din cauza serviciului nu ajungem decât rar la dânsul și este întotdeauna atât de sufocat de credincioșii care vin la spovedit încât nu mai este timp și pentru astfel de întrebări*¹⁵³...

Vrem sau nu să recunoaștem, mulți oameni sunt frământați de această problemă¹⁵⁴...

***

„Ferice de preotul vrednic pe care Părintele veșnic îl proclamă fiul Său în raiul plin de uimirea îngerilor - raiul preoților. Există, cum ar spune Sfântul Ioan Gură de Aur și un iad al preoților, că nu vor scăpa de păcatele celor păstoriți pe care i-au lăsat în rătăcire. Iar Sfântul Grigorie Teologul spune: «Tot atâtea suflete ucidem, câte din vina noastră lăsăm să se osândească»...”

Părintele Arsenie Papacioc

***

„Sfântul ierarh Luca Voino-Iasinețki, un mărturisitor care a traversat lagărele comuniste, în circularele sale își atenționa preoții să nu cadă în

---

¹⁴⁹ O cititoare: *Și totuși judecata ei nu este OK; chiar dacă trăim printre oameni, aici trebuie să își facă apariția nevoița noastră; dacă am fi fost creați fără posibilitatea de a nu judeca pe aproapele, la ce ar mai fi fost bună porunca? Dar tocmai aici e ideea credinței adevărate și a adevăratului creștin: deși poți și îți vine să judeci, te abții pentru că așa a spus Dumnezeu și pentru că știi și crezi că pe toți ne va judeca Dumnezeu.*

¹⁵⁰ O cititoare: *Depinde de oameni ...*

¹⁵¹ O cititoare: *Povestindu-i despre mari duhovnici, despre preoți minunați și despre adevărate exemple de credință creștină.*

¹⁵² O cititoare: *Și asta nu e motiv să creadă că nu religia, Biserica sau altceva decât omul păcătos sunt de vină pentru păcatele acelor preoți de care vorbești mai sus?*

¹⁵³ O cititoare: *Dacă îi macină cu adevărat aceste întrebări, trebuie să i le adreseze părintelui lor. Așa zic și eu.*

¹⁵⁴ Materialul care urmează a fost scris cu mult timp înainte de a primi scrisoarea din care am citat. Deși obișnuiam să pornesc unele articole de la scrisorile cititorilor, de această dată am făcut invers, am argumentat necesitatea unui articol terminat prin inserarea unor fragmente dintr-o scrisoare...

înșelarea de a recomanda și altora slăbiciunile lor personale, ca pe unele pe care Dumnezeu le iartă ușor, ci să le canonisească după cuviință”¹⁵⁵.

***

Unul dintre motivele pentru care oamenii nu vin la biserică este că au fost smintiți de păcatele preoților. Am auzit – pe stradă, în parc, în autobuz, în tren – discuții despre păcatele preoților. Linia standard pe care merg slujitorii altarului care vor să contracareze bârfele pe seama preoților păcătoși este repetarea cuvântului evanghelic: *Nu judecați, ca să nu fiți judecați...*

O astfel de abordare mi se pare incompletă. Cum poți să îi ceri unui om care nu vine la biserică să nu îl judece pe preotul prins „cu mâța în sac”?

„Sătenii din comuna R. sunt hotărâți să nu-l primească în comuna lor pe preotul M.T., în vârstă de 37 de ani, și au organizat o adevărată răscoală în urmă cu două zile, pe motiv că preotul ar fi prea iubăreț și ar putea să seducă și femeile din satul lor. Scandalul a pornit în urmă cu doi ani, când M.T. slujea în satul vecin, G. Atunci s-a aflat că preotul se iubea pe ascuns cu o localnică al cărei soț era plecat la muncă în Italia. (...) Câteva sute de oameni au ieșit în stradă, au pus lacăt pe ușa bisericii și au pichetat primăria, amenințând că renunță la ortodoxism dacă Episcopia (...) le impune un preot pe care ei nu-l agreează. «Noi nu vrem preot în comună curvar. Noi vrem să ne alegem preotul nostru, dacă nu, ne lepădăm de biserică și trecem la sectanți», spune liderul enoriașilor din R., consilierul bisericesc Dumitru Chiriță” (Silvia Vrânceanu - *Evenimentul Zilei*, 27 mai 2005)¹⁵⁶.

Atitudinea șantajistă a sătenilor din R., deși greșită – căci ce folos ar avea dacă s-ar lepăda de Biserica lui Hristos și ar trece la sectanții eretici, pierzându-și sufletele și ajungând în iadul în care ajung și preoții păcătoși? – este într-un fel justificată. Creștinii vor ca păstorul să le fie un model de viață duhovnicească. Ne este foarte greu să rezistăm ispitelor acestei lumi neopăgâne, urătoare de Hristos. Cum vom rezista oare dacă păstorii noștri ne vor fi pilde de păcat și nu de virtute?...¹⁵⁷

---

¹⁵⁵ Ierodiacon Savatie Baștovoii, *În căutarea aproapelui pierdut*, Editura Marineasa, 2002, pp. 71-72.

¹⁵⁶ Este probabil ca părintele din comuna R. să fie nevinovat și oamenii să îl clevetească pe nedrept.

¹⁵⁷ Pe un forum de internet, o femeie povestea o întâmplare din copilărie care a marcat-o foarte mult, întâmplare al cărei personaj principal a fost unchiul ei, care era preot: „Într-o zi m-a luat în biserică și a scos din cutia milei 100 de lei, care pe vremea aia erau o grămadă de bani, mi i-a pus în palmă, iar eu țin minte că m-am rușinat și am considerat sacrilegiu să iau bani din biserică, așa că am refuzat cu îndârjire. Aveam doar șapte ani, dar cuvintele lui încă le mai simt cum ard în inimă: «Hai, ia-i! Ce știi tu?! Biserica e vacă de muls!»”. Din păcate, pentru unii slujitori ai altarului biserica e vacă de muls... Numai că există și preoți pentru care preoția înseamnă jertfă și nu avantaje, nevoință și nu agoniseală, cruce și nu îmbuibare. Și aceștia sunt cei care vor

Cei mai slabi în credință privesc spre cei mai sporiți, pentru a se aprinde din râvna lor duhovnicească. Și dacă cei mai sporiți calcă în picioare Evanghelia lui Hristos, ce vor face ceilalți?

Tot în *Evenimentul zilei*, în numărul din 22 martie 2005, a apărut un alt articol despre slujitori ai altarului care sunt acuzați că ar fi făcut lucruri murdare: „În ultimele săptămâni au izbucnit mai multe scandaluri în legătură cu acuzații foarte grave la adresa mai multor înalți prelați ai Bisericii Ortodoxe din Grecia, numeroase voci mergând până la a cere demisia arhiepiscopului Christodoulos, capul bisericii elene. Recent, confidentul său, Theoklitos, episcop de Thessaliotis, a demisionat după ce a fost acuzat de homosexualitate și trafic de droguri, iar după numai câteva zile, mentorul lui Christodoulos, mitropolitul Kallinikos de Atena, a fost și el acuzat că a făcut avansuri sexuale unui țârcovnic. Dezvăluirile curg gărlă, aproape în fiecare zi formulându-se noi acuzații contra unui preot care are un comportament sexual deviat sau care a furat bani din fondurile bisericii”, scria Sabina Nicolae, importând în spațiul românesc o fărâmă din tulburarea produsă în Grecia.

(Mă aflu în Grecia când a început scandalul acesta și vrând-nevrând am urmărit în mare evoluția lui. Fiind absolvent al Facultății de Teologie, mulți – chiar și colegii de la anul de limbă neogreacă, colegi care nu aveau nimic de-a face cu studiile teologice – îmi puneau întrebări prin care credeau că îmi zdruncină credința: „Cum de poți crede în Dumnezeu când preoții duc o viață atât de murdară?...” Un coleg musulman din Egipt - care cu altă ocazie îmi spusese că nu se aștepta să vadă o viață atât de destrăbălată la tinerii ortodocși greci - a rămas efectiv mirat că eu mai pot crede în Hristos când preoții noștri fac păcate atât de mari. „La noi la musulmani nu se întâmplă așa ceva...”, mi-a spus cu vădită satisfacție. Și mi-a fost clar că tentativele mele de a-l apropia de adevărul lui Hristos și al Bisericii care e Trupul Său sunt aproape nule...)

Voi începe scurtul meu articol menționând faptul că unele dintre scandalurile în care este implicată Biserica de către mass-media sunt nefondate, acuzele nefiind adevărate. Directorii ziarelor au observat că un ziar care conține un articol despre un popă păcătos sau bețiv se vinde mai ușor... Și de asta nu ezită să trimită *vânătorii de informații* ori de câte ori un scandal se arată la orizontul lumii bisericești¹⁵⁸. Poate că de fapt în Grecia situația este mult

---

dobândi Împărăția Cerurilor, pe care au propovăduit-o nu numai prin cuvintele, ci mai ales prin faptele lor...

¹⁵⁸ Numai că unii ziariști, în loc să informeze, dezinformează. Un caz recent, cel al părintelui Corogeanu și al mănăstirii Tanacu, dovedește ușor această afirmație. În unele articole s-a scris că o maică a murit răstignită pe o cruce în timp ce i se făceau niște slujbe de exorcizare. Dacă însă Irina Cornici – o femeie atât de bolnavă încât cei de la spital o externaseră pentru că epuizaseră toate mijloacele de a o ajuta – ar fi murit în mănăstirea care o găzduise cu bunăvoință (fratele Irinei declarând nu o dată că

mai puțin gravă decât ne informează mass-media. Eu însumi știu cazuri prezentate de presă într-un mod deformat. Dar, pentru ca ziarele să se vândă și emisiunile de știri să aibă spectatori, adevărul poate trece lesne într-un plan secundar...

Totuși, chiar dacă uneori în articolele despre păcatele slujitorilor altarului situația este prezentată deformat, există și dezvăluiri care aduc la cunoștința opiniei publice căderi reale, care pun într-o lumină nefavorabilă Biserica lui Hristos. Însă...

Eu cred că atunci când un preot păcătuiește nu Biserica se face de rușine, ci societatea însăși. Societatea care l-a zămislit pe preotul respectiv. Trebuie să ne mustre conștiința și pe noi că nu avem preoți mai sfinți. Preoții sunt, într-un fel, nu numai copii ai parohiei în care au crescut, ci și roadele parohiei pe care o păstoresc. Dacă parohia în care au crescut era plină de oameni iubitori de patimi, de oameni cu o credință superficială, aceștia și-au pus amprenta pe sufletul viitorului preot¹⁵⁹. Și dacă oamenii care vin la un preot duhovnic sunt molateci în viața duhovnicească, dacă duc o viață potrivnică Evangheliei, nu îngreunează ei viața preotului? Ba da. Și dacă preotul nu duce viață de sfințenie, se va lăsa molipsit de duhul lumesc al celor pe care îi păstorește.

E lesne de înțeles de ce necredincioșii raționează simplist: „Faptul că popii sunt păcătoși e o dovadă în plus că Dumnezeu nu există...” Cum altfel ar putea ei gândi?

---

mănăstirea nu a cerut și nici nu a primit vreo „recompensă” pentru ospitalitatea de care a dat dovadă), oare de ce ar mai fi venit salvarea să o ducă la spital? Salvările nu au voie să ia morți. Iar dacă era moartă în salvare, de ce i s-au făcut perfuzii cu adrenalină, când morților nu li se pot face perfuzii? Nu are rost să intru în detalii, să comentez faptul că medicii care au cercetat fișa medicală de pe salvare au observat că doza de adrenalină administrată depășea cu mult limita maximă etc., nici nu îi voi lua apărarea părintelui Daniel. Dar un lucru este evident: indiferent ce s-a întâmplat la Tanacu, presa (cu mici excepții) a prezentat situația deformând în mod brutal lucrurile...

¹⁵⁹ Mihail Neamțu, una dintre cele mai puternice voci ale generației tinere, observa în articolul său „Reforma învățământului teologic” (tipărit în volumul *Bușnița dintre dărâmături. Insomniile teologice*, Editura Anastasia, 2005): „Cititori fervenți ai lui Bebe Mihăescu, abonați din oficiu la reviste de tip *Playboy* sau *Hustler*, nu puțini tineri teologi își afișează deschis apostazia” (<http://www.algoritma.ro/dilema/40/MihailN.htm>). Afirmația este dureroasă. Nu ar trebui să ne mire faptul că acești tineri iubitori de păcat nu devin într-o clipă, mai exact după hirotonie, vrednici slujitori ai altarului... Ar trebui să ne mire tocmai convertirile, tocmai cazurile în care cineva care a trăit în păcat, deși primește hirotonia călcând canoanele Sfinților Părinți, reușește să ducă apoi o viață de pocăință, fiind un păstor model pentru credincioșii săi. Și tot așa ar trebui să ne mire exemplele studenților teologi care merg pe calea sfințeniei fără a se lăsa vătămați de colegii lor care merg pe drumuri greșite.

În același timp însă, creștinii știu că preotul este cel rânduit de Dumnezeu să ducă turma cuvântătoare spre mântuire. Și mulți s-au mântuit având păstori nevrednici care au ajuns în iad. Dar s-au mântuit pentru că nu au stat să îi judece pe preoți, ci au încercat să trăiască după voia lui Dumnezeu, voie pe care au cunoscut-o tocmai cu ajutorul păstorilor lor, chiar dacă aceștia erau nevrednici.

Un părinte care se dusesese să sfințească un bordel, părintele I.S., spunea: „Eu, ca preot, aș fi de acord să fie bordeluri frumoase, domnule, să meargă tinerii să-și facă nevoile”. Cazul lui a fost îndelung discutat de mass-media, așa că nu are rost să dau alte detalii. Creștinii din parohia sa au avut trei opțiuni: unii, mai șovăitori în credință, s-au smintit și au renunțat să mai vină la biserică. Alții, deși s-au smintit, nu au părăsit Trupul lui Hristos, Biserica Ortodoxă, ci doar au plecat la o altă biserică, la un alt duhovnic. Au fost însă și creștini care, deși căderea păstorului lor fusese vădită, nu l-au părăsit. S-au rugat pentru îndreptarea părintelui lor și au rămas în continuare la biserica la care acesta slujea. Dumnezeu le va răsplăti nădejdea și răbdarea.

Ne apropiem de vremurile din urmă, în care vor apostazia nu numai mulți creștini, ci și mulți clerici și ierarhi. Sunt multe profeții ale sfinților în care suntem preveniți despre asta. Așa cum în primele secole ale Bisericii alegerea credinței creștine era identică cu asumarea muceniciei, și în vremurile noastre alegerea credinței creștine este identică cu asumarea unei vieți jertfelnice, pentru că și astăzi – ca la începuturi – credința creștină este călcată în picioare de mai-marii lumii.

E greu să fii creștin când atâția creștini se leapădă prin păcatele lor de Hristos, este greu să fii creștin când unii preoți te smintesc. Dar niciodată nu a fost ușor să fii creștin. Chiar dacă ne este greu să mergem pe calea mântuirii când unii preoții nu sunt modele de viață duhovnicească, trebuie să mergem înainte.

Și trebuie să vedem și lucruri pe care mass-media refuză să ni le arate. Să vedem că, tot așa cum există preoți nevrednici, există și preoți cu viață sfântă. Hristos nu a părăsit Biserica. Numai că despre aceștia nu se scrie nimic în ziarele în care Biserica este batjocorită periodic.

În acest secol al vitezei, în America și în alte părți ale globului unii străbat zeci sau chiar sute de kilometri în fiecare duminică pentru a ajunge la o biserică ortodoxă. Cei care au fost smintiți de preotul lor – fie că acesta este un bețiv, un desfrânat sau un hrăpăreț notoriu – ar putea face un efort pentru a merge la un preot sporit în viața duhovnicească, chiar dacă distanța până acolo nu este mică. Pentru că, dacă părăsesc Biserica, Îl părăsesc pe Hristos. Dar, plecând de la un preot care duce viață păcătoasă la un preot care le poate fi model de sfințenie, nu pierd nimic. Dimpotrivă.

Este adevărat că nu există preoți cu har și preoți fără har. Toți preoții, dacă nu cad în vreo erezie condamnată de Biserică, au har. Dar pricepera de a

călăuzi suflete nu o au toți, ci numai cei care duc lupta cea bună. Deci creștinii nu greșesc cu nimic dacă intră sub îndrumarea duhovnicească a acestora din urmă.

Oricum, să nu uităm un lucru: și dacă ducem viață curată, și dacă ne spovedim la preoți cu viață sfântă, dacă îi judecăm pe preoții păcătoși, călcăm în picioare Evanghelia lui Hristos, ne punem noi judecători în locul lui Dumnezeu. Și pentru asta, când vom ajunge noi înșine la judecata sufletelor, nu ne va fi ușor. Pentru că vom ajunge în iad. În timp ce unii dintre preoții pe care i-am judecat, pentru că s-au pocăit de păcatele lor înainte de a muri, vor ajunge în rai.

Și, până la urmă, cu ce ne-am ales din faptul că ne-am smintit de ei și i-am judecat?...

***

Părintele Savatie Baștovoi: „Aproapele nostru este un fel de oglindă duhovnicească pentru noi, poate chiar un fel de proiecție a noastră în exterior. De aceea, ceea ce vedem noi în aproapele nu este altceva decât noi înșine, vedem în aproapele doar neajunsurile și patimile de care noi suferim. De exemplu, coboară un preot dintr-o mașină foarte luxoasă, însoțit de o femeie frumoasă, iar în urma lor un tânăr le duce bagajul. Dacă cineva e iubitor de avere, va zice: «Ce mașină are popa!». Cel desfrânat va zice: «O, ce femeie are popa!». Cel îngâmfat va zice: «O, are slugi popa, de nu poate să-și care singur bagajele!». Dacă însă cineva trăiește în feciorie, poate să creadă că femeia este sora preotului, și chiar poate să-i pară că seamănă cu el. Dacă n-are patimă pentru avere, poate crede că mașina e împrumutată sau nici să nu o bage în seamă. Dacă este smerit, va zice: «Ce fericit este fratele că s-a învrednicit să ducă valiza unui slujitor al lui Hristos, probabil că în ea sunt veșmintele preoțești și alte lucruri sfinte». Fiecare deci se vede în celălalt pe sine. Aproapele este cel mai bun barometru al vieții noastre duhovnicești»¹⁶⁰.

---

¹⁶⁰ Ierodiacon Savatie Baștovoi, ibidem, pp. 111-112. Aș extinde puțin afirmația părintelui Savatie: cred că, atunci când unii intelectuali contemporani promovează ideea gnostică potrivit căreia Hristos ar fi avut o femeie cu care păcătuia încercă să Îl învinovățească pe Hristos de patimile în care ei înșiși sunt prinși. Poate de asta a și făcut atâta vâlvă piesa Alinei Mungiu – Pippidi, *Evangheliștii*, în care „Isus” îi cere iertare femeii cu care căzuse, iar ea răspunde: „Când ne-am iubit, puțin îți păsa dacă ești fiul lui Dumnezeu sau nu...” (Editura Cartea românească, 2006, p. 62).

Noi vorbim prin minuni

Un tânăr m-a întrebat: *Am încercat să stau de vorbă cu un preot, dar m-a expediat repede. Mi-a trecut dorința de a mă spovedi. Cum să depășesc impasul în care mă aflu?*

Voi încerca să prezint un răspuns neconformist, voi încerca să ofer un răspuns indirect la această întrebare...

„Până unde poate să meargă relația de prietenie dintre un tânăr și o tânără?”

Noi, ca mădulare ale Bisericii, avem senzația uneori că ispitim Biserica instituțională. Ne ispitim uneori cu nerozenia, gândind că voi sunteți asexuați. Nu ați văzut ce reacție a fost când statul a propus educația sexuală în școală? Toți: „Vai de mine!...” Dar noi avem îngeri! Pe coridoare trec doar niște îngerei! Să fim serioși!... Biserica era obligatoriu să dea o alternativă creștină la educația sexuală¹⁶¹, să-i învețe pe oameni că nu sunt numai triumphiuri și dreptunghiuri, ci că sunt mai mult decât atât. Or, dintr-o dată, noi am picat în ispita rigoristului parșiv și fariseu de a crede că, dacă ignorăm o problemă, problema chiar nu există! E o dramă! Credeam la un moment dat că eu am inventat spusa, dar nu e de la mine, după aia am aflat că a zis-o și Tolstoi, și anume că Biserica trece printr-un risc enorm la ora actuală, de a răspunde la întrebările care nu i se pun și de a nu da răspuns la întrebările care i se pun. Or, întrebarea pe care voi o puneți de fapt Bisericii este: „Domnule, bun, îmi zici să fac copii. Dar mă sprijini? Unde este bursa pe care parohia mi-o oferă pentru că am născut al treilea copil?” La ce femeie s-a dus părintele din parohie să-i spună: „Muiere, la al patrulea copil, eu, ca preot, îți ofer zece milioane din partea parohiei, să nu duci lipsă”? Nu, nu toți o dată, pe rând. Nu există, de fapt, așa ceva. Ne-am obișnuit numai să lovim când o femeie face avortul, fără a încerca s-o ajutăm. Pe femeia căreia, la următoarea purtare a pântecelui, eu îi stau alături și sunt mâna lui Dumnezeu lângă ea.

Ne-am obișnuit, realmente, să credem că e o vină sărutul. Odată, cineva îmi povestea: „Părinte, vai, ce dramă e la noi în casă! Am văzut-o pe fiică-mea

---

¹⁶¹ „Educația sexuală ce se face în școală, adeseori, este contra-educație. Tinerii sunt priviți doar ca niște simple viețuitoare reproducătoare, fără a i se da sexului și dimensiunea spirituală pe care o are, în cadrul comuniunii dintre un bărbat și o femeie” (PS Andrei Andreicuț, *Dragoste, libertate și sex responsabil*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2001, pp. 5-6).

de mână cu un băiat“. „Doamnă, bine că nu mergea de un picior cu el prin oraș!“ Adică sunt gesturi firești pe care noi le-am sclifosit, le-am sclintit...

Vreau să vă spun că eu cred că relația de prietenie dintre un tânăr și o tânără trebuie să poarte în esență o a treia persoană, Care tot Hristos este! Căutați-vă un duhovnic care să vă ajute. Există și riscul ca unul să meargă la un duhovnic și altul la alt duhovnic. Și un duhovnic să spună: „Bă copile, faptul că te-ai dus cu ea la un film în post, și dacă se poate, chiar la unul deștept, să zicem, nu-i o problemă. Doamne ajută! Era o motivație, poate, în plus să te împrietenești sau să stai de vorbă cu ea“. Păi nu ne căsătorim spate în spate. Numai în noaptea nunții ne vedem și uauu!.... De aici marea majoritate a dramelor care se petrec într-o veselie, cu risc maxim...

Dar în aceeași măsură trebuie să fiți foarte atenți, că s-ar putea ca celălalt părinte duhovnic să spună: „Vaaai, te-ai uitat în ochii lui? ... Cinci ani oprire de la împărtășanie! Ai mirosit after-shave-ul lui? Vai!... Te-ai ispitit cu mirosul. Afară cu tine!... Ți-ai cumpărat o bluză nouă, ca să-i plăci lui? Grav! Trebuie să puți, fato, să ai cămașa jechoasă trei degete deasupra, răpănoasă, ca să mărturisești Ortodoxia!...“

Lucrurile nu sunt așa de simple. Recunoașteți că nu asta este Ortodoxia pe care știți că au mărturisit-o Părinții și pe care voi înșivă o trăiți în viața voastră. Știu că acum vă distrați... Când o să vă treacă râsul, o să înțelegeți că am avut dreptate. Mult mai repede veți învăța râzând decât plângând. Decât să plângeți pe la uși străine, că și-au băgat unii bocancii în sufletul vostru, haideți mai bine să râdem împreună și să constatăm până unde au dreptul să-și bage unii bocancul în sufletul nostru.

Vine câte unul la mine și-mi spune: „Părinte, nu știu ce să fac: să folosesc prezervativul sau să nu folosesc prezervativul?“ Domnule, e un răspuns greu. Pe cuvânt! Eu tot le spun: „Băi, preotul e teologul vostru, nu ginecologul vostru!“ ... Dar trebuie să stai de vorbă cu omul, să-l luminezi, să-i spui: „Băi copile, uite, problema-i asta și asta...“ Nu, gata, mă apuc acum să-l împuşc la spovedanie și să zic: „Crâsnic, ia-l și-l îngroapă, că am scăpat de încă unul“. Nu-i așa de simplă problema!...

N-am lămurit problema cu sărutul. Mergeți la duhovnicul vostru, pentru că este chestie de față către față. Și mai cu seamă stabiliți între voi. Pentru Numele lui Dumnezeu, nu vă poate căsători nimeni în afara voastră! Iar Taina Cununiei este un pic mai mult decât sărut. Credeți-mă pe cuvânt: este mai mult decât culcatul unul cu celălalt!...

La cununie este pus mirele în dreptul icoanei Mântuitorului, mireasa în dreptul icoanei Maicii Domnului, și li se cântă „Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit“. Semn că, în sine, căsnicia e răstignire. Cea mai frumoasă imagine, dacă vreți, e cea a lui Timotei și a Mavrei, cei doi tineri care la un moment dat erau hirotesiți, el hirotonit preot, ea hirotosită diaconiță, semn că se putea în vremea aceea. (Acuma noi, păstrând canoanele, nu mai putem face

asta.) La un moment dat sunt prinși amândoi și li se spune că dacă nu renunță la Hristos vor fi răstigniți. Cei doi acceptă răstignirea și sunt puși unul în fața celuilalt. Când el slăbea în credință, Mavra îi spunea: „Timotei, tu nu ești numai soțul meu, ești soțul Bisericii lui Hristos, prin preoția ta!“ Iar când Mavra scădea în credință și zicea că nu mai poate, Timotei, de pe crucea cealaltă, o întărea spunându-i: „Mavra, tu nu ești numai soția mea, ci și soția lui Hristos, prin preoția mea!“ Și spune povestea vieții lor: „Așa întărindu-se unul pe altul, după patruzeci de zile și-au dat duhul“. Asta-i cununia! Restul sunt biluțe, jocuri de artificii... Or, viața de familie cere această fermitate, până la urmă.

***

O altă întrebare și un alt răspuns:

„Cum îți dai seama că este o iubire adevărată între doi tineri?“

În nici un caz sărutându-vă!... Admirându-vă, dacă vreți, furându-vă cu colțul ochiului, curtându-vă. Pe vremuri logodna era mai frumoasă decât căsătoria, pentru că era o perioadă în care lucrurile nu erau consumate până la capăt, nu era luna de miere în care consumi mierea până la fundul borcanului. Mai lăsai un pic de miere pe fundul borcanului... Și mai era ceva în plus. Era starea aceea pe care ar trebui să o învățăm, uneori, de la păsări, în care se gângureau unul pe celălalt. Acum căsătoria e: unu, doi, trei și gata! Trebuie să facem carieră. Gata, ne luăm și plecăm! Pa. Tu du-te colo, eu colo... Pe copii îi trimitem în misiuni pe la bunici, pe la străbunici...

Noi ne îndrăgostim numai dacă suntem frumoși, aranjați, șpreiați, tunși, cât se poate de dezbrăcați, pentru că ne e rușine de îmbrăcămintea de pe noi... O iubire a dezbrăcării, mai mult decât o iubire a îmbrăcării. Și atunci?... Sfântul Ioan Gură de Aur spune că e mult mai intim gestul îmbrăcatului decât gestul dezbrăcatului. El vorbește asta în contextul catehezelor despre botez. Te îmbraci cu mai multă sobrietate, cu mai multă discreție. Când îți pui haina pe tine, începi să placi. În primul rând să-ți placi ție. Dacă vreți, e o formă de egoism acceptată, până la urmă. Pentru că nu te poți duce îmbrăcată ca o pațachină, ca să placi nu știi cui și ție să nu-ți placi! Gustul estetic este dat de Duhul Sfânt, până la urmă. Spune Sfântul Ioan că e mult mai intim gestul îmbrăcatului decât al dezbrăcatului. Or, într-o lume dezbrăcată, e foarte greu să afli care e iubirea adevărată. Iubirea adevărată, dacă vreți o definiție dată de Părinții Pustiei, este iubirea care stă pe Adevăr. Deja începe să se complice treaba.

***

Ce au cele două răspunsuri de mai sus cu impasul tânărului care nu a reușit să comunice cu un preot? Explicația vine imediat...

„Cum să-i dezvălui unei persoane că o iubesc, că îmi e dragă și sufăr pentru ea?“

Măi, frate sau soră, Dumnezeu să-ți ajute! Nu-i de râs, măi oameni buni! Nu-i rău să suferi din iubire! De ce râdeți? Parcă voi n-ați plâns! Că voi toți dădeți semne acolo: ba v-ați schimbat frizura, ba v-ați luat alți pantaloni sau altă fustă, ba v-ați dat rotunzi, chiar în spectacol!... Păi nu te-apucă suferința? Cum să nu te apuce suferința?!

Vedeți de ce suferă Hristos până astăzi? Câte nu face El pentru noi, și noi... cu vaca în cucuruz! Da, uitați-vă bine! Nu facem destule prostii care efectiv n-au nici în clin, nici în mănecă cu Dumnezeu?! Eu cred că cel mai mult te vei dezvălui acelei persoane – și te rog să nu iei în socoteală nici râsul colegilor dumitale, nici ponteala mea – vorbindu-i acelei persoane. Omul este un animal care-și gândește gândirea și care are emisie comunicativă. Așa se cheamă. Adică, să legi fraze! Du-te, frate sau soră, și spune-i: „Măi omule, te opresc pentru că popa ăla de la Sibiu mi-a zis să te opresc și să-ți spun că te iubesc! Nu știu dacă ai înțeles din gesturi, din ochii mei dați peste cap, din felul meu schimbat, din celelalte, dar eu te iubesc, înțelegi?!“ Punct! Odată gândeam și am și scris despre faptul că unii vorbesc prin vorbe, alții vorbesc prin gesturi, iar noi vorbim prin minuni. A descoperi că-l iubești pe celălalt, că îl iubești cu adevărat, e o minune!

*

„Care popă de la Sibiu? Ce e cu întrebările și răspunsurile de mai sus?“, aș fi întrebat dacă aș fi citit eu însumi într-o carte pasajele anterioare.

Sunt întrebări și răspunsuri dintr-o conferință pe care părintele Constantin Necula a ținut-o la Suceava¹⁶². Decât să îi răspund tânărului spunându-i să caute un preot mai deschis, decât să fac o apologie a calităților preotului care are priză la tineri, am preferat să expun o mostră de gândire vie, într-un limbaj care nu are nimic în comun nici cu bradul, nici cu stejarul, nici cu mobila. Adică într-un limbaj care nu e defel de lemn. E de mercur...

Știu că unii tineri se lovesc de indiferența unor preoți. Dar asta nu e doar problema tinerilor. De aceeași problemă se lovesc și adulții... În fond, preotul care are inima ca o pâine caldă iese în întâmpinarea tuturor, iar cel care o are de piatră nu iese în întâmpinarea nimănu.

Aș face o paranteză: în conferința respectivă, după expunerea propriu-zisă, părintele Necula i-a invitat pe tineri: „Aș vrea să vă de-stresați un pic... Vocația mea este de a sta cu tinerii, nu de a sta împotriva tinerilor...”

Tinerii trebuie să aibă iscusința de a-și căuta duhovnicii care au vocația de a sta alături de ei, înțelegându-le problemele, suferind împreună cu ei și bucurându-se împreună cu ei.

---

¹⁶² A fost tipărită în extraordinarul volum *Calea virtuților*, Editura Agnos, Sibiu, 2005, pp. 75-168. Un volum mic de o valoare mare... (Recomand tinerilor să meargă la conferințele ținute de părintele Necula...)

Știu, e greu să găsești astfel de preoți, dar nu e imposibil. Părintele Necula, cu toate lipsurile sau neputințele sale – lipsuri și neputințe are, în fond, orice om – e o dovadă vie a acestei afirmații...

Iar impasul la care am făcut referire se va rezolva, mai devreme sau mai târziu. Oricărui tânăr care se află într-o situație similară îi spun: „Dacă un preot nu are destulă deschidere față de tine, dacă e prea ocupat pentru a te primi în inima lui, nu deznădăjdui. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să cunoști un alt preot. Unul care să te ia de mână și să te scoată din universul tensionat în care trăiești. Unul care să te ajute să ajungi la liman...”

***

„Dar nu sunt mulți preoți în țară ca părintele Necula...”

Acest comentariu îmi aparține, deși s-ar putea să apară spontan în mințile cititorilor care observă o prăpastie enormă între stilul catehetic al părintelui de la Sibiu și al altor preoți pe care îi cunosc. Nu vreau să îl laud pe părintele respectiv – deși îmi e tare drag. Observ însă că reușește să *vrăjească* tinerii mânuind foarte iscusit cuvintele. Pentru că așa și e normal, cuvântul să fie o expresie a trăirii. Și dragostea care se revarsă se exprimă și în cuvinte.

Aș vrea însă să insist asupra unui fapt: duhovnicul cel mai potrivit nu e neapărat cel mai iscusit în cuvinte. Au fost duhovnici mari care nici nu au ținut conferințe și nici nu au scris cărți. Dar au fost mari pentru că au știut bine arta războiului duhovnicesc și i-au călăuzit pe ucenicii lor pe calea lui Hristos...

*

Sfântul Nectarie din Eghina: „Trebuie să fim foarte atenți atunci când căutăm doctori pricepuți și capabili de a vindeca rănila lăsate în inimă de păcate. Datorită gravității rănilor și diferitelor patimi, lucrarea are un caracter urgent. Este o grijă presantă datorată primejdiei iminente. Așa cum doctorul nepriceput trimite mulți oameni către pierzanie, în același fel duhovnicul incapabil și neglijent trimite multe suflete în iad. Ce rău îngrozitor pentru ca cineva să afle moartea în timp ce caută vindecare. Cine poate socoti gravitatea acestei mari nenorociri?”¹⁶³

---

¹⁶³ Sfântul Nectarie din Eghina, *Despre pocăință și spovedanie*, Editura Egumenița, Galați, 2004, p. 51.

O nouă lepădare de Hristos

„Un proiect gândit de prefectul de Iași, Radu Prisăcaru, vizează mai întâi instruirea fețelor bisericești care ar trebui să propovăduiască europenismul la finele Liturghiei. Până la integrare, nici o slujbă oficiată în Sfântul Altar nu ar trebui să se sfârșească fără «lecția UE». Neobișnuitul proiect... a fost prezentat Sinaxei stareților și egumenilor din mănăstirile și schiturile județului Iași, întrunire prezidată de IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. «Preoții ar trebui după slujbă să le vorbească oamenilor în biserici despre integrarea în Uniunea Europeană», a rostit șeful județului, care așteaptă cu nerăbdare acceptul IPS Daniel pentru ca preoții să nu dea enoriașilor binecuvântarea până nu își însușesc pilda despre Uniunea Europeană”¹⁶⁴.

Nu e prima dată în istoria Bisericii când politicul vrea să dirijeze viața duhovnicească... O astfel de implicare trebuie privită însă foarte atent, pentru că efectele ei de profunzime sunt cu totul altfel decât par efectele de suprafață. Și ar trebui să începem prin a observa orientarea spirituală promovată de Uniunea Europeană:

„Strasbourg, 18 ianuarie 2006 - PARLAMENTUL EUROPEAN a adoptat cu majoritate de voturi o rezoluție referitoare la homofobie. În favoarea rezoluției s-au numărat 468 de voturi, cu 149 împotriva și 41 de abțineri. Rezoluția definește homofobia ca fiind «teama irațională și aversiunea față de homosexualitate și față de homosexuali, lesbiene, bisexuali și transsexuali, pe baza unor prejudecăți, fiind similară cu rasismul, xenofobia, anti-semitismul și sexismul», deși termenul în sine desemnează o teamă și o fobie irațională care pot fi tratate numai prin terapie de specialitate... Rezoluția menționează și «incitări la ură» față de homosexuali, fără a defini termenul. Este important de remarcat că citarea pasajelor din Biblie care se referă la homosexualitate au condus deja la arestări și acțiuni în justiție, tot în baza unei presupuse homofobii. Există temerea că, în practică, orice opinie negativă la adresa homosexualității va fi catalogată ca «incitare la ură» și pedepsită ca atare. Din acest motiv, este îngrijorător faptul că rezoluția nu reafirmă libertatea religioasă, ci pare chiar să urmărească suprimarea acesteia (pentru cei care doresc să facă referire la Biblie)... Rezoluția afirmă că perechile homosexuale căsătorite sau înregistrate într-o țară membră a UE trebuie recunoscute și în

---

¹⁶⁴ Gabriela Doboș, „Prefectul de Iași le cere preoților să predice despre Uniunea Europeană”, *Gândul*, 15 Martie 2006.

țara de domiciliu. Practic, aceasta înseamnă că doi homosexuali români «căsătoriți» în Spania vor fi recunoscuți ca atare și în România...»¹⁶⁵

Rezoluția este făcută publică¹⁶⁶, nu e vorba doar de un simplu proiect ținut în secret.

Un studiu recent arată atitudinea românilor față de homosexualitate: „Măsurată pe o scală între «tradiționalism» și «modernism», atitudinea populației față de această minoritate sexuală se plasează în zona de «tradiționalism», adică de intoleranță. Astfel, patru din cinci persoane consideră că s-ar simți deranjate «mult» și «foarte mult» dacă «o persoană de același sex le-ar face avansuri», 75% dacă ar afla că un membru al familiei este homosexual, iar peste două treimi s-ar simți deranjate dacă ar afla că unul dintre profesorii copilului este homosexual»¹⁶⁷.

Dacă datele sunt obiective, înseamnă că poporul român, păstrător al tradiției creștine, nu acceptă familiile homosexuale. Dacă s-ar face un referendum privitor la această problemă, opoziția poporului ar fi masivă¹⁶⁸.

(Chiar dacă se duce o campanie de manipulare a opiniei publice pentru anihilarea acestei opoziții. La această campanie contribuie mult diferitele cărți ale experților sexologi. Iată o mostră: „Dacă ai un raport sau câteva raporturi sexuale cu o persoană de același sex înseamnă că ești homosexual? În adolescență, nimic nu e grav pentru totdeauna, și nici nu se decide orientarea sexuală definitivă. Uneori, contactele fizice între băieți rezultă în mod logic din promiscuitate și absența partenerelor. Principiul e că faci «cu ce ai la îndemână». Nu e cazul să se dramatizeze¹⁶⁹; mai târziu va veni și timpul unei adevărate împliniri sexuale»¹⁷⁰. Sau altă mostră, care se află într-o legătură mai

---

¹⁶⁵ Extrase din articolul „Parlamentul european adoptă o rezoluție privind homofobia”, preluat de pe <http://ro.altermedia.info/>. Recomand cititorilor să urmărească periodic noutățile de pe acest site, deoarece sunt materiale extrem de interesante.

¹⁶⁶ Se poate citi pe

<http://www.europarl.eu.int/omk/sipade3?TYPE-DOC=TA&REF=P6-TA-2006-0018&MODE=SIP&L=EN&LSTDOC=N>.

¹⁶⁷ Din articolul *Seropozitivii și homosexualii, cei mai discriminați din România*, „Evenimentul Zilei” - 26 Ianuarie 2006.

¹⁶⁸ O cititoare: *Îmi pare rău să spun asta, dar nu sunt sigură că rezultatele de mai sus au ca motivație faptul că acești oameni sunt prea buni creștini; dacă ei au răspuns așa, a fost pentru că pur și simplu le este scârbă – eu cunosc și astfel de oameni, poziția lor nu are nimic de-a face cu Hristos, deși pare similară. M-aș feri deci de generalizarea „poporul român”.*

¹⁶⁹ Altfel spus: „Nu fiți neliniștiți. Păcătuiți fără să vă gândiți la consecințe, răul se va îndrepta de la sine...”

¹⁷⁰ Dr. Sylvain Mimoum, Rica Etienne, *Dragostea și sexualitatea adolescenților - pentru băieți*, Editura Lucman, pp. 154-155. Interesant este că în această carte găsim un răspuns obiectiv la întrebarea: „Homosexualitatea este ereditară?” „Nu, chiar dacă

directă cu decizia Parlamentului European privitoare la homofobie: „Deoarece schimbarea atitudinii populare este posibilă prin educație, comportament responsabil al conducătorilor și prin lege și deoarece studiile arată că mulți bărbați și femei vor fi atrași sexual de propriul lor sex, se pare că este în interesul societății să dezvolte atitudini mai sănătoase în privința homosexualității. Asemenea atitudini vor duce la diminuarea violenței față de persoanele din minoritățile sexuale, vor fi încurajate relațiile sănătoase și pe termen lung, va scădea numărul de parteneri sexuali și transmiterea bolilor pe cale sexuală, va diminua nevoia lor de a-și ascunde sentimentele și relațiile. În sfârșit, se va micșora numărul de cazuri de depresie și de sinucidere care pot rezulta din confuzia asupra identității sexuale, lipsa de respect propriu și senzația de izolare¹⁷¹. Atitudinile negative ale societății nu afectează numai homosexualii, ci și întreaga societate”¹⁷².)

Arhiepiscopul Atenei - Hristodoulos, în timpul vizitei în România, ne-a atras atenția asupra pericolului care ne stă înaintea – acela de a ne lăsa păcăliți de o mentalitate anticreștină promovată de Europa: „Referindu-se la ideea integrării unei țări ortodoxe în Uniunea Europeană, Prea Fericirea Sa a ținut să atragă atenția că, «influențați de ateismul generat de iluminism, europenii de astăzi urmăresc să creeze o Europă care refuză creștinismul. Dacă vor reuși, atunci Uniunea Europeană va deveni foarte fragilă, gata să moară chiar în fașă»”¹⁷³.

Prin această impunere a recunoașterii căsătoriilor homosexuale, Europa arată că moare în fașă, refuzând creștinismul. Au existat mulți mireni - și chiar unii preoți sau episcopi - care nădăjduiau că prin intrarea României în Uniune ne vom putea păstra tradițiile creștine... Ei se încăpățâneau să creadă asta chiar și atunci când Parlamentul european ceruse ca femeile să aibă dreptul de a intra în Sfântul Munte Athos¹⁷⁴. Dacă Grecia nu s-ar fi opus cu hotărâre, am fi asistat la „apusul Athosului”.

---

unele lucrări, foarte aproximative, încearcă să reducă homosexualitatea la o simplă mutație genetică împotriva căreia nu se poate face nimic, pentru că ar fi «vina genelor sau hormonilor». Părerea noastră este însă că homosexualitatea este o adevărată alegere, afectivă, psihologică și socială...” (Idem, ibidem, pp. 155-156).

¹⁷¹ Seducătoare avantaje, nu este așa? Cât despre latura spirituală a problemei, nici un cuvânt...

¹⁷² Dr. Ruth K. Westheimer, *Enciclopedia sexului*, Editura Lucman, pp. 170-171.

¹⁷³ De pe site-ul www.patriarhia.ro, secțiunea „Vizite”, articolul *Vizita în România a Prea Fericitului Părinte Hristodoulos, Arhiepiscopul Atenei și a toată Elada - 4-11 iunie 2003*.

¹⁷⁴ „Parlamentul european [...] cere ridicarea interdicției care împiedică accesul femeilor pe muntele Athos din Grecia, zonă geografică de 400 km² unde accesul acestora este interzis în virtutea unei decizii luate în 1045 de către călugării celor douăzeci de mănăstiri ale regiunii, decizie care violează astăzi principiul universal

Zice un vechi proverb: „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba...”

Acum, când *lupul* și-a arătat *năravul*, cei care au fost păcăliți și au crezut că lupul le e prieten se află în situația de a înțelege că au greșit și de a-și schimba opțiunile. Tot așa cum, în veacurile de prigoană, cei care se închinau idolilor de formă, fără convingere, au înțeles până la urmă că și fapta lor tot lepădare de Hristos era.

Această Europă care vrea să ne modeleze după chipul și asemănarea ei este o Europă apostată, dușmană a lui Hristos și a mântuirii fiilor Bisericii...

***

Tocmai despre această apostazie a strigat proorocește în veacul trecut Sfântul Nicolae Velimirovici:

„Dacă istoria ultimelor trei veacuri - al XVIII-lea, al XIX-lea și al XX-lea - ar putea fi numită cu un singur nume care să i se potrivească desăvârșit, atunci nu ar fi un alt nume mai bun decât cel de «protocolul judecării dintre Europa și Hristos»: fiindcă în ultimele trei sute de ani nu s-a întâmplat nimic în Europa care să nu aibă atingere cu Hristos-Dumnezeu. În judecata aceasta dintre Hristos și Europa, în realitate, se întâmplau următoarele:

Hristos îi spune Europei că este botezată întru numele Lui și că trebuie să rămână credincioasă Lui și Evangheliei Lui. La aceasta, Europa învinuită răspunde:

- Toate religiile sunt egale. Ne-au spus-o enciclopediștii francezi. Și nimeni nu poate fi silit să creadă un lucru sau altul.

Europa îngăduie toate religiile ca superstiții populare, de dragul intereselor sale imperialiste, dar ea însăși nu urmează nici o religie. Când își va împlini scopurile sale politice, atunci își va încheia repede socotelile cu aceste credințe deșarte populare.

Hristos întreabă cu durere:

- Cum puteți voi, oamenii, să trăiți numai cu interesele voastre imperialiste, materialiste, adică numai cu pofta animalică pentru hrană trupească? Eu am vrut să vă fac dumnezei și fii ai lui Dumnezeu, iar voi fugiți și urmăriți să vă faceți deopotrivă cu animalele de sub jug.

La aceasta, Europa răspunde:

- Ești depășit. În locul Evangheliei Tale, noi am descoperit zoologia și biologia. Acum cunoaștem că nu suntem urmașii Tăi și ai Tatălui Tău ceresc, ci ai urangutanului și gorilei, ai maimuței. Noi acum ne desăvârșim ca să ajungem dumnezei, fiindcă nu recunoaștem alți dumnezei afară de noi înșine.

Hristos grăiește:

---

recunoscut al egalității genurilor, al non-discriminării, ca și legislația comunitară asupra egalității, precum și dispozițiile relative la libera circulație a persoanelor în cadrul UE” (din Procesul Verbal al ședinței din 15 ianuarie 2003 privind prezentarea raportului referitor la situația drepturilor fundamentale în Uniune; www.europa.eu.int).

- Voi sunteți mai tari de cerbice decât vechii iudei. Eu v-am ridicat din întunericul barbariei la lumina cerească și voi mergeți din nou înapoi în întuneric, ca orbul în noroi. Eu Mi-am vărsat sângele pentru voi. Eu v-am arătat dragostea Mea, atunci când toți Îngerii își întorceau capetele, neputând suferi putoarea iadului vostru. Atunci, deci, când erați întuneric și împuțiciune, am fost singurul care am stat să vă curățesc și să vă luminez. Să nu fiți, deci, acum necredincioși, căci vă veți întoarce din nou în întunericul acela nesuferit și în împuțiciune.

Europa, zâmbind subțire, strigă:

- Fugi de la noi. Nu te recunoaștem. Noi urmăm filosofia elină și civilizația romană. Vrem libertate. Noi avem Universități. Știința este steaua noastră călăuzitoare. Emblema noastră este: libertate, fraternitate, egalitate. Rațiunea noastră este dumnezeul dumnezeilor. Tu ești un asiatic. Noi te tăgăduim. Ești numai un basm vechi al bunicilor noștri.

La care, Hristos, cu lacrimi în ochi:

- Iată, Eu plec, dar voi veți vedea. Ați lăsat calea lui Dumnezeu și ați plecat pe calea lui Satan. Binecuvântarea și fericirea s-au luat de la voi. În mâna Mea se află viața voastră și moartea voastră, fiindcă M-am dat pe Mine Însumi la răstignire pentru voi. Cu toate astea, nu Eu vă voi pedepsi, ci păcatele voastre și căderea voastră de la Mine, Mântuitorul vostru. Eu am arătat dragostea Părintelui Meu către toți oamenii și am vrut să vă mântuiesc pe toți prin dragoste.

La care Europa:

- Care dragoste? Ură sănătoasă și bărbătească împotriva tuturor celor ce nu sunt de acord cu noi, acesta e programul nostru. Dragostea Ta este numai un basm. În locul basmului acestuia, noi am ridicat steagul naționalismului, și internaționalismului, și etatismului, și progresismului, și evoluționismului, și scientismului, și culturalismului. În aceasta se găsește mântuirea noastră: iar Tu pleacă de la noi.

***

Frații mei, în vremurile noastre, această discuție în contradictoriu a luat sfârșit. Hristos a plecat din Europa, precum odinioară din ținutul Gadarenilor la poftirea acelor: dar îndată ce a plecat, a venit război, urgie, spaimă, ruină, distrugere. S-a întors în Europa barbaria de dinainte de creștinism: a avarilor, a hunilor, a longobarzilor, a africanilor, numai că de o sută de ori mai înfricoșătoare. Hristos Și-a luat crucea și binecuvântarea Sa și a plecat. A rămas în urmă întuneric și putoare. Iar voi hotărâți-vă acum – ne îndeamnă Sfântul Nicolae Velimirovici – cu cine vreți să fiți: cu întunecata și puturoasa Europă, sau cu Hristos?¹⁷⁵

---

¹⁷⁵ Citatele din textul Sfântului Nicolae au fost extrase din lucrarea părintelui Justin Popovici *Biserica Ortodoxă și Ecumenismul*, Mănăstirea Sfinții Arhangheli, 2002, pp.

Invazie – Pedofili on-line

„Vă întrebați ce poate vorbi un bărbat de 30 de ani cu o fată de 12? O groază de lucruri. E adevărat că fetița nu are rafinamentul meu intelectual, nu are experiența mea, dar are ceva ce eu nu am. Sau, mai precis, ce eu nu mai am de mult! Are tinerețea sa!» Este confesiunea lui Lindsay Ashford, unul dintre cei mai populari pedofili din lume. La 36 de ani, expatriat din SUA, Lindsay trăiește în America de Sud și lucrează ca free-lancer, oferind consultanță în afaceri. Cea mai mare parte a timpului și-o petrece însă administrând site-uri dedicate iubitorilor de copii... Pe fiecare dintre ele inserează pasaje din confesiunea lui. O «scrisoare deschisă» compusă de Lindsay în martie 2002: «Iubesc fetițele mici. Sunt pedofil. Și sunt mândru de asta (...). Nu am fost un copil molestat sau violat. Nu sunt un bărbat singur care încearcă să aibă o relație *normală* cu cineva de vârsta lui. Sunt atras de fete adolescente și mai tinere, între 9 și 13 ani. (...) Nu-mi amintesc când am simțit prima oară această atracție. În pubertate, știu că prietenii răsfoiau la școală *Playboy* sau *Hustler* și îmi aduc aminte că găseam neatractive femeile, cu sânii lor imenși și părul pubian. Am început să colecționez poze cu fete gimnaste. Iar în liceu nu pierdeam niciodată ocazia de a vorbi cu fete mai mici decât mine, indiferent pe ce temă. Și continuam să am fantezii despre cum ar putea fi o relație cu ele. (...) Nu sunt exclusiv atras de fetițe, dar trebuie ca ele să fie atrase de mine. Am o viață sexuală foarte sănătoasă cu femei de vârsta mea. Am fost căsătorit, am divorțat și am trăit cu câteva femei. (...) Atracția mea pentru fetele mici nu este doar mentală, ci și psihologică. Sunt foarte atras de ele, dar nu de toate, așa cum nici tu nu ești atras de toate persoanele din grupul tău de preferințe sexuale. Când am început această scrisoare, am devenit tată. Am o fiică. Cred că este o fetiță frumoasă, dar nu sunt atras sexual de ea, așa cum nimeni altcineva n-ar putea fi atras de propriul copil. O iubesc profund, dar relația dintre noi va rămâne totdeauna cea de tată-fiică. Niciodată nu voi fi un părinte incestuos, găsesc asta oribil».

Lindsay e un adevărat guru al pedofililor din întreaga lume care navighează pe net. A creat el însuși mai multe pagini web, iar pe una dintre ele are o secțiune specială, dedicată copiilor dispăruți. (...) Părinții unei fetițe, dispărută și găsită moartă, au dat de poza fiicei lor pe site-ul pedofilului și au

---

132-133. Chiar dacă unii contestau valoarea acestor afirmații tranșante ale episcopului Nicolae Velimirovici, după canonizarea acestuia nici un teolog serios nu se mai încumetă să le combată.

sesizat autoritățile. Reacția acestora a fost stupefiantă: nu putem face nimic pentru a interzice acest site, deoarece el nu încalcă legea. (...)

În SUA au o organizație, NAMBLA (*North American Man / Boy Love Association*), care editează și o revistă ce se poate comanda on-line. În Olanda există un post de radio on-line pentru boyloveri, *Your Boylove Pride Station*, dar și o revistă lunară, *OK Magazine*.

În Danemarca există de asemenea o asociație care militează pentru recunoașterea lor ca și minoritate sexuală. «Legea cunoaște limite, dragostea – nu», așa sună sloganul campaniei. Danezii au și sfaturi cu dedicație: «Țările din Est ar trebui să-și stabilească structuri și să ajute pedofilii, în loc să exporte problemele lor către țările sărace, așa cum fac astăzi!».

Pe net circulă Manifestul «Boylove»; are și o variantă în limba română! «Un boylover dorește o relație strânsă și de prietenie cu un băiat. Această relație nu presupune neapărat intimitate sexuală, dar nici nu o exclude. Fascinația unui boylover o constituie trăsăturile ‘băiețești’ și ‘copilărești’ particulare oricărui băiat. (...) Cerem reevaluarea standardelor actuale de sexualitate. Aceste standarde încalcă drepturile fundamentale ale oamenilor, pentru că ele le împiedică copiilor și celor care îi iubesc până și gândul la posibilitatea intimității sexuale».

Pare incredibil, nu-i așa? În curând, s-ar putea să fim martori la revendicarea unor drepturi similare și din partea criminalilor sau torționarilor, care ar putea să scape nepedepsiți, invocând același argument și spunând că, până la urmă, «ei așa s-au născut» și deci constituie o minoritate ce trebuie respectată!»

Adriana Oprea - Popescu, *Jurnalul Național*,
16 Martie 2006¹⁷⁶

---

¹⁷⁶ Articolul a apărut cu câteva zile înainte ca prima ediție a volumului *Tinerii și sexualitatea - Între iubire și păcat* să intre în tipar. Îi mulțumesc autoarei pentru bunăvoința cu care mi-a permis să includ lungi extrase din materialul *Invazie - Pedofili on-line* în cartea mea (fără să îmi solicite să consulte manuscrisul meu – ci doar să precizez exact unde și când a apărut textul ei). Semnalul de alarmă este atât de clar, încât nu are nevoie de comentarii...

Voi da mărturia cea bună...

După ce am ținut conferința *Despre Înaintemergătorii Antihristului*¹⁷⁷, un om în vârstă m-a întrebat: *Mi se pare că asistăm la sfârșitul credinței creștine. Dacă voi prinde sfârșitul, eu voi da mărturia cea bună, orice s-ar întâmpla. Dar văd că acum din ce în ce mai mulți creștini au o poziție foarte îngăduitoare față de desfrâu. Iar o parte chiar desfrânează. Unde se va ajunge?*

Mă gândisem și eu de multe ori la această întrebare. Cred că în astfel de probleme este foarte riscant să ne formăm un punct de vedere aparte. E bine să aflăm ce anume au învățat Sfinții Părinți. Cred că cea mai bună lucrare despre tâlcuirea ultimei cărți a Noului Testament apărută până acum în limba română este cea a Arhiepiscopului Averchie Taușev (cu note de părintele Serafim Rose) - *Apocalipsa în învățătura Sfinților Părinți*.

Îndemnându-i pe cititori să citească această lucrare – în care vor găsi dezvoltată tâlcuirea Sfântului Andrei al Cezareii privitoare la sfârșitul lumii –, voi cita totuși câteva paragrafe, pe care le consider de mare importanță pentru omul zilelor noastre:

„Și a venit unul dintre cei șapte Îngeri, care aveau cele șapte cupe și a grăit către mine, zicând: «Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe, cu care s-au desfrânat împărații pământului și cei ce locuiesc pe pământ și s-au îmbătat de vinul desfrânării ei». Și m-a dus, în duh, în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei (Apocalipsa 17, 1-4).

Unul dintre cei șapte Îngeri îl cheamă pe Sfântul Ioan să-i arate judecata desfrânatei celei mari, care stă pe ape multe, cu care împărații pământului s-au desfrânat și de al cărei vin al desfrâului s-au îmbătat locuitorii pământului. Unii au înțeles această desfrânată ca fiind vechea Romă, ce era așezată pe șapte coline; aceia credeau că cele șapte capete ale fiarei sunt șapte dintre cei mai necredincioși dintre toți împărații care, începând de la Domițian și până la Dioclețian, au prigonit Biserica (între secolele I-IV). Sfântul Andrei, pomenind

---

¹⁷⁷ Conferința a fost deja publicată în volumul cu același titlu apărut la Editura Cartea Ortodoxă, în 2004.

această părere, spune mai departe: «Dar noi socotim că prin această desfrânată se înțelege împărăția de obște a pământului, arătată ca și cum ar fi într-un singur trup, ori o oarecare cetate, ce va avea stăpânire prin venirea lui Antihrist» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

Alți tâlcuitori văd în această desfrânată biserica ce îi este necredincioasă lui Hristos și care i s-a închinat lui Antihrist, ori obștea celor lepădați de Dumnezeu – acea parte a omenirii creștine care se apropie și se atinge de lumea păcatului, căruia îi va sluji și va ajunge cu totul la voia puterii sale necruțătoare, adică puterea fiarei, a Antihristului; din această pricină femeia este arătată de văzătorul tainelor ca șezând pe o fiară roșie. «Fiara și culoarea ei roșie este chipul sălbăticiiei și al gândului ei de ucidere» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

«Purpura», «stacojiul» și «aurul» sunt însemne ale stăpânirii și rangului ei împărătesc. Sfântul Andrei spune că «prin pahar» se arată dulceața băuturii faptelor ei celor viclene – pe care o au înainte de a fi gustate, iar prin «aur arată cinstirea ce i se aduce» (Sfântul Andrei al Cezareii, cap. 53).

Mădularile acestei biserici, care îi este necredincioasă lui Hristos, ori obștea nelegiuitorilor ce s-au lepădat de credința în Dumnezeu, vor fi oameni trupești, dedați peste măsură la îndulcirea păcatului. Așa cum zice unul dintre tâlcuitori: «arătând o fătarnică credincioșie, însă nefiind înstrăinați de iubirea nebunească de cinstiri și de poftirea de faimă pământească și măririi, covârșite de slava deșartă, mădularile bisericii necredincioase vor îndrăgi toată strălucirea și desfătarea trupească și vor rândui ceremonii pline de fast pentru puternicii lumii (vezi Apocalipsa 17, 2 și 18, 3-9), spre a atinge țeluri sfinte prin mijloace păcătoase, propovăduind numai prin sabie și prin aur» (N. Vinogradov)¹⁷⁸.

Da, la sfârșitul veacurilor, lumea întreagă – și chiar și mulți dintre membrii Bisericii – se vor deda desfrâului. Din păcate, chiar și unii creștini vor fi înșelați, dar nu datorită faptului că Dumnezeu nu le va da puterea să reziste, ci pur și simplu pentru că ei vor fi iubitori ai lumii acesteia trecătoare și nu ai Împărăției Cerurilor.

Eu cred că nu trebuie să se gândească nimeni: „Dacă voi apuca eu vremurile Apocalipsei, atunci voi duce o viață de sfințenie...”. E o înșelare să crezi că trebuie să aștepti sfârșitul lumii pentru a da mărturia cea bună. Toți vor prinde propriul sfârșit și pentru asta trebuie să se pregătească fiecare. Cum zicea părintele Paisie Aghioritul: „Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască!”¹⁷⁹. Vremurile sunt foarte potrivite pentru a

---

¹⁷⁸ Arhiepiscopul Averchie Taușev, Părintele Serafim Rose, *Apocalipsa în învățătura Sfinților Părinți*, Editura Icos, 2000, pp. 190-192.

¹⁷⁹ Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Schitul Lacu, 2000, p. 32.

dobândi cununa mântuirii; de altfel, nu a existat nici o vreme neprielnică mântuirii.

Pe noi nu trebuie să ne preocupe câți mărturisitori vor fi la sfârșitul lumii... Pe noi trebuie să ne preocupe cum dăm noi astăzi mărturia cea bună. Astăzi, nu mâine, sau la anul, sau peste zece ani... Pentru că dacă noi trăim astăzi așa cum trebuie, mărturisindu-L pe Hristos uneori prin faptele noastre, alteori prin cuvintele noastre, mâine răul va fi mai *slăbit*. Mai clar spus, diavolul va avea mai puțină putere asupra celor pe care vrea să îi robească. Și, implicit, acțiunea virusului desfrâului va fi puțin mai atenuată...

***

Încă o idee: fiecare creștin trebuie să fie curajos la spovedanie... Spovedania e un moment în care avem de ales între Hristos și diavol. Dacă ne rușinăm să spunem toate păcatele, ne lepădăm de Hristos...

„Într-o cetate era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urâcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu mai afle și alții. Într-una din zile a venit un ieromonah străin cu ucenicul său, care mergeau să se închine la Sfântul Mormânt; și muierea, văzându-i în biserică la un praznic slujind Sfânta Liturghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era străin și nu o cunoștea. Deci, s-au dus la o parte în biserică și i-a spus lui păcatele sale. Dar, când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea să îl spună. Iar ucenicul duhovnicului, un om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din gura muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit; iar la urmă a văzut un șarpe mare, care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea înapoi și n-a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că, întorcându-se, a intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și, după ce a iertat-o duhovnicul, s-au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s-a întors ca să-i spună femeii vedenia și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă și, plângând, a făcut rugăciune să le descopere Domnul ce s-a întâmplat cu sufletul ei. Și iată au văzut-o pe ea șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cumplit. Atunci ea a zis către ei: «Eu sunt acea ticăloasă femeie care m-am spovedit astăzi și, fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur, și să mă ardă în focul cel veșnic. Fiindcă m-a așteptat atâta vreme să-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenorocita». Acestea zicând, s-a făcut nevăzută”¹⁸⁰.

---

¹⁸⁰ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, pp. 348-349. Întâmplarea aceasta poate fi privită cu reținere: „Dar nu există balauri și șerpi care intră în oameni...” Din experiența Bisericii putem cunoaște însă că diavolul se poate arăta și ca balaur, și ca șarpe – tot așa cum se poate arăta un înger de lumină sau ca o creatură

---

nepământeală. Iar cuvinoșii vremurilor noastre ne mărturisesc că astfel de întâmplări au loc și în ziua de azi...

Ecuția de gradul V...

Nu încerc să dau nimănui lecții de morală. Dar, întrucât mi-a plăcut foarte mult matematica, mi-a rămas în cap faptul că o lecție este bine însușită atunci când te pricepi să rezolvi exercițiile de la sfârșitul ei.¹⁸¹

Mă întreb: oare am reușit să îi ajut pe cititori să își schimbe puțin modul de a vedea lumea?...¹⁸²

Îmi permit să vă propun un exercițiu. Este vorba de citirea unei scrisori în care o fată îmi cerea un sfat. Aș vrea să vă puneți voi în pielea persoanei care trebuie să îi răspundă. Și, dacă răspunsul pe care îl dați acum e altul decât cel pe care l-ați fi dat dacă nu ați fi citit cartea mea, înseamnă că nu v-am obosit degeaba...

„Povestea mea începe acum doi ani, când am cunoscut un băiat care nu este din orașul meu. A fost greu de ținut o relație la distanță, însă ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Am vorbit la început șase luni, ne-am despărțit o perioadă, după care ne-am împăcat chiar în ziua de Paște. În perioada în care am fost despărțiți am făcut paraclisul Maicii Domnului și am rugat-o să mă ajute să îmi găsesc persoana potrivită; și iată că după cinci luni, în care nu l-am văzut deloc și nici nu am vorbit la telefon, m-am împăcat cu fostul meu prieten chiar în ziua de Paște, lucru pe care l-am luat ca pe un semn. Ne-am văzut la două săptămâni după ce ne-am împăcat și a fost o mare bucurie. Țin să menționez că el a fost primul bărbat din viața mea din punct de vedere mai intim. Însă fericirea mea nu a durat prea mult deoarece chiar atunci când m-am întâlnit cu el și ne-am iubit, la trei săptămâni am aflat că sunt însărcinată. Eram în sesiune când am aflat asta, a fost cel mai mare șoc pentru mine. Sunt conștientă că prin avort am făcut cel mai urât lucru și cel mai mare păcat – regret asta.

Nu vă pot descrie frica și stresul în care am trăit – mă așteptam ca Dumnezeu să mă pedepsească și să mi se întâmple ceva pe masa de operație. Nu mi s-a întâmplat nimic grav atunci, însă la două luni m-am despărțit de

---

¹⁸¹ Inițial, acest articol a fost tipărit în ultima parte a volumului *Tinerii și sexualitatea - Între iubire și păcat*. După el urma articolul *Adrenalină 150%*, iar apoi câteva rugăciuni care au fost mutate la sfârșitul volumului de față.

¹⁸² O cititoare: *Eu sunt sigură că ai reușit acest lucru, pentru că, citind cărțile tale, mi s-a schimbat modul de a vedea lucrurile. Am descoperit în mine ceva ce era ascuns, adică s-a conturat ceea ce vreau de la viața mea: să fie un drum cu Dumnezeu, alături de un soț care vrea același lucru. Îți spun sincer că înainte de a citi cărțile tale nu îmi era foarte clar ceea ce doresc de la viață, dar acum știu...*

prietenul meu, iar din octombrie sunt bolnavă. Dar nici un tratament nu dă randament. Am o răceală la un nerv facial și o durere îngrozitoare de urechea dreaptă.

Știu că asta e pedeapsa, sau cel puțin o parte din pedeapsa pe care aștept să o primesc, pentru că fiecare lucru se plătește în viață. Nu reușesc să mă regăsesc de atunci, nu îmi găsesc liniștea și nici credința. Simt că mi-am pierdut din credință, cu toate că Dumnezeu m-a ajutat foarte mult. Anul trecut nu am avut nici o restanță și pot să spun că ambele sesiuni au fost groaznice – în sesiunea din iarnă m-am despărțit prima oară de prietenul meu și am făcut căderi de calciu, iar sesiunea din vară a fost un coșmar pentru mine.

Încerc să găsesc o explicație logică la întrebarea de ce Fecioara Maria mi l-a dat înapoi pe fostul meu prieten, și m-am împăcat cu el, pentru ca apoi să mi-l ia din nou? Am interpretat eu greșit semnul cu toate că totul s-a petrecut așa cum am cerut – adică el a venit la mine? Cineva mi-a dat explicația că ne-am împăcat din voia lui și nu din voia lui Dumnezeu. Și atunci mă întreb de ce Dumnezeu nu a avut grijă de mine și de ce nu mi-a luminat mintea să iau cea mai bună decizie pentru mine dacă el nu era băiatul potrivit; de ce nu a avut grijă de mine, că dacă eu nu mă împăcam cu el nu aș fi trecut prin asta și nu aș fi făcut acel lucru.

O altă neliniște de-a mea e că nu voi mai avea copii.

Devin din ce în ce mai pesimistă și deznădăjduiesc. Cum să fac să-mi repar păcatul? Cum să fiu cea de dinainte? Cum să fac să îmi recapăt credința și speranța, pentru că pentru mine speranța a murit.

Sunt hotărâtă să mă spovedesc.

Vă rog, sfătuiți-mă, ce să fac.

De mult caut pe cineva din biserică să mă ajute fără să mă judece prea aspru. Nu sunt o persoană insensibilă, din contră. Vă rog, nu vă faceți o părere proastă despre mine, mi-e rușine de ceea ce am făcut și să nu mă considerați o femeie fără suflet... ”¹⁸³

---

¹⁸³ O cititoare: *Exercițiile acelea despre care vorbești, din cărțile de matematică, au la sfârșit și răspunsuri; oferindu-i un răspuns acestei fete, după opinia noastră, în urma citirii acestei cărți, cum vom ști dacă răspunsul nostru este în regulă? Cu alte cuvinte, cine ne verifică?* Eu nu cred că cititorii vor ajunge la același răspuns. (De aceea nici nu inserez aici o astfel de discutabilă completare.) Dar îmi doresc ca măcar ei să ajungă la un răspuns puțin mai bun decât cel pe care l-ar fi dat dacă ar fi primit ei înșiși scrisoarea respectivă și dacă nu ar fi citit această carte...

Adrenalină 150%

Toate ca toate, dar după tonele de morală pe care le aude un tânăr la biserică, oare mai poate fi fericit? Întrebarea aceasta pare nepotrivită. De ce? Pentru că oferta Bisericii este clară: părăsește lumea, ca să dobândești Împărăția Cerurilor. Dincolo totul va fi minunat, dar... până dincolo e o viață întreagă...

Așa că tinerii se sperie. Tinerii fug, gândindu-se că va veni vremea pentru Dumnezeu mai încolo. „Că doar oamenii se gândesc cel mai mult la Dumnezeu la bătrânețe, când sunt bolnavi, când sunt singuri, când nu mai găsesc sprijin la cei din jur. Da, se pare că bătrânețea e vremea cea mai potrivită pentru a ne îngriji de suflet. Până atunci, însă, să ne ocupăm de celelalte: discotecă, bairamuri...”

Nu e așa, frate... Și eu sunt tânăr. Am numai 31 de ani. Și viața îmi pulsează în vene. Poate crezi că familia m-a făcut să ruginesc și că mi-a dat o pereche de ochelari cu dioptrii care nu mi se potrivesc... Află că îți scriu după un an *de studenție*... Nu după un an de studenție propriu-zisă, ci după un an la Școala de limbă neogreacă din Salonic. Am avut colege de clasă care tocmai terminaseră liceul și care, auzind că sunt căsătorit și am trei copii, au crezut că râd de ele. Am trăit un an de *studenție*, cu multe filme, cu multe plimbări – marea e la capătul străzii pe care stau în Salonic, cu excursii (dar și cu pelerinaje), cu muzică, cu soare. Și, bineînțeles, cu baschet (am jucat baschet la Dinamo când eram elev și acest sport a rămas modul meu favorit de a mă relaxa). Distracție multă, chiar și la școală – când profesoara ne pune să facem mici scenete prin care simulăm că suntem la cumpărături, la restaurant, la poliție, pentru a ne exersa limba.

Aș putea să povestesc aici o grămadă de întâmplări care să dovedească faptul că am fost atras, cu sau fără voia mea, în lumea studențească. Una dintre cele mai colosale faze a fost când mi-am convins un nou coleg de cameră că pot să zbor și acesta aștepta cu sufletul la gură să mă vadă în aer. Iată discuția premergătoare:

- Auzi, dar tu ai avut puteri paranormale?
- Normal, nu știi că am făcut yoga?
- De asta te și întreb.
- Tu nu m-ai văzut niciodată zburând?
- Dar ce, tu zbori?
- Mariane – l-am strigat pe celălalt coleg de cameră –, el nu m-a văzut zburând?

Celălalt coleg s-a prins instantaneu în joc:

- Nu, că în ultima vreme n-ai mai zburat.

Eu, luând o față plictisită, l-am întrebat pe noul coleg:

- Vrei să zbor acum?

- Cum zbori, de unde ai putere?

- Când făceam yoga, aveam de la diavol, dar după ce m-am lepădat, a plecat diavolul și a rămas energia...¹⁸⁴

Colegul s-a uitat la mine mirat.

- După atâția ani, mai poți?

- Bre, ți-am zis că m-am lăsat de yoga de peste zece ani, dar energia a rămas în mine.

- Vreau, zboară.

După ce m-am pus în postură de meditație, i-am spus:

- Eu nu simt când mă ridic de la pământ, o să îl întreb pe Marian când m-am desprins.

Și am strigat:

- Mariane, e gata? M-am desprins?

- Nu încă. Mai insistă.

Peste puțin timp, am deschis ochii și l-am văzut pe colegul care mă *ispitise* privindu-mă cu încordare. Cred că inima îi bătea cu putere de emoție. Când am recunoscut că totul era o farsă, s-a închinat, spunând: „Doamne, iartă-mă că am vrut să văd o minune drăcească...”¹⁸⁵

Nu voi bate câmpii povestind alte întâmplări de acest gen. Cine mă crede că am fost încă un an student mă crede. Iar cine nu crede nu are decât să rămână cu convingerile lui.

(Trebuie să recunosc faptul că viața de familie presupune eforturi, muncă, transpirație. Nu e greu să crești copii și să ții o casă. Poate că în urmă cu un an nu aș fi putut scrie la fel de *proaspăt*. Dar, repet, acest an în Grecia mi-a infuzat o tonă de tinerețe. Chiar și numai mediul studentesc, sau chiar numai viața de cantină cu studențe și studenți simpatici din toate colțurile lumii, ar fi de ajuns ca să resusciteze un moșneag. D-apoi un tânăr de 31 de ani... Acolo mi-au lipsit numai soția și copiii. Au fost multe locuri minunate pe care aș fi vrut să le vedem împreună... Dar avem destul timp înainte. Revin la chestii serioase.)

---

¹⁸⁴ Eu nu am levitat niciodată, dar vroiam să îl pun pe gânduri pe colegul meu care făcea în fiecare seară niște exerciții foarte asemănătoare cu Hatha Yoga.

¹⁸⁵ Nu vreau să se înțeleagă că sunt fanul farselor îndreptate împotriva celor care au anumite ciudățenii. Dar colegul cu pricina avea o viziune crispată asupra vieții creștine și am încercat să îl ajut să își schimbe puțin șabloanele. Recunosc însă și că m-am folosit mult la rândul meu de seriozitatea lui...

Da, frate, Ortodoxia nu este doar a bătrânilor ruginiți¹⁸⁶. Ortodoxia este a sufletelor tinere. A sufletelor care nu pot fi satisfăcute de o viață monotonă, de o viață mohorâtă, de o viață inactivă.

Viața în Hristos nu poate fi plictisitoare... E vorba de un război total, în care cete de diavoli se chinuiesc să te dărâme. Unde mai este plictiseala?

„Și atunci, de ce vedem atâția oameni plictisiți în biserici? Unde este credința lor, când nu reușesc să ne convingă că ei înșiși sunt creștini?”

Creștinul plictisit este o fantomă, nu un creștin. E un om căzut în patima iubirii de sine, fiind mulțumit că nu este păcătos ca toți cei din jurul său, și stă într-o autocontemplare a propriilor virtuți. Dar, de fapt, e un cadavru viu. Dumnezeu să îl aducă pe drumul cel bun și pe el, căci Făcătorul cerului și al pământului nu are pe nimeni de pierdut. Dar cred că cea mai grea convertire este de la creștinismul acesta superficial la viața cea vie în Hristos. Drogatul știe că e rău să se drogheze, prostituata știe că e păcat să se prostitueze, hoțul știe că e rău să fure. Dar acești creștini superficiali, în loc să își vadă neputințele – răceala inimii, lipsa de dragoste, duritatea, mânia –, își vad numai virtutea de a fi creștini. Dar drumul pe care merg ei e un drum diferit de cel la care ne-a chemat Hristos...

E adevărat și faptul că și în viața duhovnicească apare akedia, o formă de plictiseală amestecată cu deznădejdea. Numai că ea este foarte diferită de plictiseala caracteristică unui mare număr de creștini care stau în biserică din obișnuință și pe care viața în Hristos nu i-a înfrumusețat.

„Cum adică nu i-a înfrumusețat?”

Simplu. Așa cum atâția oameni, dornici să se înfrumusețeze, apelează la vopsele de păr, farduri, cercei în urechi, în buze, în nas și primesc sprijin de la diavol, tot așa există oameni pe care îi înfrumusețează Dumnezeu. Da, un om curat la suflet are fața mai senină, ochii mai frumoși, zâmbetul mai cald... Numai că majoritatea oamenilor nu fac ce trebuie pentru a dobândi o astfel de frumusețe binecuvântată. Ba, mai mult, ei fac reclamă frumuseții artificiale ca și cum Dumnezeu nu ar fi fost destul de iscusit când ne-a creat.

Pe mine faptul că un tânăr își pune cercei în nas sau în buze mă convinge că drumul pe care merge e greșit. El nu e mulțumit de modul în care arată și caută cu disperare să fie cât mai ciudat. Asta pentru că în lumea de păcat pe care a ales-o nu are liniște. Crede că dacă va fi mai ciudat viața îi va fi mai suportabilă. Dar, după o vreme, se satură de noua sa înfățișare și o schimbă iarăși. Își mai pune un cercei... Dar de fapt nici asta nu-l va mulțumi... Pentru

---

¹⁸⁶ Există totuși și bătrâni mai tineri sufletește decât mulți dintre unii tineri de azi, ale căror scheme *de cartier* sunt de o banalitate stresantă, există și bătrânici mai tinere la suflet decât acele fete care, în afară de farduri, manichiură și coafuri, nu știu decât cursul la euro și dolar. Nu e locul să vorbim aici despre bătrâni, însă...

că libertatea pe care o caută e o libertate superficială, care e departe de adevărata libertate pe care i-o poate da Hristos.

Să vorbim acum despre o virtute mult-căutată de tineri. Aceea de a fi tare, de a fi erou... În Evul Mediu eroii plecau la război și veneau încununăți de glorie. Astăzi *eroii* sunt cei care dau cei mai mulți pumni tovarășilor din cartierele vecine, sau cei pe care poliția nu reușește să îi prindă după ce au făcut cine știe ce ispravă. Astăzi *eroii* sunt cei care și-au luat mașină ultimul răcnet sau care au primit de la babacii lor un cec cu multe zerouri...

Haideți, fraților, la adevăratul eroism! Veniți să gustați viața cea adevărată, pe care o dă Hristos! Hai să facem lumea un pic mai bună, mai frumoasă! Asta va fi spre binele nostru și al celorlalți.

„Da, dar e greu...”

E greu, trebuie curaj... Acesta e însă adevăratul eroism...

„Da, dar e imposibil...”

E, asta deja n-o mai cred. Pentru că știu că nu e așa...

Ți-aș da dreptate numai 10%, și asta în cazul în care ai auzit poate vreo predică în care s-a insistat prea mult pe ideea de desăvârșire, trecându-se cu vederea faptul că omul contemporan e departe de această cale. Da, suntem chemați la desăvârșire, numai că Hristos ne cheamă de aici de unde ne aflăm, din mlaștina păcatului. Hristos nu a venit în lume numai pentru sfinți, nu uita asta. A venit și pentru oameni ca mine și ca tine...¹⁸⁷ Și pe mine m-a surprins neplăcut să aud o predică în care se vorbea unor oameni simpli numai despre desăvârșire, despre energiile necreate, ca și cum vorbitorul - cadru universitar - nu ținea cont de cei care îl ascultă. Ca și cum ar fi vrut să îi convingă că Evanghelia lui Hristos nu e pentru ei... Din păcate, astfel de vorbitori confundă învățătura Bisericii cu o filosofie exotică, care cu cât are mai mulți termeni greu de descifrat, cu atât este mai înaltă.

Există și unii creștini care își imaginează că dacă îți tot repetă cât de mântuitoare este purtarea crucii și îți sugerează că ei înșiși sunt viteji purtători de cruce – asta pentru a se lăuda dar nu „în Domnul” – tu îi vei trata ca pe niște supermani pe care ai ocazia să îi ai în preajmă. Însă adevărații oameni duhovnicești nu se laudă niciodată cu faptul că merg pe drumul crucii. Cei care se laudă cu așa ceva merg pe alături...

Da, nu este ușor să mergi pe calea mântuirii. Dar nu este nici imposibil. Hristos nu a spus: „Veniți la Mine doar cei sfinți și Eu vă voi obosi pe voi. Căci jugul Meu e greu și povara Mea este covârșitoare”. Ci a spus: *Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară*

---

¹⁸⁷ Un cititor: *După cum ne spune chiar El, tocmai pentru oameni ca noi, păcătoși, a venit.*

(Matei 11, 28-30). Da, Hristos vrea să vă odihnească, să vă mângâie, să vă bucure, să vă împlinească.

Sunteți tineri, nu sunteți osteniți de greutățile vieții. Nu ați trecut prin divorțuri, prin șomaj, prin scandaluri legate de moșteniri sau prin alte necazuri. Și totuși, fiți sinceri și recunoașteți că sufletele voastre au fost obosite de păcat. Poate că, atunci când este părăsită de cel pe care îl considera iubitul ei (el fiind de fapt iubitul alteia...), o fată sensibilă suferă mai mult decât o femeie care divorțează de bărbatul pe care l-a *iubit* doar pentru bani. Poate că mai mult suferă un tânăr când vede că iubita l-a părăsit decât suferă tatăl lui când află că socrul său nu îi mai dă banii pe care îi promisese...

Să încercăm să judecăm viața după alte criterii. Și atunci vom vedea că fata care plânge din cauză că iubitul căreia îi dăruise fecioria a părăsit-o e o ființă mult mai chinuită decât ni se părea mai înainte. Vom vedea că în lumea tinerilor nu au pătruns numai țigările, drogurile, băutura și sexul, vom vedea că a pătruns și suferința. Multă, multă suferință... Și atunci vom putea înțelege că Hristos a venit să șteargă lacrimile tuturor și să îi cheme la o viață nouă...

Scuză-mă, îmi dau seama că nu am terminat ideea de la începutul scrisorii. Îți scrisesem că am avut parte de încă un an de studenție. Vroiam să îți spun că m-am gândit cu toată sinceritatea dacă am ce regreta că am încercat să trăiesc cât mai aproape de Hristos. M-am întrebat sincer dacă nu am pierdut ceva...

Și – îți spun și ție la fel de sincer – singurul lucru pe care l-am regretat a fost că nu l-am cunoscut pe Hristos și mai devreme, cu mult înainte de căderile mele. Și am mai regretat toate poticnirile vieții mele creștine. Care nu au fost nici ele puține...

Nu am pierdut nimic, am câștigat totul, crede-mă... Și nu mă laud, nu e a mea lauda. Nu am făcut altceva decât să răspund chemării lui Dumnezeu...

„Ei, dar eu nu am simțit această chemare...”

Încearcă să fii sincer cu tine, să ascuți glasul lui Dumnezeu care vorbește prin conștiința ta. Și vei înțelege că toți avem această chemare...

Zi de zi, venind de la cantină sau mergând seara la o priveghere (la unele biserici din Tesalonic se fac privegheri foarte frumoase în timpul săptămânii), la o plimbare sau la un baschet, am trecut pe lângă o mulțime de terase pline de tineri. Același fum de țigară, aceeași muzică parcă. Și aceleași fețe plictisite. Nu cred că exagerez: m-am uitat în ochii acestor tineri de zeci de ori - vrând să văd ce îmi spun acești ochi. Din păcate, am văzut mulți ochi triști, neliniștiți, nemulțumiți. Am văzut tineri care încercau să pară altfel decât sunt. Am înțeles încă o dată cât de mult suferă sufletul lor că stă departe de Dumnezeu. Mi-am dat seama că acești tineri merg pe o linie moartă, pentru că în fiecare zi erau la fel de triști și de plictisiți. Am văzut asta și la petrecerea noastră de sfârșit de an. Unde bucate au fost din belșug – doar bucătăria grecească e renumită în

toată lumea –, dar noi între noi ne-am purtat cu foarte puțină căldură. (Of, și măcar de ar fi toți tinerii simpatici cum au fost colegii mei de an...)

Da, am văzut mulți tineri triști. Poate că nici unul dintre ei nu își dă seama că Hristos îi poate înfrumuseța viața. Cu timp în urmă am fost și eu unul dintre ei. Dansam la petreceri până dimineața, mergeam în zeci de excursii la munte și la mare și prin alte locuri la care se face deseori referire în șlagărele de astăzi.

Deci, am fost și eu o *oaie pierdută*... Și nu sunt nici mai deștept, nici mai încuiat la minte, nici mai bun și nici mai frumos decât tinerii pe care i-am văzut la terasele Salonicului... Dar spun că Hristos mi-a adus adevărata bucurie și împlinire. Spun și că goana după sex nu poate aduce bucuria pe care o aduce goana după Hristos...

Crede-mă că o prietenie cu o fată poate fi frumoasă și dacă nu ajungeți în pat... Crede-mă că, dacă vă luptați să mergeți pe calea curăției (până la nuntă, sau până vă despărțiți – asta în cazul în care ați ajuns la concluzia că nu vă potriviți), nu aveți nimic de pierdut în afară de câteva plăceri de moment. Dar ce aveți de câștigat e mult mai mult. Dragostea voastră va fi mai profundă, mai frumoasă, mai intensă. Parcurile au farmecul lor și dacă sunteți cumiți... Muntele, excursiile cu prietenii, toate celelalte vor fi la fel de palpitate. Ba chiar mai palpitate... Pentru că veți avea grijă să vă păstrați frumusețea lăuntrică...

„Vorbe goale, frate. Ce, eu nu știu cât de plictisitori sunt tinerii creștini, care nu zic bancuri, care nu râd niciodată?”

Să îmi arăți și mie tineri creștini care nu râd... Sunt foarte puțini.

Eu am avut un duhovnic ieromonah care m-a ajutat să renunț la un mod prea rigorist de înțelegere a credinței. Înainte să mă căsătoresc, când mă pregăteam să duc o viață de familie cât mai aspră, cât mai tăcută, mi-a spus: „Ia-o mai ușor, că Hristos nu stă în uscăciunea sufletească. Nu te grăbi să ajungi prea repede la sfințenie, că așa nu o să mai ajungi niciodată. Încet-încet, o să vină și vremea să fii mai tăcut, mai adunat. Nu e păcat să fii din când în când vesel...”

Știu că aceste cuvinte pot fi taxate foarte ușor ca fiind refulările unui ieromonah neînțelept, dar pe mine m-au ajutat.

Deci, nu îți fie teamă că viața ta de tânăr creștin va fi o viață mohorâtă... Vei vedea singur cât de departe de realitate era imaginea ta despre viața în Hristos.

Acum să facem o experiență, ca să nu mai lungim vorba. Așază-te pe un fotoliu, pe o bancă sau pe un scaun. Închide ochii...

Gândește-te mai întâi că ești mai în vârstă cu douăzeci de ani, că ai patruzeci-cincizeci de ani. Ai aflat că soția ta trăiește cu șeful ei. Și asta ți-a recunoscut-o ea singură, nervoasă că te-a prins cu amanta în pat. Ți-a spus că din cauza ta a ajuns fiul vostru să se drogheze, că nu dai atenție familiei... Și,

ca să pună capac la toate, ți-a spus că fata voastră a rămas gravidă cu un coleg de clasă.

Apocaliptică imagine, nu-i așa? De-a dreptul neverosimilă... Ei bine, tot așa de neverosimilă i s-ar fi părut și mulțimii de oameni care divorțează astăzi din motive stupide. (Și rata divorțurilor e în plină creștere.) Crezi oare că, atunci când erau la vârsta ta, acești oameni ar fi vrut să aibă parte de decepții? Nu, evident că nu. Dar, întrucât au stat departe de Hristos, au avut...

Acum închide ochii și gândește-te că ai o soție pe care o iubești mult, o soție care îți este fidelă, o femeie care este o mamă bună pentru copiii voștri. Și mai gândește-te că acești copii ai voștri cresc aproape de Dumnezeu și că depășesc ispitele specifice vârstei...

Iar dacă totuși cad, reușesc să se ridice. Și asta pentru că au primit în casă educația creștină care i-a făcut să fie mai senini și mai frumoși decât ceilalți...

Asta parcă nu sună la fel de apocaliptic, nu?

Îmi dau seama că dacă ți-aș spune că plata unei vieți de păcat este iadul și a unei vieți de virtute este raiul, poate că nu te-aș convinge. Pentru că nu îți e teamă de iad, pentru că nu știi ce e iadul, sau poate pentru că îți imaginezi că Dumnezeu e prea bun pentru a te arunca acolo... (Fără să înțelegi că, deși Dumnezeu vrea ca iadul să fie gol, totuși oamenii care aleg păcatul aleg o dată cu el suferința veșnică... Asta dacă nu apucă să se pocăiască înainte de a muri...)

Îți voi spune simplu că acum, la vârsta asta, se decide nu numai veșnicia ta (subiect care s-ar putea să nu te intereseze, deși e de mare importanță pentru tine), se decide și viitorul tău pe lumea asta. Totul depinde de alegerea ta... Ai în față împlinirea sau eșecul, bucuria sau dezamăgirea.

Și asta nu pentru că te provoc eu, ci pentru că așa stau lucrurile. Crezi că te mint? Deschide un program TV și vezi prezentările filmelor: cutare și-a înșelat nevasta, cutare și-a omorât iubita etc. O lume mizerabilă, care, într-o mare măsură, oglindește viața de zi cu zi¹⁸⁸. Sau, ce să o mai iei pe ocolite: uită-te la viața adulților din jurul tău. Atât cât poți să pătrunzi în universul lor. Și nu te lăsa păcălit de imaginea pe care o propun despre ei înșiși părinții care vor să îți fie modele perfecte. Vezi ce spun ei despre vecinii voștri, despre rudele voastre, despre colegii lor de serviciu. E ceva vrednic de apreciat, vrednic de dobândit? Parcă nu întotdeauna.

De fapt nu cred că e nevoie să îți vorbesc despre eșecurile din lumea adulților. Ești destul de mare ca să le intuiești singur. Asta în cazul în care nu te-ai ciocnit deja de lumea lor și nu mai e nevoie de intuiție pentru a descifra ce

---

¹⁸⁸ Nu afirm însă că această oglindire este obiectivă 100%. Suntem manipulați prin filme să considerăm anormalul drept normal și să căutăm să copiem comportamentul imoral al personajelor...

e în spatele zâmbetelor, cuvintelor frumoase și darurilor oferite cu diverse ocazii...

Ce ne oferă Hristos? Pe vremea Mântuitorului, și multe sute de ani după aceea, oamenii erau receptivi când auzeau cum Împărăția Cerurilor era asemănată cu o comoară. Asta poate și pentru că atunci când cineva afla o comoară era propulsat în *Beverly Hills*-ul propriu acelei vremi. Astăzi, când nu se prea mai găsesc comori – banii stând bine mersi în bănci –, cu ce s-ar putea asemăna bucuria Împărăției Cerurilor, sau frumusețea unei vieți în Hristos?

„Cu un premiu la tombolă, sau cu o mașină câștigată pe capace de bere, sau cu un bilet câștigător la loterie...”, ar putea răspunde distrat un tânăr care n-are treabă cu Biserica.

Și mai și, frate... Când atâția consideră că viața creștină e o viață de rutină, plictisitoare, cei care L-au cunoscut pe Hristos sunt de altă părere. Eu aș rezuma mărturia lor simplu: e o viață beton, frate. Sunt *meseriașe* cascadoriile pe snow-board, pe skate-board, sunt *palpitante* cascadoriile prin boscheți și tufișuri. Îți urcă adrenalina la level-ul maxim. Dar viața în Hristos e și mai beton. Pentru că e mai mult decât adrenalina obișnuită. Da, dacă intri în arena duhovnicească, vei afla acolo adrenalină 150%...

PARTEA A DOUA – ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Elefteria

Suntem dornici de libertate. Suntem învățați să iubim libertatea încă din primii ani ai vieții. Chiar și din unele desene animate copiii învață deviza „Trăiește clipa”... Adolescenții sunt vrăjiți prin tot felul de reclame de ispita libertății. Deasupra fiecărui tânăr se vede, mare, umbra unei statui a Libertății.

„La ce mi-ar trebui Biserica? Să îmi fie sufocate aspirațiile, dorințele, planurile?” – m-ai putea întreba. Și eu ți-aș răspunde: Biserica îți oferă o șansă, te ajută să ai acele dorințe și aspirații pe care nu le vei regreta niciodată¹⁸⁹. „Și cu *Trăiește clipa* cum rămâne?”

Într-un moment de tristețe mă plimbam într-un parc, Herăstrău, trist și îngândurat că nimeni nu îmi era aproape. Am văzut la o terasă cum a început o melodie grecească, *Elefteria*¹⁹⁰, și toți de la mese au început să bată din palme, chiar și chelnerii mergeau în ritm de dans. Am văzut cum muzica i-a unit pe oameni, cum i-a făcut parcă o singură inimă.

E una dintre cele mai puternice amintiri din viața mea. Atunci m-am îndrăgostit pur și simplu de muzica grecească. Și nu doar de muzica sirtaki, ci chiar și unele prelucrări mai moderne. Știu că, deși această muzică îmi place, poate vătăma mintea prin lecția de viață pe care o predă la nivel subconștient: că viața e numai plăcere, numai distracție. Nu are rost să intru în detalii. Totuși, voi mai pomeni încă o situație în care acest gen de muzică m-a vrăjit: mă aflam în capitala Macedoniei – Skopje – și mi se făcuse foarte dor de soție și de copil (pe atunci aveam doar un copil). Ceilalți din grup mergeau să vadă locurile frumoase ale orașului, iar eu mă plimbam singur și îngândurat pe străzi. Simțeam că îmi plânge sufletul, chiar dacă ochii mei erau uscați. Și cum mergeam fără să văd pe unde merg, la un moment dat m-am simțit Ulysse

---

¹⁸⁹ O cititoare: *Eu aș explica și ce înseamnă Biserica; eu, când eram cufundată în păcat și mă simțeam în largul meu în păcat, simțeam că sunt eu însămi. Dacă-mi pronunța cineva cuvântul „Biserică”, mi se făcea o lehamite... Confundam Biserica cu babele de la biserică și cu teoriile lor moralizatoare.*

¹⁹⁰ O cititoare: *Melodia este frumoasă, dar nu mi se pare specială. E clar că special a fost momentul în care ai ascultat-o tu prima oară. Altfel, ce să-ți zic... induce niște gânduri nu prea curate și are un mesaj pătimaș subtil... Așa e, nu zic ba. Special a fost într-adevăr momentul în care am ascultat-o prima oară.*

trecând printre sirene: de la o terasă se auzea o muzică plăcută, care mi-a vrăjit inima. Mi-a alungat amărăciunea, m-a făcut să îmi dau seama că trebuie să fiu fericit că țin atât de mult la soție și la copil, mi-a dat aripi să mă ridic din singurătatea care încerca să îmi năruiască sufletul.

Ce legătură există între libertatea pe care o propun diferite genuri de muzică sau mișcări ale tinerilor și libertatea pe care o propovăduiește Hristos? Nici una. Și totuși de ce îmi place melodia *Elefteria*? Auzind-o, mă gândesc aproape de fiecare dată că viața mea în Hristos nu trebuie să fie o viață crispată, o viață fățarnică, o viață forțată. Hristos ne cheamă să fim noi înșine. Ne cheamă să ne luptăm cu păcatele, cu minciuna, cu răutatea. Ne cheamă să ne luptăm chiar și cu modul de viață propovăduit de *Elefteria*. Numai că, din pricina creștinilor crispați, a celor care nu poartă crucea cu fruntea sus, ci cu o falsă pocăință, această muzică îmi aduce mereu aminte că legătura mea cu frații în Hristos trebuie să fie mai puternică decât a oamenilor pe care i-am văzut aplaudând la terasa din parc. Că trebuie să fie mai puternică decât a arabilor cărora când ascultă *Salam Aleicum* le zvâcnește sângele în vine. Decât a tinerilor care se agită la fiecare concert rock sau house.

Nu recomand altora să asculte nici un fel de muzică care le-ar putea transmite mesaje sau ritmuri pătimase. Dar nici nu cred că viața duhovnicească presupune numai ascultarea muzicii psaltice sau a celei clasice. E adevărat și faptul că, pe măsură ce oamenii sporesc în viața duhovnicească, muzica pe care o ascultă se schimbă. Însă procesul e uneori de durată. Totuși, stau și mă întreb uneori dacă la bătrânețe un șlagăr vechi precum *Woman in Love* o să îmi placă mai puțin. Mi-am dorit să mă căsătoresc cu o fată care să mă iubească din toate puterile, care să fie *woman in love* și la adânci bătrâneți. Chiar dacă melodia i-a încurajat pe mulți să descopere farmecul poveștilor de dragoste tip „căsătorie de probă”, pentru mine această melodie a însemnat și înseamnă altceva.

Dar nu despre muzică vreau să îți vorbesc acum, ci despre libertate. Despre cele două feluri de libertate.

În Hristos simt cea mai deplină libertate: în Hristos simt că libertatea nu înseamnă singurătate, nu înseamnă că numai eu vreau, că numai eu fac, ci înseamnă și că accept să fiu iubit, că accept să mă scald în dragostea lui Dumnezeu, că accept să fiu înfrumusețat launtric de Dumnezeu, că accept să deschid ochii și să văd viața așa cum este de fapt: ca un dar de la Dumnezeu.

Mă simt oare mai sărac cu Hristos? Și nu îmi e teamă să mă întreb: sunt oare mai sărac avându-L pe Hristos? Nu, mă simt mai bogat, mai fericit, mai împlinit, mai liber...

Nu mi-ar ajunge o carte să scriu cât am cunoscut păcatul, în câte forme și în câte situații. Pe moment, păcatul mi-a dat o oarecare împlinire. O oarecare satisfacție și chiar o anumită liniște: gustarea din fructul oprit.

Dar Hristos a venit în inima mea și lucrurile s-au schimbat. A venit de multe ori, și L-am gonit (conștient sau nu) de multe ori. Dar El, ca un adevărat îndrăgostit, nu a conținit să bată la ușa inimii mele încă și încă o dată.

Acum, când îți scriu, mă simt ca o mireasă înaintea nunții, care vorbește despre frumusețea și dragostea pe care i-o poartă mirele ei. Știi, această figură de stil s-a învechit. Numai că, atunci când trăiești o figură de stil, nu îți e teamă să o mărturisești. Știi că Hristos, pe Care Îl iubesc și Care mă iubește, așa cum îi iubește pe toți oamenii, nu mă va părăsi.

Dacă aș avea un shaker special, să pot pune în el puțină *libertate* adevărată, ți-aș da să guști un pahar. Cred că e cel mai puternic drog, deși puțini se bat pentru el și mai mulți se luptă pentru un pliculeț de marijuana.

E destul de greu să gustăm din această libertate. Pentru că lumea aceasta ne-a învățat să fim iubitori de sine, ne-a învățat să căutăm libertatea numai în gustarea fructului oprit. Dar libertatea poate fi căutată și în altă parte.

Cred că este foarte greu să descoperi această libertate în Hristos în momentul în care te-ai îndrăgostit de cineva¹⁹¹ și când dragostea nu stă sub acoperământul dumnezeiesc. Ce simplu este să cauți libertatea pătimașă și când de la o îmbrățișare se ajunge la un sărut, de la un sărut la o mână pe piept, iar apoi tricoul cade, cade și fusta. „Sună periculos, lasă fusta mai jos” se transformă în „«Sună periculos», dar trage-mi și fusta jos!” etc. E cel mai simplu mod de arătare a unui sentiment. Și, în același timp, e cel mai simplu mod de pervertire a unui sentiment¹⁹².

„Bun, dar această libertate în Hristos nu implică monotonie, plictiseală, nu implică distrugerea iubirii?”

Dimpotrivă. Această libertate în Hristos este cea care înfrumusețează relația dintre cei doi, o face proaspătă, senină și nu mai puțin palpitantă. Oricum, despre monotonie spun – din experiență – că apare chiar și în cazul în care doi tineri trăiesc în păcat. Înainte să devin creștin, când practicam Tantra yoga, am trăit cu o fostă prietenă momente superbe. La mare, la munte, într-o mulțime de locuri frumoase. Dar, în ceea ce privește viața sexuală, monotonia își spune cuvântul ei. După epuizarea pozițiilor „Kamikaze Kama Sutra”, pe care tinerii dornici de experiențe noi le caută prin toate revistele de specialitate, apare inevitabil monotonia. Tocmai de asta iubirile la această vârstă, sau chiar *căsătoriile de probă* – formele moderne de concubinaj –, nu țin mult. (Și ce, în

---

¹⁹¹ Un cititor: *Și când este ușor?* Nu știu, dar știu că dragostea este una dintre țintele favorite ale diavolului. El vrea să o spurce în fel și chip și este foarte greu să te afli într-un război fără voia ta, fără să îți cunoști nici prietenii și nici dușmanii și fără să știi să te aperi. Pentru că simpla iubire dintre oameni, lipsită de ajutorul dumnezeiesc, e neputincioasă în fața asalturilor diavolești...

¹⁹² Un cititor: *Și totul se termină cu o dezamăgire profundă care-ți îmbolnăvește sufletul.*

familie nu apare rutina în viața sexuală? Ba da, uneori este. Numai că monotonia aceasta nu se gonește prin practicarea perversiunilor, ci prin dragostea pe care Dumnezeu o picură în inimile celor doi. Cei care trăiesc fără binecuvântarea nunții nu pot simți asta.)

Atunci când între doi tineri apare plictiseala, ei caută să rupă relația care îi lega, pentru a fi liberi pentru o nouă aventură. Când între soți apare plictiseala, ei se roagă la Dumnezeu să depășească această ispită. Și, chiar dacă lupta e grea, fiecare biruință înseamnă un plus de dragoste, de profunzime a sentimentelor.

În momentul în care vezi viața prin prisma credinței, începi să îți dai seama că de fapt nu Dumnezeu este Cel care îl împiedică pe om să fie liber, că El nu este dușmanul libertății noastre. Înțelegi că de fapt noi suntem dușmanii propriei noastre libertăți. Că El ne-a chemat la libertate, că El ne-a făcut ființe capabile să îmbrățișeze sau să respingă libertatea. În acel moment, marile staruri, marii cântăreți care trâmbițează libertatea sunt văzuți ca niște oameni înlănțuiți care fac apologia lanțurilor lor. Fanii lor sunt niște admiratori fanatici ai lanțurilor și nu știu că de fapt lanțurile nu îi apără, ci le limitează libertatea de mișcare.

„Totuși, nu se poate spune că tinerii creștini duc o viață frumoasă...”

Asta o afirmă numai cei care nu duc o viață creștină. Trebuie să recunosc totuși că unii tineri creștini cad în extrema unei râvne exagerate și neagă orice manifestare specifică vârstei la care se află: sportul este rău, toată muzica este rea și toate filmele sunt rele. Mie o astfel de poziție mi se pare *ciudată* (asta nu înseamnă că așa trebuie să li se pară și altora...).

Despre sport, spun că este chiar necesar tinerilor, pentru a-și consuma energia altfel decât în discotecă. Viața la oraș este foarte diferită de viața la țară și organismul are nevoie de mișcare. Eu am practicat multe sporturi (înot, polo, patinaj artistic, tenis de câmp, baschet) și am cunoscut cât de binefăcător e sportul pentru organism. După o lungă pauză, patinez iarăși role și mă simt foarte bine mergând pe role în parc împreună cu soția și copiii.

„Și totuși, cum se împacă rolele cu viața în Hristos?”

Te-aș întreba și eu ce au scris Sfinții Părinți despre role, bicicletă, baschet și alte asemenea. Dar aș îndrepta discuția pe un făgaș greșit. Important este ceea ce au scris Sfinții Părinți despre faptul că trupul nu trebuie neglijat. Era ridicol să scrii despre avantajele sportului într-o vreme în care tinerii își ajutau părinții la toate muncile câmpului și picau de pe picioare din cauza efortului depus. Dar, în zilele noastre, când o mulțime de tineri își tocesc fundul pe băncile facultăților sau la birouri, sportul trebuie privit cu mai puțină crispă¹⁹³. (Nu vorbesc despre sporturile extreme, care pun în pericol viețile

---

¹⁹³ Un cititor: *Dar eu am văzut undeva că sportul era inclus într-o listă de păcate opritoare de la împărtășanie, pentru că ar avea la origine iubirea de sine...* Dacă

celor care le practică; aceștia Îl șantajează permanent pe Dumnezeu, despre Care consideră că trebuie să le poarte de grijă oricât de inconștienți ar fi.)

Dacă nu aș fi avut copii, nu aș mai fi mers acum pe role. Dar băiatul meu a mers o vreme la o grădiniță la care, din când în când, copiii erau scoși în parc cu rolele. Și mi s-a părut normal să ieșim și noi cu el în parc pe role.

Cât privește filmele, tot azi am primit și un film frumos de desene animate pe care abia aștept să îl revăd. Nu cu băiatul meu, o să îl văd și cu el, mai întâi vreau să îl văd cu soția. Nu sunt la măsura la care să nu mai văd filme¹⁹⁴.

Hristos nu le cere tinerilor să renunțe dintr-o dată la toate manifestările sufletului lor. Le cere să renunțe doar la păcat. Îi pune să renunțe la desfrâu, la băutura, la sex, la minciună, la muzica care îi îndobitocțește, la filmele care îi vatămă. Îi pune să renunțe la tot ce le murdărește sufletul. Dar, cerându-le să trăiască în lume ca și cum nu ar fi din lume, nu le cere să se transforme în niște roboți în care să nu încapă decât programele de rugăciune, mătăanii, pocăință, slujbe. Hristos îi călăuzește pe tineri spre cunoașterea adevăratei iubiri și a adevăratei libertăți. Cei care, din râvnă exagerată, renunță de exemplu la sport – deși organismul lor are nevoie de mișcare – riscă să devină formalști. (Nu zic că nu fac bine cei care reușesc să își consume energia fizică pe care o au prin mătăanii și închinăciuni. Eu însă, deși făceam și peste cinci sute de mătăanii pe zi în facultate – în perioadele când aveam canonul respectiv –, simțeam

---

sportul ar fi un păcat opritor de la împărtășanie, atunci duhovnicii ar trebui să recomande tuturor elevilor care vor să se împărtășească să nu meargă la ora de sport. Or, nici un duhovnic nu face asta. Deci, includerea sportului pe o listă de păcate e discutabilă... Înseamnă că avva Porfirie Bairaktaris, când mergea pe bicicleta medicinală, trebuia oprit de la împărtășanie... Da, dacă faci sport din iubire de sine, este păcat. Dar dacă faci ca să fii sănătos, nu e rău. E ciudat ca cineva să se tot roage pentru sănătate, ferindu-se să folosească o bicicletă medicinală sau alte exerciții de gimnastică (nu includ aici exercițiile yoga, care au implicații negative în plan spiritual). Pentru că tot veni vorba de îndreptare de spovedanie, cunosc creștini care fac alergie la astfel de texte tocmai pentru că unele conțin și inexactități - gen „am băut cafea”, băutul cafelei, fără să faci exces, evident, nefiind însă păcat; în multe mănăstiri și schituri athonite se bea cafea. Eu vreau să spun însă că aceste îndreptare de spovedanie, chiar cu toate *defectele* pe care le au, sunt de mare folos. Unii fac alergie la ele pentru simplul motiv că pot regăsi acolo anumite fapte pe care le fac ei înșiși, și pe care se rușinează să le spovedească. Faptul că și duhovnicii sunt răspunzători într-o anumită măsură pentru că nu ne pun mai multe întrebări la spovedanie nu ne absolvă de responsabilitate...

¹⁹⁴ Am citit și eu studiile despre influența nocivă pe care o are asupra sufletului statul în fața televizorului, ca și despre dependența pe care o pot provoca filmele sau emisiunile de succes. Și eu cred că prin televizor diavolul lovește puternic în creștini. Dar cred însă că sunt și emisiuni și filme care ne pot fi de folos...

nevoia și de sport; așa că mai jucam câte un baschet. Am cunoscut însă și pe unii care negau sportul, dar nici mătâniile nu aveau stare să facă. Oricum, cei care fac mătâniile sau închinăciunile ca pe un sport riscă să transforme rugăciunea într-o formă de culturism.)

„Tu ești un om liber?”, m-ai putea întreba.

Sunt un om care merge pe calea dobândirii libertății. Calea e grea, cu popasuri, dar sigură. Sper să nu mă consideri prea bătrân pentru a avea dreptul de a-ți vorbi despre libertate. De ce să nu recunosc, faptul că am 30 de ani mă face să îmi impun o anumită maturizare. Dar, și asta vei vedea și tu peste ani de zile, dacă inima îți e plină de iubire, nu ai cum să te simți decât tânăr. Parcă aș scrie cu melancolia unui pensionar care și-a văzut nepoțelii, dar nu e așa. Sunt convins că nu sunt singurul om care se trezește dimineața și se simte pregătit să meargă la facultate pentru un curs sau pentru un examen. Acesta e de fapt unul dintre motivele pentru care îi mulțumesc deseori soției mele: că nu mă lasă să ruginesc, că pot să mă simt aproape student. Nu mă simt așa când se năpustește asupra mea vreo ispită sau când trec prin cine știe ce necaz, ci în restul timpului, când apele sunt liniștite.

Ar mai fi de spus că, de cele mai multe ori, viața creștină li se propune ca alternativă doar tinerilor care se complac într-o viață de desfrâu - cu droguri sau cu muzică satanică. Nu toți tinerii se droghează, nu toți ascultă muzică satanică. Cred că viața creștină ar trebui prezentată drept alternativă și celorlalți tineri care – deși nu se droghează și nu sunt nici sataniști – cred că viața nu are alt rost decât trăirea unor experiențe – intelectuale, psihice, sau fizice – cât mai intense.

Libertatea în Hristos este o comoară care strălucește în lăuntru privitorului. Strălucește ca o făclie în suflet și îl umple de mângâiere. Mi-aș dori să vină vremea să îți pot vorbi mai mult despre această comoară lăuntrică. Deocamdată doar ți-am spus că există, că poate fi găsită.

Și poate că tu, asemeni oricărui căutător de comori, te vei duce să scormonești pământul pentru a o găsi. Nu știi cum e, nu știi cât de valoroasă e, dar știi că există. Și mai știi că sufletul tău, apăsător din atâtea părți, are nevoie de o asemenea comoară...

Miss Parohia

Am primit o scrisoare foarte scurtă: „*De ce ați spus în conferința de săptămâna trecută că păcatul ne urăște? Dumneavoastră credeți că putem ști cât de sfânt este cineva numai după fața lui? Sunt atâția oameni care trăiesc în păcate – și mai ales sexuale – care sunt mult mai frumoși, nu observați asta? Hai să punem la un concurs de miss fetele din biserică și fetele din discotecă. Cine ar fi mai frumoase?*”

Răspuns: Am spus că păcatul ne urăște pentru că așa este. Ar fi trebuit poate să aduc atunci mai multe argumente. La fiecare conferință mă apasă faptul că trebuie, pe de o parte, să răspund la cât mai multe dintre întrebări, dacă se poate chiar la toate, deci trebuie să fiu cât mai concis, iar pe de altă parte, pentru că multe din întrebările care mi se pun sunt atât de interesante încât cred că s-ar putea face conferințe care să pornească de la fiecare dintre acestea. Îmi cer scuze deci pentru faptul că nu sunt mai amplu în explicații¹⁹⁵.

Nu putem nega legătura dintre suflet și trup. Ortodoxia nu neglijează trupul, ca ereticii gnostici, care considerau trupul o închisoare, după învățătura lui Platon. Este normal ca starea de boală să se reflecte pe chipurile noastre, sau starea de mânie sau de supărare, pe trupurile noastre. Există o sumedenie de îmbolnăviri a căror cauză principală este deprimarea psihică.

Ca să nu aduc foarte multe argumente, îți pun înaintea o întâmplare zguduitoare:

„În părțile Teftoniei era un ostaș care, sculându-se într-o noapte din pat, de lângă femeia sa, s-a dus de a preacurvit cu alta. După aceea, întorcându-se la casa lui, dacă l-a văzut femeia sa, striga de frică și tremura. Strângându-se slugile la glasul stăpânei lor, cum l-au văzut s-au îngălbenit de frică și au fugit toți din casa aceea, strigând tare, fiindcă li se arăta fața preacurvarului ca a unui drac. Acestea văzând acela, a priceput că pentru fărădelegea lui i s-a schimbat fața în urâtă și înfricoșată. Deci a stins lumânările și s-a ascuns până ce s-a făcut ziuă. Și dimineața a ieșit, mergând să afle vreun duhovnic ca să se mărturisească. Iar pe drum boii și alte dobitoace întâlnite fugeau de el ca de un fulger; și se cutremurau nu numai dobitoacele, ci și oamenii. Când a ajuns la o biserică și l-a văzut un duhovnic, acela a închis ușa, blestemându-l, socotind că

---

¹⁹⁵ Pe această cale, îmi cer iertare tuturor celor care au considerat că nu am zăbovit mai mult la răspunsurile pe care le-am dat întrebărilor puse în conferințe.

este o arătare drăcească. Iar ostașul se ruga de afară, cu lacrimi, zicând că nu este diavol, ci pentru păcatul său s-a făcut atât de înfricoșat și urât. Atunci, mărturisindu-se și luând de la duhovnic canon după cum se cădea, s-a întors fața lui la starea de mai înainte. În urmă și-a îndreptat sufletul său prin pocăință”¹⁹⁶.

„Bine, m-ai putea întreba, acestui bărbat fața i s-a urâțit, dar sunt milioane de bărbați adulteri pe care desfrâul nu îi urâțește deloc...”

Dumnezeu vrea în orice chip întoarcerea noastră... Bărbatul acela s-a pocăit pentru păcatul său. Dacă un altul ar fi trecut prin aceeași încercare, poate s-ar fi sinucis văzând că și preotul se speriască văzându-l... Dacă toți oamenii ar deveni hidoși imediat după ce ar păcătui, atunci s-ar feri să păcătuiască de groaza că imediat înfățișarea lor i-ar da în vileag. Dumnezeu le-ar sufoca deci libertatea, i-ar obliga oarecum să facă binele. Dar Dumnezeu vrea să fim virtuoși pentru a dobândi Împărăția, nu pentru alte motive îndoielnice... (El ar putea face ca fața fiecăruia desfrânat să devină neagră, sau vânătă..., și totuși nu o face.)

Păcatul ne urâțește, ne murdărește sufletul. Și de fiecare dată ne urâțește și trupul, chiar dacă nu ne dăm seama.

„Cum vine asta?”

Simplu: poate ai văzut și tu filme în care se comit crime (dacă nu ai văzut, nu ai pierdut nimic, dimpotrivă). Cum arată fața criminalului atunci când se luptă cu victima sa? Dură, rece, chiar înspăimântătoare...

„Da, dar cel care desfrânează nu arată hidos, ca un criminal sau ca un violator...”

Orice păcătos, dacă nu ar păcătui, ar fi și mai frumos. Pentru că frumusețea sufletească i s-ar răsfrânge pe chip. Asta o vezi cel mai bine privind oamenii care intră la spovedanie. E adevărat că pentru unii spovedania e o formalitate, care nu îi schimbă. Asta pentru că vin să se spovedească fără să vrea să renunțe la păcat, sau fără să fie conștienți de păcatele lor. Dar pe toți cei care se spovedesc cu zdrobire de inimă spovedania îi face mai frumoși.

Cei mai frumoși bătrâni pe care i-am cunoscut au fost ori monahi, ori creștini cu viață sfântă. Pentru că frumusețea nu i-a părăsit, frumusețea lor nu se ofilește. Cine merge la părintele Iustin Pârveu, la părintele Arsenie Papacioc sau la părintele Iulian Prodromitul poate vedea cum te înfrumusețează credința.

Iar modul în care te urâțește păcatul îl poți vedea cel mai simplu privind fotografiile unui om care de la o anumită vârstă a început să bea fără măsură. Încet-încet, înfățișarea lui se deformează. Același lucru se întâmplă și cu desfrânații, chiar dacă ritmul schimbărilor este de cele mai multe ori mai lent.

„Dar pe unii tineri începerea vieții sexuale îi face mai frumoși, îi scapă de obsesii etc...”

---

¹⁹⁶ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, p. 97.

Da, așa e. Îi face să simtă că au intrat într-un univers minunat, cel al dragostei trupești. Nu vor trece însă multe luni sau mulți ani și păcatul îi va murdări la loc. Pe când, dacă ar fi mers pe calea înfrânării, ar fi învățat să scape de obsesii, și Dumnezeu, Care ar fi venit în inimile lor, i-ar fi făcut mult mai frumoși, dăruindu-le frumusețea care nu se scurge o dată cu viața...

Deci, ca să nu spun prea multe, orice păcat te urâțește sufletește. Iar trupește, cel puțin în măsura în care îți răpește seninătatea și frumusețea pe care ai fi avut-o dacă nu păcătuiai.

Asta nu înseamnă că putem judeca un om doar după înfățișarea lui. (Am văzut la televizor o lesbiană frumoasă. Imaginea ei m-a șocat. Cred însă că dacă ar fi dus o viață creștină ar fi fost și mai frumoasă...) Dacă am pune însă la un concurs de Miss fetele din biserică și cele din discotecă, ar câștiga poate cele din discotecă. Dar nu pentru că discoteca le-a făcut mai frumoase, ci pentru că frumusețea pe care le-a dăruit-o Dumnezeu nu a fost încă acoperită de zgura păcatului. Vor avea însă parte de osândă că nu s-au folosit cum trebuie de frumusețea lor. Oricum, au existat sfinte mai frumoase decât toate femeile din vremea lor – și Sfânta Ecaterina e un bun exemplu în acest sens. Există însă Ecaterine și în zilele noastre, pe care dacă le-ar descoperi revistele mondene le-ar pune pe prima pagină. Numai că aceste Ecaterine nu ies la suprafață, din smerenie...

Să te ajute bunul Dumnezeu să ai parte de frumusețea cea adevărată și chipul tău să poarte pecetea frumuseții adevărate.

Îți doresc toate cele bune,

Danion

*

O completare despre concursurile de Miss, adevărate fabrici producătoare de etaloane de frumusețe. Adresându-se unei mame, Sfântul Nicolae Velimirovici scria niște cuvinte extrem de actuale. „Îmi aduceți la cunoștință, cu prostească bucurie, că fiica dumneavoastră a fost aleasă Miss. Ca și cum ați aștepta să vă și felicite. Mie îmi e rușine și să scriu despre acest lucru, iar în loc de felicitări vă fac cunoscută profunda mea compătimire.

Nu știu de ce mai spuneți în scrisoare: «Pentru fiica mea, ca fată educată, lucrul acesta este foarte măgulitor». Căci, ce se poate spune despre educați și needucați în zilele noastre? Între numeroasele crize contemporane, criza educației este una dintre cele mai importante. Cine știe care poate fi numită cu mai mult temei educată: o damă de la oraș sau o ciobăniță sfioasă de la munte! În această privință nu se va ajunge la o înțelegere până ce nu ne vom întoarce la concepția despre educație a poporului: educat (în sârbă *obrazovan* – n.t.) este cine are obraz. Iar cine nu are obraz nu este educat, oriunde ar locui, orice poziție ar ocupa și orice grămadă de cunoștințe ar avea în cap. (...)

Concursurile moderne de Miss sunt un obicei al vechilor popoare latine. În fapt, este doar un comerț abil disimulat cu prostituate. Ați urmărit soarta

multelor Miss din Europa? Ce trist! Căsnicii stranii, copii din flori – sărmanii copii! –, procese senzaționale între soți, sinucideri”¹⁹⁷.

Da, acestea sunt roadele batjocoririi frumuseții lăsate de Dumnezeu. Acestor femei care s-au bucurat pentru o clipă, o zi sau un an că au fost Miss, după trecerea anilor au regretat enorm că nu au avut vieți mai frumoase. Dar pentru asta nu e de vină Dumnezeu...

---

¹⁹⁷ Sfântul Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi*, Editura Sophia, 2002, pp. 226-227.

Nu pot să nu judec...

Întrebare de la un cititor: *M-am lăsat de păcatele sexuale de când am terminat facultatea, de 3 ani, însă de atunci m-a apucat judecata. Când îi aud pe prietenii mei cum comentează articolele din reviste trendy, despre cum să fii amantul perfect sau despre orgasmul total, îmi vine să fac scandal. Dar mă stăpânesc, ca să nu fiu penibil. Dar nu pot să nu judec, mai ales când se laudă cu perversiunile pe care le fac. Oare nu era mai bine să păcătuiesc, decât să fiu atât de fățarnic?*

Nu, nu e mai bine să păcătuiești, e mai bine însă să nu judeci. Hristos a spus doar *Nu judecați, ca să nu fiți judecați* (Matei 7, 1) nu a zis „dar mai bine să păcătuiești decât să judecați...”

Părintele Paisie Aghioritul¹⁹⁸, un sfânt al vremurilor noastre, povestea o întâmplare din care orice creștin are de învățat:

„Am întrebat odată despre o fostă colegă de școală a mea și am aflat că apucase pe un drum greșit. Atunci am început să mă rog ca să o lumineze Dumnezeu să vină să-i vorbesc. Adunasem multe citate despre pocăință. Odată aceea a venit împreună cu alte două-trei femei. Apoi venea adesea cu fiul ei, aducând lumânări și untdelemn. Într-o zi cineva mi-a spus: «Părinte, aceasta se fățarnicește. Într-un fel se arată aici și altfel jos, unde desfrânează cu poliștii».

Următoarea dată când aceea a venit la mănăstire, am certat-o cu asprime, iar ea a plecat plângând. Peste puțin timp mi-am simțit tot trupul arzând de o puternică poftă trupească. Am mers și m-am rugat, dar nimic. Eram nedumerit de ce mi se întâmpla această ispită. M-am rugat din nou, dar fără nici un rezultat. Atunci am luat securea, mi-am pus piciorul stâng pe un lemn, am sprijinit tăișul securii de gambă și cu un ciocan am început să lovesc în secure. Am tăiat astfel șapte bucățele de carne. Nădăjduiam ca prin această durere să se împuțineze înfierbântarea trupească, dar nimic. Mi s-a umplut gheata de sânge,

---

¹⁹⁸ Mulți cititori au aflat de Cuviosul athonit din cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*, apărută la Editura Egumenița în 2005. Toți cei care se simt fascinați de spiritualitatea indiană, de yoga sau de credința în reîncarnare se pot regăsi în frământările tânărului Dionysios. Dar pot găsi și lumina la care a ajuns acesta când, după ce i-a cunoscut „la ei acasă” pe marii guru, și-a dat seama că adevărul e numai Hristos, Cel pe care L-a propovăduit prin viața, prin virtuțile și prin minunile sale Avva Paisie. Țineți minte această carte și recomandați-o tuturor celor care au nevoie de ea...

dar războiul nu a cedat. Atunci m-am ridicat și, lăsând mănăstirea deschisă, m-am îndreptat spre pădure. «Mai bine să mă mănânce urșii», mi-am spus.

Mergând spre pădure, am căzut istovit pe marginea cărării. Mă tot gândeam de ce mi-a venit această ispită și încercam să găesc o explicație, să-i aflu pricina. Atunci mi-a venit deodată în minte femeia pe care o certasem... M-am pocăit pentru că am muștrat-o așa de aspru, am cerut iertare de la Dumnezeu și îndată m-am simțit ca și cum aș fi ieșit dintr-o baie răcoroasă. Înfierbântarea trupească îmi dispăruse cu totul».

Apoi Starețul a adăugat: «Atunci când simțim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină și din gândurile de judecată și mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei și apoi să acționăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, privegherile etc.»¹⁹⁹.

Înainte de a vorbi despre judecarea aproapelui, o să fac câteva paranteze: când a aflat că fosta sa colegă a luat-o pe calea pierzării, părintele a început să se roage pentru ea. Așa trebuie să facem și noi atunci când aflăm că prietenii, colegii, rudele sau alți cunoscuți de-ai noștri au luat-o pe căi greșite. Ba chiar, auzind că alți oameni au fost biruiți de păcat, putem să ne rugăm și pentru aceia. (Când președintele Clinton a avut celebra aventură cu Monica în Biroul Oval, și unii creștini s-au apucat să îl clevească. Nu știu însă câți s-au rugat pentru ca el să părăsească păcatul și să vină la lumina lui Hristos, cunoscându-L în Biserica Sa, Biserica Ortodoxă²⁰⁰. Nu trebuie să stăm acum toată seara să ne rugăm pentru actori, oameni politici, sportivi, fotomodele, dar atunci când am judecat pe cineva putem să alungăm gândul de judecată prin rugăciune pentru cel căzut.)

Cât privește faptul că părintele a muștrat-o pe păcătoasă până ce femeia a plecat plângând, nu trebuie să însemne pentru tine că preoții ar trebui să treacă cu vederea păcatele creștinilor. Nu, ei trebuie să îi mustre pentru păcatele lor, dar nu pentru a-i face să se îndepărteze de Biserică, ci pentru a-i chema la pocăință. Și nu trebuie să se scârbească de căderile lor, ci, ca niște doctori iscusiți, trebuie să le dea cu dragoste leacul cuvenit. Da, sfinții i-au muștrat pe păcătoși pentru păcatele lor, tot așa cum proorocii Vechiului Testament muștrau poporul ales. Dar sfinții nu i-au muștrat scârbindu-se de păcătoși, ci i-au muștrat dorindu-și întoarcerea acestora.

Cât privește faptul că părintele și-a tăiat bucățele de carne din picior, putem oare considera că aceasta e o soluție pentru scăparea de ispită? Scrie

---

¹⁹⁹ Ieromonahul Isaac, *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelistos, 2005, pp. 123-125. Editura aceasta a tipărit și seria de sfaturi duhovnicești și epistolele Cuviosului Paisie, cărți de mare folos duhovnicesc.

²⁰⁰ Un cititor: *Clinton nefiind ortodox, e foarte mică probabilitatea ca el să vină în Biserica Ortodoxă.*

oare în Sfânta Scriptură sau la Sfinții Părinți: „când omul e ispitit de curvie, să își taie trupul”? Nu, nu scrie așa. A existat o grupare, a flagelanților, care se tot băteau crezând că așa vor scăpa de ispitele trupești. Dar calea ortodoxă nu e calea uciderii trupului, ci a uciderii patimilor. De altfel, vedem că tratamentul pe care și l-a aplicat părintele nu i-a ușurat ispita. (E însă de apreciat râvna sa pentru a rezista ispitei - prefera să moară mâncat de urși decât să își satisfacă pofta desfrâului...).

Trebuie să ținem minte sfatul părintelui Paisie: „Atunci când simțim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină și din gândurile de judecată și mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei și apoi să acționăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, privegherile etc...”.

Oricum, de cele mai multe ori, din pricina nepriceperii noastre duhovnicești nu suntem în stare să ne dăm seama care este pricina ispitei și ne dăm explicații greșite. Dar duhovnicii noștri (și uneori chiar și unii frați mai sporiți în credință) ne pot pune degetul pe rană...

Vroiam să îți scriu despre judecarea aproapelui, dar până la urmă cred că ar fi de ajuns să stai și să cugeți singur. Vrei să ai parte de ispite mari, cum a avut părintele Paisie? Atunci stai și judecă-ți aproapele. Dar șansele de a birui ispitele care vor veni asupra ta vor fi foarte mici... Eu însă îndrăznesc să te sfătuiesc să lași judecata. Căci am cules și eu fructele amare ale judecării aproapelui. Și încă le mai culeg. Și nu sunt deloc bune la gust...

Dragoste la... primul e-mail

„Am o relație de un an și jumătate cu un bărbat, dar doar pe Internet, și am mai vorbit de câteva ori la telefon. Ținem foarte mult unul la altul, iar acum câteva luni chiar ne-am spus «te iubesc» și am făcut sex la telefon. Nu ne-am văzut însă niciodată și el mă tot invită la el, în Germania. Tocmai am divorțat de soțul meu care bea foarte mult și am hotărât să plec la prietenul meu la Berlin. În relația pe care o avem acum suntem foarte intimi, dar acolo mi-e teamă că nu voi ști cum să mă port. Când credeți că ar fi bine să facem dragoste cu adevărat? (Daniela M., 31 de ani, București)

R: Sincer, instinctul îmi spune să te sfătuiesc să fii mai precaută. Nu ar fi rău să aduci relația în spațiul și timpul real și mai ales în spațiul și timpul tău. De ce nu îl inviți mai întâi într-o vacanță în România, și astfel îl vei cunoaște și personal, vei putea vedea exact dacă este chiar cum te-ai așteptat sau ai fost o victimă a relațiilor din cyberspațiu. O relație virtuală poate fi chiar perfectă, dar nu este reală decât atunci când simți, auzi, miroși, atingi etc. Pe de altă parte, trebuie să fii sigură că nu ești influențată de căsnicia dezastruoasă cu soțul tău. Poate că această relație pe Net ți se pare comodă, misterioasă, chiar o metodă de apărare (teama de a nu fi dezamăgită de un bărbat real). În sfârșit, te las pe tine să te gândești la toate astea și sper să iei cea mai bună decizie. (Bianca) ”²⁰¹

Am reprodus scrisoarea de mai sus și răspunsul primit la rubrica *Curier sentimental* tocmai pentru că dacă aș fi început cu niște rânduri în care mi-aș fi manifestat reținerea față de relațiile făcute prin internet aș fi fost poate considerat depășit de realizările tehnicii. Iată însă că și Bianca – o persoană care după cum răspunde la scrisori nu pare să aibă treabă cu Biserica – recomandă prudență în astfel de relații.

E la modă îndrăgosteala după câteva schimburi de e-mail-uri. Trimiți câteva poze și, gata, l-ai convins că ești frumoasa pe care o aștepta. Îți trimite câteva poze și, gata, crezi că e chiar Făt Frumos.

Nu cred că vei avea norocul ca de fapt Făt Frumos să fie mai frumos decât în poza pe care ți-a trimis-o. Asta se întâmplă numai în filme. Și nu cred nici că e de ajuns să vezi o poză și să citești câteva rânduri pentru a-ți dărui inima... Terminând de scris ultima frază, mi-am dat seama că nu e obiectivă.

---

²⁰¹ *Evenimentul Zilei - Magazin*, nr. 21 / 5 iulie 2005, p. 12.

Știu și eu că dacă cineva scrie o scrisoare sensibilă te poate cuceri imediat... Numai că multe dintre persoanele care *se îndrăgostesc* prin internet se lasă seduse de scrisori banale, de declarații de dragoste copiate din telenovele stupide.

Dar față de această cunoaștere superficială a celuilalt țin să îmi manifest rezervele. Da, dacă ar scrie într-un mod aparte, dacă într-adevăr ar gândi altfel decât tipii pe care îi ai lângă tine și după care nu te dai în vânt, nimic de zis.

Ai însă grijă că e ușor să iubești de la distanță... După ce îl vei cunoaște mai bine, s-ar putea să te dezamăgească. Și totuși, datorită săptămânilor petrecute „lângă” el, mai exact în fața calculatorului (sau a hârtiei de scris), vei fi mai dispusă să renunți la exigențele tale.

Întâlnindu-l, îți vei imagina poate că anumite faze romantice – ca să nu zic erotice – vă vor ajuta să vă depășiți timiditatea. Veți fi tentați să depășiți bariera provocată de faptul că celălalt este altfel decât v-ați așteptat. Numai că așa nu veți rezolva nimic...

Am vorbit cu mai mulți tineri care au apelat la internet pentru a-și cunoaște *jumătățile*. Cei mai mulți au făcut-o din plictiseală, sau din tristețea că nu sunt băgați în seamă. Și (cu o singură excepție) au avut parte numai de dezamăgiri.

„Și totuși, cum să îmi găsesc perechea?”

Despre asta am scris mult, am scris o carte întreagă, *Cartea nunții*. Nu pot să îți rezum totul într-o frază. Sunt convins însă că găsirea perechii depinde foarte mult de modul în care o cauți. Un singur sfat îți dau, un sfat pe care l-am urmat la rândul meu: cu cât te rogi mai mult pentru asta – dorindu-ți o familie care să crească sub acoperământul lui Dumnezeu –, cu atât mai mari vor fi șansele de a o avea. Oricum, nu cred că e de ajuns numai rugăciunea, cred că trebuie o pregătire serioasă: suntem poate mândri, și în familie e nevoie de multă răbdare; suntem poate leneși, și în familie e nevoie de putere de muncă; suntem... Of, dar lista e lungă. Esențial e că dragostea îți va da puterea să faci și lucrurile de care nu aveai stare mai înainte...

Ține minte: cu cât îți pierzi mai multe ore pe internet, dând anunțuri că ești *disponibilă*, cu atât șansele de a avea o familie fericită se micșorează. Cresc în schimb șansele de a avea parte de dezamăgiri...

Aproape de sinucidere

Întrebare: „Prietenul meu m-a părăsit pentru o altă iubită, deși i-am făcut toate poftete. Și eram fecioară când m-a cunoscut. Am încercat să mă sinucid de două ori, dar nu am reușit. Simțeam că așa mă voi răzbuna pe el. Mă gândesc iar la sinucidere, că viața mea nu are sens fără el, dar am auzit că toți sinucigașii merg în iad. Așa e?”

Înainte de a-ți răspunde fac o paranteză: cu vreme în urmă am primit un telefon de la un tânăr pe care nu îl cunoșteam și care după lungi eforturi a reușit să facă rost de numărul meu. M-a sunat într-o seară, și am avut cu el cea mai tristă discuție din viața mea. Mi-a spus.

„Am o boală foarte gravă, pe care am suportat-o ani de zile. Acum nu mai suport. Vă rog spuneți-mi ce rugăciune să zic ca să mă ia Dumnezeu, că dacă nu mă ia El mă sinucid. Sunt hotărât să mă sinucid. Nu vreau să vă fie milă de mine, dar nu știți cât am răbdat anii ăștia. Gata, sacul răbdării mele a ajuns la fund. Îmi spuneți ce rugăciune să fac sau mă sinucid?”

Deși am stat mai mult de vorbă cu el, nu am reușit să îl fac să înțeleagă că nu el este stăpânul vieții sale, ci Dumnezeu. Credea în Dumnezeu, dar era decis să se sinucidă, și poate între timp a și făcut-o²⁰². Pentru că rugăciunea nu este un act de vrăjitorie, să te rogi și să mori imediat. Rugăciunea înseamnă în primul rând primirea voii lui Dumnezeu, e cererea de a primi tărie să faci voia dumnezeiască, oricâte ispite ar apărea în fața ta. Discuția cu acel tânăr m-a șocat foarte tare. Și îmi doream să reușesc cât de puțin să îl conving pe tânăr să renunțe la hotărârea sa. Sunt momente în care viața unor oameni depinde de un singur cuvânt bun... Totuși, mi-am dat seama că șansele ca acest cuvânt bun să fie primit sunt foarte mici – și asta pentru că mintea celui care vrea să se sinucidă nu mai e limpede, ci e întunecată de diavol. E bine deci ca oamenii să înțeleagă din timp gravitatea sinuciderii, și să nu mai aibă inițiative sinucigașe. Sinucigașii merg în iad nu pentru că Dumnezeu e rău și vrea să îi trimită acolo, ci pentru că ei înșiși au preferat voia lor și nu voia lui Dumnezeu. Și, pentru că mințile lor s-au supus înșelării diavolești – pentru că altfel nu s-ar fi sinucis –, se duc în iad...

---

²⁰² Tânărul m-a sunat iarăși, în timp ce făceam corectura acestui text. Deși ispita nu l-a părăsit, nici nu l-a biruit. Mă rog ca Dumnezeu să îi dea puterea să reziste până la capăt.

Ar fi fost bine ca rândurile care urmează să le fi citit cu vreme în urmă, în liniște. Poate că dacă ai fi înțeles din timp ce este sinuciderea nu ai mai fi avut astfel de tentative. Oricum, mila lui Dumnezeu te-a ținut, nu întâmplarea. De obicei, cei care ratează o tentativă de sinucidere sunt și mai disperăți, și mai nervoși, și mai închiși în sine. Dar sunt câțiva care își dau seama că Dumnezeu a fost cel care le-a purtat de grijă, chiar dacă ei vroiau să își ia viața. (Bine, unii s-au gândit că, dacă Dumnezeu vrea ca ei să rămână în viață, încercarea lor va eșua. Dar încercarea a reușit, tocmai pentru că prin pariul pe care l-au făcut au cerut ajutorul diavolului, și nu al lui Dumnezeu).

Când te gândești la sinucidere, gândește-te că durerile și suferințele din lumea asta sunt de mii de ori mai mici decât cele de dincolo. Și sinucigașii merg în iad; nu li se face slujbă de înmormântare, pentru că ei s-au lepădat de Dumnezeu prin fapta lor, și au murit ca niște necredincioși.

Sinuciderea înseamnă durere, durere, durere. O durere mult mai groaznică decât îți poți închipui. Nu poți să te sinucizi ca să scapi de durere... Dacă ai ști ce chinuri îi așteaptă în iad pe sinucigași, nu ai mai vrea să te sinucizi.

Să știi că nu sunt moralist. Nu vreau să fac pe deșteptul cu tine, mai ales că după ce m-am apropiat de Biserică am avut și eu gânduri de sinucidere. Așa că știu cum e presiunea care nu te lasă să dormi... S-ar putea să râzi, pe mine cel mai tare mă apăsa răutatea celor din jurul meu, lipsa de dragoste. Simțeam, la propriu, că mă sufoc într-o lume în care fiecare își vede numai de problemele lui, de viața lui, și că nimeni nu are chef să se uite în jur, în afara păcătoșilor care își caută parteneri de destrăbălare.

Da, mă durea foarte tare chiar și lipsa de dragoste a unora dintre creștinii care mergeau deseori la biserică, își făceau canonul de rugăciune în fiecare zi, se spovedeau și se împărtășeau des, dar totul era formal. Îmi era groază, pur și simplu groază, că pot deveni și eu un astfel de om cu inima rece...

Când gândurile rele nu îmi dădeau pace, mă rugam cu disperare: „Doamne, izbăvește-mă de gândul sinuciderii, că nu mai rezist...” Și gândurile se înteteau, și iar mă rugam, și iar se înteteau, și iar mă rugam, și tot așa până mă lăsau în pace, și mintea mea se liniștea. Cel mai mare sprijin l-am primit, și în această privință, de la preotul duhovnic. Îmi era rușine să îi spovedesc astfel de gânduri, mai rușine chiar decât de gândurile de desfrâu. Dar știam că, dacă nu le spovedesc, se pot transforma în fapte...

Tu vrei să te sinucizi că te-a părăsit prietenul... Și ce rezolvi dacă te sinucizi? Vrei să te răzbuni... Dar așa te răzbuni tot pe tine, nu pe el. El se va bucura că a scăpat de o prietenă nebună, și se va distra în continuare cu noua iubită²⁰³. Răzbunarea, oricare ar fi ea, nu ajută la nimic...

---

²⁰³ Un cititor: *Nu cred că asta ai vrut să spui în fraza anterioară. Ceea ce ai vrut să subliniezi, cred eu, este că prin sinucidere ea își va pierde sufletul, aici e marea*

Mai bine gândește-te cum poți depăși acest impas...

Poate nu vezi nici o soluție, poate ți se pare că totul în fața ta e negru... Nu deznădăjdui. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să te ridici din groapa întristării. Există o șansă și pentru tine, chiar dacă acum nu o vezi. Dar rabdă, și, pentru rugăciunile tale, Dumnezeu te va ajuta să o vezi.

Oricum, să știi și că mulți oameni desperați, deznădăjduiți, într-un moment de luciditate și-au dat seama că soluția cea bună era foarte aproape de ei, numai că nu o văzuseră până atunci, fiind prea frământați sau nervoși...

Da, ai fost fecioară și nu mai ești, ai avut un iubit și nu îl mai ai. S-a terminat viața? Nu. Ai îmbătrânit, ai făcut reumatism, ți-au căzut toți dinții, ți-a albit părul și nu o să îți poți găsi alt prieten? Bineînțeles că poți. Viața merge înainte. Nu dispera. Cere ajutorul lui Dumnezeu, spovedește-te și începe o viață nouă.

Trebuie să înțelegi că viața fără Dumnezeu e o viață tristă, un fel de sinucidere lentă a tot ce e frumos în tine. Cu fostul tău prieten ai avut parte de o viață de plăcere, o viață de păcat, care s-a terminat urât. Sfârșitul păcatului e durerea, nu uita asta. Sfârșitul a fost pur și simplu efectul firesc pentru care cauza era păcatul vostru. Nu te uita că alte prietene ale tale trăiesc ani de zile în păcat, și nu li se întâmplă nimic. Dacă nu se pocăiesc, mai devreme sau mai târziu, păcatul lor va naște suferință. O suferință pe măsură...

Deci, ai curajul și mergi înainte. Dumnezeu te va ajuta. Viața e frumoasă. „La vita e bella”, cum zice și titlul unuia din filmele mele preferate (cel făcut de Roberto Benigni, poate l-ai văzut și tu).

Da, viața e frumoasă...

„Și dacă totuși nu e frumoasă, ci e crudă, rea, nemiloasă?...”

Atunci e important să înțelegi că viața poate fi frumoasă. Da, rănilor se pot vindeca, durerea poate trece. Totul e să știi pe ce drum să o alegi...

---

pierdere, nu? Nu că prietenul ei tot nu îi va da atenție și va rămâne să se distreze cu cealaltă. Cumva, fraza asta estompează efectul celei dinainte.

Fecioarele neînțelepte de astăzi...

Întrebare: *Cum să înțeleg pilda fecioarelor neînțelepte? De unde să știu dacă eu sunt fecioară înțeleaptă sau nu?*

Răspuns: În primul rând, e bine că îți pui o astfel de întrebare. Feciorii și fecioarele care se consideră ca făcând parte în mod automat din ceata „înțelepților” au mari șanse să fie în tabăra cealaltă... Hai să citim cu atenție pilda pe care a rostit-o Mântuitorul:

Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luând candelarele lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără de minte, luând candelarele, n-au luat cu sine untdelemn. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, o dată cu candelarele lor. Dar mirele întârziind, au ațipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelarele lor. Și cele fără de minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelarele noastre. Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului (Matei 25, 1-13).

Ce observăm? Toate cele zece fecioare ieșiseră în întâmpinarea mirelui, dar numai cinci se pregătiseră cum se cuvine... Când își dau seama celelalte de greșeala lor? Tocmai când vine mirele. Dar este prea târziu, și – plecând în altă parte, în loc să meargă spre mirele mult-așteptat – nu mai intră la nuntă...

Sensul pildei este mult mai larg, pilda se referă la creștinii care nu duc o viață duhovnicească reală, fiind creștini numai cu numele, și pe care ceasul morții îi prinde nepregătiți să intre la Ospățul ceresc... Putem să ne dăm seama că viața fiecăruia dintre noi ar trebui să fie o așteptare a Mirelui, a Domnului nostru Iisus Hristos, cu care ne vom întâlni după ce vom părăsi această viață. Și unii vom avea candelarele sufletelor pline de virtuți, iar alții, goale...

Voi încerca să tâlcuiesc pilda aceasta făcând referire însă numai la cei care și-au păstrat fecioria trupească. Și spun că din zece fecioare nu știu dacă cinci sunt înțelepte... Cum sunt fecioarele înțelepte? (Și răspunsul este valabil

și pentru feciorii înțelepți...) Sunt fete care încearcă să trăiască în toate după voia lui Dumnezeu. În centrul vieții lor stă Dumnezeu. Fie că vor să se mărite, fie că vor să se călugărească, principala lor rugăciune este să nu facă în viață voia lor, ci voia dumnezeiască. Duc lupta cea bună cu patimile, dar fără ca prin aceasta să se lase biruite de mândrie și să se considere superioare celorlalte fete.

Cum sunt fecioarele neînțelepte? Sunt de mai multe tipuri: fete cu sufletele pline de mândrie, cărora le place să îi defăimeze pe cei care nu duc viață curată, altele care se consideră sporite în viața creștină și trăiesc un fel de yoga creștină, transformând rugăciunea lui Iisus într-un sport pe care îl practică pe ascuns, fără știrea duhovnicului pe care îl consideră neiscusit (duhovnic care însă ar putea să le arate foarte simplu ce răni au pe suflete...). Altele sunt fecioare doar cu trupul, mintea lor fiind plină de toate perversiunile, iar altele și-au păstrat doar fecioria fizică, dar în rest nu s-au sfiit să facă anumite păcate (... etc).

Fecioarele neînțelepte ar putea cădea pradă desfrâului foarte ușor, pentru că mândria și desfrâul sunt rude apropiate. Uneori, ele fug pentru o vreme în mănăstire, considerând că acolo vor fi ferite de patimile trupești. Dar nu rezistă la viața de ascultare de acolo, și se întorc în lume, unde au parte de căderi mari...

Cred că una din trăsăturile cele mai evidente ale fecioarelor neînțelepte (ca și ale feciorilor neînțelepți – am spus doar că au aceleași trăsături), este fățărnicia. Încearcă să fie cât mai senine la chip, să zâmbească tot timpul, să discute numai lucruri duhovnicești, să pară cât mai sfinte (chiar și la spovedanie, în loc să îi descopere duhovnicului problemele lor, încearcă să se laude cu recordurile lor duhovnicești nemaiauzite și nemaipomenite, de parcă viața creștină s-ar număra numai în mătânii și în cărți duhovnicești citite...).

Practică o credință ostentativă, și se așteaptă ca toți să se mire de evlavia lor. Iar când ceilalți nu par impresionați, se consolează că sfințenia lor nu are clopoței, și ceilalți sunt incapabili să o înțeleagă...

Am auzit mai multe cazuri în care duhovnicii au încercat să le ajute pe astfel de fete să ducă o viață fără crispări, o viață senină, dar orice tentativă a duhovnicului de a le micșora rânduiala pe care și-o stabiliseră de capul lor a fost respinsă cu duritate.

Cam asta e trăsătura specifică fecioarelor neînțelepte: se chinuie ca pe dinafară să pară cât mai credincioase, dar sufletele lor sunt pustii. Nu Îl cunosc pe Dumnezeu, nu Îl iubesc pe Dumnezeu, și nici nu simt harul, dragostea și pacea lui Dumnezeu. Sunt suflete pustii, cadavre vii, roase de plictiseală, de deznădejde, de mândrie și de alte patimi...

Fii sinceră cu tine: dacă vrei să pari mai evlavioasă decât ești, ești fecioară neînțeleaptă. Dacă ești fecioară numai la trup, iar sufletul îți e ros de

patimi – și macină secvențele erotice din filmele pe care le vezi pe ascuns, ești fecioară neînțeleaptă.

***

Aș face o completare, adresată celor care și-au pierdut fecioria trupească, dar mai apoi – prin pocăință – au recâștigat-o pe cea sufletească. Am cunoscut și tineri și tinere care, după ce vreme de ani de zile (sau uneori doar numai după câteva luni) au stat departe de păcat, și au regretat căderile de care au avut parte, mai apoi devin foarte mândri de faptul că s-au ridicat, și încep să îi judece, să îi bârfească pe foștii lor prieteni, pe colegii lor și pe toți ceilalți care trăiesc departe de Dumnezeu. Care este cauza: ei nu au reușit încă să lepede modul pătimăș de a gândi, și atunci încearcă să păstreze și în viața creștină unele patimi, cum sunt clevetirea și judecata.

Ei duc o luptă greșită și, întrucât nu simt harul lui Dumnezeu călăuzindu-le viețile, consideră că toată agoniseala lor creștină ține de fapt de manifestări exterioare. Adică, întrucât nu au înțeles viața creștină, rezumă totul la haine închise la culoare, privire în pământ, o voce bleagă (dar nu smerită), și îi judecă pe cei care nu se încadrează în aceste tipare.

Ține minte: fecioria adevărată înseamnă dragoste de Dumnezeu, liniște sufletească, iubire de aproapele, ascultare și smerenie. Pentru că, fără untdelemnul acestora, candela nu poate arde. Și, când vine Mântuitorul, nu putem ieși în întâmpinarea Lui...

În labirintul internetului

Un cititor m-a întrebat: „*M-am vătămat foarte mult datorită internetului. Am văzut o grămadă de imagini smintitoare. M-am lăsat cu greu, acum un an. Am citit de curând și cartea lui Cristian Șerban, «Internetul», și mi-am adus aminte de cum am fost și eu dependent de internet. Dumneavoastră de ce nu scrieți o carte pe această temă, pentru că internetul face din ce în ce mai multe victime? Credeți că oamenii credincioși ar trebui să folosească netul sau nu?»*”

Deși multe din sugestiile unor cititori s-au metamorfozat în articole, totuși – cel puțin deocamdată – nu am timp să tratez acest subiect.

Voi rezuma însă perspectiva din care privesc această problemă.

Nu vreau să fiu considerat un habotnic evadat din realitate. Am fost pasionat de calculatoare, am făcut Liceul de Informatică, am site pe net – www.danionvasile.ro, folosesc adresa de e-mail pentru corespondență... Deci nu sunt chiar un *outsider*...

Știu că mulți se folosesc de materialele ortodoxe de pe net, am auzit chiar de oameni care au devenit ortodocși după ce au citit unele cărți de pe net...

Nu pot fi atât de orb încât să spun că internetul este rău în întregime... Dar spun, cu toată convingerea, că ar fi absurd să considerăm – așa cum totuși consideră mulți – că internetul este un cuțit pe care dacă știi să îl folosești e bun, iar dacă nu, te poți tăia...

Nimeni nu îi dă unui copil de trei ani un cuțit ca să testeze dacă micuțul se va automutila sau dacă nu cumva îl va folosi pentru a-și tăia în bucățele mai mici biscuiții...

Îți trebuie o anumită tărie duhovnicească să mergi pe o stradă pe care se află o biserică *flancată* de magazine, bordeluri și săli cu spectacole de streaptease și să nu te vatămi. Un creștin ar încerca să evite o astfel de stradă, chiar cu riscul de a pierde ceva interesant.

Dracul i-ar putea întinde o cursă: la prima vizită l-ar ajuta să găsească ceva de folos, eventual o carte duhovnicească, la a doua vizită să găsească o haină frumoasă și abia la a treia vizită – după ce trecătorul s-a obișnuit cu traseul și i-a slăbit vigilența duhovnicească – i-ar arunca mreața...

Știu că foarte puțini creștini stau departe de internet pentru că se tem să nu se vatăme. Unii au o atitudine de siguranță de sine provocată de mândrie și nu se consideră atât de slabi încât să fie îngenuncheați de o invenție a tehnicii.

Știu și eu că, dacă oamenii ar fi dus o viață mult mai curată, atunci internetul nu ar mai fi reprezentat același pericol. De ce? Pentru că poate ar fi existat o anumită cenzură, așa cum exista înainte și la televizor (existau prescripții foarte precise – câte secunde poate ține o secvență erotică etc.; astăzi, după miezul nopții pot fi vizionate unele posturi de televiziune la fel de *inocente* ca internetul).

La întrebarea dacă este de folos pentru creștini să folosească internetul, răspunsul nu este simplu de dat. Un răspuns general ar fi că e bine să îl evite. Iar dacă totuși trebuie să îl folosească, să îl folosească cu cât mai mult discernământ. Și, dacă simt că au devenit dependenți de el, să se spovedească duhovnicului și să se lupte cu noua patimă.

De ce răspunsul general pe care îl repet eu – pentru că l-am auzit și eu de la părinții duhovnici – este *nu*? Pentru că foarte mulți oameni s-au vătămat din cauza netului. Victimele sunt de multe feluri. Unii oameni și-au vătămat sănătatea trupească – și relatările din cartea lui Cristian Șerban pe această temă sunt lămuritoare –, alții și-au vătămat-o pe cea sufletească. De la cei care au vizionat imagini porno până la cei care au ajuns să divorțeze din cauza flirtului cu persoane necunoscute de pe net.

Și să nu se creadă că singura patimă pe care o stârnește internetul este cea a desfrâului. Nu știu, sincer, dacă ar putea exista vreo patimă care să nu fie stârnită prin internet... Și asta pur și simplu pentru că internetul este un mijloc de transmitere a informației. (Nu intrăm în detalii, nu comentăm faptul că internetul – ca și televizorul - ar dăuna psihicului uman chiar și atunci când ar avea un mesaj exclusiv folositor. Marshall Mc Luhan a scris multe pe tema asta, analizând modul de transmitere a informației... Știu oameni care au avut mari dureri de cap din cauza navigatului prea mult pe internet și nu au mai fost în stare să se roage...).

Consider că greșesc cei care combat internetul și calculatoarele considerându-le invenții drăcești. Nu, nu sunt invenții ale dracului. Dar sunt invenții umane pe care diavolul încearcă să le monopolizeze. Și oamenii nu își dau seama, lăsându-se seduși de cântecul de sirenă al cărui refren începe cu *www...*

Nu după mulți ani, spitalele de psihiatrie vor avea între clienți și dependenți de internet... Într-o lume a dependenței de păcat – de sex, de droguri, de minciună –, apariția noii categorii a dependenților de net își face locul ușor, fără tensiuni. Cine oare va avea răbdarea de a se apropia de aceste victime tinere ale diavolului, care după ce și-au ruinat sănătatea sufletească și trupească nu mai par bune de nimic? Dumnezeu știe. (Cei care pot să îi ajute trebuie să o facă...)

Cred că dacă mărturisitorii din vechime ar fi trăit astăzi s-ar fi luptat să dărâme idolul internetului din mințile oamenilor cu același curaj cu care cu vreme în urmă dărâmau idolii de piatră... Noi să fim sinceri cu noi înșine: am

primit acest demon modern în casa sufletelor noastre? Dacă da, să ne luptăm să îl dărâmăm. Iar dacă răspunsul este nu, să fim sinceri cu noi: oare cotrobăind prin propria minte pentru a găsi idolul net-ului, și neîntâlnindu-l, oare nu am găsit acolo alți idoli, mai puternici și mai periculoși?...

Problema este foarte amplă și nu poate fi lămurită într-un articol. Cu toate cele scrise, îi încurajez pe toți cei care se ocupă de site-urile religioase să fie cât mai activi în lucrarea lor. Cu toată campania antiinternet sau antiTV care s-ar face, tot vor exista clienți fideli ai acestor oferte. Și nu este rău să le oferi acestor clienți materiale duhovnicești. Și nu pentru ca oferta de programe și de site-uri să fie cât mai variată. Ci pentru că acești clienți fideli pot fi ajutați să scape din lanțurile în care sunt prinși...

Vecinii și patul care scârțâie

Un tânăr care de câteva luni duce o viață creștină m-a întrebat: „*Când îi aud pe vecinii care locuiesc la etajul de mai sus cum fac dragoste, sunt făcut praf. Îmi vin în cap toate fetele cu care m-am culcat până să devin creștin. Cum să rezist amintirilor, când aud patul cum scârțâie? (Și, fiind tineri căsătoriți, scârțâie des...)*”

Problema ta nu e deloc banală, deși poate părea astfel. În primul rând, când auzi patul sau vecinii „scârțâind”, nu trebuie să te mire că simți că ți se aprinde pofta. Suntem păcătoși și plini de pofte, asta e crudul adevăr, fie că ne place să îl recunoaștem, fie că nu ne place. Ne place să ne vedem curați la suflețe, poate chiar sfinți, dar nu suntem așa.

Auzi scârțâiturile? Momentul acela să fie pentru tine un semnal de alarmă duhovnicească. Așa cum atunci când au gânduri păcătoase, creștinii trebuie să le alunge prin rugăciune, tot așa și tu trebuie să previi gândurile păcătoase prin rugăciune. Nu râde, primul lucru pe care trebuie să îl faci când auzi „patul” este să te închini, și să zici: „Doamne, miluiește”. Sau: „Doamne, ferește mintea mea de tot păcatul”, sau ce altă rugăciune vrei.

Apoi, e bine să faci abstracție de sunetele respective. Dacă poți, acoperă-le cu puțină muzică frumoasă. Dacă e noapte și nu poți pune muzică, atunci încearcă să nu îți lași mintea goală de gânduri. Dacă, stând în pat, poți să spui și alte rugăciuni până te ia somnul, e cel mai bine. Dacă nu, atunci încearcă să te gândești la Dumnezeu, la sfinții Săi sau la orice subiect duhovnicesc. Dacă nici atâta nu poți, atunci gândește-te la școală, la vacanță, la bunici, la orice nu îți vatămă mintea.

S-ar putea însă ca uneori gemetele vecinilor să fie puternice și să ți întipărească puternic în minte. Atunci, să nu îți fie lene să faci câteva mătăanii... Poate nu ar fi nepotrivit nici să îi atenționezi să fie mai reținuți în „exclamații”. (Cineva îmi spunea că în astfel de situații lovește cu papucul în țeavă de câteva ori. Limbajul Morse nu și-a pierdut eficacitatea în aceste situații... Același limbaj Morse îl poți folosi și când vecinii se uită la filme pornografice cu sonorul la maxim.) Nu trebuie să îți fie rușine să îi atenționezi astfel, pentru că nu ești obligat să fii martor auditiv la orgiile pe care ei le privesc.

Dar dacă tu stai și tragi cu urechea și urmărești ritmul în care patul scârțâie – pe ecran sau live, nu contează –, atunci este firesc să te apuce și pe tine cheful. Pentru că vecinii fac ceva și tu nu faci nimic. Inactivitatea ta ți se va părea inferioară „activității” lor...

Oricum, nu te apuca să îi judeci, poate că nu își dau seama că îi deranjează pe alții (momentele respective fiind pentru ei atât de acaparatoare încât nu se mai gândesc la altceva). Sau poate nu își dau seama că pur și simplu patul a „ruginit”. Sau, chiar dacă își dau seama, poate că nu au bani să cumpere altul mai bun... Găsește-le oricum circumstanțe atenuante...²⁰⁴

Și, când vei avea familia ta, să-ți aduci aminte de „traumele” pe care le-ai suferit. Oricum, să încerci să nu le oferi vecinilor tăi același spectacol...

---

²⁰⁴ Am citit că unii locuiau la un moment dat într-un hotel sub camera unui lider politic, parlamentar parcă era, și tot auzeau nopțile scârțâituri repetate. S-au grăbit să îl judece – crezând că e cu vreo amantă, în timp ce soția era acasă... Când au aflat că zgomotele erau produse de bicicleta medicinală a politicianului, li s-a făcut rușine...

„Păcatul” de a fi blondă

Scrisoarea unei mame blonde către fiul ei:

„Dragă fiule, îți scriu aceste rânduri ca să știi că îți scriu. Dacă primești această scrisoare, înseamnă că a ajuns cu bine. Dacă nu o primești, atunci să mă anunți pentru a ți-o mai trimite o dată. Îți scriu încet pentru că știu că tu nu citești prea repede. Acum câteva zile, tatăl tău a citit că marea majoritate a accidentelor se petrec la o distanță de un kilometru de casă. De aceea, ne-am hotărât să ne mutăm mai departe. Noua casă este minunată, are și mașină de spălat, dar nu știu sigur dacă merge. Ieri am băgat lenjeria în ea, am tras de manetă și de-atunci n-am mai văzut-o. Vremea pe aici e foarte rea. Săptămâna trecută n-a plouat decât de două ori. Prima dată ploaia a ținut 3 zile, a doua oară a ținut 4 zile. Apropo de vesta pe care o voiai, unchiul tău Petre mi-a spus că dacă o trimitem cu nasturi, cum sunt ei grei, o să coste mai mult; atunci am tăiat nasturii și i-am pus în buzunar. Să-ți mai zic că alaltăieri a explodat bucătăria și tatăl tău și cu mine am *zburat* din casă. Ce emoție! A fost pentru prima dată după mulți ani când tatăl tău și cu mine am ieșit împreună undeva. A venit doctorul să vadă dacă suntem în regulă și mi-a pus un tub din sticlă în gură. Mi-a zis să nu vorbesc 10 minute. Tatăl tău s-a oferit să cumpere tubul acela. Dacă tot vorbim de taică'tu, te anunț că și-a găsit de lucru; e foarte mândru de asta. Lucrează peste aproape 500 de oameni. L-au angajat să tundă iarba în cimitir. Sora ta Julia, cea care s-a căsătorit cu soțul ei, a născut în sfârșit. Cel mai rău e frate-tu' ăla mic, Ionuț. A închis mașina și a lăsat cheile înăuntru. A trebuit să se ducă până acasă să aducă dublură ca să ne scoată pe toți de acolo. Bine, fiule. Nu pot să-ți trec adresa pe plic, pentru că n-o știu. De fapt, ultima familie care a locuit aici a plecat cu numerele pentru a le pune la noua adresă.

P.S. Aveam de gând să-ți pun și niște bani, dar deja am închis plicul”.

Între categoriile bancurilor de succes, la loc de frunte – alături de cele despre soacre, polițiști, somalezi – se află bancurile despre blonde. Acestea sunt de două genuri: despre prostia blondelor și despre ușurința cu care pot fi aduse în pat.

Lăsând la o parte faptul că unele dintre ele sunt absolut banale, iar altele sunt reușite („scrisoarea” aceasta mi se pare simpatică), trebuie observat faptul că ne place să facem pe deștepții. Ne place să fim noi *cei interesanți*, iar ceilalți să fie *proștii*. De asta, atunci când avem ocazia de a ironiza pe cineva mai urât

sau mai prost decât noi, nu ratăm ocazia. Pentru că astfel creștem în ochii noștri...

Cât despre blonde, ...

Să observăm un lucru: dacă în majoritatea bancurilor cu soacre nu ai putea înlocui rolul soacrei cu al vecinei, sau rolul polițistului cu al poștașului, aproape în toate bancurile cu blonde rolul blondei poate fi înlocuit de cel al unei femei brunete, roșcate, al unei femei cu păr vișiniu, alb, verde strident sau indigo. De ce? Pur și simplu pentru că de fapt esențială în banc nu este culoarea părului „protagonistei”, ci situația în care aceasta se află. Iar dacă blonda este pusă în contrast cu o brunetă sau cu o roșcată, contrastul este superficial, pentru că dacă bruneta s-ar afla în situația de „protagonistă”, bancul ar fi la fel de *gustos*.

Un exemplu banal: „O blondă rămâne a doua oară gravidă și vine la soțul ei și îl întreabă: «Dragă, acum trebuie să ne căsătorim din nou?»»²⁰⁵ Sarcina acestei gravide nu are o legătură directă cu culoarea părului ei... dar totuși este mai ușor să faci bancuri cu blonde. Pentru că blondele sunt minoritare²⁰⁶. Ia să spună bărbații bancuri cu brunete. Oare nu le-ar crește șansele de a auzi un concert de reproșuri de la colegile de serviciu, de la prietenele, surorile sau chiar soțiile lor, care sunt brunete? Ba da, pentru că brunetele sunt mai multe...

Tipul femeii blonde și proaste e deja „legendar”. Și, cu toate astea, bărbații se dau în vânt după blonde, și nu numai după cele proaste, ci și după cele deștepte. (Chiar, oare dacă s-ar face o statistică a culorii de păr pe care o au olimpicii internaționali la științe exacte, nu s-ar constata că raportul dintre blondele deștepte și brunetele deștepte este la fel de mare cu raportul dintre blondele și brunetele proaste?)²⁰⁷

Un proverb spune că „vulpea care nu ajunge la struguri spune că sunt acri”. Mulți tineri preferă să ironizeze blondele și pentru că se simt neputincioși în a le „dobândi”. Și vitejia de a spune bancuri cu blonde este de fapt o încercare mascată de a scăpa de complexul de inferioritate.

Despre blonde nu am multe de zis... (Oricum, bine că soția mea nu e blondă, ca să nu se creadă că scriu cu pistolul la tâmplă. Dacă era blondă, aș fi scris poate cu frica în sân...)

---

²⁰⁵ Aș putea da mai multe exemple, dar aș risca să le ofer „material de colportaj” cititorilor.

²⁰⁶ Un cititor: *Asta e valabil în România, dar bancuri cu blonde se spun și în America și cred că și în Suedia (care e plină de blonde).*

²⁰⁷ Un cititor: *S-au făcut statistici și arată că blondele sunt mai proaste. Și dacă ar fi așa, tot nu e bine să ironizăm blondele pe care le întâlnim. Poate că ne întâlnim tocmai cu exemplarele al căror I.Q. este mai ridicat decât al nostru...*

Spun însă că tinerii ar fi mai câștigați dacă nu le-ar considera pe blonde niște aparate de făcut sex... Spun – foarte serios – că e mai bine și pentru ei ca blondele să fie apreciate la justa lor valoare.

Dacă o mamă îi spune copilului vreme îndelungată că e un copil rău, acesta se va purta ca atare. Dacă le repetăm blondelor că sunt târfe proaste, le vom face rău. Le vom transforma din flori în buruieni.

Da, știu, sunt destui *șmecheri* care vor să transforme *florile* în *buruieni*. Dar mai știu și că tipii de calitate nu fac asta. Dimpotrivă. Aceștia se feresc pe ei înșiși de *buruieni*, căutând frumusețea adevărată.

Sper că și voi ați observat asta, nu-i așa, blondelor?...

Demonul călător...

Maica Siluana Vlad povestea: „Cândva, demult, am trăit ceva straniu. Era noapte, spre ziuă, eram în casa unor prieteni, după o aniversare, cred, și dormeam cam de-a valma, pe unde apuca fiecare, fiind foarte mulți. La un moment dat, am simțit o puternică tulburare față de prezența trupului de lângă mine. Era o bună prietenă care dormea liniștită. Nu-mi venea să cred. M-am uitat de jur împrejur. Toți cei din cameră dormeau adunați fiecare în propriul trup. M-am întors la mine și la tulburarea mea. M-am privit cu atenție și am definit-o: era o dorință de necontrolat, acum aș numi-o compulsivă, de a lua în brațe trupul de lângă mine. M-am speriat. Mi-am privit atentă frica și am simțit că e o frică de *cineva*. Dar nu era nimeni treaz. Deși atunci credeam că nu cred în Dumnezeu, am făcut ce făcea copilul din mine când se temea de întuneric: m-am închinat. Știu că a dispărut totul ca un fum și că am adormit zâmbind. Dar, a doua zi, un foarte bun prieten care dormise în altă cameră mi-a mărturisit înspăimântat că a fost «agresat» de unul dintre invitați și că s-a simțit «ca în iad». Atunci am spus: «uite ce empatie pe mine!», și i-am povestit, amuzându-ne amândoi. Atunci nu știam ce știu acum. Acum știu că atunci am fost atacată de demonul care îl chinuia pe acel «invitat». Acum știu că suferința celor care au căzut în acest «fel de a fi» este o suferință greu de vindecat pentru că mare și iscusit este demonul care «se ocupă» de acest sector al iadului din noi»²⁰⁸.

Cred că această mărturie este clară: stând în preajma oamenilor care trăiesc în patimi – fie că este vorba de beție, de desfrâu sau de droguri –, mergând la petreceri împreună cu astfel de oameni, ne expunem riscului de a fi atacați de diavolii care îi ispitesc pe aceștia. Nu e vorba de situațiile în care suntem constrânși să conviețuim împreună, să studiem sau să muncim unii lângă alții. Nu, deși un creștin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să își schimbe locul de muncă... E vorba de situațiile în care alegem de bună voie să ne petrecem timpul liber în preajma oamenilor ce trăiesc în patimi²⁰⁹.

---

²⁰⁸ <http://www.sfintii-arhangheli.ro/intrebare-vina-homosexuali .php>. Rubrica *Maica Siluana vă răspunde*.

²⁰⁹ Un cititor: *Din câte am înțeles, cartea aceasta se adresează tinerilor obișnuiți, poate mai mult celor ce până acum nu și-au pus anumite întrebări referitoare la viața lor. Celor ce trăiesc în astfel de cercuri și lucrează sau învață în vecinătatea unor oameni care reprezintă adevărate ispite. Cred că este un subiect bun și chiar că trebuie tratat mai pe larg – dacă nu e lămurit un subiect, mai bine să nu fie abordat.*

În Viețile Sfinților găsim multe referințe despre diferite locuri bânuite de duhurile rele. Și vedem că sfinții nu evitau astfel de locuri, ci uneori și le alegeau ca adăposturi. Iar duhurile rele plecau. Dacă am fi la măsura sfinților, nu am avea de ce să ne temem, chiar dacă am sta toată ziua între mari păcătoși. Numai că, având credință slabă, trebuie să ne ferim de ispite...

Dar cred că este cam simplist să spui că „un creștin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să își schimbe locul de muncă”; de multe ori oamenii fac eforturi mari să își găsească un loc de muncă și nu prea au luxul să aleagă...

Fără aproapele meu trăiesc iadul

Marți un om s-a sinucis din cauza mea. După ce că sunt o curvă, mai sunt și o criminală. M-a rugat cineva marți să îl ajut și eu l-am amânat pe joi, iar el a crezut că nu îl voi mai ajuta și nu a mai apucat ziua de joi. Sunt vinovată!!!!!!!!!! Pământul strigă de durere în urma pașilor mei...

Scriu și tot scriu la *Tinerii și sexualitatea* și mă gândesc că sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să vi le spun. Nu legate în mod direct de sexualitate, ci de viața voastră. Cred că numai cine a fost ispitit de sinucidere sau cel căruia i s-a sinucis cineva drag înțelege de ce vă reproduc aceste rânduri...

Cam asta e lumea în care trăim – plină de violență, de minciună, de răutate, de păcat. Atât la nivel individual, cât și la nivel macro –, unde statele puternice se luptă să le îngenuncheze pe cele mici, invocând tot felul de principii morale pentru a-și ascunde interesul. Trăim într-o lume în care păcatul ne presează, pur și simplu. Și cei care nu au ales calea lui Hristos se întreabă: „Oare ce nenorocire ne mai așteaptă?”. Ei trăiesc într-o tensiune permanentă, parcă ar merge singuri noaptea printr-o pădure cu fiare sălbatice.

Cred că dacă fata aceasta nu ar fi avut efectiv cum să îl ajute pe omul acela nu ar fi muștrat-o așa de tare conștiința....

Din păcate, suntem din ce în ce mai închiși în noi, mai reci, mai indiferenți față de ceilalți. Ne luptăm pur și simplu să ne trăim viața așa cum ne place, ni se pare că avem iubire în inimă pentru alții, dar de multe, de foarte multe ori le lăsăm celorlalți numai firimiturile din timpul nostru liber.

Să încercăm să fim altfel... Să ținem seama de cuvintele lui Hristos: *Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-*

acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceștia prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică (Matei 25, 31-46).

Și să nu avem grijă de aproapele nostru numai când îi este foame sau sete, când îi e frig sau când este bolnav... Să avem grijă de el mai ales atunci când sufletul lui este rănit și frământat. Și nu doar când ne spune că e la granița sinuciderii... Cei mai mulți sinucigași nu s-au sinucis la primul gând de sinucidere, au avut de parcurs un drum lung, în care amărăciunea s-a adăugat treaptă cu treaptă.

Să nu participăm prin indiferența noastră la construirea nici uneia dintre aceste trepte...

Nu spun acum că trebuie să stăm tot timpul lângă prietenii noștri care permanent sunt frământați, plictisiți, supărați. Spun doar că trebuie să fim atenți și, atunci când putem da o mână de ajutor, să o dăm din tot sufletul.

Și dragostea noastră pentru ei nu trebuie să aibă o bază negativă: „le dau atenție, le ofer o fărâmă din sufletul meu ca nu cumva să cadă în deznădejde, să nu ajungă să se sinucidă...”

Nu, nu așa ne-a învățat Hristos să iubim... Trebuie să ne iubim aproapele pentru că asta e adevărata viață... Egoismul înseamnă moarte, închiderea în sine înseamnă iad. Dacă Sartre a zis: „Aproapele meu e iadul”, fiecare creștin ar trebui să spună: „Fără aproapele meu trăiesc iadul...”

***

Un cititor mi-a scris: „Deși textul de mai sus te reprezintă, nu își are locul în această carte...”²¹⁰

Am renunțat să scot articolașul din două motive: unul este că dis-diminează am primit de la o cititoare un cuvânt foarte frumos: „Poți înfige un cuțit într-un om și să îl scoți imediat, dar rana va rămâne pentru multă vreme – sau chiar pentru totdeauna. Nu are importanță de câte ori îți vei cere iertare după aceea, rana rămâne. O rană verbală rănește la fel ca cea fizică. Prietenii sunt bijuterii rare, te fac să zâmbești și te încurajează. Sunt gata să te asculte atunci când ai nevoie, te susțin și își deschid inima în fața ta...”. Mi se pare că

---

²¹⁰ Un cititor: *Ba da, eu l-aș pune lângă cel cu „demonul călător” și Maica Siluana: astfel, cred eu, arăți cele două fețe ale aceleiași monede – pe de-o parte, prietenii pe care trebuie să îi îndepărtezi și, pe de alta, cei de care trebuie să te apropii.*

oricât s-ar scrie despre prietenie tot nu este de ajuns... mai ales că trăim într-o lume în care duhul lui Sartre domină duhul lui Hristos.

Al doilea motiv este că, uitându-mă prin mesajele mai vechi ale fetei cu ale cărei rânduri am început acest text, am găsit și alte rânduri apăsătoare, scrise înainte de Crăciun:

„Despre mine mi-e silă să vorbesc. Am scris o poezie (slăbuță – dar care exprimă ce simt). Ți scriu numai o strofă, ca să nu te obosesc:

Călcați-mă, călcați-mă în picioare,
Zdrobiți-mi capul între călcâi și trotuare,
Priviți-mă apoi cu-o firavă candoare,
Spunându-mi fals: atât de rău ne pare...

Cam asta e atitudinea pe care cred că o are aproapele meu față de mine. Dar ce mă sperie și mai tare e următoarea întrebare care mi-a încolțit în minte: oare nu cumva asta este atitudinea mea față de aproapele meu?

Aș vrea să mă pot și eu bucura de Nașterea lui Hristos... Cum reușesc unii să își schimbe total viața? Nu înțeleg... nu mi se potrivește și mie o întoarcere la 180 de grade (de care am atâta nevoie)? De ce cad în desfrânare atât de des? Oare în mintea mea nu este nimic altceva decât mizeria desfrânării?

De ce mă domină în halul acesta desfrânarea? Sau mai bine zis de ce mă domină în halul acesta păcatul? Cum să îi închid ușa pentru ca apoi să o deschid pentru Hristos? De ce nu încap Hristos și în sufletul meu? Și, mai ales, de ce sunt atât de tristă dacă Hristos Se naște și pentru mine? Dar, la ce bun atâtea întrebări?...”

Ioan Valahul – sfânt sau criminal?

„Pe când avea doar 15 ani, fericitul tânăr Ioan a fost ales și întărit de harul Duhului Sfânt să fie mucenic al lui Hristos într-un chip ca acesta: în toamna anului 1659, năvălind o ceată de turci pe Valea Oltului dinspre Ardeal, au făcut mari jafuri prin sate în drum spre Dunăre, și au luat în robie pe mulți tineri nevinovați. Printre cei robiți a fost și fericitul Ioan. Trecând Dunărea, turcii și-au împărțit robii, luând fiecare după voie și plăcere pe cine voia. Așa a ajuns nevinovatul Ioan în stăpânirea unui ostaș turc, rău și desfrânat. Pe lângă drumul greu, pe lângă foame și osteneală, sărmanii creștini luați în robie trebuiau să sufere sete, și bătaii, și umilințe de tot felul, iar la urmă să fie siliți spre necuratele pofte ale desfrânării de către stăpânii lor păgâni și tirani. Așa văzându-se într-o zi silit spre necurata patimă de către un turc, fericitul Ioan l-a refuzat cu scârbă, mărturisind că este creștin și urăște necuratele patimi păgânești. Atunci, mâniindu-se, tiranul vroia să-l silească, dar tânărul creștin, întărit de râvna credinței în Hristos, l-a lovit pe tiran, care îndată a murit. Ceilalți ostași l-au legat în lanțuri. Și așa, după câteva luni de chinuri și de mers pe jos, turcii au ajuns la Constantinopol. Iar fericitul și neîntinatul Ioan a fost dat ostatic femeii turcului ucis de el pe cale, drept pedeapsă, ca să-i fie slugă până la moarte. Acea femeie, rânindu-se de frumusețea lui Ioan, îl trăgea spre necurata desfrânare și spre legea mahomedană, silindu-l să se lepede de credința cea dreaptă în Hristos.

Atunci fericitul Ioan, rugându-se mult lui Dumnezeu și Maicii Domnului să îl întărească în mărturisirea drepte credințe și să-l izbăvească de ispita desfrânării, a spus cu îndrăzneală: «Cred în adevăratul Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce pentru noi, și doresc cu bucurie să-mi dau viața pentru Hristos, decât să mă turcesc și să mă însoțesc cu tine». Astfel, mărturisitorul Ioan a fost aruncat în temniță, și apoi zdrobit cu cumplite chinuri. Rămânând neschimbat și tare ca un diamant, a fost condamnat la moarte prin spânzurare, și așa și-a dat sfântul său suflet în brațele lui Hristos, la 12 mai 1662. Iar trupul său a fost aruncat la loc necurat.

Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!”²¹¹.

***

Întrebare: *Sunt acuzat de lucruri pe care nu le-am făcut și s-ar putea să ajung în închisoare. Cum să mă port dacă ajung acolo și deținuții o să încerce*

---

²¹¹ Protos. Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*, Editura Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, Galați, 1990, pp. 223-224.

să mă violeze? Din filmul „Închisoarea îngerilor” am înțeles că trebuie să mă bat cu ei, să mă apăr cât pot. Dar e creștinește? Și care ar trebui să fie atitudinea mea față de propaganda homosexualilor – în mod special cea privitoare la adopția copiilor?

Eu aș reformula întrebarea ta astfel: „Ce e mai creștinește, să mă las violat sau să mă lupt cu agresorii mei?”. În Viețile Sfinților citim că, atunci când tâlharii vroiau să fure lucrurile vreunor părinți îmbunătățiți, aceștia nu numai că nu se luptau cu ei, ba unii chiar îi ajutau pe tâlhari să ia tot ce vroiau. Numai că tot în Viețile Sfinților citim și că, atunci când e vorba de batjocorirea trupului, care este templu al Duhului Sfânt, putem avea o atitudine mai fermă...

Într-o viață a Sfântului Mucenic Ioan Valahul scrisă de părintele Eugen Tănăsescu, citim: „un păgân din cei ce duceau pe români în robie s-a oprit asupra lui Ioan și, plăcându-i frumusețea exterioară a trupului, l-a cumpărat pe acesta, având asupra sa gând urât. Sfântul s-a împotrivit însă acestei fapte nelegiuite, nerecunoscând de stăpân decât pe Stăpânul tuturor, Hristos. Înfuriindu-se, păgânul se pregătea să-l lege pe Ioan de un copac, pentru a-și duce urâciosul gând până la capăt, dar Sfântul, scârbindu-se în inima sa și nevrând să fie rușinat înaintea lui Dumnezeu, și-a adus aminte de David, biruitorul lui Goliat, și prinzând curaj, l-a ucis pe păgân”²¹².

Iată, Sfântul Ioan Valahul s-a luptat cu turcul precum David cu Goliat, David fiind întărit de Dumnezeu cel viu, iar Goliat, de duhurile întunericului care îi sprijineau pe păgânii idolatri.

Sfântul Ioan Valahul nu l-a omorât pe turc decât atunci când acesta a încercat să îl agreseze. Sfântul nu a vrut să scape din robie, nici să îl pedepsească pe stăpânul său pentru păcatele sale, ci doar a încercat să se apere pe sine însuși de întinarea la care vroia să îl supună acesta. Înțelegem asta și din faptul că el a preferat să primească moarte mucenicească decât să o ia de soție pe femeia musulmană (știa că asta ar fi fost tot o lepădare de Dumnezeu²¹³)...

Cât privește atitudinea față de propaganda homosexuală, soluția este să dăm mărturia cea adevărată fără să ne temem. Nu sunt rele nici procesiunile cu icoane – doar asta era una din formele de rezistență ale apărătorilor icoanelor în fața prigonitorilor iconomahi. Totul este să fie făcute în duh creștin, nu în stilul

---

²¹² <http://www.univ-ovidius.ro/btcassian/SINAXAR%5FORTODOX/main.htm>. La această adresă pot fi citite și alte vieți ale sfinților români.

²¹³ Un cititor: *Dar ce, cei care se căsătoresc cu oameni de alte religii păcătuiesc? Da, păcătuiesc. Sfinții au învățat că singura căsătorie binecuvântată de Dumnezeu este între un creștin și o creștină. Cum altfel ar putea sfinți Duhul Sfânt o cununie în care unul din miri nu crede în Hristos?*

galeriilor echipelor de fotbal. Fără înjurături, fără violență, ci cu conștiința că nu trebuie să fim impasibili în fața răului...

Numai că adevărata rezistență nu va fi una de mase, care nu implică nici riscuri, nici neazuri. Adevărata rezistență este lupta prin rugăciune și prin cuvânt. Și, dacă puțini au chemarea de a lupta prin propovăduire directă, toți au chemarea de a lupta prin rugăciune cu puterile întunericului. De nimic nu se teme diavolul mai mult decât de rugăciune. Și, pentru puțina noastră rugăciune, va trimite Dumnezeu și mărturisitori care să lupte cu sabia cuvântului...

Despre viol

O cititoare îmi scrie: *Un singur lucru vă întreb... Fetele care au fost violate, cărora li s-a furat în mod mișel puritatea, ce șanse au să revină la normal? Știți prin ce trece o astfel de fată? Am observat că pe o astfel de femeie o respinge lumea toată, de parcă ar fi ciumată. Mai bine sunt văzute prostituatele care revin la Dumnezeu, pentru că El nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu, decât fetele astea... cărora li s-a luat ceva cu forța. E adevărat că și această faptă are circumstanțele ei, în sensul că nu toate sunt la fel. Eu întreb: o fată care a trecut prin așa ceva și care a intrat într-un conflict cu Dumnezeu (considerându-L „vinovat”) ce șanse mai are să aibă o viață normală? Mai poate avea ea încredere în IUBIRE și mai ales în bărbați? Ați vorbit în Cartea nunții despre aproape toate categoriile de femei care vor să-și întemeieze o familie (cochete, cumiți, păătoase, habotnice, divorțate etc.), mai puțin de una... de cele care au trecut prin experiența violului. Nu aveți idee ce este în sufletul unei astfel de femei, cum gândește, ce simte atunci, după aceea, și mulți ani mai târziu. Te întrebi de ce tu, unde a fost Dumnezeu în clipele acelea, de ce te-a părăsit... Îți trebuie ani mulți să uiți, să ai încredere în tine, să ieși în lume și să cunoști alți oameni. Îți trebuie voință, încredere, multă dragoste și înțelepciune să ierți, ca să poți să te îndrăgostești de un bărbat. Apoi, după ce ai reușit să faci pasul și să te îndrăgostești de un băiat îți dai seama că nici acesta nu e diferit de primul... de ticălos. Dacă unul ți-a furat ce este mai de preț și pur pentru o fată și ți-a întinat trupul, celălalt își bate joc de suflet, care se vindecă mai greu sau chiar deloc.*

Ce șansă mai are o astfel de femeie să răzbată în viață, să mai creadă în ființa pe care a creat-o Dumnezeu prima dată, și anume - bărbatul. Să creadă în iubire, în familie, în tandrețe, și aici lista poate continua.

Ce fel de soț să caute o astfel de fată?

Am multe pe suflet, însă am senzația că vorbesc cu mine și nu asta am căutat scriindu-vă. Poate că vi se pare că sunt în conflict cu Dumnezeu, și trebuie să recunosc că așa a fost. Mult timp am negat imensa bunătate a Celui Atotputernic și am stat departe de El. Însă căzând în deznădejde și fiind în pragul sinuciderii, m-am apropiat mai mult de Dumnezeu, dorind din tot sufletul să-L cunosc mai bine. Un pic de liniște am găsit, dar e o liniște de scurtă durată pentru că tot timpul mă apucă deznădejdea și sunt o grămadă de lucruri care mă tulbură și revin în inima mea suferințe pe care am crezut că le-am îngropat.

Cam atât pot să vă scriu acum, pentru că simt că mai mult nu pot. Sunt deschisă unui dialog, nu unui monolog. Sunt ani de când dialoghez cu mine însămi...

***

Mai multe fete m-au întrebat, în diferite scrisori, de ce nu scriu nimic despre urmările psihice și duhovnicești ale violului. Încep prin a spune că puținele mele rânduri vor fi lipsite de referințe științifice: nu știu nici cât de mare este rata violurilor, nici care este intervalul de vârstă în care se încadrează cele mai multe victime.

Voi face referire doar la două studii. În primul, realizat în 1990²¹⁴, s-a constatat că „elevii care dezaprobau violul și-au schimbat atitudinea, devenind mai deschiși în a accepta acest comportament, după numai 9 minute de vizionare zilnică, pe o perioadă de 6 săptămâni, a unor filme notate cu R-rated sau după vizionarea a 5 ore de filme cu conținut explicit sexual”²¹⁵.

Într-un raport realizat în 1986 de Larry Hoo s-au comparat rezultatele a 35 de cercetări privind rezultatele expunerii la pornografie. „Din aceste studii, 20 arată că pornografia mărește agresivitatea; în 4 dintre ele s-a găsit că există o legătură între expunerea la pornografie și cazurile de viol, iar în 11 s-a scos în evidență faptul că bărbații care vizionează pornografie acceptă mai ușor violența îndreptată împotriva femeilor și batjocorirea acestora”²¹⁶. Întrucât din 1986 – când a fost realizat raportul – și până astăzi pornografia difuzată prin mass-media s-a aflat într-un proces de creștere continuă – și deci numărul violurilor a crescut pe măsură – este firesc ca și acest subiect – violul – să fie integrat în problematica păcatelor contemporane.

Întrucât subiectul articolului nu este prea plăcut, îmi voi permite să încep printr-o istorioară mai veselă. Bunica mea, nu cu multă vreme înainte de a muri, venea într-o seară acasă. Întrucât era destul de întuneric, și pentru că bunica avea un mers destul de sportiv, deși era bătrână, un individ s-a luat după ea. Bunica s-a cam speriat, s-a grăbit și următorul și-a mărit și el viteza. Când a ajuns pe o stradă mai luminată, bunica s-a uitat la următor. Și, când acesta și-a dat seama că potențiala sa victimă sa avea părul alb, a înghițit în sec și a plecat imediat (bine cel puțin că nu era gerontofil²¹⁷)...

---

²¹⁴ De către Brown, Childers și Waszak.

²¹⁵ Victor C. Starsburger, *Adolescents and the Media*, Sage Publications, 1995, p. 49, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 297. Recomand cu căldură această carte tuturor cititorilor...

²¹⁶ Pavlu Simisi, *Întâlnirea dintre psihiatrie și credință*, Editura Lidia, Tesalonic, 2002, p. 65, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelismos, 2005, p. 299.

²¹⁷ Gerontofilie – atracție sexuală față de persoane în vârstă.

Acum, să trecem la subiect. Am citit într-o revistă câteva mărturii ale fetelor care fuseseră violate. Am auzit un caz în care o fată fusese violată de mai multe ori de tatăl ei. Îi era rușine să vorbească cu mama ei despre aceasta problemă. Până la urmă, l-a amenințat pe tatăl ei că, dacă mai încearcă să o violeze o singură dată, se va sinucide. Și de atunci, tatăl a lăsat-o în pace...²¹⁸ Dar toată viața fetei a fost marcată de această experiență. Deși în relațiile cu prietenii sau cu familia încerca să pară cât mai veselă, când rămânea singură sufletul ei era pustiit de durere... Tocmai de asta și scriu, pentru a încerca să le ajut pe fetele care au trecut printr-o astfel de traumă să înțeleagă că viața merită trăită în continuare, și amintirile apăsătoare pot fi uitate.

Cazurile în care un obsedat urmărește o fată pe care în inima lui „o iubește” pe ascuns și încearcă să o violeze în mai multe rânduri tocmai pentru a-și manifesta sentimentele sunt foarte rare. Unei astfel de victime, la care agresorul încearcă să revină după o perioadă de timp, îi spun să își pună nădejdea în Dumnezeu, și să ceară lui Dumnezeu să o izbăvească după cum știe de agresor.

Cât privește violurile în familie (tată-fiică, tată-fiu, mamă-fiu, frate-soră), cred că sunt mult mai șocante²¹⁹ ... Întrucât cel mai des am auzit referiri la situația tată-fiică (sau fiice) voi scrie despre ea: Cum să îl ierte o fată pe tatăl ei care i-a batjocorit fecioria?

Este imposibil... Să trăiești ani de zile în aceeași casă cu cel pe care îl consideri dușmanul vieții tale? Da, ar fi imposibil dacă nu ar exista harul lui Dumnezeu. Dumnezeu, care i-a păzit nevătămați pe mucenicii care erau aruncați în foc, poate să îi dea fetei puterea de a ierta. Da, numai Dumnezeu poate face o astfel de minune.

Nu despre iertare vreau să scriu acum, ci despre vindecarea sufletească a fetelor care au fost violate²²⁰. Unele din ele rămân atât de marcate de viol încât

---

²¹⁸ Cred că o fată care a fost violată de tatăl ei trebuie să meargă cât mai repede să discute cu un preot. Acesta o va sfătui cum să facă pentru ca pe viitor să nu mai aibă parte de așa ceva. Preotul o va ajuta să depășească situația, ținând cont de toate amănuntele. Tatăl nu trebuie tratat ca un criminal, ci ca un păcătos care are nevoie de îndreptare. Situația nu trebuie îndreptată cu ajutorul emisiunilor de televiziune dedicate gospodinelor care nu au cum să își umple timpul. E nevoie de mult discernământ. Dorința răzbunării – oricât ar fi de intensă: „Nu mă las până nu îl văd în pușcărie” – nu poate da roade bune. Mai ales că închisorile par a fi locuri de învățare a noi păcate, locuri de perfecționare în furturi, crime și perversiuni sexuale, nu spații de recuperare morală...

²¹⁹ Se pare că explozia de erotism din mass-media (și mai ales filmele cu secvențe de violuri în familie) va duce în timp la creșterea ratei violurilor. De altfel, nu cred că există familii asupra cărora presiunea sexuală a mass-mediei să aibă un efect benefic...

²²⁰ Deși iertarea agresorului face parte din procesul de vindecare lăuntrică.

încearcă să se sinucidă. Dar ce le-ar putea aduce sinuciderea? Nimic, decât și mai multă durere. Și încă una veșnică.

În ce poate consta vindecarea? Se poate reface fecioria? Bine, unele fete au fost violate după ce oricum își pierduseră fecioria cu prietenii lor, și la ele se pune problema traumei fizice și sufletești...

Cred că este esențial să înțelegem faptul că oricât de tare ar fi rănit un om, sufletește sau și trupește, Dumnezeu vrea să îl mântuiască. Nu există nici un om, oricât de ticălos, oricât de urât sau de mândru ar fi, pe care Dumnezeu să nu îl aștepte și căruia să nu vrea să îi iasă în întâmpinare. În cele din urmă, vindecarea ține de credință. Așa că o întreb pe fata care a fost violată:

Crezi tu că Dumnezeu te-a uitat? Crezi că S-a scârbit de tine? Crezi că nu știe prin ce ai trecut? Sau crezi că nu ține seama de durerea ta? Nu, nu este deloc așa...

Știu că întrebarea care te apasă este: „De ce?” Și eu m-am certat cu Dumnezeu ani de zile după ce mama mea a murit. Nu înțelegeam cum a îngăduit Dumnezeu să rămân fără ființa cea mai importantă pentru mine.

Tu ai de ales între a te certa cu Dumnezeu și a-L ruga să vindece rănilile sufletului tău. Dar dă-ți seama că Dumnezeu vrea să te vindece. Uită-te în oglindă: cum e privirea ta? Tristă, îndurerată, pierdută... Așa va rămâne dacă te vei certa în continuare cu Dumnezeu. Dar va fi altfel dacă îți vei cere ajutorul.

Încet-încet, vei simți cum rănilile sufletești se vindecă. Procesul e greu, dar încă de la început vei conștientiza că ești pe drumul cel bun. Cei din jurul tău – mă refer la cei care știu prin ce ai trecut – vor înțelege mai greu schimbarea.

Poate te vor privi în continuare cu milă, sau chiar cu dispreț. Dar Dumnezeu îți va da putere să treci peste asta. Mai mult încă, atunci când vei fi pregătită pentru a-ți întemeia o familie, îți va trimite un om bun la suflet care se va purta cu tine ca și cum ai fi fecioară. Da, așa cum desfrânamele pot deveni fecioare prin pocăință, așa și tu poți să îți recapeți fecioria sufletească. Totul este să ai credință, să te rogi mult și să ai un duhovnic care să te ajute să mergi pe calea tămăduirii sufletești.

Și nu te uita la gura lumii. Alții poate te vor mai cleveti pe la colțuri, imaginându-și că sunt mai fericiți că s-au destrăbălat în fel și chip fără să treacă printr-o astfel de experiență nedorită. Să nu pui la suflet răutățile lor. Încearcă să îți vezi de viața ta, fără să te uiți în stânga și în dreapta. Și îți vei da seama că Dumnezeu te ajută să ai o viață fericită, frumoasă, împlinită. O viață de care bârfitorii tăi, cu sufletele murdare de păcat, nu au parte...

Culmea răzbunării - iertarea

O cititoare îmi scrie: *M-am culcat cu prietenul meu pentru că eram convinsă că așa o să fie mai puternică dragostea noastră. Câteva săptămâni a fost mai bine, după care a început să fie mai indiferent și m-a părăsit. Fecioria s-a dus și acum nu am în suflet decât gândul de a mă răzbuna. Nu pot scăpa de gândul acesta. Îmi poți da un sfat?*

Gândul răzbunării este unul dintre cele mai puternice gânduri. Asta o știm nu numai din filme sau din cărți, ci chiar din viața noastră... Stau și te întreb: ce rezolvi dacă te răzbuni? Adugi păcate la păcatele tale... I-am retrimis scrisoarea ta Sfântului Apostol Pavel, și iată ce a răspuns: *Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”*. Deci, *dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele*.

Evident, nu mi-a răspuns direct, deși îi cerusem să îmi răspundă la problema ta. Trebuie să căutăm ajutor în Sfânta Scriptură ori de câte ori avem necazuri. Și Domnul ne va răspunde, prin glasul Sfinților Evangheliști sau al Sfinților Apostoli. Nu intru în detalii, nu trebuie să înțelegem Sfânta Scriptură de capul nostru, cum fac sectanții, dar nici să stăm departe de ea de frică. Cel mai bine este chiar să citim tâlcuirile scripturistice ale Sfinților Părinți, dar nu despre subiectul acesta discutăm aici.

Răspunsul nu mi l-a dat deci Sfântul Apostol personal, mi l-a dat însă indirect, în Epistola către Romani, capitolul 12, versetele 19-21. Ai auzit? *Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele*.

Cea mai mare biruință a ta ar fi ca el să se schimbe, să renunțe la răutatea lui și să aibă o viață creștină... Asta e adevărata răzbunare, nu împotriva păcătosului ci a diavolului care l-a manipulat pe păcătos. Roagă-te pentru fostul tău prieten și întâi de toate iartă-l pentru marele rău pe care ți l-a făcut. Dacă îl vei ierta, și osânda lui va fi mai mică și ție îți va fi mai bine.

Iar dacă Dumnezeu știe că trebuie să fie pedepsit pentru păcatul lui, îl va pedepsi (dar, ia gândește-te, oare numai el e de vină că ați păcătuțit? Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință să te opui sau ai căutat și tu dragostea trupească?...). Da, Dumnezeu este bun și iubitor de oameni, numai că uneori trimite pedepse precum cele care au căzut asupra sodomiților de pe vremea lui Avraam. Atunci

când vede că inima păcătosului este învârtoșată și că acesta nu se va pocăi pentru căderea lui. Iată o relatare care confirmă spusele mele...

„Petre Damianos scrie că, pe când învăța carte la școala din Parma, s-a întâmplat o înfricoșată judecată a Dreptului Judecător, spre învățătura noastră. El spune astfel: «În partea dinspre apus a acestei cetăți, afară de ziduri, este o biserică cu hramul Sfinților Mucenici Ghervasie și Protasie. Într-o noapte, când era privegherea sfinților (14 octombrie), un plugar, sculându-se din așternutul său mai înainte de a se face ziuă, a mers să-și pască vitele. Iar un vecin al lui, care o iubea pe femeia acestuia, văzându-l că a plecat, a intrat în casa plugarului și s-a culcat în pat lângă femeia care, gândind că acela era bărbatul ei, a tăcut. După ce a săvârșit preacurvia, necuratul om s-a sculat din pat și a plecat. Făcându-se ziuă, a venit bărbatul femeii, ca un om ce era temător de Dumnezeu, să meargă la biserică ca să ia anaforă. Iar femeia îl defăima și-l ocăra zicându-i: «Un ceas nu ai putut, ticălosule, să te înfrânezi de la împreunarea trupească pentru dragostea sfinților și acum ai atâta îndrăzneală să mergi să iei anafură?». Iar el, mirându-se, a întrebat: «Pentru ce grăiești acestea?». Și din cuvânt în cuvânt a cunoscut că altul s-a dus în locul său și a înșelat-o. Atunci biata femeie a început să se tânguiască, plângând cu amar (fiindcă era cinstită și îmbunătățită), pentru răul ce i se făcuse. Deci, ducându-se la biserica Sfinților, a strigat acestea înaintea icoanei sfinților mucenici, în auzul tuturor: «Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul inimii mele, Cea ce știi toate, Care cercetezi inimile și cerci cugetele! Darul Tău știe gândul meu, că chiar și de bărbatul meu mă feream la toate sărbătorile, și acum, din neștiință, m-am înșelat și am păcătuțit! Rogu-Te, dar, Doamne, ca un Dumnezeu milostiv, să-mi ierți păcatul și ca un drept Judecător să faci degrab izbândă asupra aceluia om necurat, care m-a înșelat cu vicleșug și cu meșteșugire, și să-l faci arătat oamenilor, spre pildă, ca să se slăvească prea Sfântul tău Nume. Așa, Domnul meu, auzi-mă pe mine, păcătoasa, pentru rugăciunile slăviților Tăi mucenici Ghervasie și Protasie și ale tuturor sfinților Tăi. Amin». Și acestea zicând, a intrat diavolul în pântecul celui prea curvar și l-a trântit la pământ, rupând jalnic măruntaiele lui; și, lovindu-i tare capul de pietre, nu l-a lăsat diavolul până ce înaintea tuturor, cu răni multe, l-a omorât. Acestea văzându-le toți cei ce erau acolo, s-au spăimântat»²²¹.

Cred că te-ai întristat puțin... Oare eu asta vreau? Să i se *grămădească cărbuni aprinși* pe cap? Nu, nu asta vreau. Asta nu mai e iubire creștină, ci e o lege mai dură decât cea primită de Moise: *să plătească suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior* (Exod 21, 23-24).

Nu, nu vreau ca Dumnezeu să te răzbune luându-l pe fostul tău prieten. Dumnezeu nu e un killer care săucidă la comanda clienților sau a prietenilor

---

²²¹ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, pp. 95-96.

Săi. Dumnezeu este bun și iubitor de oameni. Iar dacă uneori pedepsele Sale sunt aspre, sunt așa nu pentru că I s-a împuținat dragostea, ci pentru că păcatul omului a fost mare și păcătosul nu a vrut să se întoarcă din calea sa...

În Evanghelia Sfântului Luca găsim un cuvânt al Mântuitorului care are legătură cu răspunsul meu: *Acei optsprezece inși, peste care s-a surpat turnul în Siloam și i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoși decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel* (Luca 13, 4-5). Au murit toți cei care nu s-au pocăit ca cei peste care s-a surpat turnul în Siloam? La prima vedere nu, pentru că au murit cu altfel de morți. Dar de fapt au murit ca aceia – poate chiar și mai rău –, pentru că tot în iad, la un loc cu ceilalți păcătoși, au ajuns...

Deci Evanghelia ne arată că până la urmă păcătoșii care nu se pocăiesc de păcatele lor tot sunt atinși de osânda dumnezeiască. Chiar dacă unii au parte în viață de cine știe ce bunătăți și desfătări, le vor uita repede când vor ajunge în chinurile iadului...

De ce tot vorbesc de iad? Pentru că vreau să îți dai singură seama că tu nu vrei osânda veșnică a prietenului tău. Oricât de mult rău ți-a făcut, totuși inima ta nu e atât de împietrită și de rea încât să vrei o astfel de răzbunare.

Poate că îmi spui: „Da, dar totuși vreau o răzbunare... Chiar dacă una mai mică”.

Eu îți spun să te gândești bine cu ce te alegi dacă nu lepezi gândul răzbunării. Ar fi bine să îți dai seama că poate gândul răzbunării te va întina pe tine mai mult decât te-au întinat alte păcate. Și să înțelegi că poate a venit vremea să îl ierți pe *ticălos*. Că poate și tu ai nevoie să te ierte Dumnezeu, nu?

Iar dacă tot nu vrei să îl ierți, ia măcar aminte la o întâmplare din Pateric: „Un frate din Libia a venit la avva Siluan, în muntele Panefo și i-a zis: «Părinte, am un vrăjmaș care mi-a făcut multe rele, că și țarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o și de multe ori m-a vrăjmășit. Iar acum a pornit și oameni otrăvitori să mă omoare și așa vrea să-l dau în judecată». Zis-a lui bătrânul: «Precum te împaci, fiule, fă!». Zis-a fratele: «Cu adevărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletului». Răspuns-a bătrânul: «Cum socotești, fiule, fă!». Și a zis fratele: «Scoală-te, părinte, să facem rugăciune și voi merge la dregător!». Deci, sculându-se și rugându-se amândoi, când a venit să zică: «Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri», a zis bătrânul: «Și nu ne ierta nouă greșalele noastre, căci nici noi nu iertăm greșiților noștri!». Apoi fratele i-a zis bătrânului: «Nu așa, părinte!». Iar bătrânul a zis: «Ba așa, fiule! Căci, cu adevărat, de vei voi să mergi la dregător să-ți faci ție dreptate, Siluan altă rugăciune nu-ți va face ție». Și punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmașul său”.

Mai mult de atât, nu am ce să îți spun...

„Păcatul” menstruației

Un cititor: *Vă rog să mă ajutați să o conving pe prietena mea să vină la biserică. Motivul principal pentru care nu vine – să nu râdeți – este că zice că Dumnezeu nu poate fi misogin. Adică de ce nu au voie femeile să intre în biserică la menstruație? Sunt murdare? Ea crede în Dumnezeu și se roagă acasă. Ce să îi spun? Mi-a zis cineva că în revista Patriarhiei, „Vestitorul Ortodoxiei”, scria un părinte că femeia poate intra în biserică la menstruație...*

Prietena ta nu este singura persoană de sex feminin care stă departe de biserică pentru că nu înțelege care ar fi motivul pentru care menstruația este considerată de unii preoți – în special de ieromonahi – o *problemă* atât de mare. Și asta nu e doar o chestie care le frământă pe femei. Sunt și bărbați care stau departe de biserică pentru că li se pare depășită o astfel de viziune antropologică...

Dacă aș fi fost sfânt, ți-aș fi dat răspunsul cel bun. Nefiind, mă aflu în situația în care merg pe bâjbâite... Da, vreau să mă lămuresc și eu, dar până acum nu m-am lămurit în întregime... Am citit și eu mai multe materiale pro și contra. După ce am stat de vorbă cu mai mulți preoți și cu creștini pe care i-am iscodit pe acest subiect, am ajuns la următoarea concluzie: există duhovnici iscusiți care spun că femeia nu poate intra în biserică la menstruație, există duhovnici iscusiți care spun că poate intra. Duhovnicii moderniști spun că poate intra fără probleme, dar ar putea greși și în această privință, așa cum greșesc și în multe altele.

Dacă, într-adevăr, pe această temă învățătura Sfinților Părinți ar fi cea pe care o mărturisesc „tradiționaliștii”, atunci ne vom însuși explicațiile date de acești sfinți. Dacă totul nu este decât o problemă de igienă și Sfinții Părinți nu au tratat problema la nivel teologic, lucrurile trebuie lămurite încă și mai repede, pentru că explicațiile nu necesită prea mult efort²²².

---

²²² O cititoare: *La o conferință a părintelui Teofil Părăianu la Brașov în decembrie 2005, cineva l-a întrebat despre acest lucru și dânsul a răspuns că femeia poate intra în biserică, nu este nici o problemă și că interdicția vine doar din motive de igienă și se referă numai la vremurile când nu existau produse de igienă (tampoane). Pot da și eu un alt exemplu, în care un alt părinte cunoscut a spus invers, dar nu știu dacă asta e cel mai indicat...*

Am citit și eu poziția părintelui Constantin Bălăucă expusă pe larg în *Vestitorul Ortodoxiei*. (Oricum, nu tot ce scrie acolo reprezintă poziția oficială a Bisericii, sunt și păreri personale ale celor care scriu...) Am citit și disputa pe această temă din *Lumea credinței*. Părintele Constantin Necula zicea într-o conferință: „Ați văzut cât caz a făcut un articol al lui Cristian Tabără din *Lumea credinței*, când a spus: «Domnule, interdicția aceea cu femeia care intră în biserică și în perioada aceea lunară nu-i desuetă. Nu putem s-o numim așa, că ne sar canoniștii în cap. Dar trebuie gândită, regândită, reșezată...». M-am întâlnit la București cu Cristian Tabără și i-am zis: «Răspunsul era în istoria modei, măi!». Și-apoi, vorba Maicii Siluana, care era de față atunci când am vorbit: «Cine se apucă acum să le caute? Tot conștiința lor le cenzurează până la urmă»²²³. Doar nu stă cineva la intrare în biserică și le întreabă: «Tu cum ești? Ia stai, să văd!». Atâta atenție acordată acestei igiene femeiești și nici un fel de atenție acordată igienei bărbătești. Nu e un pic schizofrenică biserica ce începe să predice asta? Să fim serioși! (...) Biserica nu-i aberantă! Hristos nu-i aberant!»²²⁴

Cât le cenzurează conștiința pe femei, nu știu. După ce, într-o conferință ținută într-un centru studentesc, am prezentat la partea cu întrebări și răspunsuri poziția tradiționalistă, o preoteasă mi-a atras atenția după conferință că marea majoritate a femeilor din biserică nu sunt de acord cu această perspectivă. Deci, această conștiință lucrează diferit. Nu îmi e teamă că voi supăra pe cineva spunând adevărul, dar în același timp îmi e teamă ca nu cumva în această problemă să înțeleg lucrurile superficial.

Și totuși, de ce îți scriu? Pentru că sunt de părere că prietena ta ar trebui să meargă la biserică, cu toate nelămuririle ei. Și chiar să intre în biserică în fiecare săptămână, dacă conștiința nu o oprește. Important este ca ea să înțeleagă rostul Bisericii, rostul rugăciunii, rostul spovedaniei, rostul postului...²²⁵

Și, după o vreme petrecută în biserică, atunci când va ajunge la duhovnic, va găsi de la acesta lămurirea problemei legate de așa-zisa necurăție lunară...

---

²²³ O cititoare: *Mi se pare ciudat citatul acesta al Maicii Siluana... Nu știu dacă trebuie pusă problema cenzurii sau a autocenzurii; în fond, cine Îl caută sincer pe Hristos ajunge, mai devreme sau mai târziu, să facă ascultare de duhovnic, iar pentru cine nu, oricum acest aspect contează cel mai puțin în raport cu inima lipsită de bucuria pe care o aduce viața în Hristos; problema este să nu ne împiedicăm noi de lucruri dintr-astea exterioare; să fim sinceri, dacă Îl vrem pe Hristos în viața noastră, lucrurile astea, care mie chiar mi se par minore, mai devreme sau mai târziu se rezolvă.*

²²⁴ Părintele Constantin Necula, *Calea virtuților*, Editura Agnos, 2005, pp. 115-116.

²²⁵ O cititoare: *Întrebarea e, a mers vreodată, sau s-a limitat la acest aspect și nici nu știe cum e la Sfânta Liturghie?*

Dar, dacă va sta ani de zile departe de biserică doar pentru că nu poate înțelege o anumită rânduială, nu se va folosi cu nimic. Să vină, deci, la Hristos. Să vină, să nu mai stea departe de El. Pentru că numai El este Calea, Adevărul și Viața...

***

Un cititor: „Eu nu cred că prietena tânărului stă departe de biserică numai pentru asta. E ușor să se mintă pe ea, să îl mintă și pe el. De multe ori găsim tot felul de pretexte pentru a justifica faptul că stăm departe de Hristos. Asta e și părerea mea²²⁶. Și eu aveam câteva clișee prin care îmi adormeam conștiința. Dar a venit vremea în care m-am săturat de ele. Să fie mai sinceră fata, și va veni în biserică. Și, orice i-ar spune duhovnicul, să intre sau nu în perioada respectivă, ea tot se va bucura, pentru că va ști că se află pe calea mântuirii. Da, sunt mici neclarități, sunt probleme, dar neimportante. Unor sfinți din Rusia le plăceau anumite icoane necanonice, care nu erau deci pictate după rânduială. Și, cu toate astea, au ajuns sfinți. Eu nu spun că trebuie să părăsim rânduielele. Nu, pentru că sunt de la Duhul Sfânt. Dar uneori putem fi mai îngăduitori. Mai ales când e vorba de primirea unui suflet în biserică”.

Eu cunosc un caz: o fată își programase nunta, vorbise cu preotul să o spovedească înainte de nuntă – pentru că trăise o vreme cu viitorul soț. Dar, înainte de spovedanie, a avut o mare ispită: a fost acuzată că a furat o sumă mare de bani. Din cauza șocului, i-a venit ciclul menstrual. Preotul a spus că nu o mai spovedește așa. A plecat după nuntă în luna de miere și apoi a tot amânat spovedania. Mă întreb: oare nu era mai bine ca totuși părintele să o fi spovedit? Mai ales că ea nu avea cum să prevadă această dereglare biologică neașteptată...²²⁷ Într-un articol din *Vestitorul Ortodoxiei*, părintele Bălăucă observa că, oricum, nici un preot nu refuză căsătoria unei mirese din acest motiv. Oare era chiar o greșeală ca părintele să o fi spovedit atunci pe fată? Poate că ea nu va mai veni la spovedanie decât peste ani de zile... Nu mă grăbesc să spun că era firesc să o spovedească. Spun doar că o astfel de problemă este foarte delicată și nu trebuie tratată mecanic, în stil inchiizitorial...

---

²²⁶ O cititoare: *Cred că această problemă se încadrează în marea categorie „Biserica e plină de nereguli” – oamenii vorbesc ore întregi despre ce s-a întâmplat rău în biserică, neîncercând nici măcar pentru o clipă să încerce să vadă frumusețea unei Sfinte Liturghii sau iscusința și credința unui părinte. Dacă încerci să le spui unor astfel de oameni că sunt și exemple în Biserică ce ar trebui să ne atragă către ea, imediat te opresc spunând că ești habotnic sau că încerci să îi convertești. Și își continuă discuția despre cele rele.*

²²⁷ O cititoare: *Să știi că există numeroase cazuri – printre care mă număr și eu – în care nu știi când va fi această perioadă a lunii; e o chestiune medicală, dar...*

Oricum, nu cred că un astfel de subiect merită o tratare exhaustivă²²⁸. Îi rog pe cititori să mă ierte că nu am fost mai explicit, dar voi reveni asupra acestei teme într-un articol viitor... După *cercetările* de rigoare...

Mă rog lui Dumnezeu ca oamenii care stau departe de biserică pentru că diavolul le pune în minte tot felul de pretexte meșteșugite să scape din cursa în care se află și să ajungă la cunoașterea Adevărului...

---

²²⁸ O cititoare mi-a scris ironic: *Mai ales dacă nu ești femeie...* Această afirmație m-a făcut să încerc să aflu și mai multe amănunte despre acest subiect. De exemplu, în toată Grecia toate femeile intră în această perioadă în biserică, doar că nu se împărtășesc – și asta nu pentru că ar fi considerate necurate, ci pentru că nici bolnavii care au răni ce sângerează nu se împărtășesc. De altfel, nici un sinod nu a afirmat că femeia nu are voie să intre în biserică la menstruație, ci doar că nu are voie să se împărtășească... Părinții greci consideră că textele din Levitic care vorbesc despre necurăția femeii în această perioadă s-au referit doar la femeile de sub Legea Vechiului Testament. Iar textul Sfântului Dionisie al Alexandriei care oprește intrarea femeii în biserică e considerat ca având o justificare care ține de igienă, nu de argumente teologice.

„Viața unei lesbiene”

„...suntem contribuabili la stat și cetățeni ai acestei țări cu drepturi depline...”²²⁹ - Florentina Ionescu.

Aseară am primit un telefon de la un prieten: „Uită-te la «Nașul». O să vezi ceva interesant legat de cartea la care scrii”.

Am deschis televizorul și am văzut o parte din emisiunea cu tema „Viața unei lesbiene”. Invitată era Florentina Ionescu, coordonator grup suport al comunității de femei lesbiene și bisexuale din cadrul Asociației ACCEPT. Emisiunea m-a șocat, în primul rând datorită farmecului personal al invitatei. Nu știam cum arată o lesbiană, nu știam cum gândește o lesbiană și – întrucât emisiunea nu a fost deloc vulgară, spre surprinderea mea – am urmărit-o până la capăt.

Cred că dacă duhovnicul mi-ar fi dat ascultare să vorbesc cu o lesbiană, în centrul mesajului meu ar fi fost lupta împotriva poftelor trupești. Și cred că, după ce i-aș fi ținut o cuvântare Florentinei Ionescu, nu ar fi fost exclus ca ea să îmi spună cu convingere: „Aveți dreptate...”. Nu o voi descrie pe invitata emisiunii – voi spune doar că este foarte frumoasă, foarte sensibilă, inteligentă, spontană, cultivată (dacă aș fi văzut-o în biserică aș fi crezut că e o femeie drept-credincioasă); chiar seamănă mult cu o femeie pe care o cunosc de mulți ani, și asemănarea m-a izbit). Vreau însă să prezint câteva din ideile ei (mi-a părut rău că nu am înregistrat emisiunea, pentru ca citarea să fie cât mai obiectivă):

- lumea contemporană ne presează cu o avalanșă de sexualitate; nu trebuie însă să ne lăsăm modelați de ea; această explozie de sexualitate se datorează celor care scot bani din asta, fie că sunt filme sau reviste porno, fie că sunt diferite obiecte sexuale; noi trebuie să nu lăsăm ca sentimentele noastre să fie manipulate...²³⁰;

---

²²⁹ Din articolul „Comunitatea gay își tipărește revista”, *Adevărul*, 29 Septembrie 2005.

²³⁰ Convingerea cu care vorbea împotriva avalanșei sexualității debordante nu o au, din păcate, unii reprezentanți ai părții ortodoxe când sunt puși să dezbată astfel de subiecte; uneori, starea lor de amorțeală lăuntrică face ca discursul lor să își piardă din valoare. În timp ce mesaje clare, asumate conștient – așa cum a fost cel al reprezentantei ACCEPT – reușesc să pună lumea pe jar...

- cuplul ideal este cuplul bigam; relațiile cu mai mulți parteneri simultan sunt o dovadă de superficialitate;

- e o greșeală ca o femeie heterosexuală să devină lesbiană sau un soț heterosexual să devină homosexual numai din cauza unor probleme de familie;

- copiii trebuie să fie protejați de către părinți în sensul că părinții nu trebuie să aibă momente de erotism care se pot întipări în mințile fragede ale copiilor.

Sunt de acord cu fiecare din aceste idei. Nu sunt de acord însă cu perspectiva din care sunt spuse...

(La un moment dat, *Nașul* a spus: „Totuși, primii oameni făcuți de Dumnezeu au fost Adam și Eva...” Iar replica promptă a invitatei a fost o întrebare: „De unde știți?”. Aici e diferența fundamentală dintre un creștin adevărat și un homosexual. Homosexualii pun la îndoială una sau mai multe învățături creștine, în timp ce fiii Bisericii primesc adevărul dumnezeiesc... Florentina Ionescu consideră că un cuplu ideal este un cuplu bigam, fie că e format din persoane hetero sau homosexuale. Aici Sfintele Scripturi și întreaga tradiție a Bisericii îi stau împotrivă.)

Totuși, în articolul de față nu vreau să fac comentarii critice la adresa homosexualității. Vreau doar să afirm categoric că m-a impresionat sincer personalitatea acestei lesbiene. Până ieri, nu înțelegeam de ce unele din personalitățile emblemă ale omenirii au putut fi homosexuale. Mă gândeam că homosexualitatea e doar un mijloc de satisfacere a unor poftes sexuale... Da, pentru unii asta este. Dar pentru alții e un mod de a-și manifesta identitatea²³¹. Florentina Ionescu vorbea despre identitatea ei cu aceeași convingere cu care convertiții vorbesc despre viața cea nouă în Hristos...

Ascultând-o, mi-am dat seama că foarte mulți adoptă opțiunea homosexuală dintr-o sumedenie de motive sufletești. Ea nu spunea asta, ea vorbea doar despre faptul că unii sunt homosexuali din naștere, dar modul ei de a pune problema m-a făcut să înțeleg că homosexualitatea poate fi pur și simplu o evadare din banalitatea vieții de zi cu zi.

Mulți oameni sunt sătui de monotonie, sunt sătui de viața lor și așteaptă o schimbare. Unii își găsesc liniștea la Dumnezeu, alții se apucă de băutură, alții își caută identitatea sexuală. Cred că o diferență fundamentală între un bețiv și un homosexual este că bețivul nu se va mândri cu opțiunea lui, nu va vorbi despre avantajele ei și nici nu va spune că e bețiv din pânțele maicii sale. (Chiar dacă o anumită înclinație există. O mamă bețivă îi va transmite și pruncului pe care îl poartă în pânțele ei ceva din băutura pe care o bea. Și

---

²³¹ Repet, nu vreau să generez polemici acum: se știe că teoria promovată de homosexuali este că aceasta ar fi o condiționare genetică, pe când Biserica învață că e o patimă cu care te poți lupta și de care poți scăpa, cunoscându-ți adevărata identitate, de făptură vie în Hristos...

tânărul care va crește din acest prunc va fi mai înclinat spre beție decât alții de vârsta lui. Tot așa, din părinți desfrânați vor ieși copii mai predispuși spre desfrâu. Dar nici unii, nici alții nu sunt predestinați să păcătuiască. Dumnezeu îl va încununa pe fiecare dintre oamenii care se vor lupta cu aceste patimi de care sunt vinovați în mare măsură părinții lor...).

Dar numai viața creștină îi poate aduce omului împlinirea cea adevărată. Da, sunt atâtea secte care se laudă că îl împlinesc pe om, sunt atâtea mișcări de eliberare sexuală care promet acest lucru, dar împlinirea nu poate veni decât pe calea pe care ne-a arătat-o Hristos, pe calea pe care ne-au arătat-o Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. Dar, insist, nu despre asta vreau să scriu acum...²³² Cred că dacă un tânăr ortodox care e venit de curând în Biserică ar fi știut ce sunt homosexualii doar din câteva cărți religioase prost scrise, în momentul în care ar face cunoștință cu un homosexual sau cu o lesbiană ar fi tras concluzia că pe undeva Biserica greșește. Pentru că nu toți homosexualii și nu toate lesbienele sunt obsedați de sex, tot așa cum nici toți heterosexualii nu sunt obsedați de sex. Ar vedea multe însușiri frumoase, care l-ar pune pe gânduri. Și poate s-ar putea întreba: „De ce unii dintre creștinii pe care îi cunosc au inimile mult mai împietrite decât aceștia? Oare nu Dumnezeu îi face pe homosexuali să fie atât de frumoși?”

Da, Dumnezeu i-a făcut atât de frumoși, dar asta nu se datorează faptului că sunt homosexuali; ei au primit niște talanți, pe care îi folosesc, deși trăiesc în păcat. Dar, dacă ar renunța la păcat, atunci și talanții lor s-ar înmulți.

Privind emisiunea, mi-am dat seama cât de important este ca preoții sau teologii ortodocși care vor să analizeze fenomenul homosexualității să nu se rezume doar la citirea câtorva scrieri ale Sfinților Părinți pe această temă; e important să încerce să înțeleagă și universul în care trăiesc homosexualii, pentru că numai astfel vor reuși să îi atragă pe calea Bisericii Ortodoxe, a Bisericii lui Hristos²³³.

Aș fi putut spune doar pe calea lui Hristos. Dar întrucât unii homosexuali se declară creștini, trebuie făcută o diferențiere între aceștia și creștinii ortodocși. Da, sunt homosexuali care afirmă că mărturisesc învățătura creștină.

---

²³² Un cititor: *Cred că trebuie insistat, totuși; nu știu dacă aici însă. Mi se pare foarte important ca tinerii să înțeleagă de ce nu trebuie să o imite pe tipa asta atât de interesantă, sau să nu rămână în păcat tot pe acest argument; poate greșesc, dar asta este părerea mea.*

²³³ Altfel, efectele nu vor fi de amploare. O paralelă: degeaba combat unii preoți yoga, spunând că e o formă de desfrâu sexual, când, din toate ramificațiile yoghine, una singură – Tantra – se ocupă cu așa ceva, în timp ce celelalte sunt școli ale celei mai aspre asceze. Trebuie deci ca terenul misionar să fie cunoscut la fața locului, nu doar din cărți sau foi parohiale...

Dar întrucât ei nu primesc învățătura antropologică a Bisericii, așa cum a fost predanisită de Sfinții Părinți, sunt străini adevărului Bisericii.

(Pentru o greșeală mult mai mică – și anume învățătura lui Eustație potrivit căreia căsătoria era o născocire diavolească, Părinții de la Sinodul de la Gangra din anul 340 au hotărât: „Dacă cineva ar defăima nunta și pe ceea ce [femeia care – n.n.] se culcă cu bărbatul său, credincioasă fiind și evlavioasă, ar urgisi-o sau ar defăima-o, ca și cum nu ar putea intra în împărăția cea cerească, să fie anatema”²³⁴. Chiar dacă aceia păstrau celelalte învățături ale Bisericii, totuși se aflau sub osânda anatemei.)

Da, nimeni nu contestă faptul că homosexualii sunt „contribuabili la stat și cetățeni ai acestei țări”. În același timp însă, Biserica lui Hristos – prin glasul Sfinților ei Părinți – afirmă clar că, dacă nu se vor lepăda de patima lor, acești homosexuali (oricât ar fi de frumoși, de educați, de manierați, de culți, oricât ar fi de cinstiți sau de simpatici – completarea mea) nu vor ajunge și cetățeni ai Țării veșnice, ai Împărăției Cerurilor. Și atunci, la ce le-a folosit că au avut o mulțime de drepturi în această lume trecătoare?...

---

²³⁴ Arhidiacon prof. dr. Ioan Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Sibiu, 1993, p. 199. Iată că Biserica Ortodoxă i-a dat anatemei nu numai pe cei care susțineau marile erezii – arianism, nestorianism, monofizitism, ci și pe cei care defăimau viața creștină de familie, viață binecuvântată de Dumnezeu.

Un duhovnic după calapodul lumii acesteia...

Am citit de curând o carte scrisă pentru tineri de către un anume monah Neofit, cu titlul: *Rugăciuni către tineri*. În ea, alături de multe întâmplări interesante, se află și aceasta...

„Am avut un elev care se încadra între acei tineri pe care părinții îi duc o dată pe an la biserică să se mărturisească, dar obligatoriu să se și împărtășească, căci sunt siguri că fătul lor nu a făcut nimic vrednic de oprirea de la împărtășanie și de la Aghiasma Mare. Dar acest tânăr, deja în clasa a XII-a, printre alte păcate ce nu îl muștrău nici în somn, îl avea și pe cel al fumatului. Și mărturisește vrând-nevrând preotului.

«Păi tu, dragul meu, să ai grijă să nu fumezi măcar înainte de a te împărtăși», fu răspunsul acestui popă botoșănean, vestit probabil și în iad. Era normal ca un popă fumător să nu se osândească pe sine însuși înaintea unui june²³⁵, a unui adolescent gata de viață, dar nu și de moarte. Oare un popă bețiv sau curvar va osândi beția și desfrâul? NU! *Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că sunteți ca mormintele care nu se văd și oamenii care umblă peste ele, nu le știu... Vai și vouă, învățătorilor de lege! Că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă nu ați intrat, iar pe cei ce vroiau să intre i-ați împiedicat* (Luca 11, 44, 52). Vrei cu adevărat să te îndreptezi? Atunci du-te la un preot drept, cu frică de Dumnezeu, chiar dacă va fi nevoie să umbli zeci de kilometri... Nu e obligatoriu să te împărtășești o dată pe an, este obligatoriu să schimbi radical viața ta, măcar o dată pe an; iar apoi te vei împărtăși cu dragoste de zeci de ori. Este un cerc al deșertăciunii aici. Părinții au crescut un copil fără de Dumnezeu, copilul nu îl cunoaște și-L ignoră, iar preotul îl ascunde, îl trădează și mai mult. Acesta ar fi dansul iadului²³⁶.

Am fost și eu profesor de religie și m-am întâlnit cu situații similare. Mi-a fost puțin frică să scriu și despre acest subiect, ca nu cumva tinerii să nu se sperie și să nu fugă de spovedanie. Dar acum câteva zile mi-a scris o fată – necăsătorită – pe care duhovnicul o lăsa să facă dragoste cu iubitul ei, recomandându-i însă să nu facă sex – ca și cum ar putea să nu fie păcat dacă se iubesc, chiar dacă nu sunt căsătoriți. M-a întrebat ce părere am despre asta și i-

---

²³⁵ În cazul de față nu e vorba de un duhovnic iscusit care se poartă cu delicatețe cu un tânăr ca nu cumva să îl piardă, ci este vorba de un duhovnic care trăiește în același păcat cu cel care se spovedește și nu îl muștră pentru simplul motiv că s-ar pune pe sine însuși într-o situație delicată.

²³⁶ Monahul Neofit, Editura *Credința strămoșească*, 2005, pp. 61-62.

am spus că e o mare înșelare. Când fata mi-a scris mai multe despre duhovnicul respectiv, mi-am dat seama că va fi din ce în ce mai greu ca oamenii să găsească duhovnici iscusiți.

Din rândurile părintelui Neofit se vede că e mai bine totuși ca astfel de căderi să nu fie trecute sub tăcere. Da, minusuri există, dar nu făcând abstracție de ele va fi lumea mai credincioasă. Tocmai aici se vede credința: că, fiind conștienți de anumite neputințe ale slujitorilor Bisericii și ale credincioșilor, știm totuși ca Biserica este Trupul lui Hristos în care ne aflăm mântuirea.

Cât privește situațiile în care un preot îi învață pe ucenicii săi lucruri greșite – fie din punct de vedere moral, fie dogmatic –, mai devreme sau mai târziu adevărul va ieși la suprafață și ucenicii vor înțelege că nu au de ce să mai rămână la același duhovnic²³⁷.

Chiar dacă marea majoritate a duhovnicilor i-ar lăsa pe tineri să fumeze, să „facă dragoste” nefiind căsătoriți sau să facă alte păcate, învățătura Mântuitorului Hristos ar rămâne aceeași și mântuirea nu ar dobândi-o decât cei care luptă cu păcatul. Cu atât mai mult trebuie să luptăm când Dumnezeu trimite lumii atâția preoți buni, pe care dacă îi căutăm cu stăruință îi vom găsi... Și, dacă pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp am avut și altfel de duhovnici, acele momente vor rămâne doar amintiri. Triste, dar amintiri. În timp ce *prezentul* va fi acoperit de binecuvântarea dumnezeiască...

---

²³⁷ Un cititor: *Asta doar în cazul în care există o căutare sinceră și hotărâtă, altfel ucenicul va rămâne într-o învățătură confortabilă, dar departe de Dumnezeu.*

Frica de viitor...

Mie îmi este teamă că, dacă voi duce o viață creștină, atunci soția mea se va sătura de atâtea posturi și mă va părăsi. Nu este o contradicție între Biserică și viața sexuală în familie?

Această întrebare frământă mulți tineri. Este foarte importantă și îmi doresc să scriu o carte întregă cu tema „Familia și viața sexuală”, în care voi răspunde pe larg la întrebarea ta. Întrucât însă tu ai nevoie de un răspuns imediat, îți voi scrie și acum câteva cuvinte.

Dar mai întâi te-aș întreba ceva. De unde sunt cuvintele următoare: „Cât de frumoasă ești și atrăgătoare, prin drăgălășia ta, iubito! Ca finicul ești de zveltă și sâniile tăi par struguri atârnați în vie. În finic eu m-aș sui - ziceam eu - și de-ale lui crengi m-aș apuca, sâniile tăi mi-ar fi drept struguri, suflul gurii tale ca mirosul de mere. Sărutarea ta mai dulce-ar fi ca vinul, ce-ar curge din belșug spre-al tău iubit, ale lui buze-nflăcărate potolind”?

Eu însumi, deși le-am citit cu ani în urmă, nu mi-am dat seama că sunt din Sfânta Scriptură. Poate că unii cititori vor avea un șoc aflând asta. Ce treabă are credința creștină cu sâniile ca strugurii, sau cu sărutarea care curge din belșug?

E vorba de un paragraf din „Cântarea cântărilor”, capitolul 7, versetele 6-9. Mă gândesc că acum ar putea începe un dialog cu un cititor mai cultivat, care strâmbă din nas văzând textul citat de mine:

- Vai, dar „Cântarea cântărilor” nu trebuie înțeleasă în mod profan. Sfântul Grigorie de Nyssa spune că această carte a Vechiului Testament nu trebuie înțeleasă în sens profan...

- Am citit și eu ce a scris Sfântul Grigorie...

- Cu atât mai grav, atunci greșești în cunoștința de cauză.

- Nici gând. Hai să vedem ce zice sfântul, bine?

- Spune.

- Sfântul zice că în iubirea aceasta dintre un bărbat și o femeie trebuie să vedem chipul iubirii adevărate dintre Dumnezeu și om. Că dacă înțelegem strict literal, greșim.

- Dă-ți seama că nu ar mai fi avut ce căuta această carte în Biblie dacă era doar o romantică introducere la un manual al vieții intime în cuplu...

- Dar eu încă nu am spus nimic. Doar am reprodus un citat...

- Dar de ce îl înțelegi după mintea ta și nu vezi în el sensurile deslușite de Sfinții Părinți?

- Nu mi-aș permite să ofer o altă tâlcuire decât cea tradițională... Vreau doar să observ altceva. Uite, facem o comparație. Eu te întreb: crezi că poate fi comparată iubirea dintre Dumnezeu și om cu o crimă, sau cu un avort?

- Cum să compari ceva sfânt cu ceva atât de murdar? Normal că nu se poate face o astfel de comparație.

- De ce?

- Pentru că, dacă ai vrea să compari ceva frumos făcând referire la ceva urât, nu s-ar înțelege nimic. Pentru că binele se află în contradicție totală cu răul, așa cum frumosul se opune urâtului...

- Mulțumesc, atât vroiam să îmi spui...

- A, cred că înțeleg acum. Dacă unirea trupească dintre soț și soție ar fi fost ceva murdar, atunci nu ar mai fi putut fi folosită ca simbol al unirii dintre Dumnezeu și om.

- Exact, nici nu vreau să spun mai mult. De fapt, dacă pentru cei sporiți în viața duhovnicească această carte biblică are învățături foarte înalte, pe care ceilalți nu le pot înțelege, totuși și ei se pot folosi măcar de această idee: că dragostea curată dintre bărbat și femeie poate oglindi dragostea dintre Dumnezeu și om. Mulți cunosc doar fața pervertită a iubirii trupești, unii chiar în familiile așa-zis creștine și pentru ei unirea trupească este doar un mijloc de satisfacere a poftelor trupești, nu o dăruire, nu o manifestare a dragostei.

Discuția imaginară se încheie aici, ca să revin la întrebarea ta. *Nu este o contradicție între viața sexuală în familie și Biserică?*

Sfinții Părinți i-au anatemizat pe ereticii care se scârbeau de viața de familie din cauza „vieții intime”²³⁸. Dacă „viața intimă” ar fi fost ceva spurcat, Biserica nu putea binecuvânta familia. Sfântul Apostol Pavel zice clar: *Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu* (Evrei 13, 8). Nu zice „cinstită nunta întru toate, numai unirea trupească – și implicit facerea de prunci – să fie spurcată...”

Acum nu încerc să schițez o nouă teologie a sfințirii prin sex, departe de mine gândul acesta, dar vreau să subliniez faptul că familia creștină este cinstită „întru toate”. Și desfrânații pe care îi va judeca Dumnezeu nu sunt numai cei care trăiesc necununați, ci și soții care, prin perversiunile pe care le fac cu conștiința „împăcată”, întinează patul care fusese binecuvântat de Dumnezeu...

Recunosc însă faptul că nici mie nu îmi place faptul că avem multe texte în care se tot combat perversiunile și în care sunt muștrați cei care

---

²³⁸ Nu îmi place nici mie sintagma asta, dar o folosesc și eu, până voi găsi una mai bună. Formula cu „viața sexuală” are un sens ușor denaturat, în care în unirea trupească a soților domină trupul, și nu sufletul...

preadesfrânează²³⁹, dar nu avem aproape deloc texte în care se vorbește despre cum ar trebui să fie unirea trupească a soților. Poate că în vechime, când creștinii duceau o viață mai curată, nici nu era nevoie de prea multe sfaturi, dar astăzi, când mass-media intoxică lumea cu chipuri pervertite ale dragostei, soții au nevoie de așa ceva. Asta este concluzia la care am ajuns după mai multe discuții cu alți creștini căsătoriți sau cu tineri care vor să se căsătorească.

Oricum, fii convins că secretul unei vieți sexuale împlinite în familie nu îl poți găsi prin diferitele reviste care promovează noi și noi „poziții”...²⁴⁰ Dacă există un secret – și spun asta după ce am aflat și părerile altora – este că dragostea trupească trebuie să fie un mod de manifestare a dragostei sufletești... Așa cum mama își mângâie copilul pe obraz – și nu i se pare anormal să își manifeste dragostea cu ajutorul trupului –, tot la fel de natural ar trebui să se poarte și soții în momentele „respective”. Și, dacă o faci ca să îți exprimi dragostea, dacă o faci ca să îl bucuri pe celălalt, totul este bine. În timp ce dacă o faci pentru a-ți satisface pofta, dacă o faci gândindu-te mai întâi la tine și abia apoi la celălalt, dacă până și prin asta îți exprimi de fapt egoismul, nu e de mirare că relația se degradează. Deci, nu te teme, dacă dragostea voastră va fi curată, atunci și trupurile voastre vor ști să se exprime. Vor ști să rostească declarațiile lor de dragoste...

În ce privește temerea că soția te va părăsi din cauza posturilor, am să îți spun doar două lucruri: dacă îți vei lua o soție cu puțină credință, care merge la biserică numai formal – sau care nu merge deloc –, și acea soție va fi o femeie foarte legată de lumea asta (adică de bani, de averi, de case, de modă etc.), te va părăsi și dacă ai călca pentru ea fiecare post. Pentru simplul fapt că nu ar înțelege viața ta creștină și renunțările tale ar fi pentru ea nenumărate motive de scandal. Pentru că în viața de zi cu zi tu ai alege în funcție de credința în Hristos, pe când ea ar alege după cum îi place ei, fără să țină seama de nimeni altcineva. Deci, motivul de divorț nu ar fi posturile tale, chiar dacă există soții necredincioase și soți necredincioși care invocă asta, ci faptul că și în această problemă s-ar oglindi diferența dintre modul în care înțelegeți viața. Îmi dau seama că poate aici ar fi cea mai mare tensiune, totuși, și că soția ți-ar spune că ar trece peste toate celelalte „ciudățenii” ale tale dacă ai renunța la posturi. Poate că ai citit și tu că în astfel de situații duhovnicul ar fi îngăduitor cu tine, numai să nu ajungeți la divorț. Dar, decât să ajungi la astfel de pogorăminte, cască ochii bine și vezi cum e fata cu care vrei să te însori...

---

²³⁹ Pentru cine nu știe, desfrânare este când cei necăsătoriți cad în curvie, iar preadesfrânare este atunci când un soț sau o soție își înșală partenerul.

²⁴⁰ Pe acest subiect se pot găsi lămuriri neconformiste în extraordinara carte a părintelui Filothei Faros – *Manual de iubire*, Editura Egumenița, Galați, 2007. Acolo sunt tratate multe alte probleme legate de viața sexuală în familie.

Cât privește faptul că doi tineri căsătoriți (sau doi soți care au stat ani de zile departe de biserică) vor să pună început bun mântuirii și sunt gata să facă ce le cere Dumnezeu prin Biserică și Biserica prin preot, am de făcut doar două observații²⁴¹: prima este că prea mult sau prea puțin „sex” poate distruge relația. Prea mult strică pentru că se pune accentul pe trup și se trece cu vederea viața duhovnicească. Prea puțin strică²⁴² pentru că și dragostea trupească e binecuvântată de Dumnezeu și, dacă e evitată din motive părut duhovnicești („gata, bărbate, de mâine nu te mai apropii de mine până la sfârșitul vieții, că eu vreau să mă lupt cu patimile”), relația dintre soți se destramă încetul cu încetul. Și moare, chiar dacă nu se ajunge la divorț... Deci, ambele extreme tot rău sfârșesc...

A doua observație pe care vreau să o fac se apropie și mai direct de întrebarea ta. Cum să ajungă amândoi soții – în care zvâcnește tinerețea – să țină posturile rânduite de Biserică? Și când pot face dragoste? Numai marțea și joia? Un coleg de-al meu de facultate l-a întrebat cu ani în urmă pe părintele Arsenie Papacioc același lucru. Și răspunsul a fost: „Marțea și joia și dacă e putere și mai des...”²⁴³.

Un răspuns care i-ar tulbura pe creștinii rigoriști... Mai ales că „putere” e la majoritatea tinerilor *proaspăt* căsătoriți²⁴⁴. Știi, unii preoți – și în special cei de la mănăstiri – spun că miercuri nu trebuie pentru că a fost vândut Hristos, vineri pentru că a fost răstignit, sâmbăta pentru că e înainte de Liturghie, duminica pentru că e o zi a Învierii, luni pentru că e ziua de după Liturghie etc.

Nu îmi permit să contrazic o astfel de părere²⁴⁵, ci voi da însă un citat dintr-un mare sfânt al Bisericii, Sfântul Anastasie Sinaitul: „Oare i se cere creștinului, în ziua în care trebuie să se împărtășească, să se păzească de femeia sa și să nu se atingă de ea? Când a trebuit David și cei dimpreună cu el să mănânce din pâinile punerii înainte, care erau preînchipuirea Trupului lui Hristos, atunci Arhiereul Aviadar l-a întrebat de îndată dacă sunt curați de atingerea femeii. Și, când a cunoscut că da, abia atunci le-a dat lor pâinile. Totuși, în cazul nostru, de vreme ce am ajuns într-o stare atât de nenorocită, dacă cineva a venit de pe drum sau dintr-o călătorie îndepărtată, și poate dintr-o

---

²⁴¹ De altfel, acestea constituie și rezumatul viitoarei mele cărți despre unirea trupească a soților, care va fi rezultat al multor discuții pe care le-am avut cu diferiți duhovnici, de la cei mai aspri până la „maestrii pogorământelor”.

²⁴² Evident, nu mă refer aici la cazurile celor care ajung – cu binecuvântarea duhovnicului – la mari măsuri de înfrânare pentru că sunt sporiți duhovnicește, ci la cei care se înfrânează fără măsură crezând că lipsa dragostei trupești îi va urca imediat pe culmile trăirii filocalice..

²⁴³ Sau „chiar mai des”, nu îmi aduc aminte exact relatarea colegului meu.

²⁴⁴ Sondajele arată că, pe măsura trecerii anilor, soții fac dragoste mai rar. Deci e implicit mai delicat să vorbești de prea multă înfrânare încă de la început...

²⁴⁵ Chiar dacă e contrazisă și de unii duhovnici...

pricină scuizabilă se va împreuna cu femeia, va fi vrednic [să se împărtășească], de vreme ce se osândește pe sine pentru faptă și încearcă să se îndrepteze pe sine în celelalte”²⁴⁶. (Din păcate, din ce în ce mai mulți oameni transformă astăzi pogorămintele, „excepțiile” Bisericii, în obișnuințe... Iată de ce nu le stă oamenilor în putere să decidă când trebuie să facă un pogorământ – fie că e vorba de post sau altceva –, ci trebuie să își întrebe duhovnicul...).

Soții care citesc cu atenție aceste rânduri vor afla în ele răspunsul la multe din întrebările lor... Da. Biserica îi îndeamnă pe soți să ducă o viață cumpătată, o viață în care înfrânarea are un rol foarte important... Dar Biserica, înțelegând cât de delicată este problema iubirii dintre soți, face uneori și pogorăminte...

(Trebuie să precizez că în vremea în care a trăit Cuviosul Anastasie oamenii se împărtășeau mult mai des decât astăzi... E lesne de înțeles că dacă oamenii se împărtășesc foarte rar e normal să se înfrâneze înainte câteva zile... Dar ar trebui să fie la fel de lesne de înțeles că excepția la care făcea referire Cuviosul era o dovadă că Biserica înțelegea familia ca un spațiu al dragostei, un spațiu în care înfrânarea poate fi lipsită de roade dacă are ca preț anihilarea libertății unuia dintre soți...)

În momentul în care preoții ar pune un jug prea greu pe gâtul tinerilor căsătoriți, aceștia ori s-ar rupe de Biserică, ori ar rămâne în Biserică sufocându-și dragostea. În familie trebuie ca fiecare să țină seama de celălalt (cel mai înfrânat să nu îl inhibe pe cel care se înfrânează mai greu, iar acesta să ia exemplu de nevoință de la celălalt...).

Când amândoi soții au credință în Dumnezeu, ajung încet-încet să țină și posturile rânduite de Biserică, înțelegând cât de mare este rolul acestora în viața creștină.

Fiind la rândul meu soț, mărturisesc că îmi dau seama cât de mult contează înfrânarea... În sprijinul acestei idei pot aduce chiar și un argument neduhovnesc... Dacă mănânci în fiecare zi înghețată, ajungi să te sature și până la urmă nu mai vrei deloc... Tot așa e și cu unirea trupeză. Dacă nu ții cont de nici un post, ajungi să te sature. Și atunci ori alungi plictiseala prin

---

²⁴⁶ Sfântul Anastasie Sinaitul, *Patrologia Graeca*, Vol. 89 p. 768, BC. Cred că este de la sine înțeles că, dacă se putea împărtăși bărbatul, se putea împărtăși și femeia. Și, dacă ea ar fi venit din călătorie – situație mai rară în vremurile acelea –, pogorământul ar fi fost același. Totuși, aici nu călătoria în sine este importantă, ci faptul că soții au fost despărțiți o vreme. Poate că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, sfântul s-ar fi adresat și soților care lucrează în ture diferite și abia apucă să mai vorbească, dar să mai facă și altceva... Oricum, în ziua de astăzi problema este doar că a doua zi ar fi slujbă, nu și că soții ar vrea să se împărtășească. (Nu vreau să se înțeleagă - greșit - cum că e bine să se renunțe la înfrânare înainte de împărtășire. Dimpotrivă. Pogorământul nu trebuie să înlocuiască pravila...).

perversiuni, ori cauți altă parteneră... E adevărat, au fost și posturi pe care le-am ținut greu, iar altele pe care nu am reușit să le țin cum trebuie. Deci nu vorbesc ca un erou... Cu toate acestea, spun foarte convins că posturile au un rol binefăcător în viața familiei (asta, evident, când sunt ținute cu acordul ambilor soți, că altfel ies scânteii care pot aprinde focul divorțului...).

Deci, dacă îți vei lua o soție credincioasă, vei înțelege singuri că postul nu ucide dragostea, ci o întetește. Chiar dacă vă va fi mai greu la început (început care la unii ține mai mult, la alții mai puțin), după mici ocolișuri și bâjbâieli veți simți voi înșivă ajutorul postului. Și nu trebuie să te sperii de aceste bâjbâieli. Dacă e dragoste adevărată, dacă Dumnezeu va acoperi familia voastră, nu se poate să nu fie bine...

Zilele îndrăgostiților

O cititoare îmi mărturisește: *Părintele X, un părinte drag sufletului meu, care m-a ajutat mult prin cărțile sale, scrie într-una din ele: „În Noul Testament, prietenii între persoane de sex opus în afara căsătoriei sunt prea puțin indicate. Asta nu pentru că Hristos ne-a interzis comunicarea, ci tocmai pentru că orice comunicare de acest fel se reduce la un singur lucru, căci toți suntem neam viclean și desfrânat (Matei 12, 39), după cum ne ceartă Hristos. Dar, spune Sfântul Ioan Gură de Aur «este un alt fel de a te uita la o femeie așa cum se uită cei cu inima curată. De aceea Hristos n-a oprit uitatul, ci uitatul cu poftă». Dacă cineva se consideră ajuns la această măsură, chiar și după pildele din Pateric citate mai sus, acela să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ și sus în cer... Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – și până la apostoli, care au îmbrățișat fecioria”. Citind asta, mi-a venit să las cartea din mână... Și pilda din Pateric pe care o citează este asta: „A venit odată un frate la avva Pimen și i-a zis: Ce voi face, părinte, că sunt supărat de curvie? Și iată m-am dus la avva Iviston și mi-a zis: nu trebuie să o lași să zăbovească în tine. I-a zis lui Avva Pimen: faptele lui Avva Iviston sunt sus, împreună cu îngerii, și nu știe că eu și tu suntem în curvie”. Ce să înțeleg, că dacă nu am mintea îngerească trebuie să mă feresc să am prieten? Atunci, cum mă voi mărita? Mi-am păstrat fecioria, dar vreau totuși să mă mărit și nu știu cum trebuie să înțeleg rândurile părintelui... Pe cât de înțelegător se arată părintele față de diferite feluri de păcătoși (bețivi, eretici, homosexuali etc.), pe atât de reținut se arată față de tinerii care, neajungând la măsura sfințeniei, sunt prieteni.*

Nefiind partizan al ideii că toți scriitorii ortodocși ar trebui să vadă lucrurile într-un mod identic până în cele mai mici amănunte, îmi exprim reținerea față de citatul de mai sus. Din rândurile sale se înțelege că ar împărți tinerii în două categorii: în păcătoși și sfinți (deși mă îndoiesc că ar vedea așa lucrurile, cred că mai degrabă nu și-a formulat destul de atent poziția). A treia categorie, a celor care, deși sunt legați într-o anumită măsură de păcat, se luptă să își curățească sufletele, este aproape exclusă. Mai pe scurt: părintele ne avertizează clar că prietenia unui tânăr cu o tânără ori se află sub pecetea păcatului desfrâului, ori se află sub pecetea desăvârșirii. Că mulți se află în prima categorie – ce spun mulți, aproape majoritatea – nu se poate contesta. Că poate or exista și câțiva tineri din a doua categorie, nu contest, deși eu nu am cunoscut nici unul care să se ridice la măsura avvi-lor din Pateric.

Dar cred că situația reală e mai complexă: printre tinerii care vin la biserică nu se află numai tineri desăvârșiți sau tineri desfrânați. O întrebare cred că ar putea pune în evidență nelămurirea mea față de poziția expusă de părinte (poziție pe care o au și unii duhovnici de la mănăstiri): pe tinerii care vin în fiecare duminică la biserică, pe cei care se spovedesc după fiecare cădere pe care o au, fie ea mai mică sau mai mare, în ce categorie îi așezăm? Oare putem să îi aruncăm la groapa cu păcătoși, numai pentru că nu se ridică la măsura desăvârșirii părinților din Pateric?

Știu că se poate da un răspuns gen: „tot omul e păcătos...”. Numai că ne referim la ceva foarte precis: la prietenii care, întrucât nu sunt desăvârșite, sunt *acuzate* că ar sta sub semnul desfrânării. Eu consider însă că nu toate prietenii stau sub semnul desfrânării. Am cunoscut și perechi de tineri care au avut prietenii frumoase. Unele din ele s-au împlinit prin căsătorie.

Mi se pare firesc ca tinerii să fie prieteni înainte de nuntă. Altfel, cum ar ajunge la nuntă, dacă „prietenii sunt prea puțin indicate”? Eu cred că, dacă tinerii nu cad în păcatul desfrâului, prietenii premergătoare nunții sunt necesare. Trebuie să îl cunoști pe cel cu care întemeiezi o familie. (Altfel, o căsătorie făcută în grabă se poate desface cu aceeași viteză...) Și în timp – timp care pentru unii e mai scurt, pentru alții mai lung – ajungi la concluzia că persoana de lângă tine este sau nu potrivită pentru a vă înhăma la același jug.

Acum discuția ar putea devia într-o altă direcție, întrucât te-a tulburat afirmația că „Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – și până la apostoli, care au îmbrățișat fecioria...”. S-ar putea ca la citirea acestui verdict cei care nu se simt atrași nici de monahism și nici de așa-numita călugărie în lume să se simtă paria, excluși din Biserică. La afirmații atât de radicale este nevoie de lămuriri. Eu înțeleg învățătura creștină despre feciorie astfel: indiferent de chemarea pe care o simte - pentru viața în mănăstire sau în lume - creștinul este dator să se lupte cu patimile și cu poftele pentru a-și pregăti inima pentru primirea lui Hristos. Sfinții Părinți, continuându-l pe Sfântul Apostol Pavel, au afirmat că este mai înaltă calea monahală. Numai că trebuie să înțelegem aceasta fără a pune familia la colț, fără a o prezenta într-un con de umbră.

Poate că, dacă ar fi fost mai explicit, părintele X te-ar fi convins că nu are nimic împotriva familiei. El a ales calea monahală și simte nevoia să mărturisească tuturor frumusețea acestei căi. Propoziția „Noul Testament este vremea feciorelnicilor” poate fi înțeleasă și ca o apologie a monahismului...²⁴⁷

---

²⁴⁷ Forțând puțin textul, se poate înțelege această propoziție și ca un rezumat al vieții familiei creștine. Familie în care totul trebuie să stea sub binecuvântarea dumnezeiască... Și soții se luptă cu patima desfrâului și dacă biruiesc primesc cunună. Soții creștini au o viață de familie foarte diferită de a soților necreștini. Asta și pentru că, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, nunta lor e cinstită *întru toate și patul*

Dar nu ar trebui să te sperie acest lucru... Atâția și atâția Sfinți Părinți au vorbit despre înălțimea monahismului nu pentru a-i arunca în deznădejde pe cei din lume, ci pentru a încerca să pescuiască suflete pentru această viață îngerească... E adevărat și faptul că, citind fără dreptă socoteală unele scrieri ale Sfinților Părinți, unii mireni s-au scârbit de viața de familie, s-au apucat de nevoițe prea mari și abia după ce au ajuns la divorț și-au dat seama că râvna lor nu era de la Dumnezeu și căzuseră în înșelare²⁴⁸.

Cât privește faptul că ți-a venit să lași cartea din mână, ce să spun?... Ideal ar fi ca, atunci când apar astfel de nelămuriri, creștinul să se sfătuiască cu părintele său duhovnic. Pentru că, dacă ar înțelege în mod greșit anumite sfaturi duhovnicești, aceste sfaturi i-ar modela viața într-un mod greșit. Oricum, e nevoie și de puțină bărbăție duhovnicească. Nu să ne poticnim ori de câte ori citim ceva ce nu înțelegem, sau ceva care răstoarnă modul în care înțelegem viața creștină. Poate că știi și tu că există unii care se hrănesc numai din astfel de poticniri, așa cum alții se hrănesc din sminteli.

Dacă deci găsești ceva într-o carte și frământările nu îți dau pace, vorbește cu părintele tău.

Închei răspunsul meu cu o singură idee: dacă părintele îi îndeamnă pe prietenii cu inimile curate „să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ și sus în cer”, eu îi îndemn pe cei care încă nu au ajuns la această măsură să nu deznădăjduiască... Să nu se simtă neimportanti în ochii lui Dumnezeu. Să ducă lupta cea bună. Să se lupte pentru a-și curăța sentimentele, iubirea, modul de manifestare a iubirii. Oricât de neputincioși se simt, oricât de tare simt că vălul patimii vrea să îi acopere... Da, să se lupte pentru ca iubirea lor (care, în măsura în care e adevărată, e și puternică) să primească binecuvântarea lui Dumnezeu...

---

nespurcat (Evrei 13, 8). Din punct de vedere biologic, la fel fac copiii și unii și alții. Numai că din punct de vedere duhovnicesc, lucrurile sunt foarte diferite. E vorba de diferența dintre patul „nespurcat” și cel „spurcat”...

²⁴⁸ Când au început să se tipărească textele filocalice, unii părinți îmbunătățiți s-au împotrivit față de această lucrare, tocmai pentru că știau că, în lipsa unui duhovnic iscusit, mireni se pot vătăma înțelegând în mod greșit anumite scrieri filocalice...

Lacrimile preotului căzut...

Am auzit un lucru extraordinar, atât de extraordinar încât m-aș fi așteptat să îl văd în primele pagini ale ziarelor și revistelor ortodoxe. Din păcate, nu știu dacă din motive binecuvântate sau nu, cel puțin deocamdată cei care cunosc cazul în mod direct nu au vrut să îl facă public. Așa că mă aflu într-o situație delicată. Aș putea fi acuzat că inventez întâmplări duhovnicești. Ei bine, îmi asum acest risc. Cine vrea poate considera că totul e literatură²⁴⁹. Dar știu că vor fi și unii care vor da crezare celor pe care le voi descrie...

Să precizez de unde știu întâmplarea. Vorbind cu un prieten despre căderile preoților dezvăluite de mass-media, acesta mi-a spus: „O cunoștință de-a mea a vorbit cu un mitropolit despre subiectul acesta, și mitropolitul i-a spus un lucru ieșit din comun: «Nu cu mulți ani în urmă un preot homosexual a păcătuit într-o seară cu cineva, și a doua zi a slujit Sfânta Liturghie. După slujbă, preotul nu mai ieșea din altar. Au așteptat oamenii vreme îndelungată, până s-au plictisit, dar preotul tot nu ieșea. Până la urmă, cineva a intrat în altar și l-a găsit pe preot pe jos - cum stau unii să se roage în biserică punând capul pe podea și fundul pe călcâie -, mort. În jurul preotului, era o baltă, efectiv o baltă. Când au dus puțin din apa aceea la analize, au constatat că balta era din lacrimi»”.

(Fac o paranteză, cunosc o femeie care a trăit multă vreme în desfrâu și care, după ce s-a apropiat de biserică, se ruga foarte mult. La un moment dat, a găsit o mică baltă în fața icoanei. Nu știa de unde să fie apă în casa ei, pe jos. A pus puțin pe limbă, și și-a dat seama că erau lacrimile ei. Plânsese mult la rugăciune, atât de mult încât pe jos se făcuse o baltă. Întâmplarea am auzit-o chiar de la femeia în cauză, care acum e maică...)

Când am auzit cum a murit preotul homosexual, am vrut să aflu amănunte. Dar, când mitropolitul care relatase întâmplarea a auzit că cineva vrea să scrie un articol despre asta, s-a arătat foarte reținut: „Nu vreau să dau amănunte, nu e de folos să știe lumea. Citind despre întâmplare, homosexualii vor crede că pot păcătui până în ceasul morții, că dacă se vor pocăi chiar și atunci îi va ierta Dumnezeu...”

Eu însă, după ce m-am sfătuit cu mai mulți preoți, am ajuns la concluzia că trebuie să scriu despre acest caz. Să mă ierte mitropolitul cu pricina, dar cred că avem nevoie de astfel de întâmplări...

---

²⁴⁹ De altfel, tot așa am procedat și când mi-am tipărit *Jurnalul*, am spus că cine vrea poate considera că cele relatate acolo sunt doar rodul imaginației mele.

Eu nădăjduiesc că Hristos a primit lacrimile de pocăință ale preotului, și că l-a mântuit. Ca să plângi atât de mult, inima ta trebuie să fie plină de umilință, de durere, de dorință de îndreptare. Cine știe cât de mult regreta părintele respectiv păcatul în care cădea? Cine știe cât se luptase poate ca să scape din ghearele lanțurilor patimii?

Nouă ne place să aflăm că alții păcătuiesc, dar oare suntem în stare să vedem lupta lor pentru a scăpa de păcate? Această luptă numai Dumnezeu o cunoaște. Cine știe câți oameni au judecat-o pe Maria Egipteanca pe vremea când ea trăia în păcat, și câți dintre ei nu au ajuns mai apoi în iad, datorită unor păcate mult mai mici, în timp ce ea a urcat prin pocăință pe culmile sfințeniei, și a cucerit raiul?

Bine, despre acest preot nu știm dacă s-a mântuit sau nu... Judecata este în mâinile lui Dumnezeu. Dar un alt preot îmi spunea tot despre acest caz: „Chiar dacă nu știm dacă s-a mântuit sau nu, Dumnezeu l-a luat exact în momentul cel mai potrivit, când sufletul său era plin de pocăință pentru păcate. Poate că, dacă nu murea, s-ar fi întors la păcatele sale... (Da, Dumnezeu este bun și iubitor de oameni, și, dacă pocăința preotului a fost sinceră, poate că l-a mântuit tot așa cum l-a mântuit pe tâlharul de pe crucea de pe Golgota. Șiroaiele de lacrimi sunt un semn al pocăinței adevărate...) Cred că greșim dacă zicem că oamenii s-ar gândi că pot păcătui până în ceasul morții, că se vor pocăi atunci. Preotul nu știa că va muri...”

Da, amănuntul acesta este esențial. Preotul nu s-a pocăit pentru că știa că va muri imediat, s-a pocăit pentru că era conștient de povara păcatelor sale... De fapt, aceasta este taina pocăinței: omul înțelege că moartea este aproape (chiar dacă de fapt acest *aproape* va fi peste zeci de ani...). Omul înțelege că poate muri în orice clipă, și se poate întâlni cu Dumnezeu...

V-am relatat întâmplarea cu preotul homosexual nu doar ca să vă dați seama că nu trebuie să judecăm pe nimeni, ci și ca să înțelegeți că trebuie să vă schimbați viețile. Acum, nu altă dată... Azi, nu poimâine... Cât mai devreme, nu mai târziu...

„De ce să ne schimbăm viețile, ca să murim ca preotul acela?”

Nu, nu de asta. (Ar însemna că toți oamenii care se pocăiesc ar muri imediat, și bisericile ar fi pustii, sau ar fi pline doar cu oameni sfinți și cu păcătoși care nu vor să se pocăiască...) Puțini oameni au murit imediat după ce s-au pocăit... Dumnezeu nu vrea moartea noastră, vrea să ducem o viață curată, o viață frumoasă, o viață binecuvântată. Dumnezeu ne dă timp de pocăință, ne dă timp pentru a ne schimba. Depinde de noi cum vom folosi acest timp...

Despre vrăji și diavoli...

Întrebare: *Ce părere aveți, cineva îmi zicea că farmecele l-au făcut pe fostul meu prieten să mă părăsească, și acum el trăiește cu o vecină de-a lui mult mai în vârstă decât el și mult mai urâtă decât mine. Eu vroiam să mă mărit cu el. Oare am cununiile legate? Au putere farmecele? Am înțeles că au, dacă faci sex, și noi am făcut de câteva ori.*

Răspuns: Am scris pe această temă (*Despre farmece și dezlegarea cununiilor*) un articol întreg în *Cartea nunții*. Nu îmi place să revin asupra aceluiași teme, însă întrucât poate nu ai cum să citești cartea respectivă îți voi prezenta problema și mai simplu.

Înainte de a ne întreba dacă farmecele au putere, ar trebui să ne întrebăm dacă există diavol. Sunt mulți care nu cred asta. Așa că ar fi bine să iei aminte la întâmplarea de mai jos...

„O fată, studentă la chimie, și care, asistând la comentariile părintelui despre lupta ce se dă în jurul fiecărei persoane între îngeri și draci (pe care din fericire noi nu o vedem, dar o simțim), a început să râdă spunând cu glas mare către lume că ea este studentă la chimie și a învățat foarte multe și poate să spună că știința știe sigur că nu există nici un fel de îngeri sau draci... Dumnezeu poate că o fi, căci «există ceva mai mare decât știința, dar îngeri și în special draci nu există...». «Biiineee! - a zis părintele Argatu, o să te lămurești matale». Acea a plecat, dar la zece seara s-au trezit că bate tare la ușa părintelui – plângând în hohote – ca să o primească că s-a întâlnit cu un drac! Ce se întâmplase? Ajunsă acasă (stătea la un cămin singură în cameră), când a aprins lumina să intre, un drac ședea în fotoliul ei și râzând i-a spus: «Am venit să mă vezi, căci ai zis că nu exist». Fata a leșinat pe loc. Când și-a revenit, era pe jos, iar «acela» dispăruse. A țipat, s-au adunat vecinii și i-au chemat un taxi, cu care a venit direct la părintele, să-i ceară iertare și să-l roage pe Dumnezeu să o primească că ea vrea să se călugărească, nu-i mai trebuie școală. Părintele nu a primit-o în casă și a fost nevoită să doarmă la arhondaric, și toată săptămâna a stat în Cernica. La sfârșitul săptămânii, părintele i-a făcut o slujbă de dezlegare, dar nu i-a dat binecuvântare pentru mănăstire, spunând că țara are nevoie de chimiști buni, cu atât mai mult dacă sunt credincioși, cum devenise ea brusc. Da, majoritatea sfinților din calendar sunt proveniți din astfel de întoarceri. Acestea sunt autentice și sunt mult pe placul lui Dumnezeu.

Astfel de întâlniri cu Dumnezeu sunt definitive și mult mai puternice decât convertirile lente, căci Dumnezeu intră brusc în viața omului.....”²⁵⁰

Sunt mulți tineri asemeni studentei la chimie care, după ce ani de zile au stat departe de Dumnezeu, ajung la credință. În momentul în care înțelegi că există îngeri, înțelegi că există și îngeri căzuți, care se luptă să te rupă de mântuire. Și, dacă există diavoli, există și vrăjitori care îi slujesc. Chiar dacă uneori e dificil să observi lucrarea lor. Uite ce i s-a întâmplat chiar unui cadru medical...

„La un moment dat, cu un an în urmă, se îmbolnăvise grav, dar nimeni nu știa ce are, pentru că s-a supus tuturor examenelor de la Spitalul Elias și toate erau foarte bune... Dar ea murea încet în fiecare zi. Dar Dumnezeu, Care știe inima fiecăruia, a văzut-o pe biata doamnă doctor că nu era pregătită. Era foarte necredincioasă. Domnul a îngăduit să aibă o așa boală, încât nimeni în afară de El să nu o poată vindeca. Din vorbă în vorbă cu prietenii și vecinii, a auzit de părintele Argatu și, din clipa în care a pășit pragul aici, dânsul i-a spus direct că are argint viu (mercur) pus în mâncare de cineva care o urăște de moarte. «Desigur, am zâmbit și i-am reamintit părintelui că sunt doctor și că este imposibil să fi mâncat mercur. Și cu atât mai puțin credeam că poate ieși fără altă intervenție decât rugăciunea părintelui». Dar credeți-mă că, după o săptămână de post cu Sfântul Maslu de trei ori și moliftele Sfântului Vasile, cu dezlegări de vrăji făcute de părintele Argatu, am văzut cu ochii mei cum îmi ieșeau prin toți porii, pe tot corpul, broboane de apă care conțineau mărgeluțe mici de mercur. La început m-am speriat și am început să plâng, pentru că brusc am realizat că părintele avusese dreptate și cineva îmi făcuse vrăji puternice. Apoi, alături de dânsul, m-am întărit, am continuat postul și, cu ajutorul lui Dumnezeu, prin rugăciunile părintelui Argatu, m-am făcut deplin sănătoasă și am înțeles că știința și medicina, cu toate pe care le are și le cunoaște, sunt complet anulate de marea și puterea lui Dumnezeu pe care o poate manifesta într-un preot, pentru a-i smeri pe cei mândri pentru cunoștințele lor. Așa s-a întâmplat și cu mine, și de aceea îi voi fi recunoscătoare toată viața părintelui”²⁵¹.

Sunt mulți, foarte mulți oameni cărora li s-au făcut farmece și care au scăpat de ele cu ajutorul lui Dumnezeu.

Da, farmece există, așa cum există și vrăjitori – pentru că ce altceva ar putea face vrăjitorii? – și tot așa cum există diavoli sau îngeri.

Important este cum să știm să trăim astfel încât farmecele să nu ne atingă.

---

²⁵⁰ Monica Fermo, *Talita kumi – Învind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, p. 198.

²⁵¹ Monica Fermo, *Talita kumi – Învind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, pp. 204-205.

Ține minte: asupra creștinilor care duc o viață curată, care se spovedesc și se împărtășesc cu Sfintele Taine, farmecele nu au nici o putere. Dacă mergi pe calea Bisericii, Dumnezeu te păzește. Dar când cazii în păcate mari, atunci devii țintă pentru diavol și poți fi vătămată de farmece.

Numai că, atunci când ai păcătuit și apoi ai impresia că ți s-au făcut farmece, dacă alergi tot la descântătoare ca să ți se dezlege farmecele faci un mare rău. Numai preoții Bisericii au puterea de a dezlega farmecele.

Babele care zic că fac magie albă tot slugi ale dracului sunt. Nu există magie albă. Ele se oferă, binevoitoare, să îți dezlege farmecele despre care îți spun că ți le-au făcut vrăjitoarele negre. De cele mai multe ori, ele se oferă să dezlege farmece inexistente... Uneori o fac chiar gratis, pentru a câștiga încrederea clienților, pe care mai apoi îi golesc de bani.

Ce să mai vorbim de mulțimea de șarlatani, care se dau mari cunoscători ai lumii nevăzute? Am văzut o emisiune în care o vrăjitoare era filmată cu camera ascunsă, și tot povestea vrute și nevrute. A cerut bani mulți, a cerut și aur, și când și-a dat seama că e filmată a început să amenințe cu tot felul de blesteme. Dar, dacă nu ar fi fost o impostoare, ar fi trebuit să își dea seama că e filmată. (Oricum, e mai bine să fii păcălită de impostori decât de vrăjitori adevărați, dar cel mai bine este să fugi cu totul de orice fel de vrăjitor, oricât de civilizat ar fi. Radiesteziștii, de exemplu, arată prezentabil, sunt educați, cu studii, nu seamănă cu vrăjitoarele din vechime. Dar folosesc aceleași puteri – puterile întunericului...)

Tu du-te la un preot, spovedește-te de toate păcatele tale, și începe o viață creștină. Atunci nu te vei mai teme de farmece...

Ține minte: important este că ați trăit în păcat, și astfel ați dat putere vrăjilor să lucreze în viețile voastre.

Oricum, poate că prietenul tău a plecat și fără să i se facă farmece. (Nu fi obsedată de farmece, mulți sunt obsedați doar pentru că ei confundă crucea pe care Dumnezeu le-a trimis-o spre mântuire cu lucrarea diavolului. Calea mântuirii e grea, nu e ușoară...)

Poate că fostul tău prieten s-a lăsat pur și simplu sedus de exhibițiile erotice ale vecinei sale. În acest caz, nu știi dacă are rost să îl regreți.

Legenda fecioriei

A fost odată un împărat, Împăratul Răsăritului, foarte bogat și foarte puternic. Nimeni nu îndrăznea să pornească război împotriva lui, pentru că armata sa era numeroasă și ostașii săi erau foarte viteji. De multă vreme Împăratul Apusului avea de gând să îi ocupe tronul, dar nu găsea nici o cale să își îndeplinească dorința. Așa că a promis mari demnități celui care avea să îi spună cum poate să îl învingă pe Împăratul Răsăritului. Mulți oameni au venit cu tot felul de idei, dar niciuna nu era destul de bună. Plictisit să stea de vorbă cu oameni lacomi dar grei de cap, împăratul a hotărât să i se taie capul celui care îi va mai spune vreo idee nefolositoare. Și, nu după multă vreme, două-trei capete au zburat. De atunci au încetat să se mai ofere sfetnici pentru înfrângerea Împăratului Răsăritului. Până când la poarta Împăratului Apusului a ajuns un vrăjitor bătrân, cocoșat, cu fața hidoasă.

- Măria ta, am eu un leac pentru împlinirea dorinței tale.
- Să îl aud, spuse împăratul.
- Trebuie să îi slăbim armata.
- Nu e o idee nouă...
- Dar eu știu cum o vom face.

Și vrăjitorul l-a sfătuit să trimită niște negustori în țara Împăratului Răsăritului, care să vândă niște vin fermecat.

- Cine va bea din el va avea poftă trupești foarte mari, care nu îl vor părăsi decât după ce se va împreuna cu mai multe femei. Vom distruge bărbații, făcându-i să alerge după femei. Familiile lor vor fi distruse.

- Dar femeile vor încerca să își convingă bărbații să nu bea din acest vin.

- Mai întâi vom trimite câțiva filosofi care vor învăța poporul că nu e nimic rău ca bărbatul să trăiască cu mai multe femei. Și ideea asta îi va cuceri pe bărbați mai repede decât i-ar fi cucerit orice armată. Pe tineri îi vom convinge că fecioria nu folosește la nimic. Chiar și fetelor o să le placă ideea asta.

- Dar până să ajungă vinul să facă prăpăd în popor, Împăratul Răsăritului și sfetnicii lui îi vor goni pe negustorii noștri. Nu le va fi greu să își dea seama că această băutură poate distruge un popor întreg.

- Asta așa e. Dacă o dăm mai întâi oamenilor simpli, Împăratul Răsăritului își va da seama că e o otravă. Dar, dacă îl amețim mai întâi pe împărat, dacă îi amețim pe cei de la curte, nu vom avea necazuri. Iar poporul se va lua după ei. Atâta doar, că ne trebuie filosofi vicleni, ca să îi convingă pe cei

de la curte că plăcerea trupească e singurul lucru de preț în viață. Să îi convingă că familia și păstrarea fecioriei până la nuntă trebuie să devină amintiri.

- Așa să fie. Cât va dura ca să cucerim împărăția dușmană?

- Mult, Măria Ta, zece ani. Peste zece ani îi vom ataca și nu vor mai fi în stare să se apere. Vor fi cârpe, nu ostași. E mult timp, e adevărat. Dar știu că tot de zece ani aștepți să afli o cale de a o cuceri și până acum nu te-a ajutat nimeni.

- Dacă peste zece ani nu îi cucerim, capul tău va fi tăiat de călău. Dacă îi cucerim, vei fi primul meu sfetnic.

- Așa să fie. Mă duc să pregătesc vinul.

După un an de zile, negustorii Împăratului Apusului reușiseră să își găsească mușterii la curtea Împăratului Răsăritului. Împăratul însuși zisese la un ospăț că vinul acestora e cel mai bun vin pe care îl băuse vreodată. Cu toate acestea, el își dăduse seama că această băutură putea aduce mari tulburări în împărăția sa. Și ceruse ca vinul fermecat să se vândă la un preț foarte mare, ca oamenii din popor să nu îl poată cumpăra. Mai ceruse chiar pedepsirea oamenilor simpli care vor bea licoarea fermecată.

- Îți dai seama că ne întârzie planurile?, îl întrebă Împăratul Apusului pe vrăjitor.

- Nu e nimic grav, Măria ta. Mai întâi or să slăbească conducătorii, așa că poate nu va mai fi nevoie de război. Dar eu cred că oamenii simpli vor găsi o cale să facă rost de vin de-al nostru. Și vei vedea că până la urmă Împăratul Răsăritului își va pierde mințile și îi va lăsa pe oameni să bea ce le pregătim noi. Nu trebuie să ne neliniștim. Vei vedea că, deși fiul împăratului nu s-a lăsat convins încă să guste din ea, pentru că împărăteasa i-a dat o educație aleasă, până la urmă va bea și el. Și dacă bea fiul împăratului, nici un tânăr și nici o tânără nu va mai sta departe de vinul nostru. Și dacă îi câștigăm pe tineri, cine se va mai lupta cu noi peste ani de zile? Bătrânii? N-au nici o șansă. O armată din bătrâni și bolnavi nu poate porni la luptă.

- Da, oricum am auzit că dregătorii bătrâni sunt singurii care consideră băutura noastră o primejdie pentru împărăția lor. Nu-i nimic, vor muri de bătrânețe, unul câte unul.

Încetul cu încetul, dezmățul prindea în ghearele sale din ce în ce mai mulți dregători, pe soțiile lor și pe tinerii care se apropiau de vârsta la care ar fi trebuit să își întemeieze o familie. Sub privirile îngăduitoare ale părinților lor, fetele tinere o luau pe calea desfrâului. Împăratul Apusului își freca mâinile de bucurie. Aproape jumătate din dregători cumpărau licoarea în cantități tot mai mari. Victoria pe care o prevăzuse vrăjitorul părea a fi din ce în ce mai aproape. Dar, când Împăratul Apusului era convins că nimic nu îi va putea sta împotrivă...

Fiul Împăratului Răsăritului a anunțat că vrea să își aleagă mireasă. Ca de fiecare dată, sfetnicii care aveau fete de măritat așteptaseră cu sufletul la gură

acest moment. Fiecare își dorea să se înrudească cu împăratul. În fiecare generație solii anunțau cu surle și trâmbițe că se caută „cea mai frumoasă și cea mai înțeleaptă fată” pentru fiul împăratului. Acesta avea o zi întreagă timp să își aleagă fata căreia să îi dăruiască inima. În ținuturile lor era obiceiul ca, de îndată ce împărăteasa aducea pe lume un fiu, dregătorii și soțiile lor să se grăbească să mai facă copii, până ce aveau o fată care ar fi putut deveni viitoarea împărăteasă. Numai dregătorii foarte bătrâni erau lipsiți de această ocazie. Ceilalți erau mândri că fiicele lor aveau șansa de a fi luate în căsătorie de prinț.

De data aceasta mesajul solilor trimiși să vestească alegerea miresei era puțin schimbat: „Tânărul prinț caută cea mai frumoasă și cea mai înțeleaptă fecioară, pentru a o lua de soție...” Pe vremea când împăratul fusese tânăr toate fetele nemăritate erau fecioare, acum însă lucrurile se schimbaseră. Vestea aceasta a adus tristețe în multe familii de dregători, în care vinul fermecat era stăpân. Fetele care, convinse că fecioria nu mai are nici o valoare, trăiseră în desfrâu plângeau cu disperare. Tânărul prinț era atât de frumos...

A venit și ospățul din ziua alegerii tinerei mirese. De obicei, prinții aveau de ales dintr-un număr mare de fete. Dar, de data aceasta, numai câteva fete veniseră îmbrăcate în alb... Celelalte își pierduseră fecioria, cu sau fără voia părinților lor. Dar nici ele nu renunțaseră la gândul de a cuceri inima prințului. Sperau că prințul se va răzgândi, că nu va fi mulțumit de frumusețea fecioarelor și că va mai organiza încă un ospăț... Așteptau cu inima strânsă ca prințul să se răzgândească și să le dea tuturor fetelor șansa de a fi alese. Dar așteptarea lor a fost zadarnică. Din cele zece fecioare, una era foarte frumoasă și foarte înțeleaptă. Prințul nu a șovăit și i-a cerut mâna.

Așa cum era de așteptat, în familiile dregătorilor făcuți de rușine au fost numai lacrimi, tristețe și jale. Unele fete regretau că au urmat pilda părinților lor și au trăit în dezmăț. Altele, care avuseseră o creștere bună, regretau amarnic că nu și-au ascultat părinții. Dar era prea târziu. Fiecare dintre ele își dorise să fie admirată de prinț, chiar și numai pentru câteva clipe. Acestea ar fi trebuit să fie momente foarte importante pentru viața unei fete de dregător. Chiar dacă alta ar fi fost aleasa... Însă de data aceasta cele mai multe fete fuseseră lipsite de o asemenea cinste. Și rușinea le apăsa sufletele.

A venit și nunta împăratului. Mirii străluceau de frumusețe. Înainte de începerea ospățului, spre surprinderea tuturor, bătrânul împărat a spus:

- Am văzut câte lacrimi a adus vinul desfrâului în împărăția noastră. Din cauza asta s-au împrăștiat fecioarele de la curte. Îmi dau seama că nu am făcut bine că i-am primit pe neguțătorii aceia la noi. Îmi dau seama că am greșit. Dar tot acum îmi dau seama ce fiu de încredere am. De aceea, îl voi lăsa pe el să conducă. De azi, mă retrag de la conducerea împărăției. Am un urmaș mult mai vrednic de o asemenea cinste. Ultima mea poruncă este aceasta: falșii filosofi, învățătorii desfrâului și toți negustorii vinului fermecat să fie goniți de aici și

toată băutura lor să fie aruncată. Cum a distrus fecioarele de la curte, vinul putea distruge un popor întreg.

Hotărârea împăratului i-a luat prin surprindere pe toți. Nici măcar tânărul prinț nu se aștepta la așa ceva. Dar cuvântul împăratului era lege pentru toți. Prințul i-a luat locul și negustorii vicleni au fost izgoniți din împărăție. Iar vechile rânduieli și-au reintrat în matca lor, spre disperarea Împăratului Apusului. Și a vrăjitorului care nu a mai apucat să ajungă mare sfetnic...

Anexe la partea a doua:

Katrina și uraganul păcatelor

Am citit un articol interesant, pe care vreau să îl comentez în câteva rânduri. Este vorba de articolul *Uraganul Katrina distruge orașul New Orleans cu câteva zile înainte de festivalul homosexual „Decadența sudică”*.

„Philadelphia – Cu câteva zile înainte de «Decadența sudică», un festival anual ce celebrează homosexualitatea atrăgând zeci de mii de oameni în Cartierul Francez din New Orleans, uraganul Katrina distruge orașul. «Decadența sudică» are o istorie în a popula Cartierul Francez din orașul New Orleans cu homosexuali beți care se implică în acte sexuale făcute în public pe străzi și în baruri. Anul trecut, un pastor local a trimis o casetă video cu filmarea unui act sexual ce se petrecea în fața poliției, primăriei, consiliului local și a mass-mediei. Oficialii orașului au ignorat pur și simplu filmarea și au continuat să întâmpine și să cinstească sărbătoarea ca fiind un «eveniment excitant». Oricum, uraganul Katrina a oprit celebrarea anuală a păcatului. Pe site-ul oficial «Decadența Sudică» (www.southerndecadence.com) se declara că evenimentul anual a adus «125.000 de petrecăreți» în New Orleans anul trecut, crescând numărul de petrecăreți cu miile de la un an la altul și cu peste 50.000 de petrecăreți față de anul 1997. Anul acesta, a 34-a ediție a «Decadenței Sudice» a fost stabilită între 31 august și 5 septembrie 2005, dar datorită inundațiilor masive și a pagubelor lăsate de uragan, Guvernatorul Louisianei Kathleen Blanco a ordonat tuturor cetățenilor evacuarea orașului. Ultimii trei primari ai orașului New Orleans, respectiv Sidney Barthelomew, Marc H. Morial și C. Ray Nagin au emis proclamații oficiale privind urările de bun venit adresate vizitatorilor la «Decadența Sudică». În plus, Consiliul Local al orașului New Orleans a emis proclamații în care a recunoscut sărbătorirea anuală a homosexualității.

«Deși pierderea de vieți este profund dezolantă, această acțiune a lui Dumnezeu a distrus un oraș rău, neascultător» a afirmat directorul Organizației *Repent America*, Michael Marcavage. De la *Fetele Sălbatic*e la *Decadența Sudică*, New Orleans-ul a fost un oraș ce a avut ușile larg deschise pentru celebrarea publică a păcatului. În urma devastării, New Orleans-ul poate deveni un oraș plin de virtuți», a continuat Michael Marcavage. New Orleans era de asemenea cunoscut pentru petrecerile Mardi Gras, unde mii de bărbați beți

petreceau pe stradă schimbându-și bijuteriile de plastic cu cele ale femeilor bete, astfel încât acestea din urmă să-și expună sânii și să se angajeze în acte sexuale. Acest eveniment anual a îmbogățit creația seriilor video «Fetele Sălbaticе». În plus, statul Louisiana are un total de 10 clinici unde se practică avortul, jumătate din ele aflându-se în New Orleans; în aceste clinici pruncii au fost omorâți de mâinile medicilor care practică avortul²⁵². În plus, New Orleans-ul a fost întotdeauna cunoscut ca una din «capitalele crimei» din lume, cu o rată de 10 ori mai mare decât media națională.

«Trebuie să-i ajutăm și să ne rugăm pentru cei care au fost afectați de acest dezastru, dar să nu uităm că cetățenii New Orleans-ului au tolerat și au urat bun venit răutății în orașul lor pentru un timp atât de lung», a afirmat Marcavage. «Fie ca această acțiune a lui Dumnezeu să ne facă pe toți să ne gândim la ceea ce tolerăm în perimetrul orașului nostru și să ne aducă smeriți înaintea tronului Atotputernicului Dumnezeu», a concluzionat Marcavage»²⁵³.

Rândurile m-au uluit... Mi se părea că citesc literatură SF...²⁵⁴ M-am gândit că totul este o simplă propagandă a unor sectanți speriați de avalanșa desfrâului în America. Dar nu, după ce am citit și alte materiale, m-am convins că *Decadența Sudică* e o realitate. Ciudat, dacă în prezentarea festivalului din 2003 am găsit precizarea „No Public Sex or Urination Allowed”, în anul următor o astfel de precizare lipsea. Și e clar că la un spectacol cultural nimeni nu se gândește să precizeze că urinatul sau sexul în public sunt interzise...

Îmi dau seama că și dacă primăria ar fi interzis sexul în public, totuși astfel de scene nu puteau să nu aibă loc la o manifestare atât de fierbinte. Și totuși, oare cum de au fost permise și încurajate astfel de petreceri dezmațate? Răspunsul nu este greu de dat. *Banii vorbesc...*²⁵⁵ Și au un glas foarte plăcut, mai plăcut decât al arginților pe care Iuda i-a aruncat în templu (după ce îi primise ca preț pentru vinderea lui Hristos): dacă în anul 1997 au fost peste 50.000 de membri, impactul economic a fost de 25 de milioane de dolari, în anul 2000 – la aproximativ 91.000 de participanți, impactul economic a fost de 72 de milioane de dolari, iar la ultima ediție a festivalului, cea din 2004²⁵⁶, la

---

²⁵² Un cititor: *Azi se face diferența între fetus și prunc. Doctorii spun că nuucid un copil, ci ceva din care se dezvoltă copilul. Dar copilul e copil din clipa concepției. Așa învață Biserica, așa învață medicii care cred în Dumnezeu. Și femeile care avortează se mint singure că sunt ucigașe de fete, nu de prunci...*

²⁵³ Material preluat de pe http://www.ortodoxmedia.com/stire.php?n_id=6. Datat 31 august 2005, sursa *Repent America*, deci prin anul trecut se înțelege – atenție – 2004.

²⁵⁴ Un cititor: *Mie mi se părea că citeam de fapt despre Sodoma și Gomora, habar nu aveam că acolo se întâmplă așa ceva.*

²⁵⁵ Un cititor: *Nu e vorba numai de bani, unora chiar le place o astfel de viață, unii chiar găsesc astfel de manifestări foarte interesante.*

²⁵⁶ Cea din 2005 fiind anulată de Katrina...

aproximativ 125.000 de participanți, impactul economic a fost de 100 de milioane de dolari²⁵⁷.

Nu e greu de înțeles de ce, atunci când e vorba de o creștere economică atât de importantă, unii dregători nu țin seama de sănătatea morală a cetățenilor. Numai că astfel de manifestări ne duc cu gândul la orgiile din Antichitate...

Îmi vine în minte rugăciunea fierbinte a Psalmistului: *Scoală-Te, Dumnezeule, apără pricina Ta; adu-Ți aminte de ocară de fiecare zi, cu care Te necinstește cel fără de minte. Nu uita strigătul vrăjmașilor Tăi! Răzvrătirea celor ce Te urăsc pe Tine se urcă pururea spre Tine* (Ps. 73, 23-24).

***

În articolul *Congresul SUA anchetează cazul „Katrina”*²⁵⁸, aflăm care au fost *roadele* materiale ale Katrinei: „După cum a afirmat un înalt responsabil cu securitatea internă din Louisiana, per total *Katrina* a provocat pagube de peste 100 de miliarde de dolari. La rândul său, președintele unei comisii bugetare, Thad Cochran, a dezvăluit că operațiunile de salvare după trecerea ciclonului Katrina costă bugetul SUA un miliard de dolari pe zi...”.

---

²⁵⁷ Datele sunt preluate de pe www.southerndecadence.com.

²⁵⁸ Din *Ziua*, 9 Septembrie 2005.

Literatura „dospită” în mileniul trei...

În articolul *Literatura română și obscenitatea*, Bogdan Perdivara observa că „noul val al literaturii române tratează fără complex sexul și «cuvintele tari»... Cu un bogat trecut istoric, acuzațiile de pornografie, obscenitate și imoralitate se mai aduc încă în România secolului XXI. Nu numai pentru «scene fierbinți», ci, pur și simplu, pentru uzul unor cuvinte tari sau pentru exhibarea unor atitudini «nepotrivite».

«Acuzele cu obscenitatea și pornografia sunt făcute la modul diletant, de foarte puține ori fiind argumentate cu text propriu-zis», susține prozatorul Ionuț Chiva, unul dintre cei acuzați de pornografie. «O altă prostie este că acești *adversari* (ai tinerei generații²⁵⁹) se bazează în ceea ce susțin pe folosirea cuvintelor ‘cu patru litere’ care pot fi găsite nu numai în cărți, ci mai peste tot în jurul nostru. Pentru mine, obscenă e o carte proastă. E și o nepotrivire de formație culturală între cărțile analizate și comentarii».

Deși se știe că Eminescu a produs poezie și proză licențioasă, acest lucru a fost, de multe ori, trecut sub tăcere de comentatorii săi, iar cuvintele care nu au convenit au fost scoase sau prescurtate. Puțini dintre cititorii lui Creangă știau, înainte de 1989, că acesta este și autorul unor povestiri erotice... La apariția «Florilor de mucegai», Tudor Arghezi a fost și el acuzat de pornografie, iar suprarealistul Geo Bogza a ajuns să facă închisoare pe motiv de literatură obscenă²⁶⁰.

Exemplele literare pe care le citează autorul articolului sunt prea vulgare pentru a putea fi reproduse fără a produce sminteală...

Ce e de spus? Ar trebui oare ca ierarhia Bisericii să se implice într-o acțiune de cenzurare a operelor literare?

Nu sunt de această părere. Cred că modul în care s-a reacționat la punerea în scenă a blasfemiatoarei piese „Evangheliștii” a Alinei Mungiu-Pippidi – când mai mulți clerici au vrut să oprească prezentarea piesei – arată că nu înțelegem destul de bine spațiul în care ne aflăm...

Marian Popescu observa: „Părerea acuzatorilor a fost și este că piesa e o blasfemie. Î.P.S. Teoctist afirmă că «și cineva, dacă scrie despre Biserică sau despre Evanghelie sau chiar o piesă literară precum *Evangheliștii*, aduce fără să-și dea seama o jignire Bisericii, învățaturii creștine»... S-a discutat adesea, la noi, despre rolul BOR în perioada comunistă, de pildă, și nu știu ca BOR să

---

²⁵⁹ E vorba de tânăra generație de scriitori nonconformiști.

²⁶⁰ *Evenimentul zilei*, 13 Ianuarie 2006.

fi manifestat o atitudine tot atât de puternică față de ravagiile produse de comunism sub aspectul religiei creștine, a practicării ei în România, așa cum o face acum față de o... piesă de teatru reprezentată pe scenă! E un subiect extrem de sensibil, desigur, tot astfel cum e și acela al puterii credinței ortodoxe în societatea românească de azi”²⁶¹.

Mi se pare că observația jurnalistului este interesantă: cum de Biserica dovedește un răspuns atât de ferm față de punerea în scenă a unei piese de teatru, în timp ce față de alte provocări – cum a fost cea comunistă – răspunsul nu a fost la fel de prompt?²⁶²

Și totuși, față de comunism Biserica a reacționat și mai ferm. Nu atât la nivel ierarhic – căci am avut și episcopi mărturisitori –, cât la nivelul preoților și al credincioșilor. Am avut mulți mucenici, care acum prăznuiesc biruința lor în Împărăția Cerurilor. Ar trebui ca duhul lor să fie viu în inimile noastre. Ar trebui ca în fața noilor provocări – culturale, politice, spirituale – să răspundem cu același curaj, cu aceeași iubire pentru Hristos – Adevărul, pentru Adevărul care ne face vii.

Părintele Dumitru Stăniloae a spus odată: „Nu mă bucur când văd atâtea forme de erezie pe care Biserica nu le condamnă. Ar trebui să fie mai prezentă...”²⁶³

Cred că vorbele sale trebuie generalizate: *Nu mă bucur când văd atâtea forme de atac împotriva învățăturii Bisericii cărora nu le răspunde nimeni. Biserica ar trebui să fie mai prezentă...*

Eu unul mă bucur că patriarhul, unii episcopi, preoți și intelectuali români au luat poziție față de piesa Alinei Mungiu-Pippidi. M-aș bucura să ia poziții asemănătoare privitoare față de toate provocările la care este expusă Ortodoxia.

Cred că piesa *Evangheliștii* sau romanele obscene se află printre dușmanii cei mai puțin periculoși ai Bisericii lui Hristos. Sunt ca și câinii care latră, dar nu mușcă.

Mi se par mult mai periculoase însă toate așa-zisele produse culturale în care Hristos nu este negat fățiș, în care eroticul nu agasează, dar prin care mesajele anticreștine prin care suntem făcuți robi patimilor ajung în inimile noastre. Consider că „subcultura” telenovelelor, a reclamelor și a șlagărelor care mustesc de erotism ilustrează cât se poate de bine afirmația mea...

---

²⁶¹ *Observator cultural*, nr. 299/ 15-21 Decembrie 2005.

²⁶² O cititoare: *Nu cred că BOR nu a reacționat, cred că eforturile lor nu puteau fi atât de publice cum pot fi ele astăzi; sunt sigură că după puterea lui fiecare părinte a încercat să aducă sau să țină în credință cât mai mulți oameni.*

²⁶³ Din volumul *7 dimineți cu Părintele Stăniloae*, volum de convorbiri cu Sorin Dumitrescu, Editura Anastasia, București, 1992, p. 60.

Dacă ar fi să privim vremea noastră ca o arenă de luptă între slujitorii lui Hristos și dușmanii acestora, cred că „detașamente” precum cel din care face parte piesa *Evangheliștii* nu au alt rol decât să facă zgomot, captând atenția apologeților creștini, împiedicându-i să vadă cum trupe mult mai numeroase și mai bine pregătite mărșăluiesc în tăcere spre alte poziții strategice.

Cred că cea mai mare plagă a culturii contemporane este faptul că propovăduiește o lume din care Hristos este absent. Intelectualii străini de viața în Biserică ne învață să trăim ca și cum Hristos ar fi fost un simplu înțelept, o figură pacifistă ale cărei teorii au expirat...

Cel mai clar diagnostic al acestei culturi anticeștine l-a dat Cuviosul Iustin Popovici: „Arianismul nu a fost înmormântat încă; astăzi el este mai la modă și mai răspândit decât oricând. E răspândit ca un adevărat suflet în trupul Europei contemporane. [*Iată o declarație a doamnei Pippidi care confirmă afirmația părintelui Iustin: „Cred ca în Evanghelia coptă a lui Toma, aia în care Iisus nu face nici o minune”²⁶⁴, e un simplu predicator genial și neînțeles... ”*²⁶⁵] Dacă priviți la cultura Europei, în adâncul ei veți găsi ascuns arianismul: toate se rezumă aici la om și numai la om și chiar Dumnezeu-om Hristos a fost redus la cadrele unui om. (...) Cine nu cunoaște abominabilul arianism al intelectualilor noștri?...”²⁶⁶

Răspunsul e simplu: acest arianism îl cunoaștem toți. Pe acești elevați urmași ai lui Arie îi cunoaștem toți. Întrebarea este: suntem oare în stare să îi descoperim și pe urmașii Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei, care l-a pălmuit pe Arie? E de datoria noastră să îi descoperim, să îi cunoaștem și să îi iubim... Ei ne vor învăța cum trebuie să privim pleiada de cărți anticeștine: și literatura obscenă, și literatura eretică (din care fac parte piesa „Evangheliștii”, cartea lui Dan Brown despre codul lui Da Vinci etc.).

---

²⁶⁴ Un citat din textul atribuit Sfântului Apostol Toma este de ajuns pentru a înțelege incompatibilitatea clară cu învățătura Noului Testament: „Acolo unde sunt trei zeități, ele sunt doar zeități. Acolo unde sunt două sau una, eu sunt cu ea” – rostirea 30 (*Evanghelia după Toma* - versiunea tipărită de Editura Arca, București, 1993, p. 27). Părintele Ioan Filaret scria: „Cât privește așa-zisa «evanghelie» a lui Toma, faceți o comparație între această «evanghelie» și celelalte Evanghelii și cărți ale Noului Testament și singuri veți observa totala deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în același duh al adevărului” (Părintele Ioan Filaret, *Creștinism și yoga?*, p. 26. Mai multe lămuriri privitoare la Evangheliile apocrife pot fi găsite în lucrarea mea *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului*, Editura Lucman, 2006).

²⁶⁵ Extras din interviul luat Alinei Mungiu - Pippidi de Eugen Istodor, din *Cotidianul*, 27 Ianuarie 2006.

²⁶⁶ Arhimandritul Justin Popovici, *Biserica și statul*, Schitul Sfântul Serafim de Sarov, 1999, p. 33.

Un parastas pentru filmele clasice...

Luni de zile m-am gândit cum să tratez în câteva pagini subiectul manipulării mediatică prin filme și emisiuni de televiziune. Și iată că am citit de curând o știre care poate fi mai de folos decât un întreg studiu plictisitor...

„De data aceasta, Hollywood-ul a mers prea departe», a declarat Stephen Bennett, realizator de emisiuni la un post de radio american pro-viață, după ce filmul *Brokeback Mountain* a primit patru premii *Globul de Aur*. Filmul urmărește povestea a doi *cowboy* homosexuali din anii '60 care încearcă să se detașeze de barierele sociale care le împiedică dezvoltarea relației. «Când producătorii scot în față filme anti-familie cu scene sexuale explicite și care promovează homosexualitatea, sau orice altă formă de imoralitate sexuală, clasa de mijloc americană și conservatorii ar trebui să se mobilizeze mai eficient în a protesta împotriva acestor atacuri la adresa moralei. Hollywood-ul nu mai are nici un fel de respect față de morală. Eu cred că anul 2006 va fi cunoscut drept *Anul homosexualilor* la Hollywood. Cu producții foarte premiate și apreciate, precum *Brokeback Mountain*, *TransAmerica* și *Capote*, este destul de clar că Hollywood-ul s-a angajat într-o adevărată misiune de a *homosexualiza* America», a adăugat domnul Bennett, care el însuși a fost homosexual. Doamna doctor Janice Shaw Crouse, de la organizația *Concerned Women for America*, a comentat și ea pe acest subiect: «Elitele din mass-media au dovedit că proiectele lor sunt mai importante decât profitul. Cele trei filme *Capote*, *TransAmerica* și *Brokeback Mountain* nu sunt un succes de *box office*. Iar dacă americanii nu se uită la aceste filme, de ce sunt premiate?»²⁶⁷

Recunosc că am văzut și eu câteva filme în care personajele homosexuale erau atât de simpatice, încât uitasem aproape că starea de homosexualitate e o stare de păcat. Am simțit această manipulare pe propria piele...

Și de aceea nu am dreptul să tac... Atunci când Biserica dă un răspuns întârziat, este acuzată că este anacronică. Poziția ei este ironizată, chiar dacă ironiile nu pot acoperi adevărul mărturisit de Biserică. Așa că, fiind mădular al Bisericii, cred că este momentul să îmi exprim acum, nu peste zece ani, protestul față de faptul că Hollywood-ul duce o luptă fățișă împotriva familiei...

---

²⁶⁷ Informații preluate de pe <http://ro.novopress.info/?p=942> .

(Nu este Hollywood-ul singurul adversar al moralei creștine. În egală măsură presa promovează invitațiile la o viață de păcat... Și, dacă s-ar apuca cineva să enumere factorii care lovesc în tradițiile creștine, lista ar fi mare.)

După ce luni de zile mă gândisem să scriu despre filmele de dragoste cu scene erotice în care eroii principali sunt un tânăr și o tânără, filme care modelează prietenii dintre tineri, întinându-le, văd încă o dată că presiunea mediatică a trecut la niveluri mult mai grosiere...

Îmi aduc aminte cu tristețe o glumă:

„La o școală profesoara îi pune pe elevi să scrie un text despre un film de dragoste. Elevii întrebă:

- Dragoste bărbat-bărbat?

Profesoara, oripilată, răspunde negativ.

- Dragoste femeie-femeie?

Și de această dată răspunsul profesoarei este negativ. Elevii, mirați, o întrebă:

- Dar despre ce fel de dragoste vreți?

- Despre dragostea dintre un bărbat și o femeie...

La care un elev, mai iute la minte, completează:

- Ahaaa, vreți un film istoric..."

Poveștile de dragoste dintre un bărbat și o femeie încep să pară depășite... Oricât de depășită ar fi însă perspectiva tradiționalistă, totuși este singura întemeiată în adevăr...

Da, creștinii par ultimii mohicani decimați de invadatorii iubitori de păcat. Atmosfera este tensionată. Dar în această atmosferă se simte și mai bine puterea cuvintelor cuvioșilor purtători de Dumnezeu ai zilelor noastre. Părintele Arsenie Papacioc mi-a spus odată un cuvânt scos parcă din Pateric, care mi-a rămas în suflet: „Și când suntem singuri, suntem prea mulți...” Adică, oricât de puțini am fi, nu trebuie să cădem în deznădejde, pentru că Hristos este alături de noi. Și va fi, până la sfârșit...

Tantra, sectele și erosul

Întrebare: „Ați spus la conferința din Arad că din punct de vedere creștin Tantra Yoga e rea și că maestrul de yoga Gregorian Bivolaru e o persoană care face mult rău Bisericii. Dar, deși poliția română spune că e vinovat de multe fărâdelegi, totuși suedezii l-au considerat o personalitate prigonită de statul român. Eu am primit pe e-mail unele aforisme de-ale lui Gregorian Bivolaru și povestirea unei minuni. Nu vi se pare că l-ați judecat pripit? Poate că la vârsta la care v-ați lăsat de yoga nu erați în măsură să vă înțelegeți maestrul?”

Iată câteva dintre aforismele lui: «Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere și nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemana cu starea de sclavie. Atunci când nu au ceea ce iubesc, cei mai mulți oameni se mulțumesc să iubească ceea ce au. Dacă nu am avea deloc defecte, nu am simți o așa de mare plăcere perversă să le remarcăm la ceilalți. Faptul că noi remarcăm la ceilalți defectele indică atunci că în ființa noastră se declanșează o stranie stare de rezonanță cu ceea ce deja există în noi. Atunci când încetăm să ne mai minunăm, noi începem astfel să nu mai credem în forța cea tainică a vieții. Iubirea este cea mai mare dintre fericirile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieși din singurătatea ființei sale lăuntrice. Dragostea adevărată și transfiguratoare îl face pe om un veșnic poet extaziat. Să nu se creadă iubit nimeni dintre cei care niciodată n-au iubit pe nimeni. Dacă cu adevărat iubim, dragostea va chema într-ajutor pe vreunul dintre semenii ei: generozitatea, transfigurarea, bunătatea, inteligența... Nimeni, nici însuși destinul nu va ataca cu inima ușoară o pasiune înălțătoare».

Și minunea: „Prima trăire paranormală referitoare la Grieg a avut loc la vârsta de 10 ani (acum 20 de ani) când, fiind foarte bolnav, am intrat în comă. Am ajuns atunci în fața unor entități subtile pe care le-am rugat să mă lase să revin la viață, dar ele mi-au spus că «nu mai există medicamente» pentru mine. Atunci mi-a apărut Grieg înconjurat de o lumină alb-strălucitoare și mi-a întins mâna. Apoi am revenit la viață, spre mirarea tuturor. Ulterior am trăit stări de intuiție extraordinară, de genialitate, mi s-au trezit anumite capacități bioenergetice și nu am mai fost bolnav niciodată. Am avut o evoluție socială și intelectuală fulminantă.

Cu un an înainte să vin la cursul de YOGA l-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continență», cum aveam să aflu mai târziu) și să mă rog în fiecare duminică

întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el și o minunată femeie a apărut în viața mea. Era la cursul de YOGA, dar temându-se că nu voi înțelege anumite aspecte spirituale, evita să discute despre acestea. Am aflat că pleca în tabăra yoghină de la Herculane și am rugat-o să merg și eu cu ea, dar în afara taberei.

În ziua în care urma să aibă loc prima spirală urmată de Inducția Stării de Eliberare prin Miracol Divin de la acest curs, l-am visat pe Grieg care mi-a spus: «Sunt la Hotelul Roman, la etajul 5. Nu sunt un înger, te aștept!».

A doua zi urma să-mi susțin teza de doctorat. Toată ziua m-am gândit la acel vis; nu știam nimic de la iubita mea nici despre Grieg, nici despre spirală. Nimic. În fața agenției de bilete am hotărât să-mi ascult inima și să merg la Hotelul Roman. Pe holul de la etajul 5 s-a auzit o voce: «Să vină Adrian!». Astfel am ajuns să-l cunosc pe Grieg și am participat pentru prima dată la o spirală YANG.

Experiențe paranormale cu Grieg am mai avut; relevantă o consider pe cea din toamna anului 2002 când am văzut imaginea lui Grieg în genunchi în fața Tronurilor Cerești ale lui Dumnezeu, rugându-se ca această țară să fie cruțată de cutremur. Doar în ultima clipă, la ora 4:00 dimineața, Dumnezeu s-a îndurat și România a fost salvată”.

Ca să nu fiu acuzat că sunt părtinitor, voi cita prezentarea părintelui Dan Bădulescu, unul dintre cei mai buni sectologi din România:

„Ca și marea majoritate a instructorilor de yoga români, G. Bivolaru a fost un diletant autodidact. În afara curențelor elementare de stăpânire competentă a domeniului, s-a remarcat prin faptul de a fi stăpânit de patima desfrânării, ajungând până la a fi arestat de mai multe ori și condamnat pentru răspândirea de materiale pornografice.

S-a ajuns și până acolo ca împriecinatul să fie supus unui consult psihiatric de specialitate, care a ajuns la concluzia că «pacientul prezintă, în momentul examinării, dezvoltare paranoică a personalității cu elemente obsesivo-fobice pe fond psihopat schizoid»²⁶⁸. Medicii legiști au făcut și o propunere către instanță: «Considerăm că numitul prezintă un grad mare de pericolozitate socială și proliferarea unor practici aberante cu caracter sexual, fapt pentru care apreciem că discernământul este pierdut în raport cu fapta pentru care este cercetat și recomandăm aplicarea măsurilor de siguranță medicală...».

«Idei interpretative de persecuție, idei dominante cu caracter mistic, idei obsesivo-fobice cu caracter mistico-religios și erotic, preocupări erotice exagerate, nemotivate afectiv. Instabil în timpul discuției, (...) capacitate de

---

²⁶⁸ Ziua pe Internet, www.ziua.ro/archive/2002/10/08/docs/33122.html, 8 Octombrie 2002, Laszlo Kallai.

sinteză și abstractizare diminuată. Afectivitate - instabil, irascibil, revendicativ»²⁶⁹.

Și acum să îmi spun părerea...

Aforismele mi se par foarte frumoase... „Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere și nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemena cu starea de sclavie”. Aur, nimic de zis... Parcă ar fi citate din învățăturile părintelui Paisie Aghioritul.

Iar minunea cu ieșirea copilului din comă, ca spectaculozitate, pare luată din minunile aceluiași părinte Paisie. Ca și întâlnirea fixată în mod paranormal. Și totuși, ca fost yoghin trecut la Ortodoxie, dau mărturie că astfel de minuni sunt înșelătoare. Cine citește cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie* va găsi relatarea multor „minuni mincinoase” similare, făcute de marii guru contemporani, dar și relatarea biruinței puterii lui Hristos...

Minuni multe au făcut și yoghinii, a făcut și părintele Paisie. Dar cele două căi spirituale nu puteau fi în același timp adevărate. Pe de o parte, yoghinii, cu învățăturile lor idolatre, pe de altă parte, părintele Paisie, cu învățătura lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu...

Putem face o comparație cu spațiul românesc: Bivolaru a făcut minuni, minuni a făcut și părintele Cleopa. Dar părintele Cleopa spunea cu toată convingerea că toate minunile făcute de yoghini sunt drăcești, că yoghinii sunt slugi ale diavolului care vor să tragă lumea în iad. Cui să îi dăm dreptate, părintelui Cleopa care a dus o viață de post, de rugăciune, de nevoiță, de sfințenie, sau lui Bivolaru care merge pe calea tantrică?

„Dar ce este Tantra?” ar putea întreba un cititor...

Vorbind despre tantrism, marele istoric al religiilor Mircea Eliade spunea: „Maithuna (actul sexual tantric) este practică și ca ritual concret. Din însuși faptul că nu mai este vorba de un act profan, ci de un rit, că partenerii nu mai sunt ființe omenești, ci sunt «detașați» asemenea zeilor, împreunarea sexuală nu mai participă la nivelul karmic (potrivit legii karmei, orice faptă, bună sau rea, își are plata ei – n.n.). Textele tantrice repetă adesea această sentință: «prin aceleași fapte pentru care pe unii oameni îi mistuie flăcările iadului timp de milioane de ani, yoghinul dobândește mântuirea veșnică»²⁷⁰.

---

²⁶⁹ Fragmente din articolul *MIȘCAREA DE INTEGRARE SPIRITUALĂ ÎN ABSOLUT (M.I.S.A.) - O manifestare a magiei erotice în perioada contemporană*, apărut în revista *Credința ortodoxă*, Anul VII, nr. 3 (72), martie 2003. Un rezumat al acestui articol a apărut în periodicul Patriarhiei Române, *Vestitorul Ortodoxiei* nr. 310/2003, care a girat astfel obiectivitatea documentară a autorului, care a făcut doctoratul în Teologie cu specializarea în Sectologie. Cartea sa *Împărăția răului: New Age* este cea mai documentată lucrare apărută în limba română despre invazia neopăgână.

²⁷⁰ Mircea Eliade, *Yoga. Nemurire și libertate*, Editura Humanitas, p. 224.

Cel mai scurt rezumat al prezentării făcute de Eliade este: „Tantra – mântuirea prin ritual sexual”. Ca să vedem cât de compatibilă este Tantra cu învățătura lui Hristos voi reproduce o povestire tantrică:

„Înțeleptul Vasistha, fiul lui Brahma, se duce să-l întrebe pe Vișnu, sub înfățișarea lui Budha, despre riturile zeiței Tara: «El pătrunde în marea țară China și-l zărește pe Budha înconjurat de o mie de amante în extaz erotic. Surpriza înțeleptului frizează scandalul. «Iată niște practici contrare Vedelor!», strigă el. O voce din spațiu îi îndreaptă greșeala: „Dacă dorești, spune vocea, să câștigi favoarea Tarei, atunci trebuie să mă adori cu aceste practici chinezești!”. El se apropie de Budha și culege de pe buzele sale această lecție neașteptată: «Femeile sunt zeii, femeile sunt viața, femeile sunt podoaba. Cu gândul să fii totdeauna printre femei»”²⁷¹.

Și Eliade continuă: „O dată cu vișnuismul sub forma sa krișnaită, dragostea (prema) este chemată să joace rolul capital. Este vorba mai ales de o dragoste adulteră, de parakiya rati, «femeia altuia»; în faimoasele *Cursuri de dragoste* din Bengal se organizau dispute între susținătorii vișnuiți ai parakiyei și cei ai dragostei conjugale, svakiya, iar aceștia din urmă erau întotdeauna înfrânți. Dragostea exemplară rămânea cea care o lega pe Radha de Krishna: dragoste secretă, nelegitimă, «antisocială», simbolizând ruptura pe care o impune orice experiență religioasă autentică. Vom remarca faptul că simbolismul conjugal al misticiei creștine, unde Christ ține locul soțului, nu subliniază îndeajuns, în ochii unui hindus, părăsirea tuturor valorilor sociale și morale pe care o presupune dragostea mistică”²⁷².

Îmi permit să fac o paranteză: faptul că aici perspectiva creștină este prezentată ca fiind inferioară erotismului tantric nu este o simplă observație a unui istoric al religiilor. La Eliade pare a fi o convingere: „Eu protestez împotriva acelor care consideră că tendința spre sexualitate și orgie a tinerilor hippy face parte din mișcarea de eliberare sexuală ce are loc în întreaga lume. În cazul lor, e vorba mai ales de ceea ce s-ar putea numi *nuditatea paradisiacă* și unirea sexuală înțeleasă ca ritual. Ei au descoperit sensul profund, religios al vieții. În urma acestei experiențe, s-au descătușat de toate superstițiile religioase, filosofice și sociologice. Sunt liberi. Au regăsit dimensiunea sacralității cosmice, experiența de mult tăgăduită, de pe vremea Vechiului Testament”²⁷³. Cu alte cuvinte, „marele Eliade” prefera dragostea adulteră dragostei conjugale...²⁷⁴

---

²⁷¹ Ibidem, p. 225.

²⁷² Ibidem, pp. 225-226.

²⁷³ *Încercarea labirintului*, Editura Dacia, pp. 101-102.

²⁷⁴ Am cunoscut mulți oameni care au fost *convinși* de scrierile eliadiene să se apuce de yoga și nu am cunoscut pe nimeni pe care aceste scrieri să îl fi apropiat de Biserică. Cred că, din perspectiva citatului anterior, cei care l-au considerat pe Eliade un

Din aceeași perspectivă, Octavian Sărbătoare prezenta foloasele pe care le-am putea trage din importarea tantrismului: „Budhismul pe de altă parte are o ramură tipică tantrică cunoscută sub numele de Vajrayana. Acest budhism tantric este practicat încă în Tibet, dar și în Nepal și India. Considerând spațiul spiritual-cultural românesc, ideea de a considera sexualitatea ca o cale spirituală pare natural de a se înfiripa și în România. Temperamentul devoțional al românilor îi plasează natural în a se apropia cu sinceritate de un fenomen care în istorie este clar documentat și în unele părți ale lumii practicat extensiv. Se pune întrebarea: de ce până acum Tantra nu a fost pe agenda de lucru a românilor? Se poate răspunde: simplu, pentru că Tantra ca expresie necesită libertate, iar românii din păcate în istorie au fost dominați de alte popoare și asupriți interior de dictatori. Cu alte cuvinte istoria a împiedicat dezvoltarea unei spiritualități care folosește sexualitatea ca metodă de iluminare. Privind cu onestitate felul de comportare al românilor, îi găsim pe unii cu mult suflet, pasionați, cu căldură și dorința de a trăi viața din plin. Aceste caracteristici sunt esențiale când analizăm calitățile unui aspirant pe calea spirituală tantrică”²⁷⁵.

Privit din perspectivă creștină, tantrismul nu este o „metodă de iluminare”, ci este o înșelare drăcească. Sexualitatea aceasta extraconjugală, oricât ar fi de „elevată” prin continență, tot curvie este.

Să citim împreună visul din relatarea pe care mi-ai trimis-o: „*l-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continență», cum aveam să aflu mai târziu) și să mă rog în fiecare duminică întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el și o minunată femeie a apărut în viața mea. Era la cursul de YOGA...*”

Un tânăr e sfătuit de Grieg în vis să facă dragoste fără să ejaculeze, să nu mănânce carne și să se roage duminica. Putea fi visul acesta de la Dumnezeu sau nu? Nu, nu putea fi. Pentru că oricât de bună ar fi rugăciunea de duminică, oricât de bun ar fi postul (doar există și mireni care au binecuvântare de la duhovnic să renunțe la carne), totuși sfatul cu „făcutul de dragoste” nu putea veni de la Dumnezeu. Hristos a spus clar: *Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine,*

---

gânditor creștin ar trebui să își revizuiască poziția. În volumul *Hristos și tinerii* – apărut la Editura Egumenița – Laurențiu Dumitru are un articol interesant pe tema aceasta: *Pansexualismul la Mircea Eliade*.

²⁷⁵ Citat preluat din articolul părintelui Dan Bădulescu despre MISA, apărut în revista *Credința ortodoxă*, nr. 3 (72) / Martie 2003.

căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă (Matei 5, 27-30).

Știu – ca fost tantric – că tantricii sunt întru totul de acord cu aceste cuvinte ale lui Hristos, pe care Îl consideră un mare inițiat, un avatar, o mare conștiință cosmică. Numai că ei le înțeleg denaturat, ei spun că e păcat să te uiți cu poftă, să faci dragoste cu poftă... Tantricii consideră că dacă renunță la orgasm fac totul spiritualizat, fără pic de patimă... Numai că învățătura Sfinților Părinți arată că orice act sexual făcut în afara vieții conjugale este păcat. Orice ar spune maestrul tantric, după învățătura lui Hristos, renunțarea la orgasmul clasic nu aduce o sfințire a actului sexual. Desfrâul tot desfrâul rămâne...

***

Un cititor: „Poate că ar fi potrivit să amintiți aici și motivele pentru care lumea intră în astfel de grupări sectante cu tentă sexuală... Și ce putem face pentru a-i rupe pe prietenii noștri de ele”.

Aș împărți în două categorii pe cei care se apucă de Tantra Yoga: unii sunt oameni care se află într-o căutare spirituală foarte serioasă, care au fost decepționați de viața spirituală pe care au aflat-o în Biserică și care și-au dorit ceva mai înalt. A doua categorie este a celor care, iubitori de patimi, și-au dat seama că cea mai bună cale de a se destrăbăla este de a practica acest *sex iluminator*... E cel mai simplu mijloc de a găsi parteneri sau partenere care vor să se „dăruiască” fără să țină seama de nici o morală... Despre a doua categorie nu cred că are rost să scriu prea mult, sunt oameni care ar accepta orice teorii spirituale numai pentru a-și satisface poftele trupești...

(Aș face o singură paranteză: nu numai grupările tantrice își ademenesc discipolii prin oferta sexuală. Există și câteva grupări pseudo-creștine care folosesc aceeași tehnică. În România este cunoscută gruparea *Martinelli, Copiii lui Dumnezeu* sau *Familia*, care se prezintă ca fiind creștină. Se trece cu vederea perioada de glorie a sectei, când se practica misionarismul prin sex... „Berg a cerut tuturor femeilor membre să înceapă «pescuitul prin flirt»²⁷⁶, care însemna acordarea de favoruri sexuale atât pentru câștigarea de noi membri, cât și pentru obținerea bunăvoinței funcționarilor guvernamentali din diferite țări. În epistolele sale, foarte explicite din punct de vedere sexual, Berg pretindea că Dumnezeu a sfințit de acum adulterul și curvia (!!) cu condiția «să fie săvârșite în dragoste»²⁷⁷ și „pentru slava lui Dumnezeu»²⁷⁸. Un frate de credință dezamăgit de familia lui putea găsi consolare (sexuală) în *Familia* lui Berg,

---

²⁷⁶ În engleză: *flirt-fishing*, racolarea de adepți prin oferte sexuale...

²⁷⁷ Cât de mult se aseamănă mesajul său cu al *profeșilor* tantrismului...

²⁷⁸ O cititoare: *Aceștia sunt cei despre care scrie în Sfânta Scriptură că vor fi profeți mincinoși?* Da, dar categoria asta de profeți pe care lumea îi identifică ușor ca mincinoși este poate cea mai puțin periculoasă...

totul săvârșindu-se desigur din «dorința de ajutorare și din dragoste de aproapele». Berg își instruia adepții cum să procedeze cu „pescuitul prin flirt» și cum să ceară cadouri bănești. Curând, zeci de membre ale *Copiilor lui Dumnezeu* au devenit în mod fățiș prostituate, ducând la infectarea a sute de oameni cu boli venerice...²⁷⁹⁾

Prima categorie – a căutătorilor sinceri – merită însă multă atenție... Din ea fac parte și oameni foarte sinceri... Care nu au venit la yoga pentru sex, ci pentru a se apropia de Dumnezeu. Unii dintre ei, după luni sau ani de zile, renunță. Pe alții însă îi prinde diavolul în ghearele înșelării și nu le mai dă drumul...

Totuși, Dumnezeu poate face să se rupă cele mai puternice lanțuri. Eu dau mărturie încă o dată că dacă maestrul meu de yoga mi-ar fi cerut să mă arunc sub un tramvai, m-aș fi aruncat fără să analizez cererea lui, ba aș fi fost chiar mândru că sunt discipolul lui și l-aș fi ascultat fără să cârtesc. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap că m-aș putea lăsa de yoga... Și totuși Dumnezeu m-a ajutat să ajung creștin...

Cred că rugăciunile care se fac pentru cei care sunt în rătăcire îi pot ajuta foarte mult. Discuțiile, mai puțin, pentru că din păcate în polemicile dintre yoghini și creștini cei din urmă rămân în criză de argumente. Și nu pentru că nu ar avea dreptate, ci pentru că nu s-au ostenit, sau nu au avut timp, să cunoască mai bine învățăturile Bisericii.

Ca fost yoghin spun însă că nu au avut asupra mea nici un efect amenințările cu iadul sau „predicile” sterile ale unor creștini. Dacă nu vom fi sfinți prin faptele noastre, dacă vom fi sfinți numai prin cuvinte, nu îi vom convinge să vină la biserică.

Dar, dacă ei vor vedea că inimile noastre sunt pline de pacea lui Hristos, dacă vor vedea că – postind mai puțin decât ei, tăcând mai puțin decât ei, nevoindu-ne mai puțin decât ei – avem totuși bucuria și pacea pe care ei nu le pot dobândi, atunci ei înșiși vor veni să ne ceară cuvinte... Vor veni să ne întrebe despre Hristos... La fel cum o vor face și alți păcătoși, fie că sunt desfrânați, bețivi sau drogați, fie că sunt oameni deznădăjduiți, bântuiți de duhul sinuciderii...

---

²⁷⁹ Citat preluat de pe <http://www.odaia.go.ro/martinelli.html>. Din articolul *Abuzul sexual și „Copiii lui Dumnezeu”* (din revista *Newsweek* din 13 septembrie 1993) aflăm că „după o investigație de 3 ani, poliția a efectuat un raid la 10 adrese din Buenos Aires și din jur, de unde au ridicat 265 de persoane, printre care 137 de copii și adolescenți, cu toții făcând parte din secta «Copiilor lui Dumnezeu» numită «Familia». 16 adulți erau acuzați de răpire, escrocherie, corupere de minori și violarea drepturilor copilului...” Iată cât de creștini sunt acești *copii ai lui Dumnezeu*...

Telepatie și amor

Un student m-a întrebat: *Între mine și iubita mea există o telepatie extraordinară. De multe ori doar ne gândim unul la celălalt și ne întâlnim apoi în parc fără să fi fixat vreo întâlnire. Oare asta nu arată că dragostea noastră este atât de curată încât nu e păcat că „o facem”?* Altfel, de unde atâta energie spirituală?

Întrucât oamenii care au parte de întâmplări „speciale” nu știu să le interpreteze cum trebuie, cred că e potrivit să îți răspund cu o întâmplare descrisă de Dionysios Farasiotis în cartea *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*.

„A doua întâmplare este legată de o fată care se îndrăgostise de mine și mă urmărea cu perseverență. Eu o alungam explicit, iar ea insista imperturbabil. După nesfârșite tatonări, s-a întors dezamăgită în America, unde-și făcea studiile, așa încât nu ne mai văzusem de multe luni de zile. Îmi imaginam că între timp se liniștise.

În acea perioadă îmi îndeplineam o parte din stagiul militar undeva în Evros; mi-am luat o permisie de trei zile și am pornit spre Tesalonic, cu intenția de a-mi vedea părinții. Auzind că și bătrânul Paisie se afla nu departe de oraș, am mers să-l întâlnesc. Ne-am bucurat amândoi de regăsire, am avut o discuție îndelungată, la capătul căreia m-a îmbrățișat și m-am pregătit de plecare. După ce m-am îndepărtat câțiva metri, bătrânul m-a chemat înapoi, urmărindu-mă foarte intens cu privirea. M-am apropiat de el, socotind că vrea să-mi spună ceva, însă el m-a sărutat... pe gât! O dată în partea dreaptă și o dată în partea stângă, apoi m-a trimis la drum binecuvântându-mă.

M-am bucurat simțindu-i iarăși dragostea nețârmurită, dar mă stăpânea și un sentiment de uimire. Mi s-a părut ciudat să mă sărute pe gât.

În aceeași după-amiază, pe când ședeam în casă, a sunat telefonul. Era tocmai acea fată! Și, pe deasupra, se afla în Tesalonic! Am fost surprins.

- Bine, dar cum ai ajuns aici? Nu erai în America?

- Am simțit că zilele astea vei fi aici, așa că am luat ieri avionul și am venit. Voiam să te văd.

Ce puteam să-i răspund? Venise din America să mă vadă! Când ne-am întâlnit, mi-a mărturisit că avusese o stranie certitudine că în acele zile mă va găsi în oraș. Fusese sigură de acest lucru, fără să și-l poată explica nici ea.

Am stat apoi de vorbă pe îndelete, ne-am pornit pe glume și pe râs și încet-încet întâlnirea a căpătat o pronunțată tentă erotică. M-am străduit din

răspuțeri să evit un asemenea deznodământ, însă eram atras de o forță irezistibilă. Fata parcă era beată. Îmi cădea invariabil în brațe, o respingeam, mi se strecura din nou la piept...

De la un anumit moment, am început să simt că nu suntem singuri. Aveam și... companie. Percepeam din nou prezența demonului. Fără să o conștientizeze, fata se afla deja integral sub influența lui. Era într-o stare de surexcitare sexuală inimaginabilă. N-o mai văzusem niciodată așa. Deși simțeam limpede prezența demonică și eram agresat de aceleași imbolduri concupiscente, nu mă temeam. M-am smuls din încheștarea mâinilor ei și am ieșit afară din casă. Văzând că mă urmează, am dat înconjur automobilului. Ne despărțea o distanță de 5-6 metri. Brus, am simțit o mână uriașă zgândărindu-mi organele sexuale. O lascivitate irepresibilă m-a cuprins instantaneu. Îmi pierdusem controlul. Fata s-a apropiat și s-a aruncat în brațele mele, începând să mă sărute. Eram paralizat. Cedasem lăuntric, spusese «Da!». Simțeam demonul lângă noi sporindu-ne dorința, dar nu mă mai interesa. Mă predasem în stăpânirea lui.

În clipa aceea, fata și-a aplecat capul și m-a sărutat pe gât: o dată în partea dreaptă și o dată în partea stângă, exact în acele două puncte în care mă sărutase cu puțin timp înainte părintele Paisie!

Am sărit ca împins de un resort, îndepărtându-l pe fată cu putere. Eram mândios, simțind că avusese loc o profanare: îmbrățișarea curată a bătrânului și sărutul pătimaș al fetei erau două lucruri esențial ireconciliabile. Cel dintâi era profanat de către cel de-al doilea.

Așadar, bătrânul știuse de la început tot ceea ce urma să mi se întâmple, dar nu-mi spusese nimic. A preferat să folosească o modalitate mai delicată de a mă smulge din păcat și din mâinile Diavolului.

Pe atunci, fata respectivă nu credea în Hristos și nu avea nici o legătură cu Biserica. Se pretindea o persoană «modernă» și lipsită de «prejudecăți». Mai târziu, după numeroasele lucruri ciudate care i s-au întâmplat, a început să se problematizeze, să-și mai cenzureze excesele, să-și schimbe treptat viața și în cele din urmă, prin puterea lui Hristos, a devenit și ea unul dintre mădularele vii ale Trupului Domnului, ale Bisericii Ortodoxe.

Discutând cu părintele Paisie despre problemele de acest gen, mi-a spus: «Atunci când există o legătură strânsă și o mare iubire între două suflete, ele pot cunoaște astfel de lucruri de departe. Însă de cele mai multe ori intră Diavolul la mijloc și încurcă lucrurile. Pune în gând unui băiat și unei fete să meargă în același loc și să se întâlnească acolo. Apoi iarăși același lucru, în altă parte, și tot așa, până când cei doi ajung să spună: *Ceva se întâmplă cu noi, ceva special!*, pentru ca în cele din urmă să-i arunce în păcat. Ispititorul este un mare regizor și scenograf... De aceea nu trebuie să pună nimeni bază pe asemenea întâmplări, ca să nu se rătăcească. Dacă ceea ce ni se întâmplă este

de la Dumnezeu, atunci El va găsi un alt mod de a ne înștiința, care să ne aducă deplină certitudine».

Într-adevăr, asemenea chestiuni necesită un mare grad de discernământ, pe care nu-l posedă mulți în vremea noastră²⁸⁰.

***

Iată deci cum stau lucrurile cu telepatia voastră... Aveți impresia că aveți o relație specială, care vă justifică desfrâul. Știu cum e să fii șocat de telepatie. Eu am început Tantra Yoga după ce am chemat telepatic într-un anumit loc o fată pe care de-abia o cunoscusem. Și ea, simțindu-se chemată acolo, a venit. Impactul a fost mare pentru mine. A însemnat renunțarea la anumite idealuri ascetice pentru a fi cu ea.

Deci nu te arăt cu degetul. A, și mi s-a mai întâmplat o dată ceva de genul ăsta. Mă aflam sus în munți, la o cabană din Piatra Craiului, când am simțit că trebuie să cobor urgent jos, în Zărnești, la poalele muntelui. Când am coborât, separându-mă de grupul meu²⁸¹, tocmai a trecut pe lângă mine un autocar în care se afla prietena pe care o avusesem când m-am apucat de yoga. Ea venise în tabără la Zărnești... Chestia asta m-a făcut să cred și mai puternic că forțele psihice pe care mi le dezvoltasem prin yoga nu sunt iluzorii. Așa cum tânărul Dionysios a plecat din Tesalonic în Evros, așa am coborât și eu de pe munte. Numai că eu nu aveam atunci pe nimeni care să mă ajute să deosebesc binele de rău.

Cred că nu mai e nevoie de argumente pentru a înțelege că energia pe care o numești *spirituală* nu e de la Dumnezeu. Cu telepatie sau fără, ceea ce faceți voi tot păcat este. Vei vedea însă că, dacă veți începe o viață creștină, energia asta *spirituală* o să dispară. Atunci când vă veți rupe de lanțurile păcatului și ale diavolului.

Toate bune,

Danion

P.S. Recitind ce ți-am scris mi-am adus aminte o întâmplare care m-a ajutat să înțeleg mai bine cât de mult ne respectă Dumnezeu libertatea... La un moment dat am fost ucenicul unui părinte – părintele T. – care avea anumite harisme duhovnicești, un fel de părintele Paisie în miniatură. Acest ieromonah m-a ajutat să înțeleg că cele descrise prin Paterice se pot întâmpla și în zilele noastre. De câțiva ani a trecut și el la Domnul și de asta îți pot scrie fără teama că s-ar putea mândri văzând că scriu despre el.

---

²⁸⁰ Dionysios Farasiotis, *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*, Editura Egumenița, 2005, pp. 324-327.

²⁸¹ Această separare de grup a fost periculoasă... A doua zi mi-am dat seama că după mine trecuse ursul – îi rămăseseră urmele pe sol, peste urmele mele din seara precedentă...

Într-una din cele mai crunte ispite pe care le-am avut în viața mea creștină, am vrut să mă lepăd de ortodoxie. Simțeam că sunt mort duhovnicește, că inima mea e de piatră, că rugăciunea mea nu are putere. Eram foarte supărat din mai multe motive și scârbit de fățarnicia și chiar răutatea multora dintre creștinii pe care îi cunoșteam. Atunci, neputând lua legătura cu părintele, i-am dat telefon preotului din București la care tot părintele T. mă sfătuisese să mă spovedesc. L-am sunat și i-am spus:

- Părinte, nu știu ce să fac, mă bate gândul să lepăd Ortodoxia. Știu că adevărul nu e nici la altă religie și nici la altă confesiune, dar nu mă simt ortodox, mă simt pustiu sufletește. Vreau să plec, dar nu știu unde.

Părintele acela nu a reușit să mă ajute prin sfaturile sale, deși cred că s-a rugat pentru mine...

Deznădăjduit, m-am apucat să citesc din Sfânta Evanghelie. Când am citit despre patimile Domnului, mi-am dat seama că eu Îl răstigneam din nou, prin apostazia mea. M-am pus în genunchi și am început să mă rog: „Doamne, iartă-mă, vreau să fiu al Tău. Am greșit, Doamne, nu Te scârbi de mine. Ajută-mă să rămân în Biserica Ta până la sfârșitul vieții mele...”

Nici nu am apucat bine să termin rugăciunea, că a sunat telefonul. Era, culmea, părintele T., care îmi spusese că supraveghează în duh viața mea duhovnicească. Mi-o demonstrase de mai multe ori. Cum a răspuns, m-a întrebat: „Mă iubești, Danion?” „Da, părinte, am răspuns.” „*Paște oile mele*”, a spus el. Întrebarea lui și răspunsul meu s-au repetat de încă două ori. Mi-am dat seama că îmi reprodusesse cuvintele pe care Mântuitorul i le spusese Sfântului Apostol Petru, cel care s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale; și asta tocmai pentru că mă lepădasem și eu... Bănuind că părintele văzuse în duh ce mi se întâmplase, dar vrând să mă conving că nu mă înșel, l-am întrebat: „Dar de ce ați sunat abia acum? De ce nu ați sunat mai devreme?”. El mi-a răspuns cam așa: „Am văzut lupta ta și am așteptat să te ridici. Și, după ce te-ai ridicat, te-am sunat...”

Așa fusese, părintele mă sunase imediat după ce mă ridicasem... Dar nu își folosisese harismele pentru a mă feri de luptă...

Oricum, citind despre cum a lucrat Dumnezeu prin părintele Paisie, tu să nu cauți un duhovnic harismatic. Sunt unii care se încapățânează să nu se spovedească la duhovnicii iscusiți pe care îi cunosc, tot așteptând să cunoască cine știe ce părinte văzător cu duhul. O astfel de atitudine este greșită și poate duce la pierderea sufletului.

Eu am avut ocazia să cunosc astfel de părinți luminați de Dumnezeu, dar scopul lor nu era de a-și transforma ucenicii în roboți care să asculte orbește comenzile lor, ci era de a-i ajuta să învețe să stea pe picioarele lor.

Deci, văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu atunci prin părintele Paisie, dă-ți seama nu numai cât de mari erau harismele părintelui aghiorit, ci dă-ți seama cât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru om. Pentru că

Dumnezeu lucrează prin robii Săi și tot El le picură dragostea cea adevărată în inimi...

Cred că sunt în viața fiecărui creștin întâmplări la fel de minunate ca cea povestită de Dionysios Farasiotis. Unii știu să le aprecieze la justa valoare, alții nu. Și astfel, suntem împărțiți în două cete, așa cum au fost și cei zece leproși care au fost tămăduiți de Mântuitorul. Cei mai mulți nu au știut să Îi mulțumească. Unul singur s-a întors și I-a mulțumit.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu – pe tine, pe mine și pe toți frații noștri întru Hristos – să avem ochii inimii luminați ca să vedem marea grijă pe care El ne-o poartă. Și să Îi mulțumim pentru toate binefacerile Sale. Mai ales pentru grija cu care ne călăuzește fiecare pas...

Ocultismul și lucrarea diavolului...

O fată mi-a scris: *Aș avea doar câteva întrebări:*

Cum poate omul să scape de înfricoșarea care vine de la diavol? După reîntoarcerea mea la Hristos am fost hărțuită de diavol până aproape am simțit că îmi pierd mințile. Nu mi le-am pierdut, dar am fost pe jumătate moartă de groază. Aproape în fiecare zi se întâmplă ceva. De exemplu:

1. *Stau de vorbă cu un coleg; pornind de la afaceri, discuția alunecă înspre viața lui, el având un copil cu o femeie divorțată. Și vorbim de biserică, îmi spune că e protestant - îi vorbesc și eu despre ortodoxie. Pare foarte interesat și îmi pune întrebări toată seara, iar la sfârșit îmi spune că e într-adevăr marcat de ce i-am spus, că își amintește că acum 28 de ani s-a gândit cum ar fi să își dedice viața lui Hristos și instant i-au apărut în minte imagini cu femei goale, ceea ce înseamnă că e logic că diavolul există. Ne-am despărțit, am ajuns acasă și în hol mi-a explodat oglinda (E posibil să o fi atins eu într-un fel în care să se dezintegreze așa rău? Că este poziționată deasupra, în perete.) Un ciob mi-a intrat în mână până la os.*

2. *M-a vizitat într-o seară vecinul meu, cântăreț de operă. Eu fiind în corul bisericii, am dorit să am cu el o discuție pe teme muzicale. Deodată, fără nici o legătură cu subiectul, începe să îmi spună: „Dar stai să vezi ce mi s-a întâmplat de Crăciun. Eram în pat, pe pragul de a adormi și (îmi arată poziția în care a adormit) a zis să fiu atentă că e important - cu degetele împreunate ca atunci când ne facem cruce, dar mâinile sub formă de coarne deasupra capului!”. Apoi a simțit o mână care îl atinge – a crezut că e nepoata lui – s-a trezit, a văzut că nepoata lui adormise la 1,5 metri departe de el. Mâna invizibilă a continuat să îl atingă și apoi a simțit cum i se prestează un sex oral (scuze). Această întâmplare nu e unică; în același timp bietul om e alcoolic; dar mi-a spus că, dacă vrea să evadeze, atunci îl apucă o depresie cumplită pe care nu o poate suporta.*

3. *M-am întâlnit cu un prieten; am luat masa împreună și, fiind înainte de Crăciun, l-am întrebat și eu de sufletul lui. (De menționat că acest tip este multimilionar în euro, perfect sănătos dintotdeauna, ateu, degrabă iubitor de femei până la obsesie neîncetată.) Pe măsură ce discuția avansa, masa tremura, deși nu avea nici un motiv, nici pe stradă nu era trafic. Nu am discutat prea multe, dar după ce masa a început să se miște m-a apucat o groază nespusă, de nu am reușit nici să ajung acasă de frică. M-am tot plimbat pe străzi, tremurând, parcă ceva îmi stătea pe cap...*

Ulterior acest tip mi-a oferit să locuiesc temporar în apartamentul lui liber - iarăși am avut parte de groază când am văzut în hol un tablou cu imaginea unui drac, care m-a înfricoșat până la paralizie. Și, culmea, îl mai numea și prietenul lui, care e „de treabă”; a dat Domnul că i-am spus că mi se pare dezgustător tabloul, și atunci mi-a adus un alt tablou (un peisaj) care să îl înlocuiască pe „prietenul lui”.

În prima zi petrecută în acea casă am descoperit la îndemână un catalog erotic în care se înfățișează diverse lucruri, inclusiv o anumită poziție sexuală practică de un cuplu în care el e îmbrăcat cu o geacă de piele pe care scrie Lucifer, iar scena se petrece într-un fel de templu în care ei stau întinși în formă de cruce. Am trecut peste asta. Dar noaptea, când am vrut să dorm, m-am întins frumos în pat și la un moment dat am auzit podeaua pocnind, ca și cum un uriaș de milioane de kilograme ar fi stat la capul patului. Am paralizat de frică și a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie. De atunci (adică de două zile!!!) am liniște într-un fel, m-am mortificat ca să zic așa. Dar ce fac pe viitor?

Întâmplări de genul acesta mi s-au întâmplat în fiecare zi (subliniez) după convertirea la o viață în Hristos. Nici noaptea nu am fost menajată, cu pocnete de mobilă, cu senzații de groază. Help.

Răspuns: Când e vorba de întâmplări atât de stranii nu cred că trebuie să ceri ajutorul unui mirean. Trebuie să cauți un duhovnic iscusit, cu experiență în lupta împotriva duhurilor necurate, și el va ști ce sfat să îți dea. Totuși, pentru că mi-ai scris, îți voi spune și eu câteva lucruri.

Din prima întâmplare nu pot trage nici o concluzie, pentru că nu ai dat mai multe detalii. Dacă erau șanse mari să spargi tu oglinda, e puțin probabil să o fi spart diavolul numai ca să te sperie. Și nici dacă era foarte puțin probabil să o spargi nu avea rost să te gândești că e o ispită. Numai dacă se spărgea fără motiv, atunci ai fi avut de ce să te gândești că ar putea fi o manifestare diavolească.

Cât privește a doua întâmplare, nu știu dacă nu putea fi vorba pur și simplu de o halucinație, de o tulburare psihică. Dacă omul în cauză nu ar fi fost bețiv, lucrurile ar fi fost privite din cu totul altă perspectivă. Nu mă pricep să spun dacă în acest caz a fost sau nu ceva „paranormal” – adică demonic.

Există însă în literatura de specialitate mai multe relatări ale persoanelor umane care s-au împreunat cu draci, fie că aceștia s-au manifestat ca atare, fie că s-au prezentat ca îngeri, ființe de pe alte planete sau duhuri ale morților. Am avut și eu o prietenă pe care într-o seară a încercat să o violeze diavolul, care i s-a arătat în chipul tatălui ei mort. Abia a scăpat de el...(Parcă avea mâinile imobilizate, și a scăpat făcându-și cruce cu limba în gură...)

Nu cred că poveștile în care vrăjitoarele din vechime mergeau goale noaptea în pădure, ca să se împreuneze cu diavolul care le apărea în chip de țap, nu au în ele și o doză de obiectivitate...

Cât privește faptul că podeaua a pocnit, iarăși poate fi vorba de o întâmplare banală. (Acum poate te gândești că sunt culmea scepticismului...) Dar, întrucât podeaua care a pocnit era tocmai în casa unui om care îl consideră pe diavol „prieten de treabă”, se poate – iarăși spun, se poate – să fi fost lucrare drăcească.

Faptul că masa tremura fără un motiv explicabil atunci când ai luat masa cu acest multimilionar mi se pare un semn al lucrării diavolești. (Poate că iarăși te gândești: „Dacă și acum zicea că masa tremura în mod firesc, îmi părea rău că i-am scris...”)

Scrii: „Am paralizat de frică și a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie.”

Asta și urmărea diavolul, să te sperie. Să îți lase impresia că e atotputernic, sau că, deși e mai slab decât Dumnezeu, totuși poate să te înghită, să te prindă în brațele sale...

Nu te speria. Dacă ai duhovnic, dacă te spovedești și te împărtășești (sau dacă îți faci canonul primit de la duhovnic), nu are nici o putere asupra ta. Doar dacă duci o viață de păcat, deși duminica mergi la biserică. Iar dacă nu mergi deloc, cu atât mai rău pentru tine și mai „bine” pentru vrăjmașul mântuirii tale.

Ai cunoscut frica... Unii s-au sinucis din cauza acestei frici provocate de diavol, alții și-au pierdut mințile. Tu fii tare, nu deznădăjdui. Prin rugăciune, cu ajutorul duhovnicului, îl poți birui.

Să nu crezi că îl poți birui prin cine știe ce tehnici de protecție spirituală sau cu ajutorul vrăjitoarelor care practică magia albă. Sau al cine știe cărui om înzestrat cu puteri paranormale... Toți aceștia tot fii ai întunericului sunt. Numai prin Biserică, numai cu ajutorul lui Hristos care este Capul Bisericii poți scăpa de aceste ispite.

Ucenicii I-au spus Mântuitorului: *Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău. Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma* (Luca 10, 17-19). Tot așa, nimic nu îi poate vătăma pe creștinii care merg pe calea mântuirii, rugându-se și nevoindu-se.

Să îți în minte episodul în care Hristos a certat marea care era agitată de furtună:

Intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat. Și, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea. Și venind ucenicii la El, L-au deșteptat zicând: Doamne, mântuiește-ne, că pierim. Iisus le-a zis: De ce vă este frică, puțin credincioșilor? S-a sculat atunci, a certat vânturile și marea și s-a făcut liniște deplină (Matei 8, 23-26).

Da, uneori e furtună și în viețile noastre. Dar, dacă știm să Îl chemăm pe Hristos, toate valurile ispitelor se vor risipi. Și mai ține minte un cuvânt al Mântuitorului, cuvânt de încurajare la care mă gândesc atunci când trec prin mari ispite: *În lume neazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea* (Ioan 16, 33).

Chemarea Apocalipsei

Întrebare primită de la un cititor: *Ce legătură există între expansiunea curviei și a celorlalte forme de desfrâu și sfârșitul lumii?*

Răspuns: Voi răspunde la această întrebare făcând la început o mică paranteză. Am văzut de curând un film foarte bine făcut, *The Day After Tomorrow*, *Ziua de după mâine*. Eroul principal – interpretat de Dennis Quaid – atrăsese atenția opiniei publice asupra faptului că în viitor urma să aibă loc o catastrofă climaterică, un fel de nouă eră glaciară, dar nimeni nu l-a luat în serios. Vicepreședintele Statelor Unite a avut o atitudine foarte ironică, de genul: „Cum își permite un om de știință să producă atâta panică?”

Și, totuși, evenimentul a avut loc, mult mai repede decât se aștepta cercetătorul...

Conform unei rețete aproape standard pentru Hollywood, în finalul filmului lumea revine la normal, tatăl își găsește fiul, supraviețuitorii sunt salvați etc. Și de această dată omenirea biruie atacul naturii dezlănțuite...

Ce e frumos în astfel de filme? Modul în care oamenii se ajută unii pe alții, faptul că unii sunt gata să se sacrifice pentru a-și ajuta aproapele.

Ce e nefolositor în astfel de filme? Lecția de viață pe care ne-o dau: omenirea se luptă cu forțele naturii, și în cele din urmă iese învingătoare... (sunt și unele în care biruie natura, dar nu cine biruie contează acum, ci care este conflictul...).

Unde este problema: problema este că, atunci când lumea va trece prin marile catastrofe apocaliptice, oamenii vor vedea în ele doar capricii ale naturii dezlănțuite. Vor considera că planeta Pământ, care a fost exploatată fără să se țină seama de avertismentele ecologiștilor, se răzbună pe omul care s-a crezut atotputernic.

Și totuși, nu exploatarea resurselor naturale va fi principala cauză a dezastrelor, ci lepădarea lumii de credința în Hristos... Când lumea va reveni la păgânism, când desfrâul și patimile se vor sui din nou pe tronul de pe care le-a alungat Hristos, atunci vor avea loc dezastrele. Da, ele vor avea o legătură și cu schimbările climaterice, și cu toți factorii geologici, ... dar cauza lor va fi în plan spiritual.

Părintele Ilarion Argatu, unul dintre cei mai cunoscuți duhovnici români ai veacului trecut, profetise încă dinainte de 1989 despre căderea comunismului și despre desfrâul preapocaliptic al zilelor noastre. Monica Fermo dă mărturie despre ceea ce a auzit din gura părintelui: „Din ceea ce ne-a explicat dânsul,

chiar și după ce se va elibera lumea de ciurma asta roșie și va cădea comunismul (cu ajutorul puterilor divine), ceea ce va urma va fi sub semnul antihristului și cu toate că vor fi granițele libere și vom putea merge liberi în lume, muncind și având bani, de fapt toată gândirea va fi satanică: homosexuali căsătorindu-se oficial, desfrânare și drogați în școli, desfrânarea la loc de cinste. «Bine, dar unde va fi Biserica?», am întrebat. Biserica nu va mai avea nici un ecou în sufletele oamenilor, pentru că le va fi dat pâine și circ (filme și programe TV porno) și ei vor «fi fericiți». Dar pe urmă va urma pecetluirea cu semnul antihristului și oamenii își vor vinde sufletul pentru mâncare și băutură, pentru distracție, pentru a avea case, mașini luxoase, a călători, într-un cuvânt «a trăi bine», uitând că Hristos a venit pe pământ pentru ABSOLUT ÎNTREAGA OMENIRE, DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ ACUM, ȘI ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU EI...²⁸²

De altfel, Mântuitorul Însuși ne-a prevenit: *când veți auzi de războaie și de răzmerițe, să nu vă înspăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârșitul nu va fi curând. Atunci le-a zis: Se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție. Și vor fi cutremure mari și, pe alocurea, foamete și ciumă și spaima și semne mari din cer vor fi. Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu* (Luca 21, 9-12). Etapele sunt clare: mai întâi lumea îi va prigoni pe mărturisitorii credinței creștine – mărturisitori care vor muștra păcatele omenirii decăzute – și abia apoi vor veni catastrofele, ca pedepse pentru păcat... Acești mărturisitori vor fi uciși așa cum a fost ucis Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, care l-a muștrat pe Irod că trăia cu femeia fratelui său, cu Irodiada...

Să revenim la întrebare: legătura dintre epidemia desfrâului – care este doar un fragment din acest proces de înviere a păgânismului – și sfârșitul lumii este simplă. Lumea se leapădă de Hristos, lumea devine luptătoare împotriva lui Hristos, și prin asta își semnează singură testamentul.

Din ce în ce mai mulți oameni se laudă în gura mare cu patimile lor, și libertatea lor e libertatea păcatului. Lumea devine, încet-încet, asemănătoare unei uriașe parade gay... În scrierile duhovnicești există mai multe referiri la oameni care trăiau în păcat, care au fost muștrați în chip minunat că dacă nu se vor pocăi vor muri, numai că aceștia nu au vrut să se lepede de păcatul lor și au murit de moarte năprasnică. Lumea se află acum în aceeași situație: este muștrată pentru păcatele ei de Însuși Hristos, prin glasul Evangheliei, prin viețile sfinților care au trecut la Domnul în ultimul secol și prin viețile cuvioșilor care trăiesc și astăzi la mari măsuri de sfințenie... Numai că lumea nu vrea să țină cont de muștrări, și merge pe un drum sinucigaș... Da, lumea

---

²⁸² Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, p. 211.

care vrea să fugă de Hristos se aseamănă unui sinucigaș care își agață funia de gât, pentru a scăpa de necazuri... Pentru că lumea în care trăim Îl consideră pe Hristos un dușman care îi stânjenește destrăbălarea...

Oamenii care vor prinde catastrofele apocaliptice să nu se gândească: „Cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva?” Să își dea seama că acele catastrofe au venit tocmai pentru că lumea a ales păcatul și s-a lepădat de Hristos... Să ne întrebăm: oare dacă oamenii de astăzi ar avea de ales între purtarea crucii și primirea semnului Antihristului, oare câți ar alege crucea? Mulți ar alege semnul Antihristului, pentru a avea mâncare, bani și tot ce le trebuie... „Nu este nimic rău în acest semn...”, vor spune robii diavolului, orbiți de patimi. „Nu vedeți? Antihristul a făcut atâta bine lumii...”

„Dar de ce vorbești despre Antihrist, ce cauți Antihristul în lumea de mâine, în minunata lume a păcii și a toleranței pe care o propovăduiesc liderii politici și chiar unii lideri religioși?”

Răspunsul este la fel de simplu: dacă încercăm să facem un viitor fericit fără să ținem seama de legea dumnezeiască, eforturile noastre se vor surpa. Devine oare lumea mai curată, mai iubitoare de Dumnezeu? Scade oare numărul ateilor, al drogaților, al desfrânaților, al apostatilor? Nu, evident, nu... Atunci, cum va putea ziua de mâine să fie o zi fericită? Ce fericire poate aduce lepădarea de Dumnezeu?

Aș asemena viitorul fericit pe care ni-l pregătesc mai marii lumii de azi cu un tablou pe care l-am văzut în Corfu, în palatul prințesei Sissi a Austriei, tablou pictat de Franz Matsch cu tema „Triumful lui Ahile”. Pictorul a încercat ca toate elementele tabloului să sugereze mișcare, să exprime elanul victoriei... Și totuși, cineva i-a reproșat pictorului că roata carului triumfal nu părea să se miște... Da, pe cât de reușit era reprezentată goana cailor, pe atât de mare era greșeala făcută cu roata, care părea imobilă... Când a auzit critica, înțelegându-și gafa, pictorul s-a sinucis...

O pictură enormă, cât un perete, ratată din cauza unui detaliu... Cam așa mi se pare și ziua fericită de mâine: pregătim totul, punem la punct economia, stărpim terorismul etc., dar uităm că o lume fără Dumnezeu nu poate merge înainte. Adică uităm exact detaliul datorită căruia întregul tablou va fi un eșec, spre dezamăgirea „pictorilor” care s-au ostenit lucrând la el vreme îndelungată.

Oricum, închei repetându-ți una din ideile mele fixe: degeaba ne uităm la păcatele și la desfrâul celorlalți, arătându-i cu degetul și gândindu-ne că datorită lor sfârșitul se apropie. Mai bine ne-am întreba sincer: în ce măsură grăbim noi înșine acest sfârșit?...

Mărturisirile unei actrițe...

Întrebare de la un cititor: *Tu ce viață ai dus, ai fost creștin din copilărie? Și dacă răspunsul tău e da, nu cumva combați o tinerețe liberă, frumoasă, plină de iubire numai pentru că ai crescut închistat în dogmele Bisericii?*

Întrebarea ta mi-a adus aminte de un moment din copilărie. A venit la noi în liceu un sectant și a vorbit în câteva clase (sau chiar în toate). Cum a intrat la noi la oră, ne-a povestit ce viață de păcat a dus el și cum s-a pocăit după aceea. Efectul: cei mai mulți colegi s-au gândit: „Dar avem și noi dreptul de a ne distra și vom vedea după aceea dacă o să ne pară rău sau nu...”

Mă simt stânjenit să îți vorbesc despre mine. Mi se pare uneori că am vorbit și am scris prea mult despre convertirea mea la ortodoxie. (Dacă vei avea stare, poți citi *Jurnalul convertirii* mele – e și tipărit, se găsește și pe site-ul meu www.danionvasile.ro). Așa că îți voi răspunde pe ocolite...

Monica Fermo, o actriță fierbinte, plină de viață, care atrăgea multe priviri pe vremea când își etala grațiile pe scena Teatrului Național din București, scria la un moment dat în jurnalul ei:

„De trei zile stau la Lili și Călin. Am făcut masă de Paști cu toții la ei și apoi Paulo nu mi-a mai dat drumul să plec. O fi el italian, dar nici cu mine nu mi-e rușine... Și, iată, am rezistat la trei zile și trei nopți de amor continuu. A reușit să stoarcă din mine și ultima picătură de vlagă. Bine că pleacă în câteva zile, căci altfel împreună nu știu, zău, unde am ajunge...” (p. 63)²⁸³.

„Nu mai știu cum, am ajuns în brațele lui și iarăși m-am topit într-o noapte de vis, așa cum a fost și prima dată – atunci, de ziua mea. Sunt fericită și amețită, dar nu paharele de whisky sunt pricina, ci împlinirea acestei iubiri pe care o visam din adolescență și care acum, prin consumarea această fizică nebună, se întregeste, se rotunjește, devenind un întreg” (p. 66).

Cred că la citirea acestor pasaje unii cititori simt repulsie față de desfrâu... Dar mulți simt poate nostalgia vreunei iubiri trecute, în timp ce alții suspină că nu au avut parte de o astfel de iubire mistuitoare.

Citindu-le, mi-am adus aminte de aventurile mele din liceu, din perioada când eram yoghin; astfel de momente „totale” mă acaparau, făcându-mă să gust din fructul iubirii *nemărginite*... Când le povesteam prietenilor și colegilor mei

---

²⁸³ Citatele din acest capitol sunt luate din jurnalul Monicăi Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, tipărit la Editura Egumenița în anul 2004.

despre astfel de aventuri, ori credeau că mă laud ca un mincinos, ori înghițeau în sec, de ciudă că nu aveau și ei parte de astfel de momente...

Bine, e firesc că actrița a avut parte de momente mult mai picante. Iată un fragment din descrierea unei petreceri...

„ (...) am îmbrăcat camera în cei o sută de metri de cortină verde de mătase. Apoi am pus tot atâția metri de cortină din plasă. În spatele celor două cortine, pe lângă pereți, diferite lămpi colorate. Efectul era trăsnet. Apoi am adus jilțul din piele, moștenire de la bunica din Ucraina, și l-am împodobit și am hotărât că pe el va sta judecătorul, căci petrecerea se va numi în final «Judecata de apoi». Pe Costinel am reușit să-l deghizăm în Marilyn Monroe. Era absolut superbă și grațioasă, iar în semiobscuritatea camerei toți bărbații care veneau îi sărutau mâna și îi făceau chiar avansuri în timp ce noi ne înfundam de răs. Mai complicat a fost cu noi două, întrucât eu mă hotărâsem la moda punk-smuls și îmi alesesem rochia neagră de voal cu volane în trepte și colțuri neegale. Această deghizare m-a hotărât să ne numim, eu, «Talpa Iadului», iar Carmen - «Moartea».

Oah! Arătăm ca scăpate din adâncurile iadului. Totul era negru și rupt pe mine, rochia, vesta, ciorapii. Pe burtă mi-am făcut o gaură mare în rochie și în spațiul rămas liber mi-am tatuat cu vopsea specială de la teatru, cu litere mari, aurii, cuvintele: «TALPA IADULUI». Capul era și el deghizat ca atare: cu părul vâlvoi și fața fardată în cel mai clasic stil punk - fond de ten alb-gălbui, ochii foarte pronunțat încondeiați cu negru și buzele grenă-vineții. Carmen nu era mai prejos, doar că ea își trăsese și un ciorap pe cap ca să pară cheală și un machiaj ce aducea a față de schelet, cu buzele grenă-vineții. În plus, Carmen avea atârnat de gât, pus pe o sfoară groasă, un crucifix mare, dar pe care dintr-o oarecare sfială l-a întors cu spatele (vreau să spun pe Hristos) și arăta lumii doar lemnul simplu. Amândouă aveam unghiile vopsite cu negru. În ajutor aveam desigur și o țigancă cu fuste lungi, ghioace și cărți de tarot. Pentru ca aspectul ei să fie cât mai autentic, am scos din lada de zestre a străbunicii un cordon de bani de argint – ruble vechi din 1800 – pe care i l-am pus de gât sub formă de salbă, căci unde s-a mai pomenit țigancă fără salbă...

Pe «caro Silvano», ca să-i respectăm obârșia, l-am îmbrăcat în împărat roman. Arăta coborât din Capitoliu. Am avut și un chinez, iar pe Champi - prietenul lui Dan - l-am costumat în arab, cu șalul cu franjuri al lui Carmen pe cap și cu mustăcioara lui – pana corbului. A mai fost și o tiroleză, o motociclistă punk, o familie din 1970 - îmbrăcați retro 1970. Au mai fost și două deghizate în stăpâna cu pisica, am avut și o viitoare călugăriță catolică. Cel mai șocant a fost Dan care - oah! - s-a deghizat în Duhul Sfânt. Avea o robă lungă și largă, în două culori - portocaliu și auriu - și pe cap avea o mitră din aceleași culori pavoazată cu medalioane cu femei goale în loc de pietre scumpe. Drept sceptor i-am dat un bici din cele de la artizanat. Astfel deghizat, s-a așezat pe tron. Apoi, fiecare intra pe rând în sala de judecată, în timp ce

restul mâncam și dansam în cealaltă parte a casei. Moartea și Talpa Iadului însă au cam stat flămânde și însetate pentru că trebuiau să fie martore de-a dreapta și de-a stânga judecătorului” (p. 107-108).

Petrecere - petrecere, nu șagă... Și totuși, iată că după mai puțin de doi ani de zile o altă petrecere a ajutat-o pe Monica să înțeleagă deșertăciunea vieții trăite departe de Dumnezeu:

„LIBERĂ! Începând de astăzi, viața mea se va schimba radical fiindcă noaptea trecută am experimentat cel mai adânc și dureros sentiment, care, paradoxal m-a făcut LIBERĂ! Toată săptămâna am forfotit prin casă pentru curățenia de Paști, prin televiziune cu obișnuitele filmări și la Teatrul Național la un spectacol. Tot ce am făcut în timpul acesta a fost fără tragere de inimă, căci toata ființa mea era încă sub impresia visului cu Sfânta Paraschiva și mai ales am fost foarte atentă să nu mănânc ceva ce nu ar fi de post, refuzând orice ieșire din casă. Și totuși... a fost suficient ca VINERI să mă sune Andrei și Adrian și să mă invite la o «minunată petrecere». Am răspuns «da», fără nici o ezitare și, deși m-am analizat după ce am închis telefonul, totuși am abandonat fără pic de remușcare «începutul meu bun» și am plecat. Muzica era foarte bună, mâncare și băutură din abundență, dar atmosfera trena și avea ceva lănced. La început am pus totul pe seama faptului că, deși Andrei era acolo, Adrian nu sosise, iar când a venit, nu era singur.

Pe măsură ce înaintam în noapte și atmosfera devenea tot mai lascivă, cu dansuri în semiobscuritate și foșneli de fuste în camera întunecată de alături, o durere adâncă în interiorul ființei mele își înfîgea colții din ce în ce mai tare. Cu cât atmosfera «lor» devenea mai dezgolită, pe atât inima mea părea că sângerează tot mai tare și o stare de gol și de moarte m-a înconjurat, încât nu am putut să mă mai abțin și am izbucnit într-un plâns amar. Era aproape insuportabilă certitudinea acută a morții întregului univers, cu tot ce mă înconjură - oameni, animale, plante.

Totul avea miros și gust de coclit, de ars și de moarte, iar cei din jurul meu, cu avântul lor de viață deșuchiată și dezlănătă, păreau niște marionete trase pe sfoară de un invizibil Satan, care râdea cu poftă în fața teatrului lor ieftin «de-a viața». O vreme am încercat să-mi găsesc alinare lângă Andrei, care m-a primit cu capul pe genunchii lui, mângâindu-mă cu gesturi paterne. Asta m-a făcut să plâng și mai tare, simțind nevoia disperată de mângâiere maternă și paternă, dar din partea unor PĂRINȚI ADEVĂRAȚI și nu a unor «părinți teribili», cum îi aveam eu. Comentariile lor nu au întârziat: «Stropiți-o, mări, cu apă rece! Adriane, fă-i mă ceva, că poate asta vrea! Chemați salvarea și duceți-o la 9!» și multe altele pe care nici nu le-am mai auzit pentru că, în hohote de plâns, am fugit și m-am încuiat în baie. Insistențele lor în fața ușii au rămas zadarnice, chiar și atunci când a venit Adrian, rugându-mă să deschid. Au concluzionat că sunt complet nebună și s-au întors la «iadul lor», închizând ușa în urma lor.

Atât am așteptat și am ieșit tiptil din baie, mi-am luat haina din cuierul de la intrare și, lăsând ușa deschisă în urma mea, AM FUGIT. Da, am fugit la modul propriu. Nu-mi amintesc decât că alergam pe străzile pustii, fața îmi șiroia de lacrimi și, o dată cu razele soarelui ce se iveau la orizont, în zorii unei oarecare zi de aprilie, o dimineață înaintea zilei de Paști, am privit la viața mea de până atunci ca la o străină moartă. Pe măsură ce fugeam, parcă mai tare mă eliberam de spectrul celei ce fusesem” (pp. 138-139).

Cu adevărat, Monica a reușit să se elibereze de omul cel vechi. Evreică fiind, a cerut botezul creștin – la care a primit numele Sfintei Elena, primindu-L în viața ei pe Hristos.

Fuga ei de la acea petrecere dezământată cred că exprimă cum nu se poate mai bine starea de vid lăuntric pe care o aduce, mai devreme sau mai târziu, păcatul.

Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni! (Ecclesiast 1, 2). Și oare rândurile Monicăi Fermo nu ne învață același lucru?...

Acum Elena Fermo se află într-o mănăstire din Țara Sfântă. A ales calea monahală pentru că a simțit că inima ei, însetată de iubire, își poate găsi liniștea numai pe calea prin care nevoința este răsplătită cu iubire adevărată...

Iată un ultim fragment din jurnalul ei, în care și-a judecat singură aventurile tinereții:

„Pofta – cel de-al zecelea păcat în lista Sfântului Antonie – a fost poate pecetea care mi-a distrus și trupul și sufletul, căci am poftit de mică tot și toate. Și pofta cred că se poate uni foarte bine cu plăcerea. Pofta năștea totdeauna plăcere culinară, fizică, trupească, sufletească, și atunci pofteam și mai mult și tot așa așa fi ajuns în adâncurile cele mai întunecate ale iadului (probabil prin sinucidere sau drog) dacă... nu așa fi spus la timp un DA hotărât lui Dumnezeu și un NU și mai răspicat diavolului, cu toate jocurile și ispitele lui. În urma alegerii mele, diavolul s-a îndepărtat și Dumnezeu a putut să trimită îngerii lucrători care mi-au arătat Calea Dreaptă spre mântuire – care este adevăratul țel al vieții. Nicidecum plăcerea. Și astfel, încet-încet, prin spovedanii repetate, împărtășanii și practici bisericești simțite și trăite la propria lor valoare, am reușit să transform pofta în râvnă duhovnicească și plăcerea în bucurie duhovnicească, sau *bucurie sfântă*, așa cum binecuvântează părintele Galeriu” (pp. 241-242).

Ce ne învață pe toți Elena Fermo? Că nu doar cei apatici, bolnăvicioși, timizi, crispați, inerti își găsesc locul în Biserică. Ea ne spune că, oricât de iubitori de patimi am fi, totuși putem cunoaște o bucurie și o fericire mult mai profunde dacă alergăm la Hristos.

Știu, sunt atâtea fete care sunt pofticioase și nu își refuză nici o prăjitură și nici un deliciu erotic. Sunt tineri pofticioși care dacă nu primesc ceea ce cer de la prietenele lor le părăsesc plini de supărare. Da, lumea e plină de

pofticioși. Dar numai Dumnezeu e Cel care poate umple golul din inimile lor. Pentru că, altfel, alergând după aventuri, după iubiri focoase, după case sau averi, acești pofticioși vor rămâne neîmpliniți...

În loc să îți vorbesc despre convertirea mea am preferat să îți vorbesc despre a Monicăi Fermo. Și în loc să dau mărturia mea am preferat să o reproduc pe a ei.

Oricum, ca să nu ai impresia că mă eschivez de la a da un răspuns, îți spun acum: nu, nu am crescut închistat în dogmele Bisericii. Am crescut departe de Hristos și am încercat să gust până la maxim din „bucuriile tinereții”.

Dacă eu combat tinerețea libertină, o fac pentru că regret că eu nu am ajuns la Biserică decât abia la începutul ultimei clase de liceu. Și până atunci cunoscusem bine păcatul... Combat viața de păcat pentru că i-am simțit și eu gustul și comparând-o cu viața în Hristos îmi dau seama că e ca un suc făcut cu multe chimicale față de un suc natural...

Căderi și ridicări

Am șovăit mult dacă să încredințez sau nu tiparului scrisorile de mai jos... Mai întâi m-am sfătuit cu un duhovnic care mi-a spus că, dacă fata care le-a scris nu are nimic împotriva, pot face asta. Și ea chiar mă întrebase dacă nu poate arăta corespondența noastră și altor prieteni de-ai ei, care erau biruiți de aceeași patimă, pentru ca aceștia să se folosească de sfaturile mele. Nu am considerat însă că are rost să includ aceste sfaturi ale mele aici. Pentru că erau sfaturi neiscusite. Pe fată nu am ajutat-o eu, ci harul lui Hristos care i-a mișcat inima... Mi-aș dori ca cei pe care îi va ajuta rândurile fetei să facă o metanie și pentru ea, chiar dacă nu îi știu numele. Ca nu cumva diavolul să se răzbune că au aflat și alții de schimbarea ei...

De multă vreme ea este la un duhovnic bun – cel care apare în ultima scrisoare. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a părăsit păcatul masturbării. Am avut ocazia să o și cunosc, și m-am bucurat mult. În șovăielile ei se vor recunoaște cu siguranță mulți tineri. Chiar dacă facem abstracție de sondajele de opinie – care sunt de multe ori imprecise –, totuși numărul tinerilor care se masturbează este foarte mare. Am vorbit cu mulți duhovnici care spovedesc tineri și mi-au confirmat acest fapt...

Aș vrea însă ca tinerii să înțeleagă că oscilările sunt firești... Nu trebuie să ne fie frică de ele. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor puterea să ne ridicăm din căderile, mici sau mari, în care ne aflăm...

28 septembrie²⁸⁴

Am citit articolul dumneavoastră de pe site-ul „Sfaturi ortodoxe” legat de masturbare și aș dori să vă pun unele întrebări legate de articol împreună cu unele citate. Unele rânduri le-am citit acum câteva zile și m-au impresionat cu adevărat. Ce aș vrea să vă întreb? Care sunt de fapt consecințele? Pe cele care țin de credință le-am auzit și le-am citit. Aș vrea să le știu însă și pe cele biologice, psihice etc. Cum a reușit băiatul respectiv să nu mai facă acest păcat? Trebuie să mă mărturisesc că și eu practic acest păcat de foarte mult timp; și acum, de câțiva ani încerc să nu mai cedez acestei ispite, dar nicicum nu reușesc. Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta și nu am curajul să o fac. Simt doar că am nevoie să cunosc pe cineva care să mă întărească, iar dacă acel cineva a trecut și el prin așa ceva, sunt sigură că mă înțelege și este cea mai indicată persoană care să te întărească atunci când ai mai mare nevoie și

---

²⁸⁴ Unele scrisori sunt datate, altele nu. Rândul alb delimitează scrisorile.

simți că ai nevoie de ajutorul cuiva, de cuvintele sale de întărire. Băiatul acela a vorbit cu cineva, l-a ajutat cineva? Vreau să renunț și eu pentru totdeauna la această patimă cumplită și vă rog să mă ajutați.

Vă rog să îmi dați un răspuns cât mai repede.

Vă mulțumesc anticipat. Doamne ajută!

30 septembrie

Doamne ajută!

Aceste rânduri pe care urmează să le scriu, le scriu deoarece simt nevoia de a spune cuiva ceea ce simt și ceea ce gândesc. Tocmai am citit câteva rânduri din cartea părintelui Savatie „Dragostea care ne smintește”. E una dintre cele mai ziditoare cărți ortodoxe. Era o corespondență pe care a avut-o cu un tânăr deznădăjduit și scârbit de el pentru că este stăpânit de patima onaniei. Iar apoi am citit alte rânduri adresate unui alt tânăr care îi mărturisea că nu poate să vrea să fie altfel. Am încheiat cu o rugăciune scrisă de „cel care a căzut de curând în păcat”. Apoi m-am gândit la mine. Acele cuvinte din rugăciune descriu tot ceea ce gândesc și simt. Citindu-le, nu mi-am putut stăpâni lacrimile să nu curgă. Simțeam nevoia să plâng mai mult, dar nu puteam, deoarece nu eram singură acasă și astfel am încercat să mă stăpânesc. Mă bucur atât de mult că sunt și persoane care sunt dispuse să vorbească cu tinerii și astfel să-i întărească pe cei care au nevoie. Citind și cartea „O pogorâre la iad”, tot de părintele Savatie, am aflat că nu sunt singura care trece prin așa ceva, cu toate că nu am mai citit nicăieri, nici în articolele voastre, despre fete care practica onania.

Dar îmi este de ajuns să știu ceea ce știu. Citind despre alții și văzându-i în aceeași situație, mă încurajează să nu mă dau bătută, să nu-mi spun că nu se poate, deoarece alții au reușit, iar alții încă se mai luptă. Dar uneori gândesc contrariul: eu nu voi reuși niciodată.

Dar, de la început mi-am pus în gând unele cuvinte, pe care mi-am promis că nu le voi lăsa niciodată: oricât de mult aș greși, oricât de mult m-aș afunda în păcat și oricât de mare ar fi rușinea mea de a mă întoarce, de a-mi pleca genunchii în fața lui Dumnezeu la rugăciune, oricât de mare ar fi nesimțirea și nedorința de a mai continua, oricât de multe și de mari ar fi acestea, eu nu mă las de Hristos. Oricât de greu aș fi căzut, m-am hotărât ca niciodată să nu renunț a-I spune lui Dumnezeu să mă ierte. Chiar dacă am renunțat să mă lupt cu patima.

Nu știu de ce simt nevoia să spun cuiva acestea. Nu înțeleg de ce nu-mi este de ajuns doar să citesc articole și să le pun în aplicare. Așa m-am saturat de mine! Așa de mult aș vrea să nu mai fiu eu, să fiu altcumva.

Dar nu am puterea de a mă schimba. Îi văd pe alții atât de diferiți și atât de sârguitori, pe când eu... Cum să nu-ți placă de aceia care se întorc de la păcatul lor, sau cum să nu-ți placă de cei care, cu toate că au încă patima,

doresc să scape de ea și, deși nu reușesc, nu renunță și cer ajutor? Mi se rupe inima când citesc acele rânduri de „renaștere” și aș vrea să am și eu tăria lor, puterea de luptă cu care se luptă ei. Vreau să mă lupt și eu. Nu mai vreau, nu mai suport să mai stau în ceea ce sunt. Atât de mult aș vrea să spun aceste cuvinte și părintelui meu duhovnic, să i le pot spune, să am curajul, să-mi piară rușinea, dar... nu pot.

Mai cunosc un părinte călugăr căruia i-aș mai putea spune. Sfinția sa m-a îndemnat să am duhovnic. Sfinția sa mi-a dat sfaturi mereu când îi ceream. Îl cunosc și mă cunoaște și tocmai de aceea, cred, simt și față de Sfinția sa rușine. Aș vrea să vorbesc cu acești părinți față către față, dar nu pot.

Știu că nu m-ar judeca, nu m-ar certa (decât cu folos spre îndreptare), ci m-ar îndrepta cu cea mai mare dorință și dragoste, dar cu toate că și pe acestea le știu, tot nu pot. Dacă i-aș spune părintelui meu duhovnic, nu aș mai avea curajul să mă duc să mă mai spovedesc la el, să dau ochii cu el. Și aceasta nu pentru că mi-ar fi rușine de el, ci de mine, de ceea ce fac, de ceea ce sunt.

Atât de mult îi admir pe cei cărora nu le pasă de nimic din ce zic alții, care sunt mulțumiți de starea pe care o au, cu toate că sunt depărtați de Dumnezeu. De la aceștia am de învățat. Iertați-mă că am scris atât. Dar, după cum v-am spus, simt nevoia să dau din mine acestea afară, să le spun cuiva. Și v-am mai spus că nu știu de ce simt această nevoie de mă mărturisi. Să vă rugați pentru mine și să îmi scrieți în continuare.

25 octombrie

Dă-mi câteva sfaturi în legătură cu comunicarea. La facultate nu prea reușesc să cunosc pe nimeni deoarece eu nu prea vorbesc. Nu știu despre ce să vorbesc. În fond, nu știu cum să leg anumite prietenii (mai mult cu băieții, căci cu fetele reușesc să fiu mai deschisă). Poate ți se pare ciudat, dar așa este.

Știi, legat de duhovnic. Așa îmi este de rușine să dau ochii cu el!!! Tu cum ai procedat și cum ai proceda acum?

Trebuie să-ți mai spun că lupta nu a încetat să apară. Dacă îmi trece prin minte gândul de a mă mai masturba din nou, acum îmi aduc aminte de rușinea de la spovedanie și de cuvintele părintelui (care nici măcar nu mi-a dat canon până nu i-am cerut eu), și pleacă. Însă ce mă luptă mai tare este faptul că trupul o cere. Simt (iartă-mă că sunt așa de directă, dar nu știu cum să-ți spun altcumva) dorința puternică să o fac din nou. Îmi este greu. Până acum am reușit să rezist, slavă Domnului, dar nu știu cât voi mai rezista. Îmi este frică să nu cad. Nu vreau să o iau de la început, căci dacă am avut curaj să o zic acum la spovedanie, nu știu dacă voi mai putea data viitoare. Spune-mi, la tine cum a fost când te-ai lăsat? Cum să procedez cu acele excitații?

Roagă-te pentru mine.

Să știi că deocamdată (de vreo 5 zile) nu mai am probleme cu ispita, nici trupește, nici cu gândul. Mă bucur atât de tare că nu am cedat în acel weekend (atunci cred că a fost proba de foc) și asta mă ajută foarte mult. Îți mulțumesc pentru sfatul acela legat de grija la spălat.

29 octombrie

Am să-ți pun câteva întrebări. Dar te rog să nu râzi de mine.

Ce anume le place băieților la o fată când să îndrăgostesc de ea? Cum ar trebui să ne comportăm noi fetele pentru a fi plăcute unui băiat? Dacă ne place de cineva cum să îi dăm de înțelese?

Îți pun aceste întrebări deoarece nu știu cum să procedez. Îmi place foarte mult de un băiat și nu știu cum să mi-l apropiu. Atunci când îmi place de cineva și doresc să fim împreună, eu tot timpul bat în retragere, nu sunt deloc îndrăzneată. Iar dacă mă gândesc la o relație, nu mă refer la relațiile care se bazează pe o relație trupească, deoarece acestea sunt prea ușor de obținut, ci la formarea unei relații sufletești care se bazează pe o viață în Hristos care să fie pentru Hristos și cu Hristos. După părerea mea, o relație care nu are nimic cu Hristos nu-și are sensul.

Legat de spovedanie, roagă-te să am curajul să spun ceea ce s-a întâmplat. Atât sunt de supărată pe mine!!!!!! Nici măcar atâta nu am putut să nu fac. Și acum, legat de feciorie, te las pe tine să deduci, deoarece părerea mea este că, din moment ce desfrânez sub formă de masturbare, încă persistă în mine dorința de a continua, eu nu pot numi această stare „feciorie”, chiar dacă niciodată nu m-am culcat cu un băiat. Nu știi de ce, dar niciodată nu am avut această dorință. Și poate că din cauza unei întâmplări pe care tocmai acum mi-am adus-o aminte (o întâmplare din copilărie, eram chiar mică, nici acum nu-mi aduc bine aminte ce s-a întâmplat cu adevărat) și pe care am să ți-o povestesc. Nu știu dacă am timp să ți-o scriu acum.

Legat de dorința de a mă mai masturba din nou. Nu prea îmi mai dă târcoale, dar nu pot să nu plâng de ciudă că am căzut atunci. Eu sper ca acea dată să fie ultima dată, roagă-te și tu să fie la fel.

Toată lumea îmi spune că sunt prea cuminte, că nu înjur sau că nu mă uit după băieți, sau că nu mă dau la ei, sau că nu fumez, că nu mă duc prin discotecă, și lista ar putea continua. Când îi aud, îmi aduc aminte de patima mea și îmi este de ajuns să mă gândesc astfel că sunt mai rea decât toți la un loc.

Sâmbătă iarăși am auzit-o pe vecina cum face sex. Și iarăși mi s-au aprins hormonii, însă de data aceasta mai tare. Mă tot învârteam în pat, nu mai știam ce să fac... Dar, slavă Domnului, nu am făcut nimic. Vineri mă duc să mă spovedesc. Îmi este frică, rușine, de toate. Nu știu ce să fac.

Pe mine iarăși mă năpădesc ispitele. De fiecare dată după spovedanie. Am reușit să mă abțin, dar lupta asta nu este pentru mine. Sunt sigură că nu voi rezista. Au trecut numai câteva zile de când m-am spovedit, și mă iau așa. Ce să fac cu gândurile? Trebuie ele mărturisite?

În primul rând vreau să-ți spun o veste proastă – de fapt nici nu știu dacă este chiar atât de grav. Îți voi spune totul pe șleau, iar dacă greșesc, te rog să îmi spui și să mă corectezi. Însă trebuie să mă înțelegi că îmi este foarte greu.

Sâmbăta, iarăși m-au apucat ispitele, dar de data aceasta doar gândurile. Trebuie să-ți spun că până atunci tot vroiam să o fac din nou, în fiecare zi mă gândeam la asta. M-a ținut Hristos. Știi, nu vreau să mă despart de Dumnezeu, dar uneori simt atât de mult că aș vrea să mă masturbez...

Să revin la sâmbătă. Cu toate că ispita nu se manifesta și sub formă de excitații ale corpului, este de ajuns să te obsedeze mintea. Am mers mai departe încercând să mă masturbez. Dar m-am oprit repede. Nu am mai continuat. Mi-am venit în fire... Acum te rog să îmi răspunzi la întrebări. Pot spune că m-am masturbat din nou?... Nu mai suport să trec încă o dată prin fața părintelui și să-i spun că am făcut-o încă o dată. Spune-mi dacă ceea ce am făcut poartă denumirea de masturbare, sau e doar tentativă, sau... nu știu cum să-i mai zic.

Spune-mi tu, atunci când mă voi duce să mă spovedesc (peste două săptămâni, cred), cum să-i spun părintelui ceea ce am făcut? Te rog însă să-mi spui (nu doar să-mi dai idei) concret cum să-i spun.

Știi de ce-mi este ciudă mai tare? Că data trecută (atunci când ți-am mai spus despre ispita de după spovedanie, când m-am abținut) ispita a fost mai puternică decât acum. Spune-mi dacă acum am greșit cu ceva. Nu o pot considera împotrivire (mai ales că toată povestea nu a durat mai mult de un minut)? Dar te rog să-mi spui sincer.

În ce mă privește nu mai am probleme. Problema este că ispita nu mă mai luptă și asta nu-mi place. Știi, imediat după mărturisire și întoarcere de la patimă nu-L mai simt așa de aproape pe Dumnezeu. Nu mai simt dorul după El. Și cred că acesta este un iad mai mare decât cel dinainte. Mă gândeam să mă întorc înapoi la păcat ca să pot să-L simt mai aproape pe Dumnezeu, dar ceva nu mă lasă, pentru că știu că nu e bine. Și atunci, care e soluția? Spune-mi, tu ai avut așa senzații? Nu este cumva doar o mică pace, ca apoi să mă ia și să mă zguduie groaznic?

S-a întâmplat din nou. Nu știu ce să fac. Nu vreau să mă duc nici să mă spovedesc, nu mai am curajul să îi spun părintelui. Sunt pierdută. Ți-am mai spus că lupta asta nu este pentru mine. Voi fi mereu o învinsă. Și știi ce este

mai rău? Nu simt nici o părere de rău. Doar răceală cât cuprinde. Mă supără foarte mult faptul că nu mai vreau să fiu cu Dumnezeu, dar atât de mult îmi lipsește!!!! Nici nu știu ce se întâmplă cu mine.

Știi, zilele trecute am cunoscut un băiat, student, mai deschis spre comunicare. De la o simplă întrebare s-a ajuns foarte departe. L-am întrebat dacă știe să-mi spună de ce fetele nu au voie să intre în biserică atunci când sunt „bolnave”, iar băieții n-au nici un fel de restricție. De aici s-a ajuns la patima aceea nenorocită, masturbarea. Și el o are. Tot vorbind despre acestea, am ajuns să-mi placă cum vorbește și cum gândește. Cel mai mult mi-a plăcut că este sincer. El însă simte părere de rău pentru ceea ce face și nu poate să scape de patimă. A avut și el prilejul să aibă prietenă și să facă sex cu ea. De mai multe ori încă. Acum spune că nu mai dorește nimic din cele trecute, și-a dat seama că are nevoie de dragoste nu de trup de la o fată. Știi la ce mă gândeam? Că mai mult mi-ar plăcea să cunosc și să am un prieten care a trecut prin toate și știe ce înseamnă să lupți decât un băiat care nu face nimic, dar care nici nu știe ce înseamnă lupta și se mândrește. Îmi place mult de A. Odată, acum câteva zile, tot vorbind m-a întrebat dacă am avut prieten sau dacă m-am culcat vreodată cu cineva. I-am spus că nu, și așa de entuziasmat a rămas! Chiar așa de importantă este pentru un băiat treaba asta? Lucrurile pe care le-am vorbit mi-a spus că niciodată nu le mai spusese nimănui, ci doar mie. M-a mai întrebat atunci dacă îmi place de el și am făcut marea prostie de a-i zice că da. Mi-a dat atunci adresa lui de acasă, să-i pot scrie și trimite poza, numărul de mobil să putem vorbi mai des. A doua zi, însă, nici nu îmi mai răspundea la întrebări. Atunci nu avusesem pe ce să-mi notez datele despre el și i le-am mai cerut, dar nu a vrut să mi le mai dea. Mi-a zis că este mai bine așa. Acum mă întreb dacă nu cumva și lui îi place de mine și nu vrea asta datorită distanței prea mari dintre noi.

Îmi spunea des că un om ca mine așteaptă, dar îi este frică atunci când va cunoaște o fată să-i spună despre aventurile pe care le avusese pentru ca fata aceea să nu îl părăsească. I-am spus că dacă ea îl va iubi, n-o va interesa așa de mult și-l va accepta pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce a fost. Știi, așa de mult aș vrea să îl văd, să îl cunosc mai bine, dar știu că nu este posibil. Un om ca el aș vrea să întâlnesc și eu. Oare este posibil să ne întâlnim și să fim prieteni? Așa de mult mi-ar plăcea! Nu știu ce să fac.

Acum, tot legat de asta vreau să-ți mai spun ceva. M-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea mie încercările lui și să-l ferească pe el de cădere, să-mi transfere mie patima pe care o are. Îmi spunea A. că cel mai mult s-a putut abține de la masturbare o lună, iar de când am început să mai vorbim 5 zile, dar 5 zile de foc. Îmi spune că a rezistat atât pentru ceea ce i-am spus; cuvintele îi intraseră în suflet, arzând după curăție. Dar mai mult de 5 zile nu a putut.

Mie mi s-a întâmplat acum, după trei luni, de două ori. Știi, aș vrea să mai cad eu de câte ori este necesar pentru ca el să se abțină măcar o lună²⁸⁵. El atât de mult își dorește să se mai poată abține măcar o lună!

Oare din cauza aceasta am căzut? Pentru ceea ce mi-am dorit?

Roagă-te pentru noi și spune-mi ce poziție să adopt față de el.

Doamne ajută!

Știi, m-am mai gândit la faza cu A. Toată ziua mă gândesc la el. Însă el a început să mă respingă și să nu mai vorbească cu mine. Și cred că ceea ce face este mai bine. Pentru că nu vrea să fie nimic între noi. Dar totuși mă întreb de ce nu vrea măcar să mai păstrăm legătura. Așa de mult mi-ar plăcea să cunosc pe cineva ca el aici în orașul meu.

Știi, așa de singură mă simt și cred că am nevoie de un prieten cu care să mă înțeleg, de cineva care să îmi fie mai aproape. Dar cred că toată această însingurare vine din cauză că m-am depărtat de Dumnezeu. Pe A. îl voi lăsa în pace, deși îmi este așa de greu!

Măine încerc să mă spovedesc, deși nu simt nevoia, cu toate că ar trebui. Roagă-te să am curaj să spun tot și să mă ridic. Nu mai vreau să cad din nou sau să zac în starea asta. Sper să lucreze Dumnezeu. Eu nu mai pot face nimic. Și dacă o voi lăsa pe mai târziu, cred că va fi mult mai rău.

Doamne ajută! Astăzi m-am spovedit din nou. Sunt așa de bucuroasă... Părintele mi-a dat voie să mă împărtășesc. Aș vrea să te întreb ceva legat de jurnalul tău. Ai scris: „E ora 1 noaptea. Am scris șapte coli mari, pline de păcate”. Ce anume ai putut scrie atât? Nu știi, dar nu ai exagerat? „Spovedania a ținut foarte mult”. Cam cât? Și ce ai putut vorbi atât de mult?

17 februarie

Știi ce nu înțeleg? Părintele Cleopa spunea că duhovnicul își caută ucenicul, însă eu nu prea am văzut asta până acum. Eu mă tot gândesc la faptul că părintele meu duhovnic nu este destul de bun, pentru că mă lasă prea moale. Ți-am spus și cum mi-a spus și cu rugăciunea. Dar îmi dă unele sfaturi bune. Părerea mea este că ar trebui să fie mai amănunțit la a mă cunoaște și la sfaturile pe care mi le dă. Mă simt de parcă n-aș mai avea duhovnic. Nici măcar nu mă muștră pentru nimic. Nu știu ce să fac.

---

²⁸⁵ Deși intenționez să nu fac nici un comentariu la rândurile fetei, totuși greșeala pe care a făcut-o în această situație e prea mare pentru a nu atrage atenția asupra ei. Nu suntem la măsura marilor Părinți, să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne transmită ispitele celorlalți, și să-i izbăvească pe ceilalți de ele...

10 iunie

Am atâtea să îți spun... s-au întâmplat foarte multe de când nu ți-am mai scris.

Mi-am schimbat duhovnicul. Mă spovedesc acum la părintele V. la mănăstirea... De la începutul anului am rămas la Sfinția sa și îmi e mult mai bine. Știe foarte bine cum să mă povățuiască și cel mai greu mi-a fost să îi spun despre masturbare. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre asta, de când a început și cum și cât de des o făceam, a fost groaznic. Dar mă bucur că am un duhovnic bun care se ocupă și este interesat de cei pe care îi spovedește și care se jertfește foarte mult.

Leii și pedofilii...

Am citit de curând o fabulă modernă, scrisă de Hugh Lincoln, intitulată *O poveste despre corectitudinea politică, sentimentul vinovăției creat de aceasta și despre cum leii nu se schimbă niciodată*:

„Într-o bună zi, un bărbat și soția lui stăteau în sufrageria lor când un leu african, scăpat de la Grădină Zoologică, dădu buzna în casă și alergă spre camera unde se afla bebelușul celor doi. Bărbatul i-a șoptit panicat soției sale: «Trebuie să ne salvăm copilul!» și și-a apucat pușca de vânătoare. Dar femeia a sărit să-l oprească: «Stai! De ce reacționezi pe negândite?». «Ce vrei să spui?», o întrebă bărbatul.

Femeia îl apostrofă cu degetul: «De unde știi că leul vrea răul copilului nostru?». «Păi, nu știu sigur», îi răspunse bărbatul, frecându-și bărbia. «Doar pentru că vezi lei violenți la TV nu înseamnă că toți sunt violenți», îi spuse femeia. Bărbatul devenea însă tot mai agitat și își încărcă pușca.

«Dar am învățat la școală că leiiucid oameni», spuse acesta. Femeia scutură din cap: «Asta este o porcărie spusă de oamenii cărora le e frică de lei. De fapt, leii sunt niște animale minunate, parte a naturii».

Omul își lăsă șovăind pușca. «Cred că ai dreptate. De fapt, nu prea sunt lei în cartierul nostru. Nu întâlnesc lei în fiecare zi, nu îi cunosc. Poate sunt irațional și am prejudecăți. Să te arunci în raționamente bazate pe stereotipuri e incorect».

Femeia începu să zâmbescă. «Da. Ai început să înțelegi. De ani de zile îi tratăm incorect pe lei, omorându-i doar pentru distracție, punându-i în cuști și ținându-i departe de locul unde locuim noi. Toate acestea sunt din cauza urii împotriva leilor. Jignim sentimentele leilor când facem asemenea lucruri. Trebuie să ne adresăm lor, să le dăm mâncare și adăpost, să-i mângâiem pe cap și pe spinare și să le arătăm cât de mult îi iubim. Atunci nu va mai trebui să ne fie frică de ei. Vom putea trăi împreună în pace și armonie».

Bărbatul și femeia au continuat să vorbească, bucuroși de valul de iluminare care trecuse peste ei. Stăteau în fotoliile lor și discutau despre modalități de a crea drepturi egale pentru lei, de a cere programe guvernamentale pentru a-i sprijini și pentru a le crea o imagine pozitivă în mass-media.

Deodată bărbatul a sărit din fotoliul său: «Știi ce? În timp ce noi stăm aici și discutăm, am ratat ocazia de a-i arăta leului afecțiunea noastră!». «Ai dreptate!», îi spuse femeia. «Putem începe chiar acum, aici, în casa noastră. Haide să mergem la el și să-i arătăm că nu avem prejudecăți».

Bărbatul și femeia se luară de mâini și porniră spre camera copilului. Au fost îngroziți să vadă că leul le mâncase copilul și că toată camera era plină de sânge. Leul plecase pe ușa din dosul casei...

«Este groaznic!», spuse femeia. «Singurul motiv pentru care leul ne-a mâncat copilul este că străbunii noștri l-au urât, au fost intoleranți și l-au persecutat». Bărbatul ridică mâna teatral și rosti cuvintele: «Da, ai putea spune că merităm ceea ce ni s-a întâmplat. Noi am creat această problemă. Pentru ceea ce am făcut, ar trebui să fim și noi mâncați de leu!»

Așa că bărbatul și femeia au plecat în căutarea leului, cu speranța că acesta le va accepta scuzele și îi va ierta²⁸⁶.

Fabula mi se pare extraordinară. Am citit-o după ce parcursesem câteva materiale despre legalizarea pedofiliei în anumite părți ale lumii. Mă gândeam să scriu un material despre faptul că se va trece la acțiuni și mai dure împotriva oricărei norme de morală, convingându-ne că pedofilia trebuie pedepsită de justiție numai atunci când copiii sunt agresați, nu și când se supun de bunăvoie poftelor adulților. Oricât ar părea de alarmist, am citit luări de poziție exact în direcția asta...

Citind însă fabula cu leul, mi-am dat seama că suplinește cu succes un articol alarmist despre pedofilie. Nu-i așa?

---

²⁸⁶ Fabulă preluată de pe www.laurentiudumitru.ro/blog, spațiu care găzduiește multe texte interesante...

PARTEA A TREIA – PĂCATE NOI, PĂCATE VECHI

Fiul Omului va mai găsi, oare, credință pe pământ?

În articolul *Cele șapte păcate biblice vor fi „modernizate”*²⁸⁷, Bogdan Mariniță scria: „Biblia pare să fi rămas în urma vremurilor, tot mai mulți cercetători și oameni simpli dorind o modificare a listei celor șapte păcate capitale. Un sondaj realizat într-o emisiune difuzată la postul de televiziune BBC a scos la iveală faptul că oamenii nu se mai recunosc în lista celor șapte interdicții fundamentale pe care se bazează religia creștină²⁸⁸. (...) Chiar cuvântul «păcat» ar putea să sufere niște modificări - după cum afirmă Roger Rigg, profesor de filosofie la Universitatea Warwick: Cuvântul «păcat» pare să fie «teribil de demodat și (un cuvânt) care pune etichete». Ross Kelly, prezentatorul emisiunii unde a fost prezentat studiul, e de părere că atitudinea oamenilor față de păcat s-a schimbat: «Suntem mai puțin preocupați de cele șapte păcate capitale și ne interesează mai mult acțiunile care ar putea face rău celorlalți», a explicat Kelly”.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că în loc să ducem lupta cu patimile stăm să ne ocupăm numai de cei care tulbură viața societății (criminali, teroriști, fanatici religioși²⁸⁹...).

---

²⁸⁷ *Libertatea*, 11 februarie 2005.

²⁸⁸ Din această formulare ne dăm seama că autorul articolului scrie despre credința creștină fără să aibă cunoștințe elementare. „Religia” creștină nu se bazează pe anumite „interdicții fundamentale”, ci pe învățătura despre Întruparea și Învierea lui Hristos, care a pățimit moarte pe cruce pe mântuirea noastră. Din păcate, anumite referiri imprecise la credința creștină i-au făcut pe unii să stea departe de Hristos, pentru că nu au știut să discearnă ce e adevărat și ce e fals...

²⁸⁹ Trebuie însă să avem grijă ca nu cumva de fanatism religios (acuzăție care pentru teroriștii musulmani e „laudă”) să fie învinuiți și noii mărturisitori ai Bisericii... Dacă Sfinții Apostoli ar mărturisi astăzi credința în Înviere, lumea i-ar condamna cu siguranță și i-ar martiriza, așa cum a mai făcut-o și acum două mii de ani... Ar fi considerați „pericol public” – și într-un fel pe bună dreptate, pentru că ar duce o luptă necruțătoare împotriva păgânismului și desfrâului contemporan...

Joe Dallas, un fost activist homosexual²⁹⁰, scria în articolul său *Răspuns „teologiei” homosexualilor*²⁹¹ despre legătura dintre răspândirea păcatului²⁹² și împușinarea credinței: „Un sondaj recent a arătat că 66% (două treimi) dintre americani nu mai cred că există «adevăr absolut». (...) Sociologul George Gallup Jr. a menționat aceasta în (lucrarea) *Religia poporului: credința americanilor în anii '90*. «Deși religia este foarte la modă în America, declară el, ea este într-o mare măsură superficială. Există un vid de cunoaștere între credința declarată a americanilor și cele mai elementare noțiuni despre acea credință». Pe scurt, cei care se prezentau drept creștini în anii '90 erau ignoranți în învățăturile Scripturii. Învățătura a devenit mai puțin importantă decât sentimentele plăcute; într-adevăr, un studiu al USA Today arăta că, din cei 56% dintre americanii care merg la biserică²⁹³, 45% fac aceasta pentru că «e bine pentru tine», iar 26% pentru «pacea minții». Învățăturile specifice păreau neimportante. Dacă noțiunile de «adevăr» și «învățătură» devin neimportante pentru creștinii din America, mai poate supraviețui ideea de «păcat»? Probabil că nu; 25% dintre creștinii intervievați în 1993 considerau că păcatul e un «concept depășit». «Amenințarea păcatului era ca o umbră pentru noi», scrie Cornelius Plantinga în *Christianity Today*. «Creștinii urau păcatul, se temeau de el, fugeau de el. Dar azi, această umbră s-a dus. Astăzi, acuza că ai păcătuit se face deseori cu un zâmbet malițios». Adevărul Scripturii nu a fost niciodată atât de amabil. Sfântul Ioan Botezătorul era ferm cu fariseii (Matei 3, 7-8), Mântuitorul l-a muștrat pe Petru când acesta a încercat să-L împiedice în lucrarea Sa (Matei 16, 22-23), iar Apostolul Pavel certa întotdeauna ipocrizia,

---

²⁹⁰ După ce s-a lepădat de păcatul homosexualității, Joe Dallas a scris trei cărți despre homosexualitate: *Dorințe în conflict, Păcate neiertate și O mare deziluzie: un răspuns pentru mișcarea „homosexualilor creștini”*. Articolul din care am extras citatul demontează argumentele așa-zis teologice pe care le invocă homosexualii pentru a dovedi că păcatul lor nu e de fapt păcat.

²⁹¹ Întrucât însă mișcărilor homosexuale din România nu militează pentru recunoașterea identității lor „creștine”, nu am considerat că este necesar să analizez aici acest subiect. Cred că această „identitate” și-a găsit susținători în Occident tocmai deoarece creștinismul occidental s-a îndepărtat nu numai de învățăturile dogmatice ale Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, ci s-a îndepărtat încet-încet și de învățăturile morale tradiționale. Așa cum dreapta-credință (orthodoxia) este legată de lucrarea binelui, de dreapta-făptuire (orthopraxia), tot așa reaua-credință (erezia) este legată de lucrarea patimilor. Totuși, deși în România situația este încă liniștită, s-ar putea ca în câțiva ani de zile „teologia homosexualilor” să fie propovăduită și la noi...

²⁹² Promovat și prin această schimbare axiologică: dacă prin păcat înțelegem numai ce dăunează în plan social comunității, atunci putem fi pedofili, homosexuali – nu contează, tot „virtuoși” suntem.

²⁹³ Numărul poate stârni confuzie: dar prin „biserici” se înțeleg în mod obișnuit – în mod greșit – toate confesiunile și sectele creștine.

chiar dacă era vorba de un creștin de seamă (Gal. 2, 11-14). Cu alte cuvinte, trebuie să fim amabili. Dar niciodată în dauna Adevărului”²⁹⁴.

Și pe această temă mi-ar fi fost mai ușor să scriu despre relele din ograda vecinului decât despre relele din ograda mea. Scriind despre vecin, îmi pot imagina că sunt mai bun decât el... Dar în articolul de față nu mi-am propus să arăt cât de mare e apostazia în America, ci - folosindu-mă de sondajele respective - vreau să arăt că modul în care ne raportăm la învățătura lui Hristos ne influențează în mod direct faptele...

Românii se pot lăuda că peste 80% dintre ei sunt ortodocși²⁹⁵. Dar s-a pus oare întrebarea de ce procentul românilor care merg la biserică este atât de mic? Răspunsul este simplu: pentru că ne place să fim ortodocși numai cu numele. Oare câți din țara noastră merg la biserică în fiecare duminică? Un exemplu cred că este grăitor pentru modul în care mulți români înțeleg credința creștină. Cum știu românii să se bucure de un botez sau cum știu să se poarte la o înmormântare sau la o masă de parastas? (Dar nu vorbesc numai de ortodocșii români, ca și cum ceilalți – grecii²⁹⁶ sau rușii sau bulgarii – ar fi din alt aluat²⁹⁷.) Să fim sinceri: dacă am pune pe o balanță cât îi interesează bucatele pe invitații la un botez, și cât îi interesează mântuirea noului botezat, balanța ar fi în favoarea bucatelor²⁹⁸.

---

²⁹⁴ Material preluat de pe www.homosexualitate.ro, unul dintre cele mai interesante site-uri despre păcatul homosexualității.

²⁹⁵ Potrivit datelor preliminare ale sondajului făcut de Institutul Național pentru statistică în martie 2002, 86,7% dintre români s-au declarat de religie ortodoxă (*Viața Cultelor*, Anul X, nr. 469-470 din 23 August 2002).

²⁹⁶ M-a întristat să văd cum, de prăznuirea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, la catedrala din Salonic în care se află moaștele sfântului, personalitățile politice și-au făcut apariția abia spre sfârșitul slujbei, în aplauzele oamenilor, fiind salutați de garda militară. Oare ce aplaudau oamenii, faptul că politicienii vin la biserică numai pentru spectacol? Aplauzele lor mi se păreau încă o dovadă că trăim vremuri post-creștine...

²⁹⁷ Deși mulți credincioși care au fost în pelerinaje în Rusia spun că în plan duhovnicesc se vede mult mai puțin influența devastatoare a Occidentului. Un pelerin care a fost în Georgia îmi spunea că acolo viața e încă și mai diferită: tinerii se căsătoresc la vârste mai fragede, lumea e mai așezată etc.

²⁹⁸ Și la fel s-ar înclina dacă de partea cealaltă ar fi interesul celor care vin la un parastas pentru mântuirea celui adormit (că mortul a părăsit lumea aceasta în păcat sau dacă a murit spovedit și împărțșit, nu contează; important este să fie mâncarea bună...).

Întrebarea²⁹⁹ lui Hristos: *Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?* (Luca 18, 8) pare să fie din ce în ce mai apăsătoare. Răspunsul la întrebare ni l-a dat tot El, când ne-a spus că Biserica lui nu va fi biruită de diavol, ceea ce înseamnă că până la sfârșitul lumii vor exista creștini, preoți și ierarhi care vor păstra nestinsă candela dreptei credințe: *Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești, Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16, 15-18). Da, Hristos a zidit Biserica pe piatra cea tare a credinței că El este Fiul lui Dumnezeu cel viu³⁰⁰, și această Biserică³⁰¹ va rezista până la sfârșitul veacurilor³⁰². Dar – după cum ne arată atâtea și atâtea profeții – vor fi din ce în ce mai puțini oamenii care vor trăi Ortodoxia...

Hristos nu a întrebat dacă la A Doua Sa Venire va mai găsi fecioare pe pământ, nici dacă va mai găsi postitori, ci a întrebat dacă va mai găsi credință... Pentru că, fără credința cea adevărată, fecioarele pot fi neînțelepte ca cele pomenite în Evanghelie, iar postitorii pot fi ca fățarnicii pe care El i-a mustrat de atâtea ori³⁰³.

Unii oameni, după ce au trăit ani de zile în păcat, sau unii tineri – care poate s-au scârbit de păcat numai după câteva luni de „practică” – simt nevoia unei schimbări în viața lor. Numai că le este foarte greu să se schimbe... Pentru că duhul acestei lumi îi presează puternic... Schimbarea în viață nu trebuie să

---

²⁹⁹ Hristos a pus această întrebare pentru ca oamenii să cugete la răspunsul ei, nu pentru că nu știa viitorul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are cunoaștere deplină asupra trecutului, prezentului și viitorului. Asta nu înseamnă că suntem predestinați să facem binele sau răul – nu, responsabilitatea alegerii este în „mâinile” noastre. Preștiința lui Dumnezeu nu influențează libertatea noastră...

³⁰⁰ Catolicii consideră că piatra pe care s-a întemeiat Biserica a fost Sfântul Apostol Petru. Dar textele Sfinților Părinți și ale părinților Bisericii din primele veacuri (documente pe care catolicii le trec cu vederea...) ne arată că – potrivit predaniei apostolice – cuvântul Mântuitorului se referea la credința lui Petru, și nu la persoana acestuia... (Mai ales că apostolul respectiv, Petru, s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale.)

³⁰¹ După cum au tâlcuit într-un cuget sfinții care au trăit în secolele trecute, e vorba de Biserica Ortodoxă, cea „una sfânta, sobornicească și apostolească”, singura care a păstrat neschimbată învățătura Mântuitorului și a Sfintei Scripturi...

³⁰² Ezeziile au venit, au trecut – lăsând loc altora –, dar Biserica a rezistat și va rezista. Celelalte secte nu vor putea rezista în fața prigoanei antihristice de la sfârșitul vremurilor.

³⁰³ Da, și fecioria, și nevoințele își au cununa lor. Dar trebuie să fie însuflețite de dreapta credință...

înceapă cu renunțarea la un păcat sau altul. Trebuie să înceapă prin dobândirea credinței, și prin întărirea în credință... Fără credință, am putea renunța poate la un păcat trupesc... Dar ar fi trebuit să ne dăm seama că păcatul necredinței este mai mare decât păcatele trupești... Și pe acesta ar fi trebuit să îl lepădăm primul.

Da, nu este ușor să crezi în Dumnezeu, să te lași călăuzit de învățăturile Bisericii. Este pur și simplu o aruncare în gol, este asumarea unui cutremur lăuntric. Totul se surpă, vechile repere pălesc... Dar apare ceva nou. Ceva care îți dă putere să te lupți cu lumea întreagă... Mai exact, ceva care îți dă putere să birui înțelepciunea, obiceiurile și păcatele acestei lumi.

Dobândești credința... Fără ea, degeaba vă luptați să deveniți mai buni, mai frumoși, mai virtuoși. Degeaba încercați să renunțați la păcate. Sufletele voastre sunt prea sensibile ca să se poată hrăni numai din interdicții. Sufletele voastre au nevoie în primul rând de Dumnezeu... Da, de Dumnezeu, Căruia îi facem atât de puțin loc în viețile noastre... Să credem în Dumnezeu, și toate se vor schimba, toate vor fi binecuvântate. Pentru unii, drumul va fi mai ușor, pentru alții, mai greu – cu poticniri și căderi –, dar pentru toți cei care îl aleg cu sinceritate va fi un drum al împlinirii...

Din păcate, facem și noi ca americanii: unii mergem la biserică pentru „pacea minții”, alții pentru că „e bine”, dar foarte puțini mergem să ne întâlnim cu Hristos... Da, Dumnezeu e pretutindeni³⁰⁴, dar ne așteaptă în biserică pentru că acolo e casa Lui... Să nu încercăm să ne fabricăm o credință personală, ci să primim credința la care El ne-a chemat, întemeind Biserica, al cărei Cap este...

Și să nu uităm că Hristos ne-a invitat la masa cea împărătească - să ne *hrănim* cu Sfânta Împărtășanie, care este Trupul și Sângele lui. Numai această împărtășire – la care ne cheamă Biserica – ne poate fi cu adevărat „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”...

---

³⁰⁴ Fără să Se identifice însă cu lumea (creația Sa), așa cum cred yoghinii sau alți panteiști...

Interzis minorilor

„Cum e afară? Afară e frumos, e soare, lumină, aer... Afară sunt mângâieri, alintări, cuvinte dulci. Afară e totul. Dar aici? Aici e plictiseală mare. Și nu mai rezist...Vreau să evadez. Dar cum să evadez? Am bătut toată ziua cu pumnii în pereții camerei strâmte în care mă aflu, dar degeaba. Mai am de stat vreo trei luni. Adică în jur de nouăzeci de zile... Îmi plănuiesc evadarea de atâta vreme, numai că planurile mele nu sunt bune de nimic...»

Cine oare pune așa problema? Oare hoțul care a spart Banca Națională? Oare ministrul prins cu mâna în banii ministerului? Oare profesorul pedofil care a ajuns după gratii? Nu, băieți. Eu însumi gândeam așa, când stăteam în pânțelele mamei mele. Am o memorie foarte bună, de altfel în școala generală le povesteam colegilor la ora de anatomie ce experiențe tari am trăit în burta mamei...”

Dacă vreunul dintre noi ar auzi o astfel de relatare, l-ar considera pe vorbitor - pe bună dreptate - mincinos și stupid; nimeni nu poate avea amintiri atât de „bătrâne”. Și, la limită, chiar dacă am putea să ne amintim cum a fost în burta mamei, oare ce amintiri ar fi acelea?

De unde să știe bebelușul cum e afară? Și ce motive ar avea să creadă că e mai bine pentru el acolo? Și dacă ar veni pe lume la patru luni, nu i-ar fi deloc mai bine.

Da, afară e și soare, și aer, și se găsesc și cuvinte dulci, numai că organismul lui nu e pregătit pentru o astfel de aventură. Așa că, bebe, mai stai acolo că stai bine. O să vină și vremea ta...

***

Mulți copii și tineri sunt fascinați de universul oamenilor mari. Când un puști se apucă de fumat, i se pare că este mai interesant decât prietenii săi și că este mai băgat în seamă de fete. Nu contează că fumatul îi distruge organismul, nu contează că poate peste ani de zile va regreta amarnic faptul că s-a apucat de fumat, ci contează doar că el este mai „tare”.

Cu trecerea timpului, își va da seama că eroismul său a fost gratuit. Fetele care s-au lăsat impresionate de vitejia lui au fost cele mai ieftine prietene. Așa că s-a zbătut degeaba. Numai că timpul nu se întoarce înapoi...

În ziua de astăzi există atâtea filme și reviste nerecomandate minorilor. Și totuși aceștia le caută, iar dacă le prind, le devorează ca niște canibali. De ce? Pentru că sunt dornici de experiențe cât mai tari...

Am trăit eu însumi fascinația aceasta. Când eram elev de liceu, am fost prieten cu o fată cu câțiva ani mai mare decât mine. Și eram pur și simplu fermecat de universul ei. Timpul petrecut în garsoniera ei era pentru mine un prilej de a mă simți mai tare decât colegii mei care se plimbau prin parcuri cu prietenele lor.

Cum văd lucrurile acum? Ca și cum mi s-ar fi furat o parte din copilărie. Dacă aș putea, aș lua un burete să șterg acea aventură din viața mea. Și nu e singurul capitol pe care aș vrea să îl șterg...

„Ei bine, moșule, după ce ai călcat în străchini, e ușor să fii moralist. Ia lasă-ne să ne bucurăm de vârsta noastră...”

Vă las, băieți. Numai că, vrem sau nu, în viața noastră avem de parcurs anumite etape. Și, dacă vreți să cunoașteți prea devreme lumea adulților, veți intra în ea ca niște spioni. Asta pentru că nu aveți interfața care să vă ajute să o înțelegeți.

„Dar de ce spui că nu înțelegem lumea adulților? Noi am fumat – și poate că nu numai tutun, ne-am îmbătat, am făcut dragoste și sex, oare ce ne-a scăpat?”

Nimic, aparent nimic, s-ar putea răspunde. Dacă lumea adulților ar fi o lume ale cărei valori ar fi doar plăcerile trupești, atunci într-adevăr ar merita să te lupti să le cunoști cât mai repede. Dacă singurul sens al vieții este să te bucuri de trup, atunci fă-o fără să eziți.

Numai că oamenii nu sunt animale... Viața ne-a fost dată de Dumnezeu într-un scop mai înalt, ca să cunoaștem bucuria și împlinirea veșnică.

Așa că... alegeți în cunoștință de cauză: ori vă străduiți să depășiți cât mai degrabă barierele vârstei voastre, și atunci veți cunoaște lumea adulților în toată stricăciunea, mizeria și banalitatea ei, ori încercați să faceți cele potrivite vârstei voastre.

Sunteți curioși, e adevărat. Asta pentru că adulții lasă impresia că lumea păcatului e o lume de preț, pe care vă simțiți ispitiți să o cunoașteți. Numai că nu puteți să o cunoașteți fără ca ea să își pună amprenta pe sufletele voastre. Nu poți să spui: „intru în ea zece minute și apoi plec”. Nu, pentru că fascinația ei este mare și, după ce intri în ea, te leagă imediat cu lanțuri. Că de fapt lanțurile sunt ale diavolului, nu pare să își dea seama nimeni.

În acest caz, morala este totuși simplă. Hristos a zis: *Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor* (Matei 19, 4). Așa că, până una alta, cei câștigați sunt cei care își păstrează sufletele de copii. Și cunosc o iubire mai valabilă decât cea pe care o cunosc colegii lor, ale căror trupuri au fost întinate prin perversiunile cu care se desfată unii adulți.

Există și adulți creștini. Însă nici în lumea lor nu se poate intra cu brutalitate. Pur și simplu pentru că, deocamdată, sufletul nu este pregătit. Toate la vremea lor...³⁰⁵

Dacă tinerii și-ar da seama că și Dumnezeu poate să le ofere mai multă împlinire decât le oferă diavolul prin droguri, sex și alte metode, atunci s-ar feri de ofertele ucigătoare de suflet, oricât de puternică ar fi ispita.

Oricum, nici eu nu sunt de acord cu modul în care sunt împărțite filmele – după categorii de vârstă (nu știu care ar fi împărțirea ideală, dar mi se pare că cea care se folosește acum nu își atinge scopul; pe de altă parte, e la fel de anormal ca tinerii sub 12 ani, care sunt feriți de filme obscene, să fie bombardati cu știri și mai incitante, pe care însă nu le categorisește nimeni ca „nerecomandate”). E ca și cum vi s-ar spune că după 18 ani tinerii se pot uita la toate filmele, oricât ar fi de porcoase. Poate că filmele ar trebui împărțite după alte categorii. Dar cele porcoase nu ar trebui recomandate nici măcar porcilor... Câtă vreme însă filmele pentru adulți sunt cele de groază sau sexy sau pornografice, nu e de mirare că tinerii se simt atrași de ele. Dar dacă filmele de groază și cele pornografice ar avea în loc de „Interzis minorilor” un banner pe care să scrie: „Recomandat doar persoanelor cu probleme psihice sau cu obsesii erotice”, situația ar fi alta.

De fapt, cei care pierd nu sunt cei care nu văd astfel de *capodopere*, ci tocmai cei care le văd. Un tânăr care vrea să aibă parte de o viață împlinită, de o viață acoperită de binecuvântarea lui Dumnezeu nu are de ce să se uite la ele.

Oare de ce pe ambalajele sticlelor cu substanțe chimice toxice nu scrie „Interzis minorilor”? Adulții știu că tinerii nu se pricep să le folosească. Dar mai știu și că dacă ar scrie pe ele că sunt interzise minorilor, unii dintre aceștia le-ar cumpăra numai din teribilism. Și ar fi mai mulți pacienți la Spitalul de Urgență...

„Poate că pe hainele virtuților ar trebui să scrie «Interzis adulților»?... Poate că atunci adulții necredincioși vor fi incitați să își dea seama că, stând departe de virtuți, stau departe și de adevăratele bucurii; și poate că și-ar schimba viețile... Iar tinerii s-ar simți *ispitiți* să îi urmeze...”

Nu, virtuțile nu trebuie interzise nimănui. Ar fi bine însă ca tinerii să înțeleagă că lucrurile de care Dumnezeu vrea să îi îndepărteze nu sunt nici mai bune, nici mai frumoase decât cele pe care le-a pregătit pentru ei. Să înțeleagă că Dumnezeu știe să ne facă daruri...

---

³⁰⁵ Iată opinia unui cititor: *Mai e ceva. Un minor care vrea să fie adult va fi adult pe jumătate, îl va maimuțări pe acesta și „va arde etapele”, va îmbătrâni pentru că va adopta un model de comportament specific unei alte vârste. Nu-și va trăi cu adevărat vârsta. De ce crezi că adolescentele de azi arată la 18 ani ca și cum ar avea mai mult de 25?*

„Valorile s-au schimbat...”

Nu cu multă vreme în urmă, o profesoară îi scria unei fete de 16 ani, a cărei mamă se supăraseră aflând că fiica ei și-a pierdut fecioria: „Eu sunt mămică spirituală, sunt diriginta a peste 30 de adolescenți fix de vârsta ta (ba chiar mai mari, că intră acum în clasa a XI-a), așa că sunt îndreptățită să te sfătuiesc așa cum îmi sfătuiesc și puii mei de la școală care sunt tare năzdrăvani. Lăsăm la o parte persoana ta și ne gândim la mama, cu care, așa cum spui și tu, ai avut o relație minunată până să se întâmple «bucuria». Ți este greu să o înțelegi acum, ești la vârsta la care diferența între generații este de dimensiuni maxime, și conflictele permanente din cauza faptului că tu ai o personalitate în formare, iar părinții devin obsesivi de posesivi cu odrasla lor. Multe din mamele noastre au trăit exact ca și mama ta, cu prejudecăți, concepții înguste, ghidate de «valorile morale» ale perioadei respective. Ceea ce trebuie tu să faci, ca o fiică matură (deh, te consideri adult din moment ce ai făcut pasul ăsta), este să încerci să-i deschizi puțin orizontul mamei tale, să discuți cu ea și să încerci să îi explici că ăsta e firul vieții, că vremurile nu mai sunt așa, și că e mai bine ca voi două să fiți prietene și să te ajute și să te ghideze de acum înainte, decât – doamne, ferește – să te trezești într-o zi cu vreo sarcină nedorită. Îi poți explica și faptul că moralitatea unei prietene nu este dată de calitatea de virgină și că așa ai simțit tu și așa ai făcut la acel moment. Ba poți să-i explici că de multe ori în viață este mai bine să ai aceste experiențe înainte de căsătorie tocmai pentru că de multe ori... compatibilitatea caracterială nu înseamnă și compatibilitate fizică, și mai devreme sau mai târziu multe din cuplurile de virgini... se destramă tocmai din acest motiv... Trebuie să îi explici că de acum înainte ai nevoie de prietenia ei, și nu de autoritatea de mamă, și probabil că mai sunt destule necunoscute în fața ta și ai nevoie de îndrumarea ei, chiar dacă ei nu îi convine aspectul ăsta. Îi poți spune clar chiar și faptul că nu ai certitudinea că băiatul cu care ești acum îți va fi și soț, dar că important pentru tine și pentru dezvoltarea ta este să-ți trăiești vârsta așa cum și-o trăiesc marea majoritate a adolescenților... Nu trebuie să o intereseze «lumea», căci nu datorează nimic lumii, ci are datoria de mamă să iubească necondiționat. Întreab-o cu ce ești mai puțin bună ca fiică? Cu un himen rupt? În asta stă relația între voi? Dacă îți răspunde «da», atunci spune-i frumos că ești dezamăgită de faptul că ea își condiționează calitatea de părinte la acel fapt. Copiii cresc și se iubesc buni sau răi, iar dacă fac ceva greșit, trebuie să încercăm să-i corectăm sau să-i sfătuim. Trebuie să dai dovadă de maturitate în discuția cu ea, să nu fii încapățânată și să nu pretinzi că tu ai dreptul, că ești mare și că tu crezi că poți face orice pe

lumea asta. Nu, nu e așa. Mai ai multe de învățat și te vei lovi de foarte multe în viață. O poți ruga să îți fie prietenă și să te îndrume, indiferent dacă deciziile tale îi convin sau nu. Pe de altă parte, încearcă să-i câștigi încrederea dovedindu-i că ești o fiică bună. Oferă-i satisfacțiile de care are nevoie (rezultate bune la școală, presupun), și atunci probabil că se va liniști și se va obișnui cu ideea. Spune-i că în vremurile pe care le trăim calitatea de virgină nu mai este un avantaj, o virtute, ci de multe ori poate fi chiar o problemă și nici nu-ți va garanta o viață bună în viitor. Oamenii s-au schimbat, relațiile s-au schimbat, valorile s-au schimbat. Munca este altfel și ceea ce contează este să îți faci o carieră și să răzbești prin propriile forțe, să-ți câștigi independența și să-ți găsești în viață bărbatul care te merită, fără a-i mai aduce pe tavă ca ofrandă virginitatea...³⁰⁶

Din rândurile profesoarei se simte căldură sufletească și o dorință sinceră de a fi alături de fata căreia i se adresează. Citindu-le, inițial aș fi vrut să iau scrisoarea și să o combat idee cu idee. Dar inima mea e prea plină de durere. Tot așa vor fi poate și profesorii copiilor mei (dacă nu cumva peste câțiva ani situația va fi și mai gravă), tot așa sunt poate și unii dintre profesorii tăi...

Ce să îți spun? Cum să îți spun să stai departe de afecțiunea pe care ți-o poartă acești profesori? Când din ce în ce mai puțini oameni sunt capabili să aibă dragoste, cum să te rup de profesorii care sunt ca niște părinți pentru tine și pentru colegii tăi?

Știi, am oscilat mult dacă e bine sau nu să reproduc aici scrisoarea dirigintei. Îmi era teamă ca nu cumva să te regăsești în ea, și orice comentarii negative să ți se pară nelalocul lor... Dar am încredere în tine. („Cum e să ai încredere în cineva pe care nu îl cunoști?” - m-am întrebat în timp ce îți scriam ultimele cuvinte. „E ciudat”, mi-am răspuns. Mai ales că rândurile mele vor ajunge la oameni foarte diferiți unii de alții, care nu pot fi aduși la un numitor comun. Dar, dacă simt că trebuie să am încredere, nu mi-e teamă să urmez acest sentiment.) Am încredere în tine pentru că și eu te iubesc³⁰⁷. Altfel, nu m-ar dura inima pentru tine...

---

³⁰⁶ Întrucât un cititor mi-a sugerat că, prezentând datele bibliografice sau dând link-uri de internet de unde am scos anumite citate smintitoare, îi pot îndemna pe curioși să caute paginile cu pricina și să se smintească, am preferat să renunț uneori la referințele bibliografice. Întrucât cartea de față nu este o lucrare științifică, sper că demersul meu va fi înțeles de cititori.

³⁰⁷ O altă întrebare, la fel de firească: „Dacă nu mă cunoști, cum poți spune că mă iubești?”. Nu pot explica asta, dar scriu ca și cum m-aș adresa unui singur cititor, sau unei singure cititoare, care și-a dorit să stea de vorbă cu mine – de fapt, citirea acestei cărți nu e tocmai acceptarea acestei discuții? –, și simt că Dumnezeu îmi picură în inimă iubire pentru tine, ca pentru un nou prieten.

Profesoara rezumă fără să vrea toată filosofia cu care te îndeamnă lumea aceasta: „trăiește-ți viața, nu ține cont de nici o instanță morală, fă abstracție de Dumnezeu...” Și asta o scrie vrând să ajute...

Eu cred că unor astfel de profesori trebuie să li se răspundă cu dragoste, cu o dragoste mai mare decât cea pe care ți-o poartă ei. Chiar dacă sunt dușmani ai mântuirii tale, tu nu trebuie să îi privești ca pe niște dușmani. Trebuie să ai o inimă creștină, și să îți dorești mântuirea lor.

„Dar cum să mă port? Îmi e atât de greu să rezist? Presiunea e mare. De la prieteni, de la colegi... Și dacă până și profesorii spun că sexul nu are nimic rău?...”

Îți dau un singur sfat: când oamenii la care ții te îndeamnă la rău, gândește-te cine stă în spatele sfaturilor lor - Dumnezeu sau diavolul? Dacă îți dai seama că stă diavolul, atunci trebuie să intri în alertă, să nu îi lași nici o poartă să intre în inima ta... Trebuie să îți dai seama că la asaltul lui trebuie să rezști. Spune în gând măcar un „Doamne, miluiește”. Nu primi cu nici un chip în sufletul tău gândurile murdare. Încearcă să îți dai seama că, dacă primești sfaturile rele ale oamenilor la care ții, prin aceasta nu le arăți dragoste. Înseamnă că le vrei răul – pentru că ei vor fi pedepsiți de Dumnezeu pentru cuvintele lor, iar dacă acestea te conving să faci un păcat sau altul, pedeapsa va fi cu atât mai mare.

Pare aiurea ce spun, nu? „Lubește-i pe profesorii - sau pe prietenii, sau uneori chiar pe părinții - care îți fac rău fără să vrea, nelăsând sfaturile lor rele să își facă loc în inima ta...” Dar, dacă inima ta este sinceră, cred că îți vei da seama că fără această iubire binecuvântată nu poți rezista păcatelor pe care aceștia ți le „recomandă”...

Profesoara considera că „valorile s-au schimbat...”. S-au schimbat de fapt numai valorile pe care le acceptă societatea. Adevărul, cel pe care societatea zilelor noastre îl respinge atât de vehement, a rămas însă Același...³⁰⁸

---

³⁰⁸ Mă întrebam oare de ce îmi simt sufletul paralizat, și nu am putere să scriu nimic împotriva ideilor acestei scrisori. „Chiar atât de tare să mă fi întristat?”, m-am întrebat. Și tot eu mi-am dat seama că, de fapt, multe din articolele mele pe tema *Tinerii și sexualitatea* sunt un fel de replică la rândurile profesoarei.

Manualul interzis

*Programul Național de Educație pentru Sănătate în Școala Românească*³⁰⁹, elaborat de Ministerul Educației și Cercetării, a fost una dintre cele mai nefericite inițiative de care a avut parte învățământul românesc în ultimii ani. Copiii trebuiau învățați că din comportamentul sexual normal fac parte heterosexualitatea, homosexualitatea, bisexualitatea. Se pare că opoziția unui mare număr de părinți a determinat anularea sau cel puțin amânarea acestui program³¹⁰. Și poate că a existat și o anumită opoziție în rândul cadrelor didactice...

Din numărul din 12 iulie 2005 al ziarului *Ieșeanul*, mai exact din articolul *Manualul interzis*³¹¹ scris de Silviu Labeș, putem afla că mai există și profesori – și chiar unii aflați în funcții înalte – care nu sunt de acord cu pervertirea minților fragede ale elevilor: „Homosexualii din România vor ca la orele de educație pentru sănătate din școli să se discute pe șleau și despre opțiunea lor sexuală. Așa că au scos un ghid pe care l-au distribuit gratuit mai multor profesori din școlile ieșene și din întreaga țară. Broșura, care ar putea fi interpretată ca un mic manual alternativ de educație sexuală, a stârnit deja polemici aprinse în licee. Editorul manualului este *Fundația ACCEPT*, care, în acest mod, încearcă să aducă informații despre homosexualitate în mediul școlar. În manual, profesorii sunt sfătuiți cum ar trebui să organizeze

---

³⁰⁹ *Ghid multimedia pentru profesori*, Partea I, produs de *Comisia Națională de Consiliere și Activități Educativ Școlare și Extrașcolare* din cadrul Ministerului Educației și Cercetării.

³¹⁰ Iată câteva din *perlele* acestui Program: „Se pare că sexul oral genital este mai frecvent întâlnit la persoanele civilizate, cu o igienă personală ridicată, precum și la cuplurile homosexuale”. Deci persoanele civilizate l-ar practica datorită superiorității lor... „Deși mulți oameni consideră încă homosexualitatea ca pe ceva anormal, pervers, știința modernă precum și normele juridice internaționale o acceptă în sfera normalului.” Știința modernă a făcut destule afirmații inexacte. (Și *apoftegma* citată este pârținitoare: există și oameni de știință care neagă „normalitatea” homosexualității.) „Legiferarea căsătoriei între homosexuali în anumite state reprezintă un câștig cert în ceea ce privește drepturile acestei minorități, dar și o toleranță și o disponibilitate sporită la înțelegere din partea societăților respective.” Această ultimă frază are ca mesaj subliminal îndemnul: „Deci, dacă vrei să aveți parte de acest câștig cert, susțineți legalizarea familiilor homosexuale...”

³¹¹ Articol care i-a pus pe jar pe majoritatea părinților cu capul pe umeri care au avut ocazia să îl citească...

familiarizarea elevilor cu opțiunea homosexuală, descrierea acesteia ca pe ceva firesc, normal. (...) La fel ca într-un manual, nu lipsesc unele exerciții pentru elevi, pentru ca aceștia să-și poată defini orientarea sexuală³¹², sau date despre asociațiile gay-lor și lesbienele din România. Probabil că dintr-un exces de zel autorii o mai trag uneori pe turta lor, spunând doar jumătăți de adevăruri. Iată un exemplu din carte: «Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbați și femei, 10% prin raporturi între bărbați, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă și în proporție de 15% prin alte mijloace». Care ar putea fi concluzia unui neavizat? Conform cifrelor prezentate în ghidul fundației ACCEPT, pare mult mai sănătos sexul între bărbați! (...)

Unul dintre cei mai aprigi adversari ai demersului fundației de a scoate un ghid al homosexualilor destinat profesorilor – și, prin intermediul acestora, elevilor – este reputatul psihanalist ieșean prof. dr. Constantin Romanescu: «Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul și alcoolul, care sunt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul și devierea instinctului speciei. Este clar o tentativă de a culege prozeliți și este cu atât mai condamnatibil că încearcă în școli...». (...)

Nici conducerea Inspectoratului Școlar Județean Iași nu pare foarte încântată de posibilitatea ca acest «manual» de educație homosexuală să ajungă în școlile ieșene. Deși nu neagă drepturile asociațiilor de homosexuali, inspectorul general al ISJ Iași Camelia Gavrilă nu crede că cei din asociația ACCEPT au fost inspirați să se adreseze profesorilor din sistem: «Ținând cont de deschiderea către valorile democratice și europene, noi suntem dispuși să acceptăm și să fim toleranți față de minoritățile sexuale. Dar de la această atitudine și până la a accepta să se predea sau să se comenteze în școli astfel de pledoarii pentru homosexualitate pasul este foarte mare. E ciudată insistența acestei fundații cu acest ghid adresat profesorilor. Însă noi pledăm ca elevii să ia cunoștință de elemente de dragoste normală și sănătoasă», a opinat șefa ISJ”.

Nu știu ce înseamnă pentru Camelia Gavrilă „dragoste normală și sănătoasă”, dar apreciez sincer rezistența ei (și a colegilor de la același inspectorat) față de propaganda mascată a homosexualității. Dacă se cedează în probleme aparent mici, se ajunge la compromisuri mari...

Să dea bunul Dumnezeu ca școlile să nu devină locașuri ale pierzării sufletești. Pentru că, dacă s-ar ajunge acolo, oare ce ar mai face copiii creștini? Ar rămâne acasă, neșcolarizați?...

Doamne, ferește-i pe copii de o asemenea ispită...

---

³¹² Și cum ar fi ca elevii mai slabi de minte să greșescă tocmai la chestionarul la care trebuie să își identifice opțiunea sexuală? Cum ar fi dacă, dintr-o astfel de neatenție, atunci când ar trebui să își identifice opțiunea sexuală, un copil ar greși? Doamne, ferește...

***

Privitor la statistica prezentată în *Manualul interzis*: „Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbați și femei, 10% prin raporturi între bărbați, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă și în proporție de 15% prin alte mijloace”, ar fi o concluzie pripită să afirmăm că „pare mult mai sănătos sexul între bărbați!”.

Ar fi o greșeală să comparăm 70% cu 5%. Comparația nu trebuia făcută între numărul de bolnavi, ci între cât de mare este numărul respectiv față de numărul oamenilor sănătoși care au aceeași opțiune sexuală; dacă raportul bolnavilor care au luat HIV datorită relațiilor homo/hetero este de 1 la 7 – adică aproximativ 14%!!! – în condițiile în care procentul maxim de homosexuali ar fi de cel mult 5%³¹³, și deci raportul total homo/hetero ar fi sub 5,3%, este evident că procentul homosexualilor bolnavi de HIV este mult mai mare decât al heterosexualilor care au aceeași boală.

Îmi dau seama că socoteala³¹⁴ e puțin cam dificilă. Așa că voi calcula și altfel. (Dar mai întâi voi face comparație cu o familie care are 6 copii - 4 fete și 2 băieți. Datorită unui gripe au răcit o fată și un băiat. Dacă facem un sondaj asemănător celui prezentat de ACCEPT, înseamnă că 50% din bolnavi sunt de sex feminin, 50% de sex masculin. Și concluzia pripită ar fi că și băieții și fetele au reacționat identic la boală. Dar, dacă ne interesează cum au reacționat comparativ la boală băieții și fetele, vom observa că de fapt fetele s-au îmbolnăvit în procent de 25%, una din patru, iar băieții de 50% - unul din doi. Deci fetele au rezistat mult mai bine...)

5% din numărul total de bolnavi de HIV s-au infectat datorită raporturilor homosexuale, iar 70% datorită celor heterosexuale (adică, dintr-o sută de bolnavi, 5 au contactat boala prin relațiile homo, 70 prin relațiile hetero), adică dintre cei care s-au îmbolnăvit datorită relațiilor sexuale – mai exact din fiecare 75 de bolnavi, 5 îmbolnăviri s-au datorat relațiilor homo. Adică, mai mult de 6,6%. Ceea ce este un procent mai mare decât 5,3%, procentul maxim³¹⁵ al numărului total de homosexuali raportat la numărul total al oamenilor

---

³¹³ În realitate este și mai mic ...

³¹⁴ Probabil că puțini cititori au chef de probleme de matematică. Oricum, cei cărora nu le place matematica nu trebuie să se sperie: este singura problemă din toată cartea. Așa că vă rog să acordați puțină atenție calculului prezentat.

³¹⁵ Pe care, repet, l-am *îngrășat* în favoarea homosexualilor, procentul real fiind mai mic... Nu vreau să devin agasant repetând acest lucru, dar nici nu vreau ca cititorii să rămână în minte cu procente inexacte. Am umflat procentul nu pentru a le da apă la moară homosexualilor, ci pentru a arăta că nici dacă procentul umflat ar fi fost cel real rezultatele nu le erau favorabile...

sănătoși³¹⁶. Deci, dacă ar fi citit cu atenție *Manualul interzis*, profesorii cărora le-a fost oferit și-ar fi dat seama că sunt îndemnați să le vorbească elevilor despre o opțiune care, și din punct de vedere medical, poate avea urmări neplăcute...

***

Cu toate că homosexualitatea este un păcat grav care atacă societatea contemporană, Occidentul pare să îi expună puternic pe tineri acestei ispite, propaganda pro-homosexuală în școli fiind din ce în ce mai puternică. Iată că Scott Lively trage alarma din cauza „expansiunii” homosexuale:

„De multă vreme avertizam că agenda activiștilor homosexuali include și transformarea școlilor în centre de recrutare pentru propaganda homosexuală. Am văzut aceasta cu ochii mei, săptămâna trecută, la liceul din Santa Rosa, unde agenda lor de lucru a fost pusă în practică pe deplin. Am avut ocazia să fac parte din comisia de experți opusă agendei homosexuale și am putut astfel să am o prezentare de 50 de minute în prima zi a «Săptămânii Diversității» de la acest liceu. (...) Am participat la o dezbatere despre homofobie. A fost mai rău decât mă așteptam. Șapte sau opt tineri stăteau la o masă în fața sălii și discutau cu cei din sală. Fiecare a prezentat în culori atrăgătoare felul în care implicarea în «mișcarea homosexuală» le-a schimbat viața, evident, de la nefericire la extaz³¹⁷. Fiecare se prezenta la început ca o victimă a homofobiei și relata apoi cum a găsit curajul să iasă «la suprafață», acum simțindu-se iubit(ă) și acceptat(ă) în mișcarea homosexualilor. Am petrecut ceva timp privind chipurile adolescenților din sală. Erau elevi de liceu din familii din clasa de mijloc a societății. Îngrijorător, nu am văzut nici o urmă de dezaprobare pe chipul lor; ascultau fascinați...»³¹⁸

Eu aș îndrăzni să completez: ascultau fascinați, așa cum ascultă și atâția adulți glasul *șarpelui*...

---

³¹⁶ Pur și simplu, probabilitatea ca datele respective să fi fost interpretate greșit era mare, și tocmai de aceasta cred că cei de la ACCEPT le-au prezentat. Este însă puțin probabil ca cei de la ACCEPT să nu își fi dat seama că datele i-ar fi dezavantajat dacă nu le-ar fi prezentat astfel...

³¹⁷ Oare de ce nu se face în școli o propagandă similară beției sau consumului de droguri? Doar există și bețivi și drogați care se pot lăuda cum viciul le-a înfrumusețat viața, înlocuind banalitatea cu senzațiile tari, cu „extazul”...

³¹⁸ *O idee despre emanciparea sexuală din școlile din California*, material preluat de pe www.homosexualitate.ro.

Din greșelile părinților...

Câteva mame discută pe un forum de internet despre viața sexuală a adolescenților. Din discuția lor, am ales două puncte de vedere, care pe mine m-au întristat...

„Mai devreme sau mai târziu, lucrurile astea se întâmplă și sunt, cu adevărat, un mare eveniment în viața adolescenților. Și cred că un astfel de eveniment nu ar trebui umbrit de tristețe atâta timp cât copiii știu să se protejeze, sunt de aceeași factură, se înțeleg și se simt fericiți...”

„Eu sunt o mamă de domnișoară. A mea încă e micuță, are doar 12 ani (în curând). Să vă spun cum văd eu treaba asta cu viața sexuală... În primul rând eu sunt genul de mamă care discută cu fata ei orice... Am acoperit deja probleme legate de sex, poziții, contraceptive, naștere, masturbare, homosexuali, ... mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»... Asta deoarece nu vreau să vorbească cu copiii pe la colțuri și să-și formeze idei greșite sau preconcepute despre asta... Discuțiile au fost întotdeauna serioase, dar pe un ton vesel, glumeț, astfel încât să fie un dialog ca între două prietene și să nu se rușineze de mine... Întotdeauna când discut cu ea îi spun că decizia începerii vieții sexuale îi aparține în totalitate, dar și responsabilitățile.”

„Ce părinți marfă...”, ar putea spune unii cititori, gândindu-se cât de rău le este lor cu părinți moraliști, fixiști, exagerat de pudici, care, dacă ar ști cu ce se îndeletnicesc odraslele lor, ar face un scandal monstru...

Înainte să vorbim despre acești părinți „marfă”, să vorbim mai întâi puțin despre părinții „fixiști”... Puțini dintre ei au fost credincioși în tinerețea lor. Cei mai mulți au trăit o viață de păcat, o viață de desfrâu, și acum au un singur target: să își ferească copiii de păcatele pe care ei înșiși le-au săvârșit cu ani în urmă. Numai că, întrucât ei înșiși nu au avut o tinerețe creștină, nu se pricep să îi învețe pe copii să aibă o anumită linie echilibrată în viețile lor, adică nu îi ajută pe copii să aibă parte de o tinerețe frumoasă. Îi agasează cu o serie de „Nu-uri”, care pe copii mai mult îi incită decât îi cumințesc. Pentru că numai cu repetarea unor „Nu-uri” părinții nu îi ajută să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Parcă aud unele voci care se apără: „Cum? Nu ne-am ajutat copiii? Dar de mici i-am dus în fiecare duminică la biserică, am făcut rugăciune și dimineața și seara, am fost cu ei în pelerinaje... Am făcut tot ce am putut...”

„Înseamnă că ați putut cam puțin...” le-ar răspunde copiii, cu o umbră de tristețe în suflet... Copiii au nevoie să vadă în părinții lor modele de viață. Să vadă că părinții lor sunt mai frumoși sufletește decât părinții care nu merg la biserică, să simtă o dragoste care lipsește din celelalte familii...

Cum ar trebui să fie părintele ideal? Asta nu știu încă nici eu, mă străduiesc să aflu. Și tot ce am aflat deocamdată este cum nu ar trebui să fie – nici prea laxist, nici prea sufocant...

Am auzit nu o dată că un foarte mare rău îl fac părinții care își doresc să aibă copii cât mai credincioși, vrând să facă din ei preoți, preotese, călugări sau călugărițe, și le impun copiilor o viață religioasă foarte austeră. De obicei, la vârsta la care acești copii ies de sub sfera de influență a părinților, se aruncă cu capul înainte în tot felul de păcate...

Dacă aveți parte deci de astfel de părinți, care și-au luat rolul de inchizitori casnici, vă va fi puțin cam greu să depășiți bariera pe care aceștia o pun între voi și Hristos... Dar luați și voi viața în serios... Puteți să depășiți această barieră... Și, dacă voi veți duce o viață curată, până la urmă se vor sătura și ei să vă pună cătușe și o să înțeleagă că aveți nevoie și de libertate...

Am făcut această paralelă, referindu-mă la părinții inchizitori, pentru a-mi domoli puțin supărarea produsă de pozițiile moderniste pe care le-am reprodus la începutul acestui articol...

Cuvintele mamei domnișoarei de 12 ani m-au lăsat aproape fără glas... „Am acoperit deja probleme legate de sex, poziții, contraceptive, naștere, masturbare, homosexuali, ... mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»...” Ce mai urmează? Peste zece ani ce destăinuiți o să mai faceți? O să scrie că îi cere voie fiicei să asiste la orgiile în grup la care aceasta participă, pentru a se asigura că totul se desfășoară igienic și conform manualelor de specialitate?

Am auzit eu de mulți părinți ciudați, de fapt ciudați din punct de vedere creștin, pentru că din punctul de vedere al lumii păgâne sunt foarte normali... Întrucât există destui părinți care nu sunt capabili să dea o educație morală copiilor lor, strig în gura mare rugămintea mea către acești tineri: „Nu luați aminte la cele spuse de părinții voștri referitor la aceste subiecte. Dacă îi ascultați, vă pierdeți sufletele...” Astfel de oameni poartă cu nevrednicie numele de părinți... Le cumpără copiilor toate bunătățile de pe lume, dar îi lipsesc de ceea ce este mai important: frumusețea sufletească...

Am fost și eu profesor de religie, și am văzut că unii părinți s-au apropiat de Biserică datorită copiilor lor... Acești părinți și-au recunoscut lipsurile sufletești și nu s-au rușinat să fie duși la biserică de copiii lor... Dar în același timp am văzut că există și părinți foarte refractari la orice noțiune legată de religie. Părinți care încearcă să își crească copiii lăsându-i să își facă de cap, la vârsta la care o educație morală și-ar pune o amprentă puternică...

Unul dintre motive este că părinții înșiși duc o viață imorală... Una dintre cele mai puternice amintiri ale copilăriei mele este imaginea unor frați - el avea vreo patru ani, iar sora lui era mai mare cu câțiva ani - care încercau să facă sex lângă un tufiș, într-un părculeț. Fiind destul de mici, bineînțeles că nu reușeau

să facă mare lucru... Noi ne-am strâns o gașcă de puștani și râdeam de ei. S-au ridicat, nemulțumiți că le-am întrerupt joaca.

„Dar ce făceați aici?” i-am întrebat noi. „Ne jucam de-a doctorul...” „Păi, de unde știți că așa e la doctor?” „Eu știu, a zis fata, că la noi când pleacă tata de acasă vine doctorul și face așa cu mama. Și acum am ieșit afară, că a venit iarăși doctorul...”

Au vrut și alți băieți să se joace cu fata de-a doctorul, dar nu i-a lăsat... Cred că pe undeva conștiința îi spunea că ceea ce făcea nu era tocmai bine...

Nu cred că e nevoie de multe argumente pentru a arăta de ce - atunci când părinții duc o viață imorală - copiii nu trebuie să asculte sfaturile lor greșite. Chiar dacă sunt date cu „dragoste”...

Sunt situații în care, fără a fi modele greșite, pur și simplu părinții le lasă copiilor deplina libertate de a face toate nebuniile, pentru că în copilăria lor părinții înșiși au avut experiența traumatizantă a unor părinți foarte rigoriști. Și atunci, având la rândul lor copii, tinerii de ieri refuză să se implice astăzi în viețile acestora: „Să facă ce vor, nu le vom sufoca libertatea...”³¹⁹

Nimeni nu spune că libertatea tinerilor trebuie sufocată. Dar tinerii au nevoie de repere, au nevoie de educație. Altfel, ajung pe drumuri greșite. Și, când îi ia salvarea sau când sunt duși la secții de dezintoxicare în urma consumului de droguri, părinții își smulg părul din cap pentru că nu i-au educat cum trebuie...

Părinții trebuie să găsească calea de mijloc - nici să nu vă sufoce cu prea multe „Nu-uri”, dar nici să vă lase să vă faceți de cap... Din păcate, diavolul îi îndeamnă din ce în ce mai insistent pe părinți să nu se mai implice în educația copiilor... Da, diavolul, cel care pare a fi marele manipulator al unui larg segment al mass-mediei...

***

---

³¹⁹ „O tânără mamă stătea împreună cu fiul său pe o banchetă a metroului, în fața unei bătrâne. Băiatul s-a apropiat de bătrână și a început să o lovească de mai multe ori cu piciorul. Aceasta, supărată, s-a adresat mamei: «Mă scuzați, dar nu credeți că ar trebui să vă cumintiți fiul, pentru că, dacă nu o faceți dumneavoastră, o voi face eu, cu o palmă la fund». Femeia i-a răspuns: «Este liber să facă ceea ce dorește. În plus, legea nu ne permite să batem copiii, iar dacă îl atingeți, voi cere să vă aresteze!». Băiețelul a continuat să o lovească pe biata bătrână până ce metroul a ajuns într-o stație aglomerată. Aici, o tânără care stătea pe bancheta din fața femeii s-a ridicat să coboare. Era îmbrăcată în stil *punk*, cu părul roșu și verde, aranjat în formă de spirale și țepi, cu inel de aur în nas și cu cizme negre înalte. Când a trecut prin fața mamei copilului neastâmpărat, în drum spre ușa de ieșire a metroului, i-a scuipat în față, spunându-i: «Și nenorocita de maică-mea m-a crescut în libertate»” (Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, *Elemente de Psihologie Pastorală Ortodoxă*, p. 132).

„04-09-2005: Tocmai mă pregăteam să dau *Shut Down* PC-ului... Dar ce văd într-un cotidian on-line? O știre de-o idioțenie rarisimă³²⁰! *Părinții ar trebui să cumpere prezervative copiilor*: «Prezervativul rămâne principalul mijloc de apărare împotriva acestor boli. S-a observat că 80,2% dintre tinerele participante la studiu și 30,3% dintre bărbați nu au avut niciodată un prezervativ asupra lor în decursul celor 12 luni premergătoare anchetei. Dr. Adrian Streinu Cercel, directorul Institutului *Matei Balș*, a precizat ieri că părinții trebuie să-și educe copiii să folosească prezervativul: «încă din clasa a IV-a sau a V-a, mama sau tata ar trebui să explice copilului ce este și la ce folosește prezervativul, iar de la 12-13 ani ar trebui deja să i le cumpere și să i le pună în geantă» (*Libertatea*, Sâmbătă, 3 Septembrie 2005).

Mă tem că va veni ziua în care elevii nu vor fi primiți în școală dacă nu au prezervativul la purtător! S-ar putea să-i oblige să-l și folosească în pauze, ca nu cumva abținându-se să fie prea stresați... Lăsând glumele macabre la o parte, trebuie spus că mare responsabilitate au părinții creștini, mai ales în vremurile noastre... care, oricum ar fi ele, sunt vremurile mântuirii noastre!”, scrie Laurențiu Dumitru³²¹, un tânăr jurnalist creștin³²².

Ei bine, dacă părinții le vor pune elevilor prezervative în ghiozdane (sau în carnetul de elev, sau în buzunare, sau cine știe unde...), și pentru ei, și pentru copii, vremurile vor fi ale pierzării, și nu ale mântuirii...

„Și tu, ce soluții dai? Numai arăți cum greșesc unii și alții?”, aș putea fi întrebat. „Cum crezi că ar trebui să pună problema părinții noștri?”

Soluția e foarte clară, dar nu simplă: copiii să învețe să Îl iubească pe Dumnezeu și să trăiască virtuțile... Aceasta este cea mai bună „metodă anticoncepțională”.

„Dar părinții creștini trebuie să le facă educație sexuală copiilor lor? Că dacă nu li se explică cum stă treaba, tinerii vor fi păcăliți foarte ușor...”

Greu de răspuns pe scurt la o întrebare atât de importantă. Oricum, în spațiul duhovnicesc soluțiile nu pot să le dea decât cei sporiți în virtute... Eu, nefiind unul dintre aceștia, nu îmi pot permite să dau verdicte. Tot ce pot face este să repet și eu răspunsul pe care l-am auzit și de la unii părinți, și de la unii preoți: „Educația sexuală în familia creștină trebuie să se facă cu foarte multă delicatețe... Copiii noștri nu trăiesc sub un clopot de sticlă. Numai că atât mediile în care cresc, cât și structurile sufletești ale copiilor sunt foarte diferite.

---

³²⁰ Din păcate, vom vedea din ce în ce mai multe știri de o „idioțenie rarisimă”... Și astfel, idioțenia nu va mai aparține unei „elite”, ci va deveni comună, va fi un „bun” al tuturor...

³²¹ Text preluat de pe site-ul autorului, mai precis de pe www.laurentiudumitru.ro/blog/, unde a apărut sub titlul „Prezervativul la ghiozdan”.

³²² O parte din articolele sale de până acum au fost tipărite în volumele *Hristos și tinerii* și *Tinerii pe calea întrebărilor*.

Nu învață doi frați la fel de repede o limbă străină.. Cu fiecare din frați părinții creștini trebuie să aplice metoda pe care o consideră cea mai potrivită, sfătuindu-se îndeaproape cu duhovnicii... Să înțeleagă că, dacă vorbesc prea multe cu copiii, le vor stârni imaginația, iar dacă vorbesc prea puțin sau deloc, îi vor determina pe copiii să caute răspunsurile la alții. La alții cărora păcatul li se pare virtute...”

Teste de personalitate

Puțini sunt tinerii care nu au făcut teste de personalitate, găsite prin reviste sau ziare, pentru a vedea cât de compatibili sunt cu perechea lor, cât de bine știu să se distreze, ce șanse au ca prietenia lor să fie de durată. Puțini însă și-au dat seama că aceste teste de personalitate nu ne arată doar cum suntem, ci ne și învață să fim. Cum? Așa cum doresc autorii testelor respective. Adică cei care vor să ne modeleze, să ne educe, să ne manipuleze.

Să luăm ca exemplu un test despre viața sexuală. Dacă un băiat nu și-a început viața sexuală, la întrebarea „Ai făcut-o deja?” va primi punctajul minim. Dacă mai dă câteva răspunsuri la fel de *șterse*, totalul va fi foarte mic, și rezultatele testului îl vor inhiba: „Ești o ființă închisă, nesociabilă. Îți place să trăiești în lumea ta, fără să te uiți în jur. Dacă nu te schimbi cât mai devreme, mai târziu vei regreta. Tinerețea a trecut pe lângă tine...”

Pentru a incita cititorii, un test intitulat *Cât de ușor poți fi sedus?*³²³ avea ca motto următorul text: *Îți place să riști continuu sau păstrezi distanța permanent, din prudență? Răspunde sincer la întrebările următoare și descoperă cât de repede poți fi cucerit(ă).*

Iată o singură întrebare din acest test, cele trei răspunsuri posibile și caracteristicile asociate fiecărui tip de răspuns.

„Ce complimente preferi să ți se facă?”

Răspunsurile sunt: a) „arăți foarte bine”; b) „ești omul pe care mă pot baza în orice situație”; c) „nu îmi plac complimentele”.

Dacă preferi răspunsul a), „rezultatul”³²⁴ este următorul: „Ești foarte exigent(ă) în alegerea partenerului. Persoanele care nu te interesează n-au nici cea mai mică șansă să te atragă, chiar dacă aplică cele mai rafinate trucuri. Când însă vrea să te cucerească persoana la care visezi de mult, nu opui nici o rezistență”. Această concluzie mi se pare ridicolă, așa cum mi se par multe teste de personalitate. Ce legătură are exigența cu complimentul de la punctul a), pe care îl fac până și golarii prin discotecă sau șoferii de tiruri pe centură? Față de el, complimentul de la punctul b) pare de-a dreptul de viță nobilă. Iată rezultatul care corespunde celei de-a doua opțiuni: „Cel sau cea care dorește să te cucerească trebuie să treacă numeroase *examene*. Complimentele te lasă

---

³²³ Apărut în *Evenimentul zilei Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 2

³²⁴ Mi se pare nepotrivit și termenul „rezultat”, de parcă testul ar fi o problemă de matematică ale cărei soluții sunt precise. Pretenția de a oferi rezultate, iar nu repere psihologice, ascunde nesiguranța autorilor unor astfel de teste.

rece, atât timp cât nu ești sigur(ă) dacă dorește o relație serioasă și durabilă. Nu e de mirare deci că majoritatea flirturilor eșuează, iar tu te simți frustrat(ă) și nefericit(ă)”. Ai observat o enormitate până acum? Dacă nu, te va ajuta rezultatul de la punctul c): „Ești deosebit de receptiv(ă) la complimente și laude, deoarece vrei să fii cucerit(ă) prin orice mijloace. Dacă te îndrăgostești de o persoană nepotrivită, aventurile tale pot avea însă un sfârșit neplăcut. Înclinația pentru romantism te poate împiedica să observi uneori dorințele și scopurile celuilalt”.

Acum cred că enormitatea este clară pentru toată lumea: dacă preferi răspunsul b): „ești omul pe care mă pot baza în orice situație”, concluzia este că nu îți plac complimentele, în timp ce dacă preferi răspunsul c): „nu îmi plac complimentele”, concluzia este că ești „deosebit de receptiv(ă) la complimente și laude”³²⁵.

Ca și cum la un test gastronomic ai răspunde că nu îți plac acriturile, ci dulciurile, și *rezultatul* ar fi că de fapt îți plac acriturile iar nu dulciurile. Cum-necum, multe teste sunt la fel de „precise” ca acesta. Tinerii care sunt interesați de ele arată că se află într-o teribilă criză de identitate. Vor să se cunoască cât mai bine, însă nu își dau seama că merg pe un drum greșit. Eu nu neg că există și teste de personalitate obiective, numai că acestea se găsesc extrem de greu. Pentru că se găsesc foarte greu psihologi care să fie în stare să le întocmească.

Orice psiholog își pune amprenta pe testul pe care îl concepe. Și, vrând să te cunoști mai bine, ajungi de fapt să te cunoști după cum încearcă să te modeleze *amprentele* psihologului de „serviciu”. Din păcate, psihologii contemporani – și nu mă refer aici numai la extremiștii care sunt pro-pedofilie sau zoofilie, ci la restul – înțeleg viața după niște criterii care nu au nimic în comun cu viața creștină.

Dacă le spui că vrei să îți păstrezi fecioria, îți vor răspunde că de fapt nu îți iubești destul perechea, sau că ești imatur. Dacă le spui că nu vrei să te masturbezi, îți vor spune că o să ajungi la dereglări biologice și că te distrugi singur.

Ce mai, un creștin nu prea are cum să fie de acord cu testele de personalitate, întocmite de oameni lipsiți de repere spirituale. Îți dai seama ce ar ieși dacă ar fi ei înșiși supuși unui test de personalitate întocmit de un psiholog creștin? Dacă forțăm puțin nota, putem observa că Evanghelia însăși este un fel de test de personalitate. Test la care psihologii noștri nu obțin rezultate prea îmbucurătoare. Și atunci, de ce să ne lăsăm modelați de ei?

---

³²⁵ Și care ar mai fi *taina* unui test de personalitate, chiar dacă concluzia nu ar fi greșită, ci ar fi identică cu răspunsul? Nu ar fi ridicol ca, dacă tu răspunzi că îți plac murăturile, concluzia să fie că îți plac murăturile? Bine, dacă concluzia ar fi fost la fel de „interesantă”, și anume că ești frigid sau că fugi de viață, testul nu ar fi fost cu nimic mai folositor pentru tine...

Erotismul reclamelor

Din culisele advertising-ului

„Ce vindem aici? Vindem tentație, dorință... instincte animalice... desfrâu, păcat. Vrem să arătăm omul așa cum este el de fapt. Un sălbatic. El are nevoie de foc. Are nevoie de mâncare. Vânează și adună. Ce primește? Primește un hot dog. Suntem păgâni. Ne plac ritualurile. Când echipa noastră marchează, urlăm. Ce vrem? Vrem un hot dog. Să vedem rezultatele statisticii pentru pre-adolescenți. Copiii, mici îngerași. Nu sunt. Sunt niște monștri. Le dăm sandwich cu ton, ei nu vor sandwich cu ton. Ei vor hot dog! Noi avem nevoie de femei. Avem mame... le vrem fetele. Să punem întrebarea bătrânilor: «Ce vrea de fapt o femeie?». Știți? Eu știu. Ea vrea un hot dog. Suntem cu sânge cald. Avem nevoie de sex. Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă! Ce este? Este un hot dog!”

Rândurile de mai sus nu fac parte dintr-o nuvelă scrisă de un obsedat sexual. Nu. Ele ne prezintă modul în care gândesc mulți dintre cei ce lucrează în industria reclamelor. Deși nu au fost înregistrate la vreuna din ședințele unei firme de publicitate, ele surprind obiectiv o anumită mentalitate – aceea de a-i convinge pe consumatori să cumpere produse numai pentru că reclama le stârnește poftele sexuale. „Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă!” - spune în *Sweet November* personajul interpretat de Keanu Reeves. Și reușește să facă o reclamă la hot-dog care pur și simplu atrage publicul cu puterea unui magnet. Totuși, în timp ce în film Marele Boss refuză o reclamă atât de necinstită, de obscenă, în jurul nostru vedem destule reclame care ne stârnesc patimile...

Ciocolată cu dragoste

„...o ciocolată românească avea curajul să ispitească femeile într-o călătorie spre a-și descoperi propria senzualitate, a-și dezmiarda toate cele șase simțuri, aproape până la hedonism. (...) În toamna anului trecut, televizoarele surprindeau un cuplu atipic de amanți – ea albă, el negru – într-o scenă aprinsă în dormitor; totul însă numai pentru a descoperi în final că femeia nu voia decât ciocolata care îi acoperea în întregime partenerul. La început, unele femei au fost șocate, dar de-a dreptul cucerite de modul în care le «vorbea» Kandia. Altele, însă, refuzau să accepte un astfel de produs, le era rușine să cumpere ciocolata, «ce ar spune vânzătoarea despre mine?», mărturiseau ele. După aproape un an în care Kandia le-a dezvăluit povești și le-a surprins cu ispititorul gust catifelat, în care clădirile au prins buze de ciocolată, aceleași

ființe, care și-au reprimat inițial plăcerile Kandia, iată ce povesteau: «Pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat, dar și o prietenă intimă, care îți împărtășește și îți degustă chiar și cele mai tulburătoare și mai incitante secrete...» (Andreea Hircă, „Erotismul gustului”)³²⁶.

Citind despre reclama la Kandia, ne dăm seama că secvențele cu reclama la hot-dog făcută de Keanu Reeves sunt foarte aproape de realitate. Creatorii de reclame nu se gândesc decât să convingă publicul să cumpere un anumit produs. Dacă vânzările cresc, ei și-au făcut datoria, le-a crescut level-ul, le-au sporit încasările... Nu-i interesează faptul că pentru a-și atinge scopul au făcut lumea un pic mai pătimășă, mai animalică, mai murdară...

Nu e greu de înțeles de ce patima desfrâului este ingredient de bază în atâtea reclame. Vrei să îți cumperi mașină, frigider, calculator, haine? „Ei” știu că le vei cumpăra mai ușor dacă le vor stropi cu câteva picături de erotism.

Hedonism pe metru pătrat...

Reclamele în care un anumit produs este învelit în reclame erotico-sentimentale sunt agasante. Ce este acest hedonism de care încearcă să ne apropie reclamele la ciocolată sau alte produse? Pentru cine nu știe, este „concepția etică potrivit căreia scopul vieții este plăcerea; cultul plăcerii”³²⁷. Scopul vieții, plăcerea? Înseamnă că ne întoarcem la păgânism. Da, și asta urmăresc cei care concep reclamele. Pentru că ei știu că, atâtea vreme cât suntem creștini, nu ne vom lăsa acaparați de poftă, nu vom cumpăra un frigider sau un telefon mobil numai pentru că pe afiș apare o față ispititoare...

Ei au nevoie de clienți precum femeia care spunea că „pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat...”. Eu o contrazic pe acea femeie, pentru că am vorbit cu mai multe fete și femei și mi-au spus că această părere li se pare ridicolă. Nu îmi dau seama câte persoane pot fi fascinate de ciocolată atât de tare; oricum, profilul lor duhovnicesc nu este greu de conturat...

Revin însă la idee: tocmai de astfel de clienți au nevoie producătorii de reclame. Și pentru că oamenii care au repere spirituale nu pot fi păcăliți ușor prin advertising, se dorește tocmai îndepărtarea lor de aceste repere.

Priceperea de a spune „Nu”

Asistăm la un proces de spălare a creierelor la nivel de masă...

Și, ce putem face? Cineva propunea boicotarea tuturor produselor ale căror reclame ne îndeamnă să fim robi poftelor. E și asta o soluție, numai că

---

³²⁶ *Jurnalul național*, 30 Mai 2005, p. 11.

³²⁷ DEX, Editura Univers Enciclopedic, București, 1998, p. 448. Am preferat să redau această definiție ca nu cumva să fiu acuzat că forțez termenii.

vedem că din ce în ce mai multe reclame au conotații sexuale. (Ciudat, am văzut la televizor, la ore de maximă audiență, reclame cu scene mai vulgare decât cele din filmele nerecomandate minorilor³²⁸. Oare o secvență murdărește mintea unui copil numai dacă face parte dintr-un film, nu și dacă e din vreo reclamă?) Numai că nu are rost să renunțăm să cumpărăm un frigider sau o mobilă de calitate numai pentru că reclamele lor ne-au agasat (asta, evident, în cazul în care cumpărăm produsul respectiv fără să fim „înduplecați” de reclamă).

Tamponul „făcător de minuni”³²⁹

Una dintre cele mai penibile reclame pe care le-am văzut la televizor a fost una despre tamponul X, „tamponul care face minuni”... Ezitam dacă să scriu sau nu un articol pe marginea acestei reclame, până ce am citit un text – „Despre minunea de a fi femeie și reclamele la tampoane” – pus pe un site de o reprezentantă a sexului feminin:

„Urâsc reclamele la tampoane, mă fac să ies din cameră de nervi. (...) În societatea asta care se vrea modernă, e trendy să ne despuiem de «inhibiții» și să împărtășim grupului până și senzația pe care o avem în timpul masturbării. Fizece sau mentale. E o minciună!”

Îi mulțumesc autoarei acestui articol pentru că mi-a ridicat mingea la fileu. E mai firesc să protesteze fetele și femeile față de asaltul la care ne supun reclamele la tampoanele „miraculoase”. Dacă ar protesta bărbații, ar putea fi catalogați drept ciudați, întrucât se bagă unde nu le fierbe oala. Ei bine, iată că eu nu voi face altceva decât voi atrage atenția asupra faptului că unele reclame la tampoane se străduiesc să le dea femeilor lecții de viață.

„Folosești tamponul nostru, nu vei mai avea probleme. Toate necazurile dispar. Zâmbetul de satisfacție se întipărește pe fața ta. Stresul a dispărut. Ești o femeie fericită...”

Ar fi culmea să apară într-o zi tamponul antidot la sinucidere. „Folosește produsele noastre și deznădejdea te va părăsi. De ce să te sinucizi? Cu noi, viața poate fi fermecătoare...” Ei, dar bănuiesc că nu vor fi chiar atât de stupizi creatorii de reclame la produse de igienă intimă... Așa că e mai bine să vorbim despre situația existentă.

---

³²⁸ Un cititor: *Noaptea, la unele posturi de televiziune, se pot vedea imagini aproape porno pe post de reclame la liniile fierbinți.*

³²⁹ Unul dintre cele mai șocante premii pe care le-am primit în viața mea a fost volumul de versuri „Libresse oblige”, scris de Floarea Țuțuianu. Obținusem locul II la un concurs de poezie creștină și, alături de alte cărți, am primit-o și pe aceasta, al cărei titlu m-a izbit. Știam că pentru mulți vremea lui „noblesse oblige”- „noblețea obligă” - a apus. Dar nu îmi imaginam că trăim în vremea lui „Libresse oblige”, într-o vreme în care produsele de igienă feminină sunt suite pe pedestal...

Cred că dacă aş fi fată sau femeie m-aş simţi jignită să privesc aceste reclame care te iniţiază în lumea *de vis* a tamponelor. Nu atât de jignită încât să mă întorc în timp şi să folosesc vata, dar, oricum, atât de jignită, încât să nu folosesc produsele unei firme care mă consideră animal. Pentru că, dacă producătorii produsului respectiv îşi imaginează că, dacă voi folosi produsul lor, zâmbetul – măcar în forma unui rânjel tâmpit dar permanent – mi se va instala pe faţă, înseamnă că eu sunt pur şi simplu un animal care reacţionează instantaneu la stimulul exterior.

Nu le-am întrebat pe fete dacă se simt atât de entuziasmate de folosirea tamponelor precum par tipele care se expun în reclame, dar sunt sigur că răspunsul ar fi negativ.

Şi, care e soluţia? Să fie boicotate toate produsele în ale căror reclame suntem trataţi ca nişte fiinţe fără personalitate, ca nişte cobai? În cazul de faţă, să revină fetele la folosirea „vatei” tradiţionale? Nu, aceasta nu pare a fi soluţia ideală.

Important este ca, dacă folosim anumite produse, să nu ne lăsăm furaţi şi de filosofia lor. Adică dacă ne cumpărăm pastă de dinţi, să nu ne aşteptăm să ne pice în braţe toate frumuseţile cu care intrăm în lift, dacă ne cumpărăm maşină „puternică”, să nu ne aşteptăm să dăm de fata visurilor noastre etc.

Şi acum întreb: ce minuni ar putea face un tampon?...

Holy War

Indiferent dacă noi cumpărăm sau nu produse ale căror reclame sunt vătămătoare pentru minţile noastre, trebuie să conştientizăm totuşi faptul că aceste reclame fac parte din viaţa noastră. Şi pentru asta nu e nevoie să deschidem televizorul. Este de ajuns să mergem pe stradă, la serviciu, la facultate, la cumpărături, şi le vom întâlni.

Nu putem considera că am devenit imuni la reclame... Tânărul care spune că nu e afectat de ceea ce vede, că poate privi fără să se smintească un afiş cu o femeie superbă căreia *bustiera* abia îi acoperă sânii, ori e desăvârşit, ori e înşelat. Bine, marea majoritate a reclamelor cu substrat sexual nu ne spun direct ceea ce încerca Keanu Reeves să ne convingă – în *Sweet November* – , şi anume: „Avem nevoie de sex...”. Însă ele exercită asupra minţilor noastre o presiune de care poate nu ne dăm seama. Presiune care, deşi nu este mare, durează ani de zile. De fapt, durează până murim. Nu cred că se va renunţa vreodată la reclame cu substrat sexual. După cum merg lucrurile, după câţiva ani vom vedea oameni cu totul dezbrăcaţi făcând reclame la ceasuri de mână sau la lentile de contact...³³⁰

---

³³⁰ Un cititor: *Dar asta deja se face în alte ţări. Iar în Franţa sunt unele reclame cu femei goale- goale...*

Ei bine, această presiune își arată colții în momentele în care în viața noastră apare supărarea, plictiseala, deznădejdea. Și atunci suntem mai dispuși să ne cumpărăm „ciocolată cu dragoste” și să facem dragoste cu prietena noastră, fără să așteptăm să ne căsătorim. Suntem mai dispuși să discutăm la telefoanele „aducătoare de dragoste”, și apoi să facem dragoste. Suntem mai dispuși să renunțăm la valorile creștine și să devenim hedoniști. De ce? Pentru că multe din săgețile cu care ne-a rănit industria advertising-ului erau otrăvite cu erotism...

Să fim conștienți deci de faptul că trebuie să rezistăm acestor atacuri pătimașe. Să fim conștienți deci că ne aflăm într-un război cu adevărat sfânt, într-un război a cărui miză este mântuirea sufletelor noastre. Să ne luptăm deci cu ispitele, oricât de dese și de puternice ar fi. Oricât de greu ar fi războiul, întotdeauna Dumnezeu ne stă aproape pentru a birui. Deci, la luptă...

Transsexualismul și hirotonia femeilor...

Înainte a unei conferințe cu tema *Convertire și convertiți*, pe care am ținut-o în Alba Iulia, am primit o întrebare pe un bilețel: „*Ce legătură există între ecumenism și căderile sexuale? Oare hirotoniile preoților și episcopilor homosexuali ale altor confesiuni nu ne vor afecta și pe noi, care avem relații bune cu ei? Fiind întrebat: «Credeți că mai este timp pentru ecumenism?»*», părintele Stăniloae răspundea într-un interviu: «*Eu nu prea sunt pentru ecumenism... A avut dreptate un sârb, părintele Iustin Popovici, care l-a numit panerezia timpului nostru. Și eu unul îl socotesc produsul masoneriei... De ce să mai stau cu ei, care au făcut femeile preoți, care nu se mai căsătoresc, homosexuali, în America și în Anglia... Occidental? Occidental – toate prostiile...»*”.

Întrucât nu am apucat să răspund atunci la întrebare, voi răspunde acum, aici. Cunosc poziția părintelui Stăniloae, l-am auzit și eu făcând aceste afirmații dure. Nu direct, ci am ascultat de pe internet un fragment din acest interviu...³³¹ Toată lumea știe că părintele Stăniloae este cel mai mare teolog român. Și dacă, după ani de zile în care a avut ocazia să cunoască bine ecumenismul, a făcut o astfel de afirmație, eu ce pot să spun? Nu am nici pregătirea, și nici motive ca să pun la îndoială punctul său de vedere.

Cât privește legătura noastră cu confesiunile care hirotonesce preoți homosexuali sau preotese, îmi aduc aminte de cuvântul împăratului David de la începutul Psaltirii: *Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat și pe scaunul hulitorilor n-a șezut...* (Ps. 1, 1). Nu cred că Sfinții Părinți ar fi stat de vorbă cu vreo femeie hirotonită împotriva tradițiilor Bisericii... Cu toată deschiderea pe care o au unii ortodocși spre ecumenism, nu cred că această deschidere merge până la acceptarea femeilor preotese sau a preoților homosexuali. (Și această hirotonie a femeii nu e până la urmă o formă mascată de transsexualism? Mie așa mi se pare, căci femeile respective nu se mulțumesc cu talanții lor, și aspiră la ai bărbatului.) Dacă nu se vor pocăi, și ele și ei vor auzi la Judecată glasul lui Hristos: *Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisii lor:*

---

³³¹ Se poate asculta de pe site-ul www.ortodoxmedia.com. Pe același site se găsesc multe predici și interviuri ale părinților duhovnicești din România.

Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelege (Matei 7, 21-23).

Roadele acestor falși mărturisitori ai credinței creștine se văd: lumea ia de la ei pildă de desfrâu. Unii nu se uită dacă aceia nu sunt ortodocși. Dacă scrie în ziar că a fost hirotonit un episcop homosexual, cititorii rămân cu impresia că e și mai mare căderea în rândul slujitorilor altarului. Nu se gândesc: „Oare ăsta chiar e episcop? Oare face parte din Biserica lui Hristos, sau nu?”. Că dacă nu face parte, nu are de ce să ne smintească atât căderea lui...

„Americanul Gene Robinson a fost consacrat duminică episcop al Bisericii Episcopale din S.U.A., fiind primul homosexual care ocupă această demnitate în cadrul confesiunii protestante, relatează *Rompres*. Gene Robinson a fost ales episcop în iunie 2003 și ratificat în noiembrie, în cadrul unui proces care a generat numeroase critici și proteste ale membrilor Bisericii Episcopale. În cadrul Bisericii Anglicane, din care face parte și Biserica Episcopală, Gene Robinson este prima persoană declarată homosexuală care a fost desemnată să ocupe funcția de episcop.”³³²

Astfel de pseudo-hirotonii vin să întărească afirmația Sfântului Nicolae Velimirovici cum că „toți păgânii Îl urăsc pe Hristos din cauza creștinilor. Toți Îl resping, căci aud de la creștini cum chiar și ei se leapădă de El în numele culturii lor...”³³³ Cum să creadă păgânii că Hristos este viu, când cei pe care îi consideră creștini duc o viață mai păcătoasă decât a necredincioșilor?³³⁴

Deși în anul 1998 episcopii așa numitei „Biserici Episcopale” hotărâseră că relațiile homosexuale sunt „incompatibile cu Scriptura”³³⁵, în cele din urmă

---

³³² *Ziua*, 9 Martie 2004.

³³³ Fragmentul este extras dintr-o scrisoare pe care sfântul a scris-o în perioada în care se afla în lagărul de la Dachau, ca un vrednic mărturisitor al lui Hristos... (traducerea volumului respectiv se află deocamdată în manuscris).

³³⁴ Și de unde să poată face diferența păgânii între Biserica cea adevărată și puzderia de pseudo-bisericuțe care și-au făcut din acceptarea păcatului un mijloc de prozelitism?

³³⁵ Iată încă un exemplu de „incompatibilitate”, nu numai cu Sfânta Scriptură, ci și cu bunul simț. Mel White, un scriitor homosexual, afirma că „dacă nu acceptăm această premiză (că Dumnezeu a creat homosexualitatea), atunci căsătoriile între homosexuali apar ca ridicole, dacă nu chiar nebunești” (el fiind convins că Dumnezeu a creat-o...). Dar, având multe motive să credem că nu Dumnezeu a creat homosexualitatea, nouă nu ne rămâne decât să acceptăm concluzia lui Mel White: căsătoriile între homosexuali sunt „ridicole, dacă nu chiar nebunești”. Cum își permit oare sectele care acceptă căsătoriile homosexuale să se numească „biserici creștine”? (O altă „zicere” a lui Mel White se bucură de mare trecere printre membrii acestor „biserici”: „Am învățat să-mi accept și chiar să apreciez orientarea mea sexuală ca pe un dar de la Dumnezeu” – cele două citate din Mel White sunt preluate de pe www.homosexualitate.ro.)

Gene Robinson a fost *hirotonit* episcop... Oare nu este asta o dovadă clară că și „Biserica” din care face parte este incompatibilă cu Scriptura? (Sfânta Scriptură zice foarte clar: *Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune* (Levitic 18, 22). Ba încă, în Legea cea Veche Dumnezeu a cerut clar oamenilor pedepsirea homosexualilor: *Păziți legile Mele și le pliniți, că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințește. (...) De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este* (Levitic 20, 8-13)³³⁶.

Apostazia domnului Robinson este atât de mare încât el relatează divorțul de fosta soție ca și cum ar fi făcut ceva bineplăcut lui Dumnezeu: „Am mers împreună la biserica unde se oficiase căsătoria noastră și, în contextul Euharistiei, ne-am dezlegat reciproc de jurămintele făcute, ne-am cerut iertare, am promis că ne vom crește împreună copiii și ne-am împărțășit cu Trupul și Sângele Domnului³³⁷”.

Dacă Hristos S-ar fi arătat în „biserica” respectivă la acea „dezlegare de jurământ”, sau dacă S-ar fi arătat la hirotonia întru episcop a lui Gene Robinson, S-ar fi purtat cu aceeași iubire cu care S-a purtat față de cei care batjocoreau Templul, transformându-l în „casă de negustorie”: *Iisus S-a urcat la Ierusalim. Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani. Și, făcându-Și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele* (Ioan 2, 13-15).

Tâlcuind versetele din „Epistola către romani” în care Sfântul Apostol Pavel făcea referire la homosexuali (cf. Rom. 1, 26-27), Sfântul Ioan Gură de Aur scria: „Ce poate fi mai spurcat decât un bărbat tăvălindu-se în (astfel de) curvii? Ce poate fi mai greșos? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! (...) Voi însă, care săvârșiți acest păcat, ați făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriți prin asemenea fapte și vă batjocoriți și voi înșivă³³⁸”.

---

³³⁶ Evident, fiind în Legea Nouului Testament, sub legea iubirii, nu dorim moartea nici unuia dintre păcătoși (și nici nu încercăm să facem convertiri forțate), dar nici nu suntem obligați să uităm că până la întruparea lui Hristos mijlocul prin care se proteja „societatea” vremurilor respective de homosexuali (care făceau de rușine poporul ales) era pedepsirea celor care se făceau vinovați de acest păcat.

³³⁷ S-au împărțășit de fapt cu ceea ce credeau ei că sunt Sfintele Taine. Dar cum să fie Hristos în Tainele unei biserici apostate care hirotonește homosexuali declarați și care îi primește la împărțășanie pe homosexualii nepocăiți?

³³⁸ Sfântul Ioan Gură de Aur, volumul LX, p. 420; citat preluat din cartea părintelui Constantin Mihoc, *Taina căsătoriei și familia creștină*, Editura Teofania, 2002, p. 185. Și sfântul le mai spune homosexualilor: „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut și dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii, și nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai

Părintele Ilie Moldovan, una dintre cele mai importante figuri ale teologiei românești, a scris câteva rânduri la care ar fi bine să ia aminte toți cei care consideră că opțiunea „episcopului” Gene Robinson ar putea fi compatibilă cu învățătura creștină: „Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până și realitatea bărbatului și a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii și, în același timp, ordinea ei spirituală. (...) Homosexualul, omul desfrânat care și-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmărește decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca și a unui egoism exacerbat, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale³³⁹. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit al unei patimi care îl torturează profund, îl neliniștește și îl asuprește. Dacă ar fi sincer, ar recunoaște loial că atâta vreme cât își caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea soarbe cu nebulie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii fără să i se atragă atenția...” (VII B 11)³⁴⁰. Deci, atunci când legile firii sunt călcate, trebuie ca făptașilor să li se atragă atenția...³⁴¹

Cât despre Occidentul la care făcea referire părintele Stăniloae, cel cu homosexuali și femei hirotonite, e trist că a devenit pentru noi un reper spiritual...

---

făcut deopotrivă trădător, (...) fiindcă ai nedreptățit și necinstit amândouă genurile” - Idem.

³³⁹ Demascând lucrarea păcatului, cuvintele părintelui Moldovan nu mai lasă loc pseudo-teologiei „iubirii curate” pe care unii homosexuali afirmă că o au...

³⁴⁰ *Adolescența - preludiv la poemul iubirii curate*, de Preot Prof. Ilie Moldovan, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2001, p. 266.

³⁴¹ Această lucrare trebuie făcută cu mult discernământ, păcătoșii având obiceiul de a se apăra unii pe alții, în numele apărării libertății. Părintele profesor Ilie Moldovan povestea odată cum, făcând parte dintr-o delegație a Patriarhiei Române la o conferință ecumenistă care a avut loc la Praga, a avut inițiativa de a pune în discuție drepturile pruncilor nenăscuți. După îndelungi dezbateri pro și contra despre oportunitatea discutării acestei teme în plen, s-a votat contra. Cauza: opoziția delegației „creștine” a unor *preotese lesbiene* din Suedia. În volumul care a conținut lucrările acestei întâlniri nu a fost menționat nici un cuvânt legat de subiectul avort; concluzia părintelui a fost că acest subiect nu este pe placul susținătorilor *drepturilor homosexualilor*. După intervenția sa, părintele nu a mai fost chemat la astfel de întâlniri...

Cel mai mijlociu păcătos

Cine sunt cei mai mari păcătoși? „Criminalii, hoții, violatorii, homosexualii, ereticii etc.” La această întrebare fiecare răspunde cu ușurință. O caracteristică este comună însă marii majorități a răspunsurilor: cele mai mari păcate sunt cele pe care le fac *ceilalți*. Bețivii spun că fumatul e un mare păcat, fumătorii îi arată cu degetul pe desfrânați, aceștia îi arată cu degetul pe drogați, drogații îi arată cu degetul pe homosexuali, homosexualii îi arată cu degetul pe oamenii violenți, aceștia îi arată cu degetul pe alții, și tot așa.

E reconfortant să stai la televizor la știri și să auzi că un ministru a fost prins cu mâna în sacul cu bani al ministerului, că o prostituată i-a furat banii unui polițist care îi testase reflexele erotice, că un preot și-a făcut casă parohială cu banii cu care trebuia să refacă pictura bisericii. „I-auzi, ce nenorocit!”. Sau: „Asta e de-a dreptul târfă, degeaba face pe îngerașul”. Comentarii de acest gen se aud zilnic, în multe case. De ce?

Pur și simplu pentru că omul caută să își ascundă propriile păcate față de sine însuși, omul încearcă să își găsească justificare pentru căderile sale, și una dintre metodele folosite este căutarea unor păcătoși mai mari - față de care el să se simtă curat. Omului nu îi place să se considere cel mai mare păcătos. Vrea să se considere virtuos sau, dacă nu reușește să se mintă singur, să se considere măcar „cel mai mijlociu păcătos”. Trăim într-o societate în care nimeni – în afară de oamenii fărnici – nu se consideră cel mai mare păcătos. În schimb, rolul de „cel mai bun” și-l asumă mulți, de la oamenii politici care fac acte de filantropie până la ziariștii care pozează în mari iubitori de dreptate.

Una dintre manifestările clare ale *vânătorii de păcătoși* o întâlnim în cazul homosexualilor, care sunt judecați cu asprime de bețivi, sau de oameni lacomi, sau de oameni bârfitori, pur și simplu pentru că păcatul lor este mult mai evident decât al celorlalți. (Părintele Savatie Baștovoi observă însă că, „atunci când Hristos, prin gura lui Pavel, ne spune să purtăm neputințele unii altora, nu menționează că noi trebuie să-i sprijinim numai pe cei care în ochii noștri au păcate mai mici, ci pe toți, deci și pe homosexuali. Și atunci când spune «nu judeca», nu spune că avem «dezlegare» să-i judecăm pe homosexuali. Noi nu suntem nici inchizitori, nici naziști ca să osândim homosexualii mai mult decât pe alții.”³⁴²)

---

³⁴² Părintele Savatie Baștovoi, *O pogorâre la iad*, Editura Marineasa, Timișoara, 2002, p. 35. Am auzit critici prin care i s-a reproșat părintelui Savatie că prin această afirmație – și altele de acest gen – manifestă o poziție prea laxă. Dar oare pe cei care

În alte situații, *vânătorii* se mulțumesc cu *victime* cu care au slăbiciuni asemănătoare, dar față de care se simt mult mai curățți. Mai pe șleau, o studentă care se masturbează se consideră mai curată decât una care face acest lucru împreună cu prietenul ei. „Victima” ei se consideră mai curată decât cea care practică sex oral. „Victima” acesteia – de ce, oare? – se consideră mai curată decât cea care are relații sexuale cu prietenul ei. Aceasta din urmă se consideră mai curată decât colega ei care este amatoare de alte perversiuni. La rândul ei, colega se simte superioară fetelor care *lucrează* la bordel. Dar și fetele acelea găsesc *victime* față de care să se simtă mai curate.

Dacă într-un spital ar fi adunați într-o anumită secție bolnavii care mai au câteva zile de trăit, oare s-ar bucura cei care mai au șanse să supraviețuiască încă o săptămână văzând cum colegii de salon mor înaintea lor? Ar fi aceasta o ușurare? Nu, ci fiecare moarte le-ar aduce aminte de propriul sfârșit, fiecare cadavru le-ar aduce aminte că și trupurile lor vor fi lipsite de viață.

Dacă oamenii iubitori de păcat ar înțelege păcatul ca pe o boală care aduce moartea, nu ar mai căuta să îi judece sau chiar să arunce cu pietre în păcătoșii mai mari decât ei. Ar înțelege că și ei și ceilalți se află pe același drum spre prăpastie.

Cine e cel mai mare păcătos? Fiecare dintre noi ar trebui să își vadă propriile păcate, și nu să se îngrijească de ale altora.

„Dar nu pot crede că sunt cel mai mare păcătos. Oricât m-aș forța, nu mă pot minți. Sunt alții care fac păcate și mai mari.”

Nu trebuie să ne mințim pe noi înșine. E adevărat că puțini ajung la măsura la care să se considere cei mai mari păcătoși. Și, culmea, aceștia sunt chiar sfinții. Adică omul ajuns la sfințenie vede păcatul cu alți ochi. El înțelege că un gând de mândrie îl poate pierde, în timp ce pe un păcătos un gând de pocăință îl poate mântui. Sfinții au înțeles fragilitatea ființei umane. Dacă omul își pune nădejdea în sine și în virtuțile sale, cade în ghearele mândriei. Și mândria îl jertfește pe altarul dracilor. Nevoințele și virtuțile lui își pierd plata. Sfinții, chiar dacă nu au căderi mari ca ale noastre, au căderi foarte mici, de care se pocăiesc mult mai mult decât ne pocăim noi pentru păcate foarte mari. Dacă oamenii se compară întotdeauna cu alți păcătoși, nu își vor da seama de gravitatea propriilor păcate.

„Da, dar cum să fim orbi față de păcatele altora?”

Să ne dăm seama că Hristos nu ne cere să fim orbi. Mentalitatea aceasta a toleranței duse la extrem este o lucrare diavolească. Nu trebuie să închidem ochii când mulți în jurul nostru fură; nu trebuie să ne obișnuim să considerăm furtul normal chiar dacă ar fura toți. Tot așa cum nu ar trebui să considerăm că homosexualitatea este normală nici dacă jumătate dintre bărbați ar fi

---

ucid cu totul dragostea de aproapele, invocând litera canoanelor și sufocând orice dorință de a-i ajuta pe alții, de ce nu îi critică nimeni?...

homosexuali și jumătate dintre femei lesbiene. Demonul toleranței vrea să nimicească orice urmă de credință creștină pentru că îl ard cuvintele lui Hristos, Cel ce a venit să despartă lumina de întuneric și virtutea de păcat: *Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie* (Matei 10, 34). El a adus sabia cu care a tăiat păcatul. Apologeții toleranței fac alergie la învățătura dură a lui Hristos, pentru că El a fost și este un dușman al păcatului și al oricărei forme de libertate prin care se manifestă păcatul, care este o formă deghizată a morții ce vrea să înghită totul.

Dar în același timp, marele dușman al tolerării păcatului – Fiul lui Dumnezeu – este cel mai apropiat prieten al oamenilor, oricât de tare ar fi aceștia căzuți în păcat. El ne-a învățat să urâm păcatul, dar să îi iubim pe păcătoși. El nu a venit în lume să îi pedepsească pe păcătoși, ci a venit ca să primească răstignire pentru mântuirea lor.

Nu trebuie însă să cădem în extrema contrară, și să generalizăm că orice păcat pe care îl facem noi este mai mare decât păcatele celorlalți. Nu trebuie deci ca un fumător să afirme că fumatul este mai grav decât violul. Dar un fumător care crede în Dumnezeu poate înțelege că îi este mai ușor să refuze o țigară decât unui criminal săucidă. Problema ține de conștiință: ce l-ar putea împiedica pe un criminal necredincios să comită o crimă? Poate numai poliția. Conștiința i-a fost anesteziată de mult timp de păcatele care au premers crimei. Pe când un fumător care crede în Dumnezeu știe că trebuie să se lupte cu păcatul lui. Și, dacă se lasă biruit de ispită, își poate da seama că păcatul său este mai mare decât al criminalului care a ucis fără să fie conștient de gravitatea faptei sale. Cel mai bine au înțeles acest lucru sfinții, și de aceea pocăința lor este cutremurătoare.

Cercetând istoria literaturii Evului Mediu, Ernest Robert Curtius constata că vechiul obicei de a semna scrisorile cu formule gen „Cutare, păcătosul” nu avea acoperire în plan duhovnicesc. Semnatarul nu se considera pe sine păcătos, era pur și simplu o formulă standard. Câtă fățarnicie în „cutare, păcătosul”! Au fost și sfinți care semnau astfel, numai că ei semnau așa cu convingerea că sunt cu adevărat păcătoși. Ar fi jalnic să abordăm cu toții un mod fariseic de a fi și să ne prefacem smeriți numai de ochii altora.

Sunt atâtea modele de falsă smerenie și de falsă pocăință, încât mulți se smintesc și consideră că pocăința denaturează ființa, că omul pocăit e unul crispat, handicapat din punct de vedere intelectual sau psihic, cu cine știe ce alte hibe. Nu este deloc așa. Pocăința îl ajută pe om să se cunoască mai bine.

Există un curent spiritual - care își trage seva din înțelepciunea antichității - în care se pune mult preț pe cunoașterea de sine. Omul trebuie să fie conștient de valoarea sa, de capacitățile sale, de harismele sale. Dar sub nici o formă omul nu trebuie să se considere păcătos. „Nu, astea sunt reminiscențe creștine...”

Numai că adevărata cunoaștere de sine trebuie să includă pocăința. Pe cât este de firească alergia la falsele modele de pocăință, pe atât de firească ar trebui să fie asumarea crucii pocăinței. Despre falsele modele de pocăință nu vreau să spun decât că sunt pietre de sminteală care îndepărtează lumea de Biserică. (Sunt atâtea femei cu batic, cu fuste lungi, îmbrăcate în culori mohorâte, care cunosc pe dinafară tot *Sinaxarul* - sau cel puțin așa își imaginează -, dar cărora le merge gura la clevetit mai rău decât țâțelor din piață³⁴³.)

Ce să mai lungim vorba... Să nu ne mai uităm în curțile vecinilor, ci să ne uităm în ale noastre. Dacă vom căuta întotdeauna să găsim păcătoși mai mari decât suntem noi, ne vom afla pe un drum greșit. În iad sunt mulțimi de oameni, cu păcate mai mici sau mai mari. Oare contează chiar atât de mult pentru cineva care este în iad că sunt alții la chinuri mai mari? Nu atât de mult cât contează faptul că el însuși nu se află în lumină.

Dacă vrem să ne aflăm pe drumul cel bun, nu trebuie să judecăm păcatele după măsuri inventate de noi, ci după criteriile pe care le avem predanisite de Sfânta Scriptură și de Sfânta Tradiție. În momentul în care renunțăm la falsele criterii, vom vedea prin alți ochi propria noastră viață. În momentul în care avem curajul să ne recunoaștem greșelile, avem șansa de a ne îndrepta viața. Nu se poate una fără cealaltă. Nu poți mirosi a parfum dacă trăiești într-o groapă cu mizerie.

Era o glumă cu un om³⁴⁴ care îi spusese nevastei că miroase urât, pentru că nu se spăla niciodată. Își cumpără femeia o sticlă de spumă de baie cu esență de brad. Când vede că se apropie bărbatul cu căruța, ia sticla și și-o toarnă pe cap. Și, când îl vede intrând pe ușă, îl întreabă:

- Ia zi, cum miroși?

- Cum să miroși, ca un rahat într-o pădure de brazi...³⁴⁵

Nu putem să facem asemenea acestei femei, și să ne turnăm pe cap idei frumoase, idei curate, dacă nu vrem să ne spălăm cu săpunul pocăinței. Numai acest săpun ne poate ajuta să ajungem la curăția sufletească.

Dacă ne vom da seama de păcatele noastre, de pe sufletul nostru se va lua un vâl. Vom vedea lucrurile prin cu totul alți ochi. Ne vom da seama că mass-media încearcă să ne spele creierile, oferindu-ne un *Big Brother* continuu care, deși nu este transmis în direct decât la unele emisiuni de știri, are cam același impact: ne plasează într-o lume păgână, pentru care Dumnezeu este doar un

---

³⁴³ Nu are rost să le judecăm, mai ales că putem ajunge lesne la o altfel de clevetire, chiar dacă mai politicoasă, mai simandicoasă, mai coafată, tot clevetire se cheamă.

³⁴⁴ Nu cred că e nevoie să îi precizez etnia...

³⁴⁵ Bănuiesc că acest cuvânt – „rahat” – nu a *zgâriat* privirile vreunui cititor.

element decorativ³⁴⁶. Ne vom da seama cât de obsedant repetă lumea în care trăim refrenul iubirii patimilor. Ne vom da seama cât de ușor am repetat noi înșine acest refren. Dar nu ne va mai seduce prin vraja lui.

Și vom vedea că de fapt prin pocăință nu am pierdut nimic de valoare. Dimpotrivă. Câștigăm frumuseți și bucurii pe care mai înainte nu le cunoșteam. Și viața noastră va începe să semene cu o poveste. Vom percepe altfel iubirea, frumosul, aproapele. Ne va fi puțin greu până ce vom face primii pași. Ne vom poticni, mai ales la început, pentru că nu este ușor să mergem în picioare după ce ani de zile am mers de-a bușilea. Dar, cu toate poticnirile, va fi frumos...

---

³⁴⁶ Credința spre care ne îndreaptă mass-media, prin *catehezele* ei de zi cu zi, este o credință fără finalitate, adică nemântuitoare. Este o credință superficială. Dar mass-media nu e singurul vinovat pentru pervertirea noastră...

Diavolul și „era manipulării”

Trăim într-o vreme a manipulării. De la oamenii politici care vor să ne convingă să îi votăm până de la vedetele care ne conving că e bine să vedem mai ales un anumit post de televiziune – de o calitate „net superioară” celorlalte –, de la farmaciștii care ne recomandă preferențial un anumit medicament numai pentru că ei primesc un discount preferențial de la firma producătoare până la marii guru yoghini care ne promit înțelepciune instantanee și mântuire „la comandă”, avem ocazia să vedem numai ființe care vor să ne manipuleze.

Nu trebuie să uităm faptul că primul Mare Manipulator a fost chiar diavolul, care i-a convins pe Adam și Eva să mănânce fructul oprit: *Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat”* (Fac. 3, 13).

Manipularea a fost simplă³⁴⁷. Șarpele i-a amăgit atunci pe protopărinți, așa cum îi amăgește și astăzi pe oamenii care aleg păcatul în locul virtuții. Doar că astăzi se folosește de mult mai multă viclenie. Și de o experiență de câteva mii de ani în amăgirea oamenilor³⁴⁸.

În secolul XX, una dintre metodele pe care diavolul le-a exersat „cu succes” a fost pervertirea oamenilor prin sondajele de opinie. Și nu mă refer aici la sondajele politice³⁴⁹, ci la sondajele privitoare la viața sexuală a oamenilor și la implicațiile acesteia. Sondaje despre vârsta începerii vieții sexuale, despre avorturi, despre masturbare etc. Cred că nu ar fi rău ca, înainte

---

³⁴⁷ *Eva i-a zis șarpelui: din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!” Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el* (Fac. 3, 3-6).

³⁴⁸ De altfel, o traducere a cuvântului „diavol” este chiar „amăgitor”...

³⁴⁹ Deși chiar și acestea sunt uneori măsluite. Înaintea alegerilor prezidențiale, când sunt afișate anumite rezultate ale unor sondaje, alegătorii vor să știe cine anume a realizat sondajele respective – instituția favorabilă puterii sau cea favorabilă opoziției. Uneori, după schimbarea unor guverne sau a unor președinți, presa a dezvăluit cum fuseseră falsificate sondajele premergătoare alegerilor... Putem vedea deci și în planul politic o oglindire a ideii principale a articolului de față, și anume că sondajele pot fi de o obiectivitate foarte discutabilă...

de alte comentarii pe marginea falsificării unor astfel de sondaje, să prezint cum astfel de sondaje contrafăcute pot schimba soarta unei țări, și implicit a lumii întregi...

Prof. Dr. Bernard Nathanson, fost director al celei mai mari clinici de avorturi din lume³⁵⁰, mărturisea în ce mod gruparea căreia îi fusese cofondator, N.A.R.A.L.³⁵¹, a reușit să convingă guvernul american să legalizeze avortul.

„Pe vremea aceea (în 1968) era un act lipsit de bun simț să vorbești despre abrogarea legii care interzicea avorturile. Dacă atunci s-ar fi făcut un sondaj de opinie s-ar fi constatat că 99% dintre americani sunt împotriva legiferării avorturilor. Dar iată că noi, o mână de patru oameni, cu un buget foarte mic, am reușit într-un timp record, de numai doi ani, să abrogăm legea care interzicea de 140 de ani avorturile în statul New York. Drept rezultat, New York-ul a devenit capitala avorturilor din S.U.A. Trei ani mai târziu am convins Curtea Supremă să accepte legalizarea avorturilor în toate cele 50 de state ale S.U.A.

Cum am procedat? Este important să știți ce tactică am folosit, deoarece aceasta este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi.

În 1968, gruparea noastră, N.A.R.A.L., știa că dacă s-ar fi făcut un sondaj de opinie cinstit și serios în rândurile americanilor, am fi fost învinși de la bun început. Așa că am procedat în felul următor: am realizat niște sondaje de opinie în care întrebările erau confuze, cu dublu înțeles, astfel încât să putem folosi rezultatele după bunul nostru plac. Apoi am înaintat mass-mediei rezultatele lor, din care reieșea că 50-60% dintre americani sunt pentru legiferarea avorturilor. Am avut succes adoptând o asemenea tactică. Dacă spui publicului că majoritatea este pentru legiferarea avortului și repeți mereu acest lucru, cu timpul fiecare va ajunge să-și schimbe părerea și să fie favorabil avortului. În general, oamenilor nu le place să fie în minoritate. Tactica noastră era de a folosi sondaje prelucrate conform intereselor noastre. Vă atrag atenția asupra unor asemenea sondaje, priviți-le critic și cu mare discernământ, deoarece și astăzi sunt o metodă larg folosită de către mișcarea pentru avort. Știam, de asemenea, că dacă dramatizăm suficient de mult situația existentă privind numărul de avorturi ilegale, vom câștiga destulă simpatie din partea opiniei publice pentru a legaliza avorturile. Am făcut deci următorul pas: am falsificat numărul avorturilor făcute ilegal în S.U.A. Știam că numărul real era

---

³⁵⁰ „Cât am lucrat acolo în calitate de fondator și director al clinicii s-au făcut 60.000 de avorturi. Personal am făcut încă 15.000 de avorturi la clinica mea privată. Așadar, mă simt răspunzător pentru 75.000 de avorturi”(Bernard Nathanson) – *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 18.

³⁵¹ *National Association for Repeal of Abortion Law.*

de 100.000, dar numărul pe care îl raportam mereu era de 1.000.000. Iar dacă repeți mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuși până la urmă să convingi publicul, după cum a reușit și Hitler în Germania.

Apoi, deși știam că numărul real al femeilor care decedau anual în urma avorturilor era de 200-250, cifra pe care o repetam deseori mass-mediei era de 10.000. Aceste cifre au început să se impregneze în mintea publicului american, fiind cel mai bun mijloc de a-l convinge de necesitatea abrogării legii care interzicea avorturile. Dacă luăm în considerare numărul real al avorturilor înainte de legiferare, de 100.000 pe an, și numărul avorturilor legale după aceea, de 1.550.000 pe an, rezultă o creștere de 15 ori a numărului de avorturi. O altă tactică pe care am folosit-o a fost să convingem publicul că interzicerea avortului nu este o soluție, femeile făcând oricum avorturi, dar ilegal. Or acest lucru nu este adevărat! Dacă astăzi am interzice avorturile, nu s-ar mai face 1.550.000 de avorturi pe an în S.U.A.

În afară de măsluirea datelor reale, am propagat și o altă minciună. Am încercat să contestăm din punct de vedere științific teza că viața ar începe din clipa concepției, susținând că această afirmație este de ordin teologic, etic sau filozofic, dar nicidecum științific. Și aceasta este o tactică preferată a susținătorilor avortului. Ei spun că nu se poate defini clar momentul în care fătul devine o ființă umană. (...) Ca om de știință știu – nu cred doar, ci știu – că viața începe din momentul fecundării³⁵². Cu toate că nu sunt un om foarte religios, cred din toată inima că există un Dumnezeu care ne cere să punem capăt o dată pentru totdeauna acestei triste și rușinoase crime împotriva umanității.”

Mărturia doctorului Nathanson este de-a dreptul șocantă... (Un grup de oameni a reușit să convingă părinții să ucidă zeci de milioane³⁵³ de prunci nevinovați.) Îmi permit să fac câteva observații pe marginea declarațiilor sale:

a) Când N.A.R.A.L. și-a început activitatea, era „un act lipsit de bun simț să vorbești despre abrogarea legii care interzicea avorturile”; dar și-au atins

---

³⁵² Profesorul Nathanson este realizatorul șocantului film documentar *Strigătul mut*, în care a fost filmat (cu ultrasunete) avortul unui făt de 12 săptămâni. Din film se observă că pruncul simțea pericolul în care se afla, mișcărilor lui devenind brusc agitate, ritmul bătăilor inimii crescându-i de la 140 la 200 pe minut. Poate cel mai tulburător moment este când pruncul deschide gura larg, ca într-un fel de „strigăt mut”... (Fiind la un moment dat profesor de religie la o școală postliceală, am proiectat filmul elevilor mei – în majoritate, fete. Unele, care se gândeau că dacă ar rămâne însărcinate ar avorta fără mari remușcări, mi-au mărturisit că filmul le-a pus pe gânduri. Îl recomand tuturor tinerilor – și mai ales fetelor – care consideră că sarcina este un fel de „boală” nedorită...)

³⁵³ Ba chiar sute de milioane, dacă ne gândim că S.U.A. nu a fost decât un exemplu urmat de multe alte țări...

scopul, cu toate obstacolele³⁵⁴. Din punct de vedere creștin nu e greu să observăm că o astfel de acțiune a fost sprijinită puternic de către Satana și de către legiunile sale. De către diavolii care știau că avortul este una dintre armele ideale pentru răsturnarea valorilor creștine... Pe viitor trebuie să fim mai atenți la orice inițiative legislative care au ca efect „păgânizarea” societății...

b) Profesorul Bernard Nathanson afirma despre manipulare că „este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi”. Și nu numai în Occident, ci în toată lumea, manipulatorii se joacă pur și simplu cu viețile și cu viitorul oamenilor. Nu trebuie să intrăm în panică, dar nici nu trebuie să dormim. Trebuie să luăm aminte la astfel de avertismente, și să le înțelegem în profunzime. Pentru că manipularea poate atinge toate aspectele vieții umane.

c) „În general oamenilor nu le place să fie în minoritate.” Dar, în vremurile tulburi în care trăim, adevărații creștini trebuie să înțeleagă că majoritatea va opta pentru patimile și poftele lumii acesteia³⁵⁵. Creștinii trebuie să opună rezistență acestui „spirit de turmă” datorită căruia oamenii se lasă duși în prăpastie de călăuze oarbe...

d) Tot profesorul Nathanson ne spune ceva care ar trebui să ne pună pe gânduri: „Dacă repeți mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuși până la urmă să convingi publicul”³⁵⁶. (Cred că asta e una dintre legile clasice ale manipulării...) Dacă ne-am da seama că multe dintre ideile pe care le avem au fost „turnate” în mințile noastre de către mass-media „cea

---

³⁵⁴ Dacă aș spune că peste câțiva ani, sau zeci de ani, pedofilia – sexul cu copii – ar fi declarată o practică normală, poate că aș fi considerat nebun. Ar trebui însă să ne dăm seama că, dacă ar folosi aceeași tactică cu cea folosită de N.A.R.A.L., susținătorii pedofiliei (sau poate chiar ai zoofiliei) s-ar putea să obțină mari victorii... Asta dacă noi, ceilalți, vom asista impasibili la propaganda lor, așa cum am asistat și la propaganda pro-avort sau la cea pro-homosexualitate...

³⁵⁵ Dacă fiii vor merge pe urmele părinților lor, cei care vor constitui majoritatea de mâine vor fi tocmai cei care – după cum ne arată sfinții Bisericii – îl vor primi cu brațele deschise pe Antihrist, ca pe cel mai mare binefăcător al omenirii...

³⁵⁶ Părintele Paisie Aghioritul vorbea despre una dintre cele mai mârșave manipulări, cea prin care oamenii vor fi convinși să primească semnul Antihristului, 666: „(...) Vor face reclamă sistemului perfect al pecetluirii cu raze laser cu 6-6-6, pe mână sau pe frunte, care nu se va vedea la exterior. În același timp, la televizor vor arăta că cutare a luat cartela cutăruia și i-a luat banii din bancă, și vor spune mereu: «Mai sigură este pecetluirea cu raze laser, pe mână sau pe frunte, pentru că numai deținătorul își știe numărul lui. Pecetluirea este sistemul perfect. Celălalt nu-ți va putea lua nici capul, nici mâna și nu-ți va vedea pecetea»” (Cuviosul Paisie Aghioritul, *Trezire duhovnicească*, Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 184).

neiubitoare de Hristos”, ne-ar fi rușine că datorită lor ne-am modelat într-o anumită măsură viețile.

e) Faptul că au putut fi falsificate datele care atestă că omul este om din clipa concepției sale ar trebui să ne determine să punem la îndoială și alte studii pretins științifice³⁵⁷.

f) Respingerea argumentelor de „ordin teologic, etic sau filozofic” în numele adevărului științific a dat rezultatele așteptate. Diavolul, folosindu-se de oamenii care manipulează cercetarea științifică după bunul plac, va încerca să ne convingă și de alte ineptii. Din această perspectivă, viitorul este destul de sumbru.

Oricum, poate că cea mai tulburătoare idee din text este că acest „criminal în serie”, acest „responsabil de genocid”, profesorul Nathanson, a ajuns la concluzia că drumul pe care a mers vreme îndelungată era un drum greșit. Și a avut puterea să se oprească. Dumnezeu i-a dat gândul cel bun... Păcat că vechile sale idei și ale acoliților luiucid în continuare milioane de copii...

Ar trebui deci să avem mare grijă când luăm în considerare astfel de sondaje. Așa cum N.A.R.A.L. i-a convins pe americani să adopte o poziție pro-avort, tot așa alte sondaje i-au convins pe tineri că sexul oral e o practică firească sau că vremea fecioriei a trecut. Dar, în timp ce sondajele îi conving de exemplu că tinerii americani au și uitat ce e fecioria, statisticile obiective arată altceva: „În 1995, *Centrul Federal pentru Controlul Bolilor* a găsit că aproape jumătate din elevii din licee (48% dintre fete, 46% dintre băieți) nu au avut niciodată o experiență sexuală. În plus, un procentaj mare din elevii care au avut astfel de experiențe doreau să fi rămas virgini și, de asemenea, doreau să învețe modalități prin care să devină caști”³⁵⁸. Iată că, în timp ce mulți tineri

---

³⁵⁷ De altfel, multe din argumentele susținătorilor ideii darwiniste că omul se trage din maimuță s-au dovedit false. Și s-a constatat că aceștia au mers cu contrafacerile lor până la realizarea unor schelete despre care se pretindea că reprezintă veriga lipsă dintre maimuță și om... Numai că, pe cât de mare a fost la început vâlva stârnită de descoperirea scheletelor respective, pe atât de banală a părut mai apoi demonstrarea faptului că „verigile lipsă” nu erau autentice... O dată ce omul a acceptat că se trage din maimuță, nu l-a mai interesat faptul că argumentele de care a ținut seama nu erau credibile din punct de vedere științific...

³⁵⁸ Îmi dau seama că cineva ar putea considera că, din moment ce studiul a fost făcut de un centru pentru controlul bolilor, își poate pierde din obiectivitate, motivând că centrul respectiv ar fi fost interesat să manipuleze datele în direcție contrară, pentru a reduce implicit numărul potențialilor pacienți. Sunt de acord cu faptul că manipularea poate avea loc în ambele direcții. Dar în același timp îmi dau seama că susținătorii adevărului nu au nevoie de minciuni pentru a-și susține pozițiile. În momentul în care ar folosi minciuna, ar deveni vulnerabili, așa cum îi vor dușmanii lor. Deci cred că sondajul acesta are mari șanse să fie obiectiv...

români se chinuie să îi ajungă pe „frații” americani – și se lasă modelați de filmele care la rândul lor prezintă doar fragmente de realitate³⁵⁹ –, acești „frați” mai știu însă să aprecieze valoarea fecioriei și a înfrânării. Ciudat, nu?

Tinerii creștini ar trebui însă să nu se lase impresionați de nici un fel de statistici... Să fie toată lumea păcătoasă, cum era Sodoma pe vremea lui Avraam, și totuși sufletele credincioase trebuie să meargă pe calea mântuirii, înfruntând toate ispitele. Și cei care, asemeni profesorului Nathanson, își dau seama că drumul păcatului și al minciunii duce la o destinație nefericită să încerce să își lepede păcatele și să vină la Hristos...

***

Gândindu-mă că poate cineva ar putea considera falsificarea statisticilor privitoare la avorturi ca fiind o situație excepțională – și că deci nu are rost să luăm în considerare ideea că putem fi manipulați prin statistici – m-am decis să prezint încă o fraudă științifică de mare răsunet...

Una dintre cărțile cele mai controversate scrise în secolul XX a fost *Comportamentul sexual al bărbaților*, autorul ei fiind Alfred Kinsey³⁶⁰, un profesor de zoologie al Universității Indiana. În carte sunt comentate rezultatele unui sondaj făcut pe 5300 de subiecți, un număr destul de mare pentru ca rezultatele să poată fi generalizate. Aceste rezultate au fost de-a dreptul șocante: 37% dintre cei intervievați afirmaseră că avuseseră cel puțin o experiență homosexuală, iar 10% că erau homosexuali de cel puțin trei ani.

Studiul profesorului Kinsey a stârnit valuri... Dacă un procent atât de mare de oameni ar fi homosexuali, dacă atât de mulți au avut experiențe gay, ar fi o dovadă în plus că ne aflăm în era post-creștină... Lumea care L-a răstignit pe Hristos nu încetează a batjocori învățăturile Sale...

Să fi fost însă Kinsey un cercetător obiectiv, dornic să cunoască starea de fapt a societății, sau a fost doar un șarlatan care falsifica sondajele de opinie cu aceeași dezinvoltură cu care Bernard Nathanson și acoliții săi falsificaseră sondajele despre legalizarea avorturilor? Răspunsul e simplu, și l-a dat unul dintre colegii lui Kinsey, Wardell Pomeroy: manipularea subiecților era o practică comună în colectarea datelor³⁶¹. Un amănunt interesant este că mai mult de 25% dintre subiecții lui Kinsey erau prostituate și foști deținuți, dintre care mulți fuseseră condamnați tocmai pentru agresiuni sexuale. Și oare cum

---

³⁵⁹ Și implicit formează o imagine deformată asupra ansamblului...

³⁶⁰ Toate datele privitoare la cazul Kinsey și la sondajele anexe sunt extrase de pe site-ul www.homosexualitate.ro. Nu am făcut altceva decât să rearanjez informațiile de acolo și să le însoțesc cu mici comentarii. Materialele oferite de site-ul respectiv mi-au fost de folos la mai multe articole din volumul de față. Le mulțumesc deci celor care se ocupă de el...

³⁶¹ Wardell Pomeroy, *Dr. Kinsey și Institutul de Cercetări Sexuale*, New York Harper&Row, 1972, pp. 97-137.

poți avea rezultate obiective când subiecții nu sunt reprezentativi decât pentru un segment social foarte restrâns? E ca și cum te-ai duce noaptea la o cârciumă și ai face un sondaj despre numărul oamenilor care se îmbată frecvent, sau ca și cum ai face într-un bordel un sondaj despre numărul fetelor care rămân fecioare până la nuntă, iar apoi ai extinde rezultatele asupra unui întreg popor...

Unul dintre motivele pentru care Kinsey a inițiat această fraudă științifică este că, fiind el însuși homosexual (deși poza într-un familist conservator³⁶²), și-a dat seama de efectele sociale ale acestei campanii pro-homosexualitate învelite în poleiala unor cercetări științifice...

În biografia scrisă de James Jones *Alfred C. Kinsey: O viață publică / privată*³⁶³ scrie că profesorul fusese un homosexual sadomasochist care manipulasă sondajele de opinie pentru a-și justifica propriul comportament. Așa stând lucrurile, e de la sine înțeles că grupările minoritare care fac referire la studiile „extraordnare” ale lui Kinsey – după ce acesta a fost vădit ca impostor – se fac părtașe cu bună știință la propagarea minciunii...

Întrucât însă poate că unii homosexuali vor afirma că opțiunile personale nu l-au împiedicat pe Kinsey să fie obiectiv, voi cita câteva statistici³⁶⁴ care demonstrează încă o dată că acesta a fost pur și simplu un șarlatan...

„Patru studii naționale separate, realizate în S.U.A. în 1970, 1988, 1989 și 1990 de către *National Opinion Research Center* (pe un total de 7408 subiecți), au relevat o incidență totală de 1,8% care au avut relații sexuale bărbat-bărbat în decursul anului anterior, din care 3,3% declaraseră că au avut relații homosexuale «ocazional» sau «destul de des» ca adulți, iar între 5-7% avuseseră o aventură homosexuală în decursul vieții. Mai puțin de 0,5% avuseseră relații bisexuale într-un an³⁶⁵. (...)

---

³⁶² Și asta pentru a nu fi acuzat de lipsă de obiectivitate în cercetările sale. Psihologul Judith Reisman, care a cercetat biografia lui Kinsey, a afirmat însă că acesta era nu numai homosexual (care își seducea studenții), ci și pedofil...

³⁶³ New York: W.W. Norton, 1997.

³⁶⁴ Cred totuși că și rezultatele acestora trebuie privite cu o anumită rețineră, pentru că oricât ar fi de mare iubirea pentru o patimă, unii au rețineri să recunoască că o au atunci când sunt puși să răspundă sondajelor de opinie. Din bun simț, nu se mândresc cu neputința lor... Totuși, nu ar fi de mirare nici ca unii să se fi declarat homosexuali numai din teribilism, numai pentru a părea interesanți. Doar trăim o avalanșă a teribilismului...

³⁶⁵ Robert Fay et al., Revista *Science*, nr. 243 (din 28 noiembrie 1991), pp. 338-348; S.M. Rogers și C.F. Turner, *Contactele sexuale bărbat-bărbat în S.U.A.: Constatări din cinci studii, 1970-1990, Jurnalul de Cercetări privind Sexualitatea*, 28 noiembrie 1991, pp. 491-519. (Întrucât se poate spune că materialele de pe net nu sunt demne de luat în serios, la aceste sondaje voi indica în notele de subsol și referința bibliografică.)

Trei studii separate derulate în 1990 de Centrul Național pentru Statistica Sănătății arătau că mai puțin de 3% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale o dată în ultimii 15 ani³⁶⁶.

Probabil că cel mai amplu și mai semnificativ studiu în domeniu este un studiu în desfășurare realizat de guvernul federal al S.U.A. privind activitatea homosexuală și consumul de droguri. Până în martie 1991, numărul adulților chestionați ajunsese la 119.347, această cifră făcând ca studiul să fie cel mai amplu din istorie. Datele arătau că numai 3% dintre bărbați declarau o activitate homosexuală sau consum de droguri din 1977 încoace. Acest studiu încă în desfășurare indică același procent și în ultimii ani³⁶⁷. (...)

Un raport din 1994 de informare privind activitatea homosexuală a bărbaților și femeilor arăta că 2,7% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale în ultimul an, 4,1% în ultimii cinci ani și 4,9% de la vârsta de 18 ani. Rezultatele pentru femei erau de 1,3% cu relații homosexuale în ultimul an, 2,2% în ultimii cinci ani și 4,1% de la vârsta de 18 ani³⁶⁸. (...)

Zeci și zeci de studii din lumea întreagă arată că cifra de 10% este o fraudă științifică. Referendumul din 1990 din S.U.A. arăta că populația S.U.A. este de 180 de milioane. Aproximativ două milioane de bărbați și un milion de femei avuseseră cel puțin o relație homosexuală în ultimul an. Evident, cei care sunt exclusiv homosexuali sunt mai puțini. Chiar dacă îi includem pe bisexuali, aproximativ 1% din populație, numărul total al celor care întrețin în mod constant relații homosexuale este de 2-3%.”³⁶⁹

Datele impostorului Kinsey au fost deci contrazise de numeroase alte statistici... Din păcate, bomba pe care a lansat-o a apucat să își facă efectul. Și, din păcate, acest efect se resimte astăzi și mai puternic atunci când unele grupări homosexuale propagă minciunile sale...

Și noi, ce să facem? Să fim mai prudenți măcar față de statisticile șocante, pentru că nu avem de unde ști dacă sunt obiective sau dacă nu cumva sunt măsluite de „frații” și „verișorii” lui Kinsey. Printre care se află chiar oameni politici, dornici să realizeze o lume nouă, pentru care sunt gata să rupă

---

³⁶⁶ D.A. Dawson, *Informații și atitudini față de S.I.D.A.*, Ianuarie-Martie 1999, *Date provizorii dintr-un studiu național - Date statistice preliminare* (Hyattsville, Md.: Centrul Național pentru Statistica Sănătății, 26 septembrie 1990), p. 11.

³⁶⁷ D.A. Dawson, *Informații și cunoștințe despre SIDA*, *Advance Data - Centrul Național pentru Statistica Sănătății*: DHHS Pub. No. (PHS) 88-1_250, nr. 160, 161, 163, 176, 183, 193.

³⁶⁸ Laumann, EO, Gagnon, JH, Michaels, RT, & Michaels, S. (1994), *Organizarea socială a sexualității: Practicile sexuale din Statele Unite*, Chicago: University of Chicago Press., Philip Elmer Dewitt, *Adevărul despre americani și sex*, Time, 17 octombrie 1994, p. 68.

³⁶⁹ Pe site-ul www.homosexualitate.ro se pot găsi și alte statistici asemănătoare.

societatea de toate valorile tradiționale. Adică, să realizeze o lume nouă, din care – cu sprijinul Marelui Manipulator – să fie izgonit Însuși Hristos...

Calea bordelului

„Cum e la bordel? Fetele sunt profesioniste în *arta* erotismului. O experiență cu ele ar fi de neuitat...”

Nu puțini tineri gândesc așa. Într-o anumită măsură au dreptate. Așa cum un sportiv care se antrenează zi de zi ajunge la mari performanțe, tot așa fetele care *muncesc* într-un bordel devin *campioane* în oferirea de plăceri trupești. Cunosc o sumedenie de poziții *beton*, se pricep să stârnească *masculul* din bărbații care le trec pragul. Perversiunile în care sunt inițiate fac ca o oră petrecută în preajma lor să fie mai eficace decât citirea unui tratat despre sexualitate.

Dacă ne gândim că fiecare dintre prostituate se află într-o concurență acerbă cu suratele din celelalte *așezăminte* similare, că încearcă să își mulțumească *vizitatorii* în așa fel încât oferta rivalelor să pălească instantaneu, atunci nu este greu să înțelegem de ce unii bărbați, tineri sau vârstnici, sunt clienți fideli ai bordelelor.

Vorbind despre blazarea care apare între soții care nu fac tot ce le stă în putință pentru ca dragostea lor să nu se împutineze, trebuie să spunem că ea se manifestă și în viața lor sexuală. Factorii exteriori – oboseala, stresul și ceilalți – contribuie la răcirea dragostei lor, și atunci până și viața lor sexuală devine banală. În aceste condiții nu este de mirare că unii bărbați merg la bordel, acolo unde prostituatele le vor da mult mai multă atenție. Și plăcere...

Unii intră în bordel pur și simplu de curiozitate, să vadă ce ar putea să le ofere o prostituată. Și, după ce au intrat o dată, intră și a doua oară. E ca un drog...

Dacă nici bărbații care au soții și copii nu înțeleg bordelul ca pe un loc de pierzanie, oare cum ar înțelege aceasta tinerii?

Nu am intrat în viața mea în nici un bordel și de aceea nu pot spune multe despre ce se întâmplă acolo. Un singur lucru vreau să spun: că mi se pare groaznică separarea dintre dăruirea suflotească și cea trupească. Nu cred că poți să te culci cu o prostituată fără ca întreaga ta ființă să fie virusată. Nu mă refer la boli venerice, mă refer la ceva mult mai grav. La o percepție denaturată a unirii trupești³⁷⁰. Omul este trup și suflet. Sufletul și trupul sunt

---

³⁷⁰ Un cititor: *Da, corect. Am intrat și eu de câteva ori în bordel, pentru că iubirea mea nu a fost împărtășită nici de prima fată de care m-am îndrăgostit, nici de a doua... Dincolo de plăcerea fizică din timpul actului simțeam o plăcere psihică. Îmi*

interdependente. Dacă omul învață în bordel să privească actul sexual numai ca pe un mijloc de a obține cât mai multă excitare, atunci îi va fi foarte greu ca, după ce se va căsători, să cunoască frumusețea unirii trupești cu soția sa.

Tinerii care au căpătat *reflexul* de a se masturba des au un mare handicap când își încep viața intimă, nefiind capabili să întrețină raporturi sexuale în care să își satisfacă partenerul³⁷¹, pentru că organul respectiv nu mai funcționează în parametri normali; tot așa, cei care s-au obișnuit cu erotismul de bordel nu vor fi capabili (decât cu mari eforturi) de o relație trupească firească cu soțiile lor, în care dăruirea sufletească să fie împletită cu cea fizică. Ei vor căuta întâi de toate să regăsească deliciale erotice cu care s-au obișnuit în bordel, și astfel vor pierde tocmai esențialul: dăruirea sufletească, pentru care cea trupească nu ar trebui să fie decât un suport.

Și acum vom ajunge la concluzia că cei care au călcat printr-un bordel sunt predestinați să aibă eșecuri în viața sexuală cu soțiile lor (dacă ele nu acceptă perversiunile)?

Nu, nu se poate spune așa ceva. Pentru orice cădere există și leacul potrivit. Numai că va fi nevoie de niște eforturi eroice pentru ca un tânăr ce a călcat într-un bordel să ajungă mai apoi la o curăție a minții și a trupului astfel încât să cunoască frumusețea unirii trupești cu soția sa, unire în care plăcerea trupească ar trebui să fie covârșită de dăruirea sufletească.

Din mândrie, nici un tânăr client al prostituatelor nu va considera că va rămâne marcat de experiența negativă pe care o acumulează în bordel. Tinerii se simt stăpâni pe sufletele și pe trupurile lor și consideră că le este ușor să renunțe la o obișnuință sau alta. Dar învățarea limbajului sexualității se aseamănă învățării unei limbi străine: dacă de la început ai învățat-o greșit, îți va fi foarte greu până la urmă să înveți să vorbești corect.

Ca o concluzie, îmi permit să le spun tinerilor care intră într-un bordel din curiozitate, doar ca să știe cum să facă sex, că se autodistrug. Nu numai că vor avea o concepție denaturată asupra sexualității, ci pur și simplu se vor poziționa într-o postură din care atunci când se vor căsători le va fi aproape imposibil să înțeleagă frumusețea unirii trupești binecuvântate de Dumnezeu. Pentru a pune în evidență modul în care păcatul murdărește sufletele, în textele religioase se folosește imaginea copacului bun care primește un altoi de la un copac neroditor. Imaginea aceasta poate fi folosită și în cazul de față: când un tânăr cade în mrejele unei prostituate, primește un altoi care îi va murdări întreaga viață...

---

spuneam: uite, asta este femeia care în clipa asta mă servește ca o sclavă, cu care pot să fac aproape orice pentru că am plătit o sumă pentru ea. Îmi plăcea să le umilesc.

³⁷¹ Acesta este un motiv pentru care unele cupluri eșuează. Dacă însă sufletul s-ar fi pocăit de păcatul masturbării, și dacă trupul ar fi avut o perioadă de „însănătoșire”, atunci problema ar fi fost mult mai mică...

Dar ce, nu există pocăință? Ba da, numai că ar fi cam așa: un tânăr vrea să dea foc la casa în care locuiește gândindu-se că se va salva în ultima clipă. Dar cine garantează că va fi în stare să facă aceasta?

Cum să schimbi un om?

Întrebare: *Credeți că e de ajuns să ai râvnă pentru a-i ajuta pe alții, pentru a te duce să convertești prostituate și desfrânați, sau drogați, bețivi, rockeri și alți oameni căzuți în păcate?*

***

(Întrebarea aceasta mi-a fost pusă într-o conferință în care primisem multe bilețele și vroiam să am timp să răspund la toate. Atunci am zis doar: „Nu, e nevoie să faci totul sub îndrumarea duhovnicului...” Încerc să răspund acum mai pe larg, considerând-o o întrebare foarte importantă.)

Răspuns: Nu, în nici un caz. Am primit de curând o scrisoare în care o fată îmi cerea să îi recomand câteva cărți de referință pentru budhism, deoarece își dorea să facă misiune ortodoxă între tinerii căzuți în mrejele acestei învățături mincinoase. Întrucât fata de-abia se apropiase de Biserică, mi-am permis să îi răspund ca vreme de doi ani să uite cu totul de această inițiativă și, dacă peste doi ani gândul o va mai frământa, voi vedea ce răspuns îi voi da. Cine știe, poate peste doi ani îmi va scrie din nou, fiind mai întărită duhovnicește, și îmi va spune că a primit binecuvântare de la duhovnicul ei să facă misiune în comunitățile budhiste din Europa. Și poate peste cinci ani va pleca la drum...

Dar asta e foarte puțin probabil. E mult mai probabil ca asta să fi fost doar o ispită de la diavol. Diavolul încearcă să ne dea unele idei bune, care însă nu ne sunt de folos. Tot așa cum în vechime îi ispitesc pe unii pustnici să părăsească pustia pentru a chema poporul la pocăință, și apoi, după ce pustnicii ajungeau între oameni, cădeau tocmai în păcatele de care își propuseseră să îi izbăvească pe ceilalți...

Fac o paranteză. Cineva m-a întrebat: „Dar de ce te-ai apucat să scrii cărți religioase fără să ajungi la un nivel duhovnicesc mai înalt? De ce te faci altora doctor, când nici pe tine nu te-ai vindecat de mândrie și de alte patimi?...”

Simt că dacă nu Îl mărturisesc pe Hristos, atât cât pot, îmi risc mântuirea. De ce? Tocmai pentru că apropierea mea de Biserică este strâns legată de chemarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu, cu mai mult de zece ani în urmă, de a-i îndruma pe alții spre lumina Bisericii.

După ce mă rupsesem de vraja tantrismului și de alte practici yoghine, mă gândeam că dacă aș porni pe calea ortodoxă ar trebui să fac un canon foarte greu pentru ca Dumnezeu să îmi ierte păcatele. Mă frământa gândul acesta, și, într-o noapte, în timp ce visam că eram în mână cu o carte de canoane și căutam medicamentul potrivit pentru boala mea sufletească, am auzit o voce

fermă, ce nu avea legătură cu visul și care m-a trezit din somn, care mi-a poruncit: „Canon: să îi înveți pe cei din afară filosofia Sfinților Părinți”.

Ani de zile m-am întrebat cine sunt cei „din afară”; mă gândeam că Dumnezeu mă chemase să le vorbesc mai ales ereticilor, păgânilor și ateilor. Dar, văzând sfaturile pe care le primeam de la duhovnic (să scriu pentru cei bolnavi, să scriu pentru cei care vor să își întemeieze o familie, să le răspund celor care îmi pun întrebări legate de viața duhovnicească prin e-mail și prin scrisori, să vorbesc la radio și în conferințe), mi-am dat seama că „cei din afară” acoperă un spectru mult mai larg decât îmi imaginasem. Da, cred și simt că Dumnezeu m-a chemat să Îl mărturisesc în fața celor care nu cunosc deloc sau cunosc doar superficial filosofia Sfinților Părinți.

Credeți-mă că de multe ori mă rog cu disperare: „Doamne, dacă mi-ai cerut să Te mărturisesc, ajută-mă să Te mărturisesc și prin viața mea, nu numai prin cuvintele mele”. Mă simt covârșit pur și simplu de această chemare. Am încercat să mă lepăd de ea, dar duhovnicul m-a muștrat și m-a ajutat să înțeleg că nu trebuie să arunc talanții primiți de la Dumnezeu... Tocmai de aceea îndrăznesc să le vorbesc altora, și tocmai de aceea scriu acum... Ei, dar am făcut o paranteză prea lungă... Vroiam să vă povestesc altceva. O întâmplare care servește drept răspuns la întrebarea inițială...

Aflându-mă în biserica Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de mir, în Salonic, m-am rugat odată mai mult în fața raclei cu sfințele moaște. Știți și voi poate că, după ce te rogi mai mult, fața ți se înseninează, devine parcă mai blândă, mai frumoasă. Și asta pentru că rugându-te te rupi puțin de frământările obișnuite. Fiind puțină lume în biserică atunci, am stat și m-am rugat mai mult, pentru că nu stătea nimeni la „coadă”.

După ce m-am rugat, a venit la mine o grecoaică cu niște ochi foarte ciudați, și m-a întrebat: „Cum te rogi așa? Simt o mare putere în rugăciunea ta...”, sau cam așa ceva, nu mai țin minte exact. Am simțit o neliniște în inima mea, m-am simțit tare nesigur. I-am spus că voi vorbi cu ea după ce mă voi mai ruga puțin Sfântului Dimitrie. Simțeam că femeia respectivă, deși mă întrebase de rugăciune, vroia altceva de la mine... L-am rugat pe sfânt să mă ajute și am simțit că sufletul mi s-a liniștit. Am ieșit din biserică împreună cu femeia, și am început să îi vorbesc despre rugăciune. Ea m-a invitat la ea, în camera de hotel, să bem o cafea. Eu m-am gândit că nu e bine să fim singuri, ca să nu apară cine știe ce probleme...

M-a invitat la o terasă, să mâncăm ceva, dar mie mi s-a părut iarăși că ceva e în neregulă... Ne-am mai plimbat, i-am vorbit despre spovedanie, împărtășanie, și când m-a întrebat de când sunt creștin i-am spus că am devenit creștin după ce trecusem prin rătăcirile yoghine, și chiar prin Tantra Yoga. Brusc, am văzut-o că devine foarte interesată de tehnicile sexuale tantrice. Și mi-am dat seama că nu are rost să continuăm discuția (mai ales că, necunoscând eu prea bine termenii „specifici” în limba greacă, mi-a cerut să îi

explic prin semne...). Am plecat repede, aproape nepoliticos de repede, mai ales că, deși nu făceam nimic, simțeam totuși o ispită, întreținută de atitudinea foarte „prietenoasă” a femeii...

De ce am povestit asta? Pentru că mă gândesc că, dacă m-ar fi apucat râvna misionară de a converti o femeie ușoară în camera ei de hotel, poate că vechile mele patimi ar fi putut răbufni...

A fost una dintre cele mai grele ispите din ultimii ani... Pentru că era învelită în masca unei fapte bune: „Ce e rău să vorbești despre rugăciune? Dacă femeia asta Îl caută sincer pe Dumnezeu, și aș putea să o ajut prin cuvintele mele?”. E dificil de explicat în cuvinte de ce am simțit-o ca pe o ispită, dar așa am simțit-o... M-am gândit de multe ori cum ar fi trebuit să mă port în acel moment. Cred că trebuia să îi cer binecuvântare părintelui meu pentru o acțiune atât de delicată, iar dacă nu reușeam să îl prind la telefon – el fiind în România –, trebuia să refuz o discuție cu o femeie ai cărei ochi oglindeau „dorința...”

Ca o concluzie, ca răspuns la întrebarea dacă e de ajuns să ai râvnă pentru a te duce să îi convertești pe alții, răspunsul e nu. Poți să încerci să le dai o mână de ajutor și să te prăvălești cu totul în prăpastia lor...

În această ispită cad de multe ori fetele credincioase care se îndrăgostesc de băieți frumoși, deștepți, dar necredincioși și pătimiși... Fetele speră să îi ajute pe aceștia să se schimbe, dar încetul cu încetul se schimbă ele după cum vor ei... Am auzit de atâtea ori aceeași constatare de la mai mulți preoți duhovnici: „Multe fete au venit să îmi ceară binecuvântare să se mărite cu tineri sau bărbați necredincioși, gândindu-se că prin dragostea lor îi vor apropia de Biserică. Dar aproape în toate cazurile s-a ales praful de gândul lor cel bun. Mai mult, după nuntă, bărbații au ajuns chiar să le interzică să mai meargă la biserică, să se spovedească și să se împărtășească. Și au regretat amarnic hotărârea lor de a se mărita cu ei...”

Și la fel au regretat și tinerii care au luat fete necredincioase...

Am primit și eu scrisori de la fete ce se vroiau să se mărite cu „iubiții” lor care erau necredincioși: „Îți dai seama ce mare lucru va fi dacă în timp voi câștiga un suflet pentru Hristos?”

Da, îmi dau seama... Numai că sufletele nu se câștigă când ni se năzare nouă, și nici în modul în care ni se năzare nouă. Nu e nimic rău să încerci să îl ajuți pe tânărul la care ții să se apropie de Biserică. Și dacă el vrea sincer să ducă o viață creștină, puteți avea o familie împlinită... Numai că unii tineri mimează convertirea numai pentru a convinge fata să le devină soție. Și, după nuntă, la câteva zile sau la câteva luni, adevărul iese la iveală: convertirea a fost doar o piesă de teatru...

E trist să îți dai seama că ai șanse foarte mici să ai parte de o familie creștină lângă omul la care ții. Numai că, riscându-ți viitorul, greșești. Și vei culege roadele triste ale pariului pe care l-ai făcut cu propria viață...

Așa că vă întreb și eu: „Credeți că e de ajuns să ai dragoste pentru a convinge un om legat cu lanțurile patimii și ale necredinței să își schimbe viața pentru Hristos?” Și parcă vă aud: „Da...” Și știu că răspunsul e sincer. Numai că știu și că e un răspuns pripit. La fel de pripit ca gândul de a face misiune între bețivi și desfrânate fără să fii sporit duhovnicește, încercând să îi convingi pe alții să ducă o viață nepătimașă în timp ce sufletul tău este apăsător de patimi...³⁷²

---

³⁷² Și simt nevoia să spun încă o dată: Da, și eu sunt pătinaș, dar scriu și vorbesc despre Dumnezeu pentru că am ascultare de la duhovnic. Din clipa în care mi-ar cere să mă opresc, aș face-o fără șovăială. Și clopotul mărturiei mele ar înceta să mai bată...

Binecuvântare pentru păcat

O cunoștință de-a mea, care lucrează în mass-media, fiind rugată să îmi trimită sugestii pentru îmbunătățirea cărții de față, mi-a scris:

„Te rog să scrii ceva și despre următoarea întâmplare care m-a impresionat. Am auzit de o actriță foarte credincioasă, care a mers într-o zi la teatrul la care lucra. Că era credincioasă știau și colegii ei. Regizorul îi zice:

- Ți-am găsit rolul vieții tale. Îți ofer rolul din piesa cutare.

Actrița trebuia să joace rolul unei călugărițe care îi apărea în vis unui călugăr și îl ispitea. Oricum, avea de jucat anumite scene mai fierbinți în «calitatea» ei de ispită. Ea s-a dus foarte dezamăgită la duhovnic și i-a povestit întâmplarea. Duhovnicul i-a răspuns:

- Ei, ce să fac. Îți dau binecuvântare. Asta ți-e meseria.

Ea i-a răspuns:

- Nu vreau să-mi dați binecuvântare. Vreau să vă rugați pentru mine să nu mă dea afară dacă refuz rolul.

Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu a fost dată afară.”

Nu știu dacă ar mai fi de spus ceva... Femeia³⁷³ s-a purtat creștinește, deși putea să își găsească justificări pentru a primi rolul respectiv. Dar, riscându-și postul, a primit răsplată de la Hristos...

Toți vrem să ne răsplătească Hristos, dar nu ne place să riscăm nimic. Sau ne place să riscăm numai în planul lumesc, cum fac cei care aruncă banii pe jocurile de noroc, pe cursele de mașini sau de cai, sau, mai nou, în sălile de K1. Noi vrem cununa, dar, când în fața noastră apare crucea, nu mai știm cum să o ocolim... Vrem să fim virtuoși fără să trăim virtuțile... Ne place să vedem că altul face fapte mari, că avem subiecte de discuții cu prietenii, după care revenim la comoditatea noastră. Sau, dacă facem o faptă bună, ne laudăm cu ea până răgușim...

(Eu însumi am fost o dată în situația de a-mi risca viața pentru a ajuta pe cineva. Întrucât întâmplarea a fost palpitantă, am povestit-o în stânga și în dreapta, până când mi-am dat seama că, în loc să văd mila lui Dumnezeu care m-a ajutat să îmi biruiesc și frica și egoismul, mă vedeam pe mine în ipostaza

---

³⁷³ Puteam să aflu și numele actriței, și să vi-l comunic și vouă. Dar poate că e mai bine ca fapta ei să nu fie acoperită de laudele care gonesc cununa...

de mare erou iubitor de frați... Iar acum mi se pare că lauda mea a covârșit puținul bine pe care l-am făcut...)

Numai că, dacă ne mulțumim să îi lăsăm pe ceilalți să se lupte pentru mântuire, noi înșine considerându-ne prea slabi pentru o asemenea luptă, înseamnă că ne considerăm prea slabi și pentru cununa mântuirii, și ne mulțumim cu rolul de spectatori ai mării arene duhovnicești.

Poate îmi vei spune că viața ta nu este defel palpitantă... Da, pe mulți i-am auzit spunând că viețile lor sunt șterse, că nu au ocazia să își arate credința prin fapte de eroism duhovnicesc. Este adevărat că nu toți suntem chemați să luptăm în linia întâi, că nu toți avem aceleași daruri de la Dumnezeu. Unii îl atacă pe dușman de pe apă, alții din aer, alții vin cu tancurile, alții pun explozibil... Fiecare face ce are de făcut.

Poate că nu îți dai seama că și lupta aceasta, aparent blazată, în care totul este monoton, are cununa ei. Dumnezeu te va răsplăti pentru modul în care ai reușit să rezisti la această ispită.

„Nu - poate îmi spui -, viața mea nu e blazată, dar pur și simplu nu am puterea de a risca, pur și simplu îmi e teamă să fac voia lui Dumnezeu.”

Dar Dumnezeu, când îți pune înainte o încercare, îți dă și puterea să o depășești, nu uita asta.

De fapt fiecare moment de cumpănă din viață este o intersecție cu multe direcții. Putem să mergem spre mântuire, putem să mergem în sens opus și putem să mergem pe drumuri lăaturalnice, care ne îndepărtează mai mult sau mai puțin de mântuire.

Poate îți dai seama că, după ce ai făcut de o mie de ori alegeri greșite, și după ce curajul ți-a fugit din suflet, îți va fi greu ca data viitoare să te porți cum trebuie. Da, curajul a fugit, dar așa cum a fugit, așa se poate întoarce. Roagă-te la Dumnezeu, și vei avea mai mult curaj decât ai avut vreodată.

„Dar dacă totuși duhovnicul îmi dă binecuvântare pentru ceva, Dumnezeu mă poate pedepsi dacă fac lucrul respectiv?”

Orice lucru bun care este făcut cu binecuvântarea duhovnicului va atrage răsplata, iar nu osânda dumnezeiască. Dacă însă duhovnicul ne dă binecuvântare să facem ceva rău, vom avea – și noi, și el – parte de osândă. Numai că sunt aproape inexistente cazurile în care un duhovnic dă în cunoștință de cauză binecuvântare pentru ceva rău. De obicei, binecuvântările sunt „furate” pentru că duhovnicul nu cunoaște exact o anumită problemă, și atunci, lăsându-se influențat de modul în care creștinul îi prezintă situația, dă o binecuvântare care nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu. De exemplu, un tânăr vrea să se apuce de radiestezie – o formă de vrăjitorie care nu seamănă din punct de vedere exterior decât foarte puțin cu practicile clasice ale vrăjitorilor. Merge la duhovnic:

- Părinte, îmi dai binecuvântare să merg la radiestezie?

Dacă părintele nu este bine informat asupra problemei, întreabă:

- Radiestezie? Ce e asta?
- Ce să fie, o formă de a-i ajuta pe oamenii bolnavi să se vindece mai repede.
- Nu e ceva necurat la mijloc?
- Nu, părinte, se fac rugăciuni, radiesteziștii merg la biserică, toate sunt bune.
- Ei, dacă e cu rugăciune, e bine. Îți dau binecuvântare, de ce să nu îți dau...

Pe unii faptul că au cerut binecuvântare pentru așa ceva fără să fie conștienți că e ceva dubios la mijloc îi poate ajuta să înțeleagă repede că acolo are loc o lucrare drăcească. Dar ceilalți scapă foarte greu din mrejele radiesteziei...

„Și ce are radiestezia cu ispitele trupești?”

Am făcut o paralelă și am ajuns acum unde vroiam să ajung. Sunt fete care cer binecuvântare de la duhovnicii lor să meargă la petreceri la care după primele blues-uri se stinge lumina și atmosfera e mai încinsă decât în discotecii. Totul devine o fabrică de hormoni...

Numai că dacă îi spui: „Părinte, pot să merg la ziua colegei mele de clasă (sau de an, sau de serviciu, etc.)?”, părintele spune: „Da, sigur că da, de ce nu...” Dar dacă îi spui: „Părinte, vreau să merg la o petrecere unde invitații se vor purta foarte dezământat. Să merg sau nu?”, îți va spune că nu e bine să mergi. Ei, nu toate petrecerile sunt dezământate, dar din ce în ce mai puține aniversări sunt decente. Mi-a povestit o cunoștință de-a mea cum la ziua ei doi invitați au început să își scoată drogurile și să inhaleze. Când au văzut părinții ei – care veniseră acasă pe neașteptate – au făcut mare tărăboi...

Mi se pare normal. Ce putea însă fata să facă? Să îi gonească pe invitați? Nu să îi gonească, ci doar să le spună că nu e de acord ca aniversarea ei să devină prilej de dezământ... „Ei, da, dar drogații nu se drogau atunci în holul blocului?” Treaba lor, nu era vina fetei. Mai ales că, atunci când i-a invitat la ea, nu știa cu cine are de-a face.

Altă situație, reală: „Părinte, îmi dați binecuvântare să merg la mare cu familia?” „Da, mergi.” Dar fata uită să îi spună părintelui că la mare pleacă nu numai ea cu familia, ci pleacă și prietenul cu gașca lui. Prietenul care se chinuie de multă vreme să o convingă să se culce cu el... Și fata știe că la mare va sta cu părinții ei foarte puțin.

„Atunci de ce mai cere binecuvântare? De ce nu pleacă și fără binecuvântare, dacă are chef să se distreze cu iubitul ei?”

Nici eu nu știu de ce o face. Cred că numai ca să își adoarmă conștiința. Știa că, dacă îi spunea părintelui că va sta mai mult cu iubitul decât cu părinții, avea șanse să nu primească binecuvântarea. Așa că nu a vrut să riște. Nu vreau să dau vina pe fete, dar în mai multe situații fetele au încercat să se fofileze obținând astfel de binecuvântări. Explicația e simplă: băieții păcătuiesc cu mult

mai multă naturalețe, și-au adormit de mult conștiința, și știu că pentru ceea ce vor ei să facă e stupid să mai ceară binecuvântare...

Așa că aveți mare grijă când cereți binecuvântare. E mai păcat să furi o binecuvântare în cunoștință de cauză decât să furi de la supermarket (piua, asta nu înseamnă că cei care au furat binecuvântări trebuie să alerge acum la supermarket...; și nici măcar la piață...)

„Dar actrița de la teatru nu a încercat să fure binecuvântare, a primit-o și fără să o ceară...”

Aș vrea să iau apărarea duhovnicului ei (și sper să nu greșesc): sunt atâția mireni care încearcă să îi convingă pe duhovnicii lor că trebuie să facă compromisuri la locul de muncă (secretara să poarte fustă mini etc.), încât unii preoți, sătui de discuțiile contradictorii cu credincioșii, îi lasă să facă tot ce îi taie capul. Și vinovați nu sunt numai duhovnicii care cedează insistențelor, ci și credincioșii care au încercat să își depășească atribuțiile, devenind *învățători* ai duhovnicilor lor.

Ca să fiu obiectiv, observ că și dacă duhovnicul actriței îi dădea binecuvântare ca nu cumva să pună o povară prea grea pe umerii ei, adică și dacă greșea datorită faptului că nu vroia ca actrița să aibă neazuri la serviciu, aceasta nu prea schimba situația. Nu făcea nici piesa mai puțin fierbinte, nici pe actriță mai nevinovată, și nici pe spectatori mai virtuoși.

Să dea Dumnezeu să nu fim în situația de a-i cere duhovnicului nostru lucruri nepotrivite. Să ne dea Dumnezeu puterea de a avea și noi curajul actriței respective...

O ieșire din Matrix...³⁷⁴

Părintele Constantin Necula scria undeva: „A existat și a apărut acum câțiva ani o carte editată de revista Bravo – care probabil vă este cunoscută în ediția românească. Un medic, un sexolog, primise sute de întrebări pe parcursul unui an întreg, pe care le-a cuprins într-o carte. Ea este apărută în Editura Bravo. Titlul cărții era: «Și cu noi cum rămâne?». Și întrebau copiii ăia de toate năstrușniciile, încât, la un moment dat, nu știai: să mai dai pagina sau să nu mai dai pagina... Nu cumva după colț apare vreo înjurătură sau vreo mizerie, sau vreo pornografie?... Dar ei nu întrebau nimic din toate astea. Mergeau cu limita întrebărilor până acolo unde picau în nebunie deja. Dar întrebarea de pe carte mă obseda în continuare, pentru că n-am găsit cuvântul «Dumnezeu» în 325 de pagini decât o singură dată, în care o fată întreba dacă este păcat să i se întâmple ei ceva înainte de căsătorie. Și aia era singura întrebare. Și nici nu era cuvântul «Dumnezeu» acolo. Era cuvântul «păcat», de care eu, așa, mental, am legat cuvântul «Dumnezeu». Și m-am întrebat: «Oare chiar atât de mult să fi uitat tinerii noștri de Dumnezeu, încât într-o carte care este scrisă de ei – pentru că erau scrisorile lor către una din cele mai avizate reviste ale lor – să nu apară chiar deloc Dumnezeu?». Și l-am contactat la telefon pe redactorul revistei și mi-a spus: «Părinte, îmi pare foarte rău să vă spun, în nici una dintre scrisorile care ne sunt adresate nu apare [cuvântul] Dumnezeu!»³⁷⁵.

Una dintre ideile pe care le-am auzit deseori, în diferite predici, a fost aceea că în ultimii ani tinerii s-au apropiat în număr mare de biserică. Ideea este încurajatoare, frumoasă, dar nu mai puțin falsă. Argumentele aduse în sprijinul ei sunt puține: faptul că în unele orașe există biserici sau paraclise studentești, faptul că există câteva reviste ortodoxe tipărite de tineri, faptul că la multe din conferințele ținute de către părinții mai cunoscuți în centrele universitare sălile sunt arhipline și, nu în ultimul rând, faptul că tinerii pot fi văzuți la biserică – și nu numai de Paști sau de Crăciun.

Voi demonta rapid aceste argumente: în orașele în care există paraclise sau biserici pentru studenți, numărul studenților este foarte mare. Nu e de

---

³⁷⁴ Deși cartea nu a fost scrisă pentru ei – fie că sunt părinți, dascăli sau preoți –, poate că vor citi cartea mea numai din curiozitate. Și de aceea îmi permit să le spun câteva cuvinte...

³⁷⁵ *Tinerețea Ortodoxiei*, Pr. Lect. Univ. Drd. Constantin Necula, Ed. Agnos / Bunavestire, Sibiu, 2004, pp. 23-24.

mirare că într-o metropolă ca Bucureștiul, cu zeci de mii de studenți, există o *parohie a studenților* – în imediata vecinătate a Universității. S-a pus însă problema ridicării unei biserițe în curtea Facultății de Drept (acolo era și Facultatea de Filozofie). Tinerii creștini au avut această inițiativă, s-au făcut demersuri, primarul de atunci a promis că se va ocupa el de materialele pentru fundație, a venit un episcop și a sfințit locul – hramul ar fi trebuit să fie „Sfântul Ioan Valahul”. Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram președinte al Ligii Studenților din Facultatea de Teologie, am avut bucuria de a-i arăta părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa locul care fusese deja sfințit. Ne gândeam că într-un an biserica va fi înălțată, dar... Nu a fost așa.

Datorită unui protest al studenților necredincioși (în special al celor de la Facultatea de Filozofie, iubitori de „adevăruri” și nu de Adevăr) care susțineau că o biserică ortodoxă ar călca în picioare libertatea religioasă a tinerilor de alte confesiuni sau credințe, proiectul a fost abandonat. Și locul care fusese sfințit a fost umplut de buruieni, reintrând în posesia câinilor maidanezi... De ce nu s-a mai ridicat biserica la Facultatea de Drept? Pentru că studenții nu și-au dorit-o...

Cât privește revistele tipărite de tineri, trebuie spus că tirajele acestora sunt foarte mici, multe întrerupându-și apariția după câteva numere.

Sălile de conferințe se umplu de tineri nu numai la conferințele ortodoxe, ci și la cele despre yoga, bioenergie și celelalte rătăcirii. E firesc ca la numărul mare de studenți din centrele universitare sălile să fie pline atunci când vorbitorul este cunoscut, indiferent dacă poziția lui este sau nu creștină.

Cât despre numărul tinerilor care vin la biserică... cel mai bine pot vorbi tinerii înșiși. Tinerii creștini care se simt ca într-un ghetto în lumea studențească din care Hristos lipsește aproape cu desăvârșire. Tinerii creștini care sunt sufocați de viața de cămin în care colegii de etaj fac sex scoțând sunete care se aud prin pereții subțiri, creând o atmosferă deșănțată, ispititoare...

Părintele Necula se aștepta să găsească cuvântul *Dumnezeu* în scrisorile trimise de tineri revistei *Bravo*. Dar Dumnezeu pur și simplu este exclus din viețile celor mai mulți dintre tineri, sau este prezent doar ca un obiect de decor. Pentru acești tineri majoratul înseamnă intrarea într-o lume a păcatului și nu o maturizare trupească, intelectuală sau sufletească... Nu al tuturor, dar al multora dintre ei. Este un univers pe care îl cunosc puțini părinți, puțini duhovnici chiar, și puțini profesori. Puțini dintre adulți, care se miră când află cu stupeoare că fiul lor consumă droguri sau că fiica lor a făcut un avort.

Fusesem chemat odată să țin o conferință la un liceu din Vâlcea. Când le-am întrebat pe profesoarele de religie de acolo cât de strânsă este legătura elevilor cu Biserica, una dintre profesoare – care este preoteasă – mi-a spus că unele fete din clasa a XII-a făcuseră avorturi. Cealaltă profesoară, care predă și ea la alte clase a XII-a, a întrebat-o mirată de unde știe asta.

„Pentru că vorbesc cu ele. Pe lângă programa de religie, care conține multe lucruri plictisitoare pentru ei, încerc să discut cu copiii lucruri care îi privesc direct. Și, în pauze, am discuții față către față, în care ei îmi spun și lucruri strict personale despre viața lor.”

Cealaltă profesoară era vizibil mirată. Aveam în fața ochilor două profesoare, dar una dintre ele trăia în *Matrix*. Nu din aceeași matrice din care se străduia să iasă Neo, alături de Morpheus și de Trinity; ci în altă matrice, mai banală - dar nu mai puțin periculoasă. Adică respectiva trăia cu mintea într-o lume paralelă, în care existau foarte mulți elevi care duceau o viață curată, elevi din ale căror vieți lipseau perversiunile, avorturile, masturbarea... Și profesoara nu era singura sclavă a acestei matrice. De altfel, mulți părinți preferă să creadă că fiii lor duc o viață morală numai pentru că alternativa i-ar îngrozi. Nu se simt în stare să sufere șocul puternic pe care realitatea vrea să îl lase la ușă. Și atunci preferă să considere că au copii „de excepție”, copii liniștiți, cuminți, care „nu sunt ca ai vecinilor” sau ca alții din cartier. Acești părinți se străduiesc să ofere educația optimă fiilor lor, numai că pur și simplu percepția pe care o au despre copiii lor este deformată.

Aș compara situația lor cu aceea a unui poet care credea despre sine că este genial, deși în realitate era lipsit de talent:

„(...) nu împlinise nici douăzeci de ani când începu să se creadă așa de mare cum nu sunt nici poeții celebri, cu foarte multe versuri și cu părul alb! Și ca să pară și mai mare, poetul nostru se urcă într-un turn înalt – nu știu dacă era din lut sau din fildeș – și începu să citească dintr-un carnețel. Câțiva trecători s-au oprit și l-au ascultat, dar cei mai mulți și-au văzut liniștiți de drum. Unul, e drept, cu părul alb, după ce a ascultat, neînțelegând nimic, l-a rugat pe poet să traducă cele citite. Supărat, poetul a răspuns: «Cum să traduc? Doar am citit în limba pe care o știe aici toată lumea. Dacă n-ai înțeles, înseamnă că tu ești vinovat, ești un incult. Poeziile mele nu sunt adresate ție, ci oamenilor culți care se vor naște peste veacuri sau care s-au născut, poate, pe alte planete». Și poetul nostru, în trufia sa, a cerut să i se înalțe și mai sus turnul în care își scria poeziile.

E lungă această poveste, dar se spune că la un moment dat poetul a coborât cu mare alai din turn și s-a dus – nu știu dacă călare sau pe jos, deoarece pe atunci nu existau nici tramvaie, nici autobuze, nici autoturisme personale... – la omul care pe atunci se ocupa cu transcrierea diferitelor acte și lucrări. Acolo, ce să vezi, poetul a dat peste cel care îl ascultase și îi ceruse să își traducă poeziile pentru ascultători. Privindu-l de sus, deși acum se afla pe pământ, poetul i-a spus: «Am venit să-mi transcrii poeziile în cincizeci de exemplare și, deoarece aceasta o să dureze mai mult, să-mi plătești imediat drepturi de autor». Omul acela s-a uitat în sus la poet și i-a răspuns: «Dar bine, omule, cum vrei să îți transcriu atâtea exemplare când cititorii culți pentru care scrii nu s-au născut? Pentru un singur cititor, care ești tu însuși, e suficient

exemplarul pe care îl ai. Dacă totuși dorești să îți transcriu în cincizeci de exemplare poeziile, atunci te rog să îmi plătești pentru munca pe care o depun». La acest răspuns, poetul s-a simțit tare nedreptățit, a plecat supărat, s-a urcat din nou în turnul său și a început din nou să plângă că este neînțeleș de ceilalți”³⁷⁶.

Ei bine, la fel de neînțeleși și de „geniali” sunt mulți dintre pedagogii zilelor noastre – fie ei părinți, bunici, unchi sau profesori. Își imaginează că sunt în stare să scrie tratate de educație, când de fapt nu fac altceva decât să îi agaseze pe tineri cu șabloane plictisitoare și neconvingătoare. Asta pur și simplu pentru că lucrurile și vremurile s-au schimbat, și nu folosește la nimic să îi convingi pe tineri să înlocuiască rave-ul cu tango-ul...

Cred că adulților nu le este de folos să-și bage ca struțul capul în nisip. Trebuie să îi luăm pe tineri așa cum sunt, și nu cum ne-ar plăcea nouă să fie. Trebuie să îi cunoaștem și să îi iubim, chiar dacă pur și simplu căderile lor ne șochează, ne rănesc, ne doboară. Trebuie să îi ajutăm să trăiască nu după normele noastre, nu după principiile noastre (de altfel, ei își iubesc prea mult libertatea pentru a se lăsa îngenuncheați de predici moraliste), ci după voia lui Dumnezeu. Pentru că în timp ce o viață plină de restricții îi sufocă, o viață în Hristos îi împlinește. Și atunci, gustând o fărâmă din adevărata libertate, se vor lupta singuri pentru a o câștiga pe deplin.

Deocamdată, profesorii și părinții care au trăit în *Matrix* ar trebui să nu se mai mire de ce nu au avut parte de roadele pe care le-au așteptat în zadar... Poate că nu au fost în stare să îi ajute pe tineri să înțeleagă că Hristos îi iubește, și că îi așteaptă...

---

³⁷⁶ Povestea a fost spusă de dictatorul comunist Nicolae Ceaușescu în *Cuvântarea la adunarea generală a scriitorilor din 16 noiembrie 1968* (extras din volumul *Miere și fiere – Cugetări, aforisme, paradoxuri*, Editura Albatros, București, 1982, pp. 300-302). Întrucât nu este o creație originală a acestuia – și oare câte dintre ideile pe care le rostea îi aparțineau? – am considerat că nu greșesc reproducând-o aici cu mici modificări. (Ce e trist este că în zilele noastre există nu numai poeți care se consideră geniali fără să fie, ci și poeți geniali pe care nu îi tipărește sau nu îi citește aproape nimeni. Daniel Turcea, care a avut atâtea de pățimit de comuniști după ce a devenit creștin, este doar un exemplu...)

Anexe la partea a treia:

„Cu gura larg închisă”sau frica de adevăr³⁷⁷

„În Canada este tot mai dificil să vorbești în public despre schimbarea orientării sexuale sau să faci observații critice la adresa homosexualității. Activiștii gay au înregistrat un succes în implementarea agendei lor, prin normalizarea acestui comportament, și lucrează din răspuțeri la reducerea la tăcere a oricărei opoziții. Recent au fost acuzați câțiva lideri religioși, printre care și episcopul romano-catolic de Calgary, Fred Henry. El a fost convocat în fața Tribunalului pentru Drepturile Omului din Alberta, pentru o «pastorală» citită de la amvonul bisericii sale. În principiu, scrisoarea prezenta învățatura romano-catolică privind comportamentul sexual imoral, și a ajuns în presă prin intermediul unei persoane neautorizate. Episcopul a fost avertizat de către autoritățile fiscale canadiene să se abțină de la comentarii asupra căsătoriei, altfel biserica lui poate pierde dreptul de exceptare de la plata impozitelor.

Există și alte exemple. Cel mai mare district școlar din provincia British Columbia, cel din suburbia Surrey a orașului Vancouver, a fost acționat în instanță de către unul dintre angajații săi, un educator de grădiniță homosexual care dorea să folosească la ore materiale ce promovau «căsătoriile» gay. Curtea Supremă a decis în final că decizia autorităților școlare de a interzice folosirea acelor materiale fusese influențată de credința religioasă a unor educatori și părinți, și a solicitat consiliului educațional să re-evalueze materialele, fără nici o părținire religioasă. Educatorul în cauză a fost furios când consiliul școlar a respins din nou acele cărți pentru că două din ele nu se mai tipăreau, iar o a treia conținea o greșeală gramaticală.

Două lesbiene acționează acum din nou consiliul școlar în instanță pentru că acesta ar fi permis unor părinți credincioși creștini, sikh și hinduși să-și exprime într-o adunare publică îngrijorarea legată de acele cărți, cele două

---

³⁷⁷ S-ar părea că un articol pe această temă nu își are locul într-o carte despre sexualitate. Dar trebuie să ne dăm seama că situația se înrăutățește și din cauză că se aud din ce în ce mai rar voci profetice, care să stăvilească avalanșa desfrâului. Când am adăugat în ediția a doua a *Cărții nunții* o postfață care tratează tocmai legătura dintre înmulțirea fărădelegilor și apropierea vremurilor de pe urmă, tinerii cititori nu mi-au reproșat că postfața respectivă ar fi nepotrivită, ci au părut interesați de problematica abordată. Ceea ce m-a încurajat să ating și în volumul de față acest subiect, plecând însă de la alte repere.

lesbiene neagreând observațiile lor. Cazul va fi discutat în august 2005 de Tribunalul provincial pentru Drepturile Omului.

Un alt profesor homosexual a depus o reclamație la același Tribunal pentru Drepturile Omului. El încearcă să forțeze Ministerul Educației din British Columbia să schimbe întreaga programă școlară din provincie, pentru toate clasele și pentru toate materiile, în sensul includerii unor «studii homo» și «modele homo». Dacă va reuși, aceasta se va aplica inclusiv elevilor din școlile cu profil confesional, întrucât toate școlile confesionale private care acceptă finanțare de la stat trebuie să dovedească faptul că folosesc programa oficială.

Există de asemenea cazul meu. Pe 9 mai 2002 s-a decis eliminarea mea din Consiliul Profesorat al provinciei British Columbia. Motivul? Îmi exprimasem opiniile într-un ziar local. Între aprilie 1997 și iulie 2000 scrisesem un articol și șase scrisori către editorul unui ziar din orașul meu, discutând despre pericolul promovării agendei politice a homosexualilor. Am furnizat informații publice privind promiscuitatea și răspândirea bolilor în rândul homosexualilor, informații care apăruseră anterior și în publicațiile de specialitate. Am afirmat că multe religii consideră homosexualitatea ca fiind imorală, că aceasta ar putea fi cauzată de influențe psiho-sociale negative și că nu este nimic de aplaudat la ea.

Am afirmat și că refuz să fiu un învățător fals, compromițându-mi credința prin predarea unor informații despre care Scriptura afirmă clar că sunt imorale. Nu am afirmat aceasta la școală, la ore, ci în paginile de editorial ale unui ziar local. Am crezut că pagina pentru editoriale este un loc unde orice canadian are dreptul să-și exprime punctul de vedere, indiferent de altora le place sau nu.

Apreciez libertatea presei și consider că în presă trebuie să apară toate punctele de vedere, inclusiv cele contrare opiniilor noastre. Însă, așa cum a afirmat cândva un om pe nume Heyward Broun, «toată lumea sprijină vorbirea liberă în momente de acalmie, când nu există implicații». Asta e foarte adevărat.

Am făcut recurs împotriva deciziei Curții Supreme, dar am pierdut, în februarie anul trecut. Dacă instanțele vor susține acest verdict, profesorii nu vor mai putea să le scrie în particular superiorilor lor pentru a pune în discuție sursele pentru programa școlară, și nici nu vor mai putea să le scrie în particular oficialilor aleși în chestiuni de interes public. Nu vor mai putea nici să abordeze problema homosexualității în materialele de studiu post-universitar. Eu am fost penalizat pentru că am făcut aceasta. M-am confruntat cu o inacceptabilă încălcare a libertății de exprimare, a libertății de conștiință și a libertății de expresie intelectuală.

Colegiul nu a prezentat nici o plângere pentru ce scrisesem eu, nici de la profesori, nici de la elevi sau părinți, și, cel mai important, nici de la vreun

homosexual. Cei care nu au fost de acord cu mine s-au exprimat scriindu-i la rândul lor editorului ziarului, lucru pe care îl privesc ca pe un drept al lor.

Liga Catolică pentru Drepturile Civile, Asociația Juridică Creștină, Uniunea Evanghelică din Canada și Asociația Profesorilor Creștini s-au reunit pentru a forma Alianța pentru Libertate Religioasă în Canada și pentru a mă ajuta să mă apăr. Sunt de asemenea susținut și de sindicatul meu, Federația Profesorilor din British Columbia. Cazul a fost audiat pe 21-22 aprilie 2005, dar decizia nu fusese comunicată la data redactării acestui material. Alături de Colegiul Profesorilor, împotriva mea s-a raliat Asociația pentru Libertăți Civile, care consideră că ar trebui să fiu suspendat dacă nu îmi cer scuze în public, precum și Asociația Angajaților din Școlile Publice.

Supervisor-ii mei au decis și ei să mă reducă la tăcere. Mi-au aplicat mai multe penalizări pentru că am vorbit liber, inclusiv pentru publicitatea pe care mi-am făcut-o, eu oferind consiliere pentru schimbarea orientării sexuale. Pe 31 martie 2005 mi s-a solicitat să compar în fața Consiliului Educațional din Quesnel și să explic de ce am criticat în public decizia guvernului de a legaliza căsătoriile homosexuale, în calitatea mea de purtător de cuvânt al partidului din care fac parte³⁷⁸. Am fost suspendat fără plată pentru trei luni, chiar dacă nu a existat nici o reclamație din partea unui homosexual pentru ceea ce scrisesem. Consiliul școlar a ignorat prevederea din contract care stipulează interzicerea discriminării la adresa angajaților pe motive de apartenență sau activitate politică. Am înaintat o plângere împotriva consiliului școlar pentru discriminare religioasă și politică.

Președintele Comitetului de Consultanță Științifică al N.A.R.T.H. [Asociația Nord-Americană pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității], dr. A. Dean Byrd, analizează în prezent posibilitatea de a se prezenta ca martor expert în favoarea mea la audierile care vor avea loc pe 25 octombrie 2005 la Quesnel.

Lumea este destul de interesată de cazul meu. Pe 4 martie 2005 m-am adresat Comisiei ONU pentru Drepturile Omului de la New York. Pe 6 iunie 2005 am fost invitat la Ottawa pentru a vorbi în fața Comitetului Camerei Deputaților care analizează impactul legalizării căsătoriilor între homosexuali. Acest Comitet este dominat de susținători ai acestei legalizări, iar autoritățile doresc să aibă deja o lege națională privind căsătoriile între homosexuali până în vară. Treizeci și cinci dintre membrii guvernului se opun însă noii legi, iar votul lor ar putea duce la căderea guvernului și la alegeri anticipate în Canada.

Populația este foarte împărțită și nesigură cu privire la acest subiect. Sincer vorbind, am avut o perioadă dificilă de nouă ani de zile în care am vorbit împotriva agendei politice a homosexualilor. Continui să fac aceasta

---

³⁷⁸ Chris Kempling este membru al „Christian Heritage Party”.

pentru că îmi pasă de copii și pentru că doresc să se știe că există informații precise privind schimbarea orientării sexuale...³⁷⁹

„Toate aceste semne ale vremurilor sunt cu totul și cu totul negative. Sunt semne care spun că lumea se prăbușește, că sfârșitul ei se apropie și că Antihristul va veni negreșit. (...) În același timp, însă, nu trebuie să uităm care este semnul esențial pentru care urmărim semnele vremurilor. Le urmărim nu pentru a vedea când și unde va veni Antihristul. Acest lucru este, mai degrabă, secundar. Urmărim semnele vremurilor pentru a vedea când și unde vine Hristos. Acesta este un lucru fundamental pe care nu trebuie să-l uităm, ca să nu ne lăsăm copleșiți de amărăciune, de tristețe, să nu ne retragem în noi înșine. (...) Oriunde au trăit, creștinii au avut parte de judecăți și persecuții. Datorită acestora, creștinii au atins Împărăția Cerurilor. Iată de ce, atunci «când va veni vremea» persecuțiilor, noi va trebui să ne bucurăm.»³⁸⁰

Părintele Serafim Rose

Există oameni care, văzând că se construiesc multe biserici ortodoxe și observând în același timp eforturile care se fac pe plan mondial pentru obținerea păcii, consideră că vremea prigoanelor a trecut. Comunismul a rămas doar ca o pată a istoriei, și apa timpului a făcut ca memoria noastră să fie spălată de imaginea bisericilor dărâmate, a preoților uciși, a familiilor moarte în lagăre și închisori.

Iată însă că sfinții Bisericii ne atrag atenția că drumul păcii, propovăduit cu atâta ardoare de marii lideri mondiali, nu ne va aduce liniștea pe care o așteptăm. Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscopul făcător de minuni din San Francisco (1896 - †1966), profețea însă că Antihristul „va crea condiții de viață Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiția recunoașterii lui ca «ființă supremă» și lumea să i se închine. Va avea o ură personală față de Hristos. Va trăi din această ură și se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos și de Biserică. Va fi o apostazie generală și, pe deasupra, mulți episcopi vor trăda credința, iar ca justificare vor

---

³⁷⁹ Materialul dr. Chris Kempling *Împotriva curentului: costul exprimării libere privind terapia homosexualității în Canada* a fost preluat de pe site-ul www.homosexualitate.ro - traducere și adaptare de Bogdan Mateciuc.

³⁸⁰ Din volumul *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 236-237. Chris Kempling ne atrage atenția asupra faptului că prigoana se apropie: „Canada are libertate religioasă – dar această libertate este acum sub asalt”. Tot el spunea: „Sunt creștin șapte zile pe săptămână, atât la serviciu, cât și în afara serviciului, și nu îmi voi compromite credința învățându-i minciuni pe copii”. Deși nu este mădular al Bisericii Ortodoxe, dr. Kempling, arată mai multă râvnă pentru Hristos decât mulți dintre cei care sunt ortodocși numai cu numele, dar prin frica de a avea atitudini creștine se leapădă de Hristos în orice situație...

arăta spre starea strălucită a Bisericii. Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-și motiveze căderea, iar răul, ca o moleșeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obișnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului și a păcatului”³⁸¹.

Ne place sau nu, ne îndreptăm spre apocalipsă, spre vremurile descrise de Sfântul Apostol Ioan în ultima carte a Sfintei Scripturi. Cât va dura până atunci, numai Dumnezeu știe. Dar trebuie să observăm că se apropie prigoana...

Vrei să spui că homosexualii merg pe drumul morții? Ești acuzat de discriminare. Vrei să spui că adevărul este în Biserica Ortodoxă, și că celelalte confesiuni sunt în înșelare? Ești acuzat de discriminare. Vrei să spui că singura credință adevărată este cea creștină, iar celelalte sunt greșite? Ești acuzat de discriminare.

Va veni vremea în care unii slujitori ai altarului se vor teme să spună păcatului păcat tocmai pentru a nu fi acuzați, judecați și condamnați de opinia publică. Și nu numai în privința homosexualității, pentru că nu este acesta singurul păcat care întinează lumea contemporană. (Păcatele sunt diferite, și apologeții lor sunt diferiți, chiar dacă îi unește o singură forță spirituală – diavolul.) Să ia aminte însă cei care se tem să spună lucrurilor pe nume că printr-o astfel de atitudine nu apără Evanghelia, ci sunt împreună-lucrători cu popovăduitorii fărădelegii.

Sfinții Părinți ne atrag atenția că nu avem voie să ținem adevărul sub obroc. Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu spunea că „prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu”³⁸². Iar Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea că „a tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el”³⁸³. Și lepădarea are loc nu numai când e vorba de învățătura dogmatică a Bisericii. Ci și când e vorba de reperatele morale pe care le oferă dumnezeiasca Evanghelie...

În numele apărării *Drepturilor Omului*, prigonitorii contemporani nu se vor sfii să îi arunce în închisori sau să îi pedepsească în fel și chip pe *răzvrățiții* care nu vor vrea să se supună directivelor antihristice. Pentru ca acești prigonitori să nu fie nevoiți să își lepede masca lor de iubitori de virtute, vor avea grijă ca unii mărturisitori să fie acuzați însă de lucruri mincinoase.

(Unii nu se vor sfii însă să atace Biserica în mod direct, combătând învățăturile morale sau dogmatice ale acesteia. Privitor la protestul Bisericii

---

³⁸¹ Din volumul *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 170-171.

³⁸² Din volumul *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

³⁸³ Din volumul *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

Ortodoxe Române față de scoaterea articolului 200 din Codul Penal - articol în care era incriminată homosexualitatea -, Nora Iuga scria: „Cred că pentru o societate evoluată, modernă, democratică, menținerea articolului 200 din Codul Penal este absolut inacceptabilă. Acest articol perpetuează o mentalitate incompatibilă cu spiritul liber și tolerant caracteristic unei civilizații europene. (...) Scrisoarea adresată Parlamentului de Sinodul BOR e un act abuziv prin care Biserica vrea să-și impună supremația asupra legislativului, demonstrând încă o dată o gândire fanatică, inchizitorială, culmea, care nu îngăduie ceea ce Însuși Dumnezeu a lăsat. Când o întreagă Europă a înțeles că homosexualitatea este dictată de un instinct la fel de firesc ca și heterosexualitatea, că individul poartă în el un stigmat biologic și fiziologic de care nu se face vinovat, intransigența BOR e un atac la libertatea naturii umane. Nu pot să nu mă gândesc acum la zecile de mii de homosexuali exterminați în lagărele naziste... Și noi cum putem justifica azi, în pragul mileniului III, aceasta blamantă intoleranță?”³⁸⁴)

Dacă un preot ar ajunge în închisoare pentru că a predicat împotriva organizării unei parade gay, întreaga parohie se va revolta împotriva sistemului care a lipsit-o de păstor. Dacă elevii creștini ai unei școli vor afla că un anumit profesor a fost dat afară din învățământ pentru că a refuzat ca la orele de dirigiență să îi învețe că homosexualitatea și heterosexualitatea sunt la fel de firești, se vor revolta împotriva sistemului.

Numai că diavolul se teme de mărturisitori, nu vrea ca Biserica să aibă noi mucenici. Și atunci va încerca să îi scoată de pe linie pe mărturisitori pentru motive mincinoase. Când creștinii vor afla că părintele lor care predica împotriva homosexualității făcea parte dintr-o rețea de distribuție a drogurilor, nu se vor mira dacă vor auzi că a ajuns în închisoare. (Sau se vor mira numai creștinii întăriți în credință, care își vor da seama că părintele lor e prigonit pe nedrept.) Când elevii vor auzi că profesorul lor a fost dat afară din învățământ pentru că a primit mită ca să le dea note mari celor slabi la învățătură, nu se vor mira. (Sau se vor mira numai cei care își vor da seama că acuzația nu stă în picioare, știind că profesorul lor a fost obiectiv la notare.)

Repet cuvintele părintelui Serafim Rose: „«când va veni vremea» persecuțiilor, noi va trebui să ne bucurăm”. Vremea persecuțiilor este aproape (dacă nu cumva a și început deja). Numai că în primele etape nu se va asemana nici cu prigoana lui Nero, nici cu prigoana comunistă în care sute de mii de creștini au fost prigoniți și uciși cu sânge rece.

Nu, în fazele de început va fi o prigoană foarte *civilizată*. Asculți directivele prin care ți se cere să consideri păcatul virtute și virtutea păcat,

foarte bine. Dacă nu, vei fi dat afară din slujbă, vei fi pus să plătești daune morale (care vor depăși posibilitățile tale financiare³⁸⁵).

În vremea acestei prigoane spunea Sfântul Ioan de San Francisco că se vor construi „biserici splendide”. Și îndrăznesc să repet cuvintele lui (sper că fără a plictisi pe nimeni) pentru a vă lăsa să decideți singuri cât de mult mai este până atunci:

„Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-și motiveze căderea, iar răul, ca o moleșeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obișnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului și a păcatului.”

Văzând cu câtă ușurință sunt călcate în picioare învățăturile lui Hristos, ale Sfinților Apostoli și ale Sfinților Părinți, ne putem întreba dacă Sfântul Ioan nu vorbea chiar despre vremurile în care trăim...

Oricum, să nu ne temem, Dumnezeu nu ne lasă. Să ne străduim noi să ducem lupta cea bună. „Cât Ortodoxia va fi la înălțime, n-o să poată stăpâni antihrist cum vrea el”, spunea părintele Dionisie de la Colciu, unul dintre marii sfinți athoniți ai vremurilor noastre. Și câtă vreme mărturisitorii vor apăra jertfelnic învățăturile Evangheliei, nici apostolii păcatului nu vor face cu ușurință discipoli din turma cuvântătoare a lui Hristos.

***

PS. Am scris mai demult câteva versuri despre faptul că mințile noastre sunt prea ocupate pentru a ne mai gândi la sfinții care L-au mărturisit pe Hristos în vremuri de apostazie și prigoană. Iată-le...

Acum, în zilele noastre,
Construim fiecare, cu răbdare,
Închisori pentru sfinții din sinaxar.
Demult, unii dintre ei au suferit
Temnițe adevărate, și foame, și chin,
Și chiar moarte, și totuși
Durerile de astăzi îi apasă mai tare,
Iar cicatricile par de nevindecat:
Căci noi, fiii sângelui lor, îi uităm.
Îi exilăm din memorie
Cu viețile lor, cu praznicele lor,
Cu minunile, cu tot Binele
Ce l-au făcut pentru oameni:
Adică și pentru noi...

---

³⁸⁵ Pentru a se apăra, dr. Kempling avea nevoie, într-o etapă a procesului, de jumătate de milion de dolari... Sumă care depășea posibilitățile sale financiare...

Parcă ne e chiar teamă, când îi privim în vechi icoane,
Că ei au rămas prezenți, că ei sunt de față.
Simțim că ei așteaptă,
Cu foamea lor de care nu ținem seama,
Să îi scăpăm de exilul din care
Nici Dumnezeu nu îi poate scăpa.
Să îi primim cu evlavie
Acolo unde li se cuvine să stea:
În inimile noastre...

(*Prigoana uitării*³⁸⁶)

---

³⁸⁶ Din ciclul „File din sufletul meu”, din volumul *Taina iubirii*, Editura Egumenița, Galați, 2006, p. 87.

Despre bolile „rușinoase”

După ce am ținut într-un liceu o conferință despre problemele tinerilor, un adult – cred că era profesor – mi-a spus: „Ar fi trebuiți să vorbiți ceva și despre bolile sexuale, despre riscul la care se expun tinerii care duc o viață sexuală dezordonată”. Și mi-a dat un pliant cu titlul *Feriți-vă de SIDA*, care conținea următorul text:

„Nu poți să spui oamenilor că este totul în ordine și poți să faci ce vrei dacă folosești prezervativul. SIDA este o boală prea periculoasă ca să poți afirma așa ceva» - Dr. Harold Jaffee, șeful Secției de Epidemiologie, *Centrul Național pentru Controlul Bolilor*.

«Mai simplu spus, prezervativele eșuează. Și prezervativele eșuează la o rată inacceptabilă pentru mine ca doctor pentru a le promova ca strategie de protecție semnificativă împotriva SIDA» - Dr. Robert Renfield, șeful Secției de Cercetare Retrovirală, *Institutul Militar Walter Reed*.

«A avea încredere în prezervative ca mijloc de protecție poate însemna boală de lungă durată, suferință și chiar moarte pentru tine sau pentru o persoană pe care o iubești» - Dr. Andre LaFrance, doctor și cercetător canadian.

«A afirma că folosirea prezervativului reprezintă *sex protejat* înseamnă de fapt jocul ruletei rusești. O mulțime de oameni va muri în acest joc» - Dr. Teresa Crenshaw, membră în *Comisia Prezidențială împotriva SIDA* a Statelor Unite și fost președinte al *Asociației Americane a Profesorilor de Educație Sexuală*.

Bolile cu transmitere sexuală sunt organisme foarte mici, minuscule în comparație cu sperma. Acești viruși foarte mici pot trece printr-o gaură dintr-un prezervativ mult mai ușor decât ar putea trece sperma. În 1993, Universitatea din Texas a analizat rezultatele a 11 studii diferite care au urmărit eficacitatea prezervativelor în prevenirea transmiterii virusului SIDA. Rata medie a eșecurilor prezervativelor în cele 11 studii pentru prevenirea transmiterii virusului SIDA a fost de 31%.

Un motiv pentru eșecul prezervativelor în prevenirea transmiterii SIDA este acela că prezervativele din latex au mici găuri intrinseci numite *goluri*. Sperma este mai mare decât aceste găuri, dar virusul SIDA este de 50 ori mai mic decât aceste găuri, ceea ce face ca virusul să treacă ușor prin acestea (sursa: Dr. C.M. Roland - editor al revistei *Rubber Chemistry and Technology*). Pentru a vă face o idee cât de ușor este ca virusul să treacă prin aceste găuri, imaginați-vă o minge de ping-pong trecând printr-un coș de baschet.

Bolile cu transmitere sexuală se transmit deseori prin contactul direct cu pielea chiar și atunci când sunt folosite prezervativele. Aceasta se întâmplă deoarece germenii bacterieni și virali care cauzează bolile cu transmitere sexuală (ca papilloma, chlamidia, herpesul și sifilisul) nu afectează doar o parte a corpului. Ei pot infecta orice loc din zona genitală la bărbați și femei.

Centrele Statelor Unite pentru Controlul Bolilor raportează că 12.000.000 de americani se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare an. 33.000 de oameni se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare zi, iar 22.000 dintre ei au vârsta cuprinsă între 15 și 24 ani. 25% din liceeni vor contacta o boală cu transmitere sexuală înainte de absolvirea liceului. (Sursa: *Institutul Alan Guttmacher, Centrul pentru Controlul Bolilor* din New York, Atlanta.)

Adaptat după: Lickona, T. și J. *Sex, iubire și tu*, Notre Dame, IN: Ave Maria Press, 1994.”

Materialul mi s-a părut interesant. Cred că, dacă oamenii ar înțelege cât de mare este posibilitatea să ia SIDA folosind prezervativele, unii producătorii de prezervative ar rămâne fără clienți și ar falimenta... Iată o știre care se leagă direct de această problemă:

„DUREX a primit sancțiuni de la Comisia de Comerț Federal și de la Institutul Național pentru sănătatea copilului și pentru Dezvoltarea Umană în 1997 pentru nerealizarea standardelor minime de calitate, pentru pretenții nedovedite și pentru decepționarea în ceea ce privește prezervativele lor...”³⁸⁷. Ce sunt aceste „pretenții nedovedite” - pe care le au și alte firme producătoare de prezervative? Faptul că i-au ademenit pe tineri, promițându-le că prin folosirea prezervativelor rata fetelor însărcinate va fi foarte mică și că „beneficiarii” vor fi feriți de boli sexuale. Dar prezervativele nu pot oferi protecție totală nici măcar față de SIDA...

Un prieten care cu ani în urmă ajunsese client al bordelurilor în urma unor decepții sentimentale mi-a mărturisit: „Prețul real îl plăteam când ieșeam din bordel. Urmau săptămâni întregi de frică. Mă cuprindea panica, mă temeam să nu fi luat o boală venerică sau chiar SIDA”. Dar pofta era mai mare decât frica, și el mergea iarăși...

Nu cred că tinerii trebuie speriați cu SIDA sau cu alte boli „rușinoase” pentru a se feri de păcat. Ar fi ciudat ca în cabinetele medicale să fie bannere cu mesajul „Dacă vrei să fiți feriți de SIDA, duceți o viață creștină”. Ar fi cu atât mai ciudat cu cât un mare număr dintre bolnavii de SIDA afirmă că și ei înșiși sunt creștini. Dar sunt creștini numai cu numele... (evident, nu mă refer aici la cei care s-au îmbolnăvit în spitale, fără să fi avut nici o vină, ci la cei care s-au îmbolnăvit în urma *aventurilor* sexuale...). Dar cred totuși că tinerii ar trebui să țină seama și de riscul de a-și distruge sănătatea atunci când se lasă

---

³⁸⁷ *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 5.

seduși de farmecul iubirilor *de ocazie*. Se pare însă că, cel puțin deocamdată, *aventurierii* nu sunt conștienți de pericolul la care se expun.

Mărturia care urmează nu are nevoie de comentarii. Este poziția unui tânăr, mare fan al rolului „profilactic” al prezervativelor: „Respect credința și credințele fiecăruia și pretind să-mi fie respectate și ale mele. În ceea ce fac mă ghidez după propriile mele păreri... Le respect părerile preoților, dar nu sunt de acord cu toate... Sexul protejat ar trebui propagat și de preoți, chiar și numai pentru a ne feri de boli...”

Tânărul este sincer. Dar sinceritatea lui nu îl poate „proteja”...

Când medicii se contrazic...

O cititoare mai în vârstă îmi scrie: „În lucrarea Barbarei Seamon *The Doctor's Case Against the Pill* sunt descrise aproape toate efectele secundare mai importante ale pilulelor anticoncepționale (care inhibă ovulația). În studiile ei s-a folosit de rezultatele unor cercetări ale unor medici ginecologi americani renumiți. Iată câteva urmări asupra cărora pacientele nu sunt prevenite: efecte secundare cardiovasculare și cerebrovasculare, infecții, sterilitate, risc de cancer ovarian, mamar, la colul uterin sau la țesutul mucoasei uterine, modificări stomacale și intestinale, tulburări sexuale, creșterea ratei mortalității și – foarte important – tulburări psihice. Nu credeți că tinerele fete ar trebui prevenite?”.

Am citit și eu că pastilele contraceptive au efecte negative. Un specialist de la Serviciul German al Sănătății Publice din Berlin spunea că WDR Koln anunțase că „de prin 1987 avem 320 de reclamații din proprie inițiativă pentru Femovan și un număr mai redus pentru Minulet. Din aceste 320 de reclamații, circa 210 le considerăm grave: periculos pentru viață, efecte ireversibile, urmări tardive, și ajutor medical spitalizat sau la domiciliu”³⁸⁸.

Nu mă îndoiesc de faptul că orice intervenție artificială în organismul uman are efecte adverse. Dacă Dumnezeu a lăsat trupul femeii într-un anumit fel, cred că modificările biologice datorate medicației vor duce la dereglări neprevăzute (pentru că cei care au produs medicamentele nu pot cunoaște în totalitate structura și funcțiile organismului uman...). Eu cred însă că nu efectele cardiovasculare sau cele stomacale sunt cele mai importante, ci cred că cea mai mare problemă este că pilulele anticoncepționale pot provoca avortul. Îmi dau seama că poate unele femei care le iau în mod obișnuit s-ar putea să se simtă jignite de afirmația mea. Am citit la rândul meu pe un forum cum femei care au auzit că pilulele anti-baby pot provoca avort s-au dus imediat la ginecologii lor și aceștia le-au spus să stea liniștite și să nu ia în seamă această „mască propagandă bisericască la înfrânare”... Și femeile s-au liniștit.

Ei bine, cu toate că unii doctori susțin că pilulele împiedică pur și simplu formarea embrionului, alții sunt de altă părere. Cred că e bine să se țină seama și de opinia acestora:

---

³⁸⁸ <http://www.profamilia.ro/culturavietii.asp?anticonceptionale=03>. Ba chiar după acest anunț medicii din Serviciul Federal au anunțat existența a 6 cazuri de deces „în legătură cu Femovan-ul”.

„*Pilulele anticoncepționale provoacă avort timpuriu?* Ele sunt cunoscute ca o combinație de hormoni artificiali care au rolul de a împiedica ovulația (eliberarea ovulului). Ceea ce se cunoaște mai puțin este faptul că, de multe ori, ovulația se produce în ciuda pilulelor de orice fel. Prin hormonii artificiali, pilula Anti-Baby are următorul efect asupra mai multor organe din corpul feminin, fie împiedicând sarcina, fie provocând avort timpuriu:

- asupra ovarelor, împiedicând eliberarea ovulelor (inhibitor al ovulației);
- asupra consistenței mucozității cervixului în colul uterin, îngroșând mucusul și astfel îngreunând sau chiar împiedicând înaintarea spermatozoizilor spre uter și trompele uterine;

- asupra țesutului mucoasei uterine, care se subțiază, având loc atrofierea glandelor, reducându-se astfel resursele de hrană (glycogen) pentru copil (inhibarea implantării, deci efect de avort timpuriu); astfel, fetița sau băiețelul conceput moare de foame, în timp ce mama sa poate că râde, mănâncă, se plimbă sau participă la Sfânta Liturghie;

- asupra trompelor uterine, în sensul că ovulul fecundat este transportat atât de lent încât nu mai ajunge la timp la implantarea salvatoare și pierе (factorul tubar, tot efect de avort timpuriu).

Având în vedere faptul că fecundarea are loc aproximativ cu două săptămâni înaintea menstruației așteptate și că pilulele omoară copilul chiar în aceste două săptămâni, menstruația totuși va avea loc și femeia nici nu va ști că a fost însărcinată.

Steriletul are efect abortiv? După testele folosite pentru stabilirea sarcinii timpurii (beta HCG), în ciuda folosirii spiralei, fecundația se petrece de câteva ori pe an. Prin producerea intenționată a unei congestii de iritație în țesutul conjunctiv uterin, fixarea fătului este împiedicată și acesta moare, de cele mai multe ori, după una sau două săptămâni.

Ca și pilulele, steriletul ucide pruncul, cel mai adesea înainte de menstruația așteptată, când femeia care fusese însărcinată poate crede că, de fapt, n-a fost. Argumentele amintite mai sus arată, așadar, că există diferite mijloace incorect numite «anticoncepționale». Chiar dacă sunt folosite, fecundarea poate avea loc, iar pruncii sunt omorâți în primele zile ale vieții lor. Prin intermediul acestor metode sunt uciși aproximativ același număr de copii ca și prin metodele chirurgicale. S-a căutat ani de zile să se ascundă efectul de avort timpuriu al pilulelor și al steriletului, știindu-se foarte bine că o divulgare promptă a acestui adevăr ar fi determinat multe femei să se abțină de la folosirea lor.” - Consultați științifici: Dr. Med. Rudolf Ehmann (Elveția) și Dr. Med. Antun Lisec (Croatia)³⁸⁹.

---

³⁸⁹ Material de pe www.anticonceptionale.ro/sfat.html .

„Dar cine să împiedice divulgarea acestui adevăr?”, ar putea întreba cineva... În primul rând, marii producători de anticoncepționale. E vorba de sume uriașe pe care le-ar pierde...

Îmi dau seama că doctorii ginecologi ar putea spune că declarațiilor medicilor care afirmă că anticoncepționalele sunt avortive sunt simple speculații. Dar de ce nu contrazic însă cu argumente științifice afirmațiile opozanților lor?

O ultimă precizare: se spună că ar fi apărut un nou tip de anticoncepționale, care nu au nici efecte negative asupra sănătății femeii, și nici nu produc avortul. Dar cine poate oare stabili dacă reclama care li se face este justificată? Producătorii? Sau cine altcineva? Doctorii ginecologi pentru care avortul este un simplu sport, un hobby aducător de bani? Nici unii, nici alții nu cred că merită încrederea noastră.

Cel puțin deocamdată, mai mulți doctori creștini ne atrag atenția că pilulele anti-concepționale sunt avortive. De ce nu am ține seama de afirmațiile lor?...

Sarcină nedorită?

„Atunci când te confrunți cu o sarcină nedorită, probabil că prima soluție care-ți vine în minte este aceea de a scăpa de copil. Dar este avortul cea mai bună variantă? Este aceasta și decizia inimii tale? Te-ai gândit și la alte opțiuni? Crezi că păstrarea copilului sau adopția pot fi soluții și pentru tine? De ce vrei să avortezi? Poate că te temi de ceea ce vor spune cei din jurul tău când vor afla că ești însărcinată; poate crezi că este o condiție pentru salvarea relației cu partenerul tău (tatăl copilului tău); poate consideri că nu este timpul potrivit să ai un copil sau poate te temi de reacția părinților tăi. Pot fi și alte motive. Dar pot fi oare acestea atât de importante încât să te determine să decizi moartea unei ființe care nu are nici o vină că există și care depinde în totalitate de alegerea ta?

Îți dai seama că două vieți sunt în joc: a ta și a copilului tău? Întârzierea numai cu o săptămână a menstruației și rezultatul pozitiv la testul de sarcină înseamnă deja trei săptămâni de sarcină. Acum inima copilului tău bate. Nu poți ignora faptul că viața copilului începe în momentul concepției! Ești sigură că vrei să salvezi viața ta cu prețul altei vieți?

Ce este avortul? Procedura de avort se realizează în România preponderent prin chiuretaj. Consecințele imediate ce pot apărea sunt: dureri, perforarea uterului, hemoragie, iar ca efecte secundare apar infecții uterine, sterilitate etc.

Sentimentul de ușurare resimțit imediat după avort este înlocuit de ani grei de suferință și regret. Vor apărea sentimente de vinovăție, mânie, tristețe și disperare, stări depresive, coșmaruri, sentimentul de pierdere și gol interior.

Nu crezi că păstrarea copilului ar putea fi o soluție pentru tine? Te-ai gândit la bucuria pe care ți-ar putea-o da un copil, nu numai ție, dar și partenerului tău sau părinților tăi, mai târziu?

Știi că atunci când perspectiva unei căsătorii nu există, sau situația materială este cu adevărat un obstacol, există totuși o șansă pentru copilul tău: adopția? Sunt foarte multe cupluri care își doresc un copil și nu-l pot avea. «Sacrificiul» de a-ți da copilul spre adopție merită asumat în comparație cu varianta avortului. Copilul tău are șansa de trăi, iar tu nu vei purta pe umeri povara unei ucideri. Tu îi poți oferi copilului tău șansa de a trăi!

***

Mărturii ale unor femei care au făcut avort

«Nu aș mai face-o niciodată, indiferent de părerea celor din jur. Mi-am avortat copilul. O dată cu el a murit și ceva din mine, ceva ce nu mai poate fi

nicicând trezit la viață. Astăzi nu aş mai lua o astfel de hotărâre, indiferent ce ar spune cei din jur. Trăiesc cu o frică în mine de care nu mai pot scăpa³⁹⁰. Am coşmaruri în care îmi apare o fetiță care fuge spre mine cu brațele întinse și întreabă mereu: *De ce, mămico? De ce?* Apoi mă trezesc udă de transpirație. Acest vis și privirea fetiței mă urmăresc continuu de când am avut acea intervenție. De ce numai eu sunt pedepsită pentru fapta mea, nu și fostul meu prieten, deși a fost și el părtaș? Relatez această întâmplare pentru folosul tuturor femeilor. Gândiți-vă foarte bine ce faceți, pentru că vă vor chinui visele și vă vor urmări privirile celor ce nu mai sunt..., nu permiteți nimănui să vă constrângă, pentru că viața voastră va fi distrusă. Nu faceți aceeași greșeală ca mine!» (Judith)³⁹¹.

«De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma? Toți cei care m-au sfătuit să fac avortul în urmă cu doi ani - doctorul, consilierul, părinții, prietenele și soțul meu - m-au asigurat că așa e cel mai bine pentru mine și pentru copilul meu! Acum copilul meu este mort, iar eu sunt disperată! Nu mai pot să dorm noaptea, nu mai pot să râd. Nimeni nu mă înțelege! Vă rog spuneți tuturor oamenilor cât de groaznic este un avort!³⁹² Dureri cumplite îmi chinuiesc trupul și sufletul. De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma?» (Jutta).

*Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu*³⁹³, *pe Mine Mă primește* (Matei 18, 5)³⁹⁴.

*

---

³⁹⁰ Cum apar sarcinile nedorite? Tinerii (sau adulții) „fac dragoste”, și în mod *accidental* apare sarcina. Femeia avortează, și avortul nu înseamnă doar vătămarea sănătății ei: este și uciderea unui prunc. Dacă părințiiucid deci rodul dragostei lor, oare ce a fost între ei a fost dragoste? Degeaba încearcă tinerii să își convingă prietenele: „Hai să facem dragoste, că dacă rămâi gravidă faci repede un avort și gata...” Asta nu mai e dragoste. Oare cu aceeași dezinvoltură le-ar putea invita să dea o spargere la un magazin? Puțin probabil...

³⁹¹ Din revista pentru elevi *Schreibenkleister*, Bad/Neustadt Baurische, Rhon, Germania.

³⁹² Unele femei avortează fără să aibă mustrări de conștiință, cu *naturalețea* cu care merg la toaletă. Este oare un avantaj că nu sunt apăsate de păcatul lor? Nu, în nici un caz. Pur și simplu, frumusețea sufletului lor s-a ofilit și se poartă ca și cum nu ar mai fi oameni...

³⁹³ Mi se pare foarte interesantă această extindere a sensului citatului biblic; într-adevăr, mare plată au mamele care renunță să avorteze un copil, sau soții care adoptă copiii pe care mamele au refuzat să îi avorteze, și îi cresc în numele Domnului.

³⁹⁴ Acest articol (ca și fragmentul de interviu care îl însoțește) este preluat din materialele *Asociației creștin-ortodoxe „PRO-VITA” pentru născuți și nenăscuți*, Filiala Craiova (www.provita-craiova.com). L-am reprodus aici în semn de solidaritate cu activitatea acestei asociații.

Iată o mărturie care îi poate pune pe gânduri pe tinerii care se gândesc că avortul e un simplu accident, lipsit de importanță. Este vorba de un fragment dintr-un interviu luat doctorului Stoian Adașevic din Belgrad (Serbia)³⁹⁵:

„- Dr. Adașevic, sunteți un cunoscut specialist în obstetrică-ginecologie din Belgrad, dar din 1988 nu mai faceți avorturi. Ba chiar ați devenit un mare adversar al lor. Pregătiți întemeierea *Asociației pentru protecția vieții umane și a familiei*. Însă vreme de 6 ani ați efectuat aproximativ 60.000 de avorturi. Odată chiar ați afirmat: «Am ucis un oraș ca Smeredvo».

- Cred că orașul Smeredvo are mai puțini cetățeni, aproximativ 45.000. Am ucis fără să știu ce fac! Dar am înțeles că nu am dreptul să ucid, nici ca soldat, nici ca ginecolog, și cu atât mai puțin ca «ucigaș plătit», care așteaptă după colț. Am înțeles că este vorba de o ființă umană ca și mine. După «legea creștină» n-am dreptul să ucid ființa umană, născută sau nenăscută. În viața umană există schimbări cantitative și calitative. Una dintre schimbările calitative este începutul vieții umane, prin unirea a două celule, masculină și feminină, într-o singură ființă. Când vedem aceasta, înțelegem că din momentul fertilizării până la moarte ființa umană este aceeași.

- Ați încetat avorturile. Vreun fapt concret a avut influență asupra deciziilor dumneavoastră?

- S-a întâmplat când una dintre rudele mele a venit cu logodnica lui. Când am început să fac acest avort, la început am scos «mâna» care a căzut pe fața de masă care era plină de tinctură de iod și «mâna» a început să se miște deoarece un nerv a căzut în tinctură și astfel a dat comandă «mâinii» să se agite. Înainte de a-mi continua lucrul am găsit ceva pe dibuite și mi-a trecut prin minte: «Nu mi-ar plăcea să fie un picior». De fapt, era un «picior». Mi-am concentrat toată atenția să nu cadă în alcool. Dar în acel moment ceva s-a răsturnat și câteva instrumente au căzut cu zgomot. Am tresărit și am scăpat «piciorul» care a căzut pe masă și nervul a atins alcoolul. Acum și «piciorul» se mișca. Am continuat și am prins din nou ceva. Era «inima» care zvâcnea... Mi-aduc aminte că o soră m-a întrebat dacă mă simt rău. În fața mea zăcea «inima» care mișca. Vedeam mișcările «piciorului» și «mâna» care se contractau. Numai cu vreo zece minute înainte, pe ecranul ecografului văzusem totul funcționând... Din acel moment m-am cutremurat și am înțeles că avortul este într-adevărucidere!!!»³⁹⁶

---

³⁹⁵ Interviul a fost publicat sub titlul *În cabinetul meu am ucis un oraș ca Smeredvo, fără să știu ce fac*, în revista *Argument* din 23 februarie 1996.

³⁹⁶ Traducere: Pr. Prof. Vasile Mihoc, *Pro-Vita Sibiu*.

De ce plânge Maica Domnului?

Iubite frate al meu, îți scriu un scurt cuvânt despre lacrimi. Înainte de a mă apuca să îți scriu, am privit vreme îndelungată o poză a unei icoane a Maicii Domnului, icoană care a plâns prin minune dumnezeiască. Șiroaiele de lacrimi se văd foarte clar în fotografie. Izvorăsc din locul în care sunt pictați ochii Preasfintei Fecioare. Poate că te gândești că lacrimile acestea sunt false, că preoții vor să amăgească poporul pentru a-l transforma într-o turmă credulă, lipsită de discernământ. Nu este deloc așa. Am văzut cu ochii mei icoane care au lăcrimat, și icoane din care a curs mir. E semn dumnezeiesc. Un părinte mi-a spus o întâmplare deosebită cu o icoană din care izvora mir. Tatăl părintelui era necredincios, iar el l-a ajutat să vină la credință cu ajutorul acelei icoane. Tatăl său a pus vată în spatele icoanei, a sigilat bine icoana și, după o vreme, când a deschis sigiliul, a văzut vata plină de mir. Efectul a fost impresionant. Nu voi vorbi acum despre convertirile care au loc prin intermediul unor astfel de minuni. Dumnezeu ar putea ca prin minuni să îi convingă pe toți oamenii că El există. Dar nu vrea așa ceva. Vrea să ne lase șansa de a-L descoperi, de a alerga mai întâi după El și apoi de a ne lăsa copleșiți de dragostea pe care ne-o poartă.

Da, sunt icoane care plâng.... Mulți oameni, când aud de vreo astfel de minune, se grăbesc să se convingă: dacă nu e adevărat și dacă e vorba de o înșelătorie? Au fost și înșelătorii de-a lungul timpului, ce-i drept, dar au fost mult mai multe minuni care au întărit credința credincioșilor.

Pe mulți oameni i-am auzit vorbind despre icoanele care plâng, cu lacrimi sau cu sânge, fie că este vorba de icoane ale Maicii Domnului, de icoane ale Mântuitorului sau de icoane ale sfinților. Dar pe foarte puțini oameni i-am auzit întrebând: „Oare de ce plâng icoanele?”

Sau, dacă am auzit întrebări de acest fel, am auzit și răspunsuri gen: „Plâng pentru că lumea stă departe de Biserică. Plâng pentru că pe lume sunt atâtea crime și atâtea avorturi”. Pe foarte puțini oameni i-am auzit spunând că icoanele plâng pentru că *noi trăim în păcat*. Nu, *întotdeauna alții păcătuiesc*.

Eu nu cred asta. Eu cred că Maica Domnului plânge și pentru că *eu nu trăiesc o viață mai curată*, o viață după voia lui Dumnezeu. Ce vreau să îți scriu acum este că Maica Domnului plânge și pentru păcatele mele și pentru păcatele tale, așa cum plânge pentru ale tuturor oamenilor.

Lacrimile ei sunt lacrimi grele pentru că, paradoxal, deși oamenii nu o iubesc ca pe o mamă, ea ne iubește pe toți, pentru că este Maica neamului creștinesc.

Dacă am vedea o femeie pe stradă plângând în hohote, ne-am opri și am încerca să vedem dacă o putem ajuta cu ceva. O băbuță plângea pe stradă de rupea pământul. Am întrebat cu ce pot să o ajut. Mi-a spus că hoții îi furaseră poșeta cu actele, pensia și cheile de la casă. Era singură, nu avea pe nimeni care să o ajute și nici nu putea sparge ușa de la casă. Cum tocmai promisem niște bani, o sumă destul de măricică, i-am dat-o băbuței, m-am dus cu ea să căutăm un meșter care să îi spargă ușa, să îi înlocuiască apoi sistemul de închidere etc. S-a rezolvat. Am făcut greșeala de a-i da băbuței numărul meu de telefon. Câteva luni m-a tot sunat să îmi mulțumească pentru cât am ajutat-o. Dar nu aveam nevoie de mulțumiri. În fond, și eu promisem banii pe care îi aveam la mine, nu fusese un sacrificiu prea mare. Dar pe bătrânică nu o interesa de unde aveam eu banii, o interesa faptul că reușise să intre în casă și să își plătească meșterul.

Ce legătură are o băbuță pensionară cu icoanele care plâng?

Are. Pentru că uneori ne este ușor să ștergem lacrimile omului pe care îl vedem că suferă lângă noi, dar poate niciodată nu ne gândim să ștergem lacrimile Maicii Domnului. Nu ne gândim să ștergem lacrimile unei mame care plânge din cauza noastră.

Poate că rândurile mele par siropoase, dar nu este așa. Ce este siropos în faptul că o icoană plânge și nimeni nu o bagă în seamă?

Maica Domnului plânge pentru că știe că ar trebuie să trăim altfel. Fiul ei, Preadulcele ei Fiu, a murit pe cruce pentru mântuirea noastră. Ea L-a văzut bătut, batjocorit, scuipat. Ea L-a văzut suferind pentru noi. Și tot ea vede cum noi, în loc să mergem pe calea mântuirii, ne uităm prea puțin la Dumnezeu și la cele cerești, și ne lăsăm târâți de poftele trupești.

Cum să ne doară lacrimile Maicii Domnului, când pe noi nu ne interesează nici mântuirea noastră? Noi trăim pentru plăcerile trupești, și nu vrem să ne gândim că aceste plăceri se vor termina în cele din urmă.

Încearcă să ai curajul să o întrebi pe Maica Domnului de ce plânge. Încearcă să fii sincer cu tine însuși. Îți vei da seama că o mică parte din lacrimile ei se datorează păcatelor tale. Așa cum o alta se datorează păcatelor mele.

Să nu ne mințim. Viața noastră nu este așa cum ar vrea Dumnezeu. Poate că te întrebi în ce calitate vorbesc despre asemănarea dintre păcatele mele și păcatele tale. Nu te cunosc, dar păcatul, orice păcat ar fi, în esență este același: îndepărtarea de voia lui Dumnezeu și împlinirea voci îngerilor căzuți.

„Crezi că mă vei păcăli atât de ieftin? Crezi că e de ajuns să îmi vorbești de lacrimile unei icoane ca să îmi schimb viața?”

Nu, nu vreau să te amăgesc. Problema este că, într-adevăr, pentru lacrimile acestea ar merita să ne schimbăm viața. Totuși, mai aproape ne este cămașa decât haina, mai aproape ne sunt prietenii din gașcă decât îngerii din cer sau decât Maica Domnului (sau cel puțin așa ni se pare, nu?). În fond, la urma urmei, Maica Domnului nu face parte din gașca noastră, și nici din viața noastră. Nu îi dăm prea multă atenție. Să se facă lacrimile ei baltă în fața icoanei, că nu ne interesează.

Și totuși, chiar dacă nu ne interesează că Maica Domnului plânge, ar trebui să ne intereseze faptul că noi înșine mergem pe un drum înfundat. Patimile și poftele ne leagă din ce în ce mai tare cu lanțurile lor și ne va fi din ce în ce mai greu să fim liberi.

Cât ne vom minți? Cât vom accepta compromisul? Motive pentru a alege păcatul găsim destule.

Dar cu ce ne vom alege? Viața este o pregătire pentru întâlnirea cu moartea. Dar noi fugim de moarte cu disperare. Moartea trebuie ștersă din peisaj. Trebuie să vină fără să ne prevină, trebuie să vină ca un accident. Viața este atât de plăcută! De ce să ne gândim la moarte când mai avem atât de trăit?

Nu încerc să îți spun că nu știi cât mai ai de trăit. Poate că ai șanse foarte mari să mai trăiești mult și bine. Și totuși, tu, care alergi după satisfacerea poftelor și a patimilor, de ce nu înțelegi că de fapt cea mai mare plăcere, care împlinește omul în întregime, nu poate fi oferită de această lume? Dacă omul era creat pentru această lume, și nu pentru cealaltă, Hristos nu primea răstignirea și nici moartea pe cruce.

Dumnezeu vrea ca tu să te mântuiești. Adică să guști din cele mai frumoase bucurii ale existenței. Îmi permit o comparație forțată. Parcă Budha spunea că nu există plăcere lumească mai mare decât cea pe care o oferă actul sexual. În zilele noastre, cineva spunea că drogul produce un extaz cât o mie de orgasmuri, față de care toate celelalte senzații pălesc. Eu îți spun, și nu după mintea mea, ci în deplin acord cu învățătura Bisericii, că bucuriile vieții veșnice fac să pălească toate extazele pătimase care pot fi trăite în viața aceasta. Euforia pe care o dă drogul este frecție la picior de lemn dacă o compari cu fericirea Împărăției Cerurilor.

Este adevărat că păcatul - fie el al beției, al desfrâului, al iubirii de sine - ne este de o mie de ori mai la îndemână decât raiul. Dar, așa cum oamenii fac orice sacrificii pentru a-și împlini o dorință egoistă, tot așa ar putea să se lupte pentru dobândirea Împărăției Cerurilor.

Maica Domnului plânge, iar creștinii se prefac că nu bagă de seamă. Încearcă să o evite. Nu contează că ea plânge. Fie, zic și eu. Nu contează. Dar va veni vremea când ne vom da seama cât de mult am greșit față de Dumnezeu. Și vom regreta amarnic faptul că nu am fost mai sinceri cu noi înșine. Și, atunci când am auzit, când am citit sau chiar am văzut că Maica Domnului plânge, nu

am încercat să îi ștergem cu năframa sufletelor noastre măcar o lacrimă. Cea vărsată din pricina vieții noastre de zi cu zi...

Ecouri...

Când am considerat că lucrarea de față era gata, am plecat într-un pelerinaj prin mănăstiri. M-am rugat ca Dumnezeu să mă lumineze dacă trebuie să mai schimb sau să mai adaug ceva în ea³⁹⁷. Și, după ce m-am sfătuit cu mai mulți preoți, am mai adăugat câteva capitole... Unul dintre preoții respectivi m-a întrebat ce ecouri am de la cititori. I-am spus că am primit multe e-mail-uri care m-au încurajat mult pe parcursul scrierii cărții. Și părintele mi-a sugerat să anexeze o parte din ele la sfârșitul cărții.

Precum veți vedea și voi, am făcut asta. Dar nu numai pentru a-l asculta, ci și din alte două motive. Unul este că am considerat că așa le pot mulțumi celor care mi-au scris. E destul de greu să calci pe un teren minat, cum este cel al tabu-urilor. Am avut unele greutăți, unele ispite, și nu o dată m-am gândit să abandonez lucrul la carte. Dar căldura din scrisorile „prietenilor” mei pe care nu îi cunosc personal m-a ajutat mult. Vă mulțumesc din suflet tuturor celor care ați fost alături de mine în această „călătorie”³⁹⁸.

Al doilea motiv pentru care le inserez este că mi-a fost și mie greu să parcurg zeci și sute de declarații și articole ale tinerilor care au o viziune total modelată de duhul acestui veac, ale tinerilor pentru care Hristos, Biserica, mântuirea sunt doar vorbe goale³⁹⁹. M-am simțit și eu uneori stingher. Cum să nu te simți stingher când milioane de tineri spun că ești retardat dacă nu faci sex cu prietena ta, când spun că adevărata dragoste trebuie arătată în pat fără să aștepti binecuvântarea nunții? Și totuși, există tineri care gândesc altfel... Una dintre ideile pe care mi le-au scris cel mai des cititorii *Cărții nunții* poate fi rezumată în: „Ce bine că mai e cineva care gândește ca mine... Am regăsit în carte multe idei care mă frământau, dar și soluția pe care am găsit-o eu însumi, fiind aproape de Biserică...”

Mă gândeam: cum ar fi să îi adun laolaltă pe cei care s-au simțit singuri, dar împărtășesc aceleași puncte de vedere?

---

³⁹⁷ Țin să precizez aici cum am obținut binecuvântarea pentru tipărirea acestei cărți: în acel pelerinaj m-am rugat mult ca Dumnezeu să rânduiască să găsesc un arhieru dispus să îmi dea binecuvântare pentru un text atât de nonconformist... Când m-am întors acasă, am primit o scrisoare în care un ieromonah binevoitor trimisese deja textul meu episcopului care, precum se poate vedea, a și scris prefața cărții de față.

³⁹⁸ Nu am reprodus fragmente din toate scrisorile primite pentru simplul motiv că nu am vrut să măresc prea tare numărul paginilor cărții.

³⁹⁹ Pe un forum de internet, site-ul www.sfaturiortodoxe.ro a fost catalogat drept „cel mai bun site de divertisment din România”.

Știu că și *Cartea nunții* a fost împrumutată de unele fete prietenilor lor, pentru a le da ocazia să cunoască un punct de vedere creștin, și că unii au considerat-o ca fiind o carte „depășită”. Cred că și această carte va fi împrumutată poate tot aceluiași prieten, și o vor respinge la fel de mecanic. Și consider că le-ar prinde bine cititorilor care s-au regăsit în ea să știe că mai sunt și alții care au fost de acord cu cele scrise aici...

Am reușit să termin cartea... Mi-am dat seama cât de multă nevoie au tinerii de o asemenea carte..., câtă nevoie am avut eu de ea... Acum aștept cu nerăbdare (să apară)... să o pot dărui tuturor prietenilor, pentru care personal nu aș fi un exemplu prea bun, dar care văd în mine dorința de schimbare și cea de a face tot ce pot și pentru ei... Și dacă eu nu reușesc prea bine să o fac, îți mulțumesc ție pentru șansa pe care vrei să o acorzi fiecăruia și pentru credința că, după ce am căzut, ne putem ridica...

Indiferent cât de tare ar susține majoritatea tinerilor că, atâta timp cât iubesc, Dumnezeu „nu are dreptul” să le „interzică” nimic, cei mai mulți dintre ei își vor pune anumite semne de întrebare, vor schimba ceva, cât de puțin... Iar dacă cineva ar putea să te acuze că ai exagerat, că nu a fost un mod „corect” de abordare, că e prea puțin pentru a schimba ceva, aș vrea să-i contrazic, să le amintesc de „chinurile” anumitor vârste, (toți au fost tineri, nu?)... Și i-aș mai ruga să privească puțin în jur... și să înțeleagă că, într-o societate în care mass-media invadează cu tot ce poate fi mai nociv, pentru tineri doar un mesaj astfel formulat mai poate avea un răspuns... (M.D.)

Pe mine cartea m-a ajutat foarte mult, eu singură fiind în trecut afectată de unul din subiectele conținute. Un capitol din ea m-a făcut să merg mai cert la spovedanie. Mie îmi pare că e foarte bună, atinge niște probleme extrem de acute. (S.T.)

Mie îmi place ce-ai scris și mi se pare util. Îmi aduc aminte de mine cât de chinuită am fost de prietenul meu și în plus lumea mă făcea nebună că nu sunt „open minded”... După ce el m-a părăsit am citit la momentul potrivit o carte de-a ta care m-a întărit. Am mers la duhovnic... și acuma mă țin de rugăciune și spovedanie serios. (R.D.)

Mă regăsesc în foarte multe locuri din textul tău, nu prin viața de acum, ci prin trecutul meu deloc îndepărtat; alea au fost și frământările mele. Mie mi-au fost de folos toate cărțile tale pentru că îmi place tare mult stilul în care scrii, mi se potrivește, mi se pare că îmi vorbește un prieten apropiat exact despre ceea ce mă frământă. Și, nu știu cum se face, tot ceea ce am citit din scrierile tale am citit exact la momentul în care eram în mai mare impas exact pe tema respectivă. A fost ca leacul potrivit pentru o anumită boală. Și de

fiecare dată am prins curaj pentru a merge mai departe, am văzut că și alții au avut aceleași frământări, căderi, poticniri, îndoieli, probleme ca și mine, și au putut să le depășească. (S.D.)

Am citit cartea „Tinerii și tabu-urile”⁴⁰⁰ și părerea mea este că trebuie să o dai la tipar. Sunt convins că o mulțime de tineri se vor regăsi în rândurile cărții. Eu zic că ai scris foarte bine, orice ar zice unii și alții. Nu am mai văzut pe nimeni să scrie atât de frumos și cu atâta dragoste și durere pentru tinerii care stau departe de Biserică. Cine are de zis ceva împotriva acestei cărți ar trebui mai întâi să vină și cu sugestii, adică cum altfel ai fi putut scrie. Părintele meu duhovnic spune că în vremurile de acum, când diavolul ne atacă așa de mult cu sexualitatea și cu toate derivatele ei, noi trebuie să răspundem cu aceeași putere. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, pentru că ce rost are să vorbim frumos fără cuvinte tabu, de parcă toată lumea ar fi roz, și să nu întoarcem pe nimeni la Hristos? Pentru a-i scoate pe cei care sunt prinși de patimi, trebuie să coborâm în lumea lor, pentru că din afară nu se poate face nimic. Dumnezeu să îți dea putere să scrii în continuare și să te ferească de ispite deoarece știi bine cât suferă un om când e departe de Dumnezeu pentru că ai trecut prin atâtea greutăți până să ajungi la credința cea adevărată. (C.M.)

Am primit pe e-mail ultima carte a dumneavoastră..., cred că de la domnul Laurențiu Dumitru... Mi-am permis să vă scriu pentru a vă felicita pentru această ultimă carte. Este o carte mai mult decât binevenită, în care se dezbat multe din problemele curente ale tineretului.

Eu aș vrea să o cumpăr cât mai repede, aș vrea să se bucure de ea cât mai mulți tineri... și sinceră să fiu nu aș modifica nimic, nu aș șterge nimic... poate doar aș mai adăuga.

Am dăruit-o spre citire și părintelui meu duhovnic, care întâmplător este și cadru didactic în liceul seminar din oraș... care m-a rugat să vă transmit felicitările dumnealui: „Tratează subiecte și îndrăznește să vorbească despre ceea ce gândim noi toți, dar ne este rușine să vorbim în public și uneori chiar și pe scaunul de spovedanie, cu gândul de a nu sminti și mai mult... E de mare ajutor”... au fost puținele cuvinte pe care le-am reținut din discuția cu părintele meu duhovnic.....

---

⁴⁰⁰ La un moment dat mă gândeam să îmblânzesc titlul cărții, și să renunț la *Tinerii și sexualitatea*. Ca variante aveam *Tinerii și tabu-urile* sau *Naufrugați între ispite*. Un ieromonah m-a convins însă să las titlul inițial: „Să își dea seama lumea că ipocrizia trebuie lăsată la o parte. Să lăsăm măștile, să vorbim și pe șleau... Doar asta încerci să faci și tu în carte...”

Eu sunt profesoară și am aceeași părere... În plus sunt tânără și pot cădea în aceleași păcate oricând. Patima există în fiecare dintre noi, și poate la tineri în proporție mai mare, deoarece avem ușurința de a ne alătura turmei... Aș vrea să vă felicit pentru răspunsurile pe care le-am găsit în cartea nouă... (E.N.)

Te felicit cu toata inima pentru că ai curajul să abordezi o astfel de temă, considerată, pe nedrept, tabu în rândul teologilor. E mare nevoie de astfel de cărți în rândul tinerilor. Chiar eu și soțul meu adesea ne doream să știm care este poziția Bisericii referitor la delicata problema a intimității de cuplu. Ba chiar i-am judecat adesea pe oamenii Bisericii, pe intelectuali, că nu se implică și ne lasă de izbeliște pe noi, tinerii. (C.V.)

Primul gând care mi-a venit în minte a fost o sintagmă pe care am întâlnit-o cu ani în urmă, pe vremea când colecționam aforisme: „Tinerețea e o dezordine care trebuie învinsă, restul e literatură”. Dumneavoastră vă luați „la trântă” cu dezordinea asta. E nemaipomenit ce încercați să faceți. Nu știu în ce măsură v-ar ajuta dacă aș face comentarii la ce ați scris, mi se pare cumva aiurea să mă apuc să bat eu câmpii cu miile mele de gânduri vis-a-vis de munca dumneavoastră. M-aș simți oarecum ciudat, ca și cum v-aș contesta scrisul, deși în prima fază orgoliul acesta care ne bântuie pe toți a fost extrem de puternic. (P.P.)

Înainte de toate doresc să spun că și această carte este binevenită. Este așa pentru că tratează o problemă mereu de actualitate pentru tineri, dar mai ales pentru că dă un răspuns ortodox plin de curaj și de realism unora care chiar au nevoie de așa ceva.

Limbaajul cu care este scrisă cartea este unul curajos. BRAVO! Așa și trebuie să fie, mai ales că mesajul cărții se adresează în primul rând tinerilor cu vârste cuprinse între 15 și 25 de ani. Cuvintele îndrăznețe folosite pe alocuri au menirea de a trezi sufletul cititorului din amorțeală și de a arăta acestuia că cei care fac misionarism, din care face parte autorul cărții, pot fi oameni „cu picioarele pe pământ”, nu visători, care cunosc bine și într-un mod realist problematica actuală a tinerilor. (D.C.)

Cartea este fără îndoială, pentru tinerii aflați la început de drum, o speranță în peisajul consumerist total lipsit de discernământ al zilelor noastre, în care tinerii sunt îndemnați la modul imperativ să-și trăiască viața după rețete într-un singur pas. Este șansa lor, a părinților lor și a noastră. Cred că este o carte ce va călăuzi sufletele celor care încă n-au apucat-o pe un drum greșit, va întoarce pe calea cea dreaptă pe cei rătăciți și îi va încuraja pe cei

nehotărâți să aleagă adevărul. Sper ca aceste rânduri să fie încurajatoare și să alunge micile tale îndoieli, adesea constructive. (E.B.)

Părerea mea este că era nevoie de o astfel de carte; și este foarte bine că lucrurile sunt spuse în mod direct (oricine înțelege mai bine dacă i se spune în modul cel mai clar, fără discursuri metaforice, mai ales că este o problemă ce se împânzește foarte repede și pe foarte mulți îi rănește), pentru că se simte că sunt explicații ce merg până la miezul problemei (iar dacă cineva nu se simte cu sufletul pătat, ca să nu zic murdar, înseamnă că ar trebui să știe că are o problemă cu conștiința, și este bine să caute adevărul fără să se mulțumească cu răspunsuri de genul „dacă alții o fac, eu de ce nu?”, sau „dacă amândoi partenerii vor, de ce este păcat?”, sau „dacă mă păărăsește pentru că nu accept o perversiune?”). Acestea nu sunt răspunsuri, sunt doar scuze, iar dumneavoastră reușiți să scoateți în evidență acest lucru. Și cred că este foarte bine că ați vorbit folosind acest limbaj, deoarece așa poate înțelege toată lumea - și cel mai cult, și cel care trăiește „după blocuri” și care poate nu are nici o vină că s-a născut în acel mediu... Adică oricine poate înțelege astfel răul pe care îl produce desfrânarea; nu cred că este îndeajuns să fie spus doar ce nu este bine pentru că așa zice Biserica, e bine să se cunoască și de ce zice Biserica că nu este bine; și eu cred că ați reușit să explicați acest lucru. (M.P.)

Cartea este OK (eu o văd chiar ca pe o necesitate, pentru că nu cunosc multe lucrări de acest gen care să fie în circulație). De lucrări care să trateze problemele abordate din punct de vedere creștin nu prea am auzit, în schimb de lucrări care tratează aceste probleme din orice alt punct de vedere geme piața din România. (M.M.)

Îmi place foarte mult stilul direct, fără ocolișuri, din care tinerii își dau seama că știi despre ce vorbești și că le cunoști bine problemele. Tinerii (mai ales cei care nu sunt în Biserică) nu cred că pot fi atrași într-o primă fază cu citate din Sfinții Părinți. Metoda ta mi se pare mult mai potrivită. Îmi place tonul tău relaxat, necrispat și cald, și pe alocuri glumeț, care-i apropie foarte tare, în timp ce îndemnurile tale la curăție sunt foarte clare și bine țintite. Scrii cu sinceritate și grijă față de problemele lor și, în plus, foarte dinamic. Temele sunt bine alese și analizate „la sânge” și cu bun simț al realității și pe înțelesul lor. Îmi mai place că întorci temele pe toate părțile, le analizezi din toate unghiurile și, practic, demontezi orice încercare de a scăpa spre o alegere greșită. (D.B.)

Am citit cartea. Este foarte frumos scrisă și sunt convinsă că mulți dintre cei ce am citit-o ne vom gândi de două ori înainte să luăm anumite decizii. (L.L.)

Am citit cărțuia mai de mult, pe www.sfaturiortodoxe.ro. Era doar fără introducere, nici nu m-am gândit că nu a fost publicată încă. Mi-a plăcut foarte mult. Nu mi s-a părut nimic exagerat ori în plus sau în minus, e pura realitate pe care am trăit-o și eu din plin. Gândul meu a fost: ce bine era dacă citeam lucrurile astea mai de mult. (A.I.)

Vreau să îmi spun și eu părerea, mai ales că sunteți un scriitor foarte drag sufletului meu. Și eu am cunoscut varianta de pe net a acestei cărți, „Tinerii și sexualitatea” (și, sincer, acest titlu îmi place mai mult, parcă e mai puțin simandicos). Chiar dacă, după cum spuneți, articolele au fost publicate fără voia dumneavoastră⁴⁰¹, chiar nu ar trebui să fiți supărat pe cel ce le-a publicat, fiindcă astfel v-am „cunoscut” („Tinerii și sexualitatea” fiind prima carte pe care am citit-o de Danion Vasile, după care am citit „Cartea nunții” și altele) și mare folos am aflat. Unele subcapitole chiar le trimiteam prin e-mail prietenelor mele și se declarau și ele încântate de ceea ce citeau.

Aș vrea să adopt și eu stilul de adresare pe care-l adopți și tu, adică spunându-ți tu și nu dvs., fără ca acest lucru să însemne o lipsă de respect, dar pentru că, așa cum ne vezi tu, vreau să te văd și eu – un prieten cu care stau de vorbă. Ce-i drept, tocmai acest lucru m-a „cucerit”, în primul rând modul de adresare și referirea permanentă la cele trăite de tine. Astfel, știm că ne vorbește un om ca noi, un om care a avut de înfruntat ispite și care le înfruntă permanent, dar, mai mult, un om care încearcă să ne ajute pe noi, niște necunoscuți, practic. Cred că așa împlinești foarte bine porunca de a-ți iubi aproapele și pentru asta îți mulțumesc, pentru că și pe mine mă ajuți.

Ești una dintre puținele persoane care observă foarte bine că societatea în care trăim are destule „putreziciuni”, dar nu numai observă, ci încearcă să tragă un semnal de alarmă și să prezinte o altă fațetă a unor probleme delicate (care cred că tind foarte mult să-și piardă statutul de tabu), precum: sexul oral, masturbarea, obsesia cu sânii mici etc. Era nevoie de o voce care să spună și că, o dată cu plăcerea, mai primești un „bonus” – păcatul, care nu are o existență temporară, ca plăcerea, ci acționează pe termen lung, atâta timp cât tânărul nu cunoaște pocăința. Am citit recent într-o carte minunată – „Dăruind vei dobândi”, N. Steinhardt – ceva de genul că păcatul, pe măsură ce te afunzi mai mult în el, nu-l vezi, el însă devenind tot mai mare, dar pe măsură ce sporești în viața duhovnicească, îl vezi din ce în ce în ce mai mare și mai cumplit. Cât de adevărate sunt aceste vorbe! Și eu am cunoscut multe

---

⁴⁰¹ Când îi cerusem părerea unui prieten asupra cărții, acesta s-a grăbit să o pună pe internet fără știrea mea. Articolele au apărut într-o formă brută, cu greșeli, idei neclare etc.

dintre fațetele păcatului, fără însă a fi pe deplin conștientă de gravitatea enormă a acestora.

Dar, slavă Domnului, am auzit și chemarea Lui și, deși păcatele trecute încă mă „bântuie”, nădăjduiesc că Domnul mă va ajuta să trec cu bine peste tot. Ceea ce mă doare e că destul de multă lume nu poate trece peste acest trecut și probabil ei nici nu cred că o persoană ca mine, care a cunoscut destul de bine viața, mai poate cunoaște sau dori o iubire curată. Dar dacă ție ți-aș spune că, deși am desfrânat, mereu am sperat că voi găsi acea dragoste blândă, tandră, înțelegătoare, o dragoste ca cea pe care o propovăduiește Sfântul Apostol Pavel? Că și acum mai sper că cineva mă va iubi curat și că voi iubi și eu curat? Numai că lumea nu mai prea vrea să creadă că sufletul îți poate fi curat, chiar dacă trupul nu mai e. Și e păcat, pentru că am foarte multă iubire de dăruit.

Și articolul „Modele care ne smintesc” e foarte potrivit, pentru că ceea ce nu înțeleg oamenii e că și slujitorii lui Dumnezeu sunt oameni care trăiesc în aceeași lume ca noi, nefiind ocoliți nici ei de ispite. Poate că ei sunt mult mai ispitiți fiindcă diavolul se bucură mai ales de căderea unui slujitor al Domnului. Fiind și ei oameni, nu se poate să nu găsim atât preoți care fac lucruri potrivnice cuvântului Domnului, dar avem și reversul medaliei, pe cei cu viață îmbunătățită, care n-ar trebui omiși, precum n-ar trebui generalizat că dacă un preot a greșit înseamnă că întreaga credință ortodoxă nu e bună.

Ca o concluzie, mi-a plăcut cartea, și de-abia aștept să o văd tipărită. Am uitat să menționez că îmi plac și glumele presărate pe ici, pe colo, dar cel mai mult îmi place că atunci când citesc o carte semnată Danion Vasile (aici mă refer în special la „Cartea nunții”) am impresia că oricât de păcătoși, de plini de defecte și de nemulțumiți am fi, există speranță și pentru noi, pentru că suntem iubiți cu o dragoste curată de către Însuși Creatorul nostru. Și dragoste mai mare ca aceasta nu există. Și bine ar fi să cunoască toți tinerii bucuriile pe care ți le poate oferi credința. (P.C.)

„Lauda de sine nu miroase a bine...” Știu, știu... Ca să fiu imparțial, voi reproduce și o scrisoare din „galeria” adversă (galerie care s-a auzit rar pe parcursul definitivării acestei cărți):

Am răsfoit și citit cartea atât eu cât și prietena mea. Am foarte multe de spus, multe sugestii, multe critici și poate și câteva sfaturi. În primul rând această carte sau aceste adunături de idei și întrebări nu pot prezenta războiul duhovnicesc. Putem spune că sunt frământările și întrebările unor tineri care nu cunosc creștinismul și nu au nici o legătură cu Dumnezeu. Poate și pentru sufletul tău este un „punct slab”, un nucleu de patimi ascunse din trecutul tău, patimi care nu s-au curățat, poate care nu s-au răscumpărat prin anumite

fapte creștinești și uneori, dacă este nevoie, puțină nevoie. Ai multă mândrie, multă îndrăzneală, multă libertate, limbaj golănesc, multă educație sexuală, multă sminteală... Avem multe de spus. Credem că-ți atribui o răspundere prea mare. Puține sfaturi creștinești! Probabil sunt idei care plac, să-ți vinzi cărțile. Pentru această răspundere pe care ți-o asumi, să conduci atâtea suflete, credem că ar trebui să ai o pregătire specială sufletească: puține nevoie, un duhovnic adevărat, multă demnitate creștinească și multă dragoste și dăruire lui Hristos.

În răspunsul meu nu am încercat să mă dezvinovățesc, nici să mă apăr. Ci am cerut rugăciunile lor, așa cum le cer și pe ale voastre. Da, nu obosesc să vă rog să vă rugați pentru mine, ca să mă ajute Dumnezeu să merg pe calea mântuirii până la capăt. Și vă cer iertare tuturor pentru că nu am reușit să fac o carte mai bună...

În fața Pamelei Anderson⁴⁰²

La televizor, un spot care face parte dintr-o campanie de luptă împotriva drogurilor. Unii l-au considerat interesant, alții l-au considerat ridicol. Andrei Gheorghe a înșiruit într-un articol chestiile care nu i-au plăcut la spot: „În primul rând, impertinența tuturor acestor asociații de felceri-femei-urâte-cu-fundul-mare de a-și face reclamă fățișă șantajând sentimental. Dacă este vorba de droguri, suntem importanți, nu-i așa? Nu! În numele marilor idealuri, mediocrii se semnează la veceu. (...) În al doilea rând. Moda. Moda de a crea spoturi sociale. Căci de modă este vorba, nu de Maica Tereza. Agențiile deseori se implică în asemenea acte menite a le aduce stimă și respect. (...) În al treilea rând. Intangibilitatea. Nu ai voie să te iei de ei, căci drumul lor este drumul crucii, ei sunt misionari și tu ești un păduche. Greșeală, doamnelor! Spotul vostru este prost! În al patrulea rând. Tonul. Ați observat că, în clipa în care o asemenea comunicare este prezentă pe televizor, în cameră, pe la colțuri, apare mucegai? Ei bine, ați observat cum vă intră biserica în casă, amvonul pe masă și preoții în pat? Există un soi de dogmă a spotului social care ucide inventivitatea și în cadrul căreia numai fraierii și mediocrii se simt în largul lor. Creativitatea moare, dar moare ca stil. În al cincilea rând. Textul. E idiot. Se naște dintr-o găselniță și tot în ea se îneacă. (...) În al șaselea și ultimul rând, că deja m-am plictisit și eu, și voi. Nu este de-ajuns să lupți pentru o cauză nobilă. Din contră. Marile războaie cer eroi pe măsură. Spotul vostru este prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă”⁴⁰³.

---

⁴⁰² Ideea acestui titlu mi-a venit după ce am văzut în Grecia, la o expoziție de artă modernă, un tablou pe care nu vreau să îl descriu pentru a nu tulbura mințile cititorilor...

⁴⁰³ Din *Academia Cașavencu*, nr. 30 / 2003, p. 17, articolul *Lanțul slăbiciunilor publicitare – cu Andrei*. Voi face abstracție aici de scandalurile din presă legate de faptul că Andrei Gheorghe a fost sau nu consumator de droguri. Oricum, dacă a fost, nu ar fi de mirare că spotul cu pricina i-a produs alergie. Eu însă am pornit de la prezumția de nevinovăție și am considerat că opiniile de mai sus nu sunt scrise în fumul țigărilor de marijuana. Am considerat că sunt opiniile sincere ale unui critic plictisit de ineficiența campaniilor împotriva drogurilor. De altfel, am citit mai demult un studiu care arăta că unele campanii anti-drog nu au făcut altceva decât să trezească interesul potențialilor consumatori, fiind până la urmă – fără voia organizatorilor – o formă de reclamă subliminală pro-drog...

Ce are în comun spotul criticat de Andrei Gheorghe cu o carte despre sexualitate?

Faptul că și cartea mea are își va avea criticii ei. Faptul că articolul lui Andrei Gheorghe m-a pus pe gânduri și m-a convins să fac o carte cât mai vie, fără „mucegai”. Scriind, mă tot gândeam că ar trebui să am priceperea de a renunța la un limbaj prea bisericesc și să fiu cât mai aproape de *graiul* folosit în cartier, după blocuri. Iată însă că, după ce câteva texte din cartea de față au fost puse pe un site ortodox⁴⁰⁴, în loc să primesc critici din partea tinerilor cum că volumul este prea siropos, prea bisericos, am primit critici de la câțiva oameni apropiați sufletului meu care au insistat să renunț la tipărirea unui volum atât de riscant, atât de viril, atât de *sexy*. Ba chiar un preot m-a prevenit că va scrie un articol împotriva cărții mele... Cred că este interesant însă să povestesc aici o întâmplare care m-a convins că nu trebuie să renunț la scrierea acestei cărți. Acest preot, citind pe net câteva rânduri din articolele mele pe tema sexualității, intrigat că am putut să scriu astfel, s-a apucat să mă critice în fața unor buni prieteni de-ai mei. De față mai era un băiat de preot, student la Teologie.

- Vai, dar ce legătura are textul ăsta cu Ortodoxia? – întrebă preotul. Auziți cât de smintitor sună. Titluri ca „Sâni mari și creiere mici”.... Nu, trebuie să nu scrie o astfel de carte. Nu-i așa?

Studentul teolog îl aproba din cap, în timp ce butona la un calculator. La un moment dat, închizând fereastra documentului la care lucra, pe ecran a rămas Pamela Anderson, cu sânii revărsabili.

- Ce e asta?, a fost întrebat studentul.

- Ce să fie, desktop-ul meu!, a răspuns stânjenit fiul de preot... Care până atunci părusese și el *revoltat* de tupeul meu de a aborda subiecte tabu.

Iată însă că și el, ca mulți alți *inocenți* care se vor simți revoltați de tonul articolelor mele, are nevoie de astfel de materiale... M-am bucurat când am auzit această întâmplare, pentru că m-a convins încă o dată că printre cei care vor ataca trilogia mea *Tinerii și sexualitatea* vor fi chiar oameni iubitori de patimi care se vor simți muștrați de rândurile mele... Și, în loc să mă convingă să renunț la scris, ei m-au convins să fiu și mai direct, și mai ...

Mă așteptam însă ca după această întâmplare părintele cu pricina să înțeleagă că este nevoie să lăsăm fariseismul și să le vorbim tinerilor despre problemele lor reale, nu despre înălțimi duhovnicești pe care foarte puțini se vor osteni să le atingă. Dar nu a fost așa...

---

⁴⁰⁴ E vorba de www.sfaturiortodoxe.ro. „Creierul” site-ului, căruia îi trimisese unele materiale, le-a pus pe net fără să îmi ceară permisiunea. Deși articolele erau în formă brută, necizelate, cu greșeli, m-am gândit că a fost voia lui Dumnezeu ca ele să ajungă pe net. Astfel am primit de la cititori sugestii care m-au ajutat să *modelez* cât mai bine volumul de față. Îi mulțumesc „Creierului” acum pentru inițiativa sa.

(Oricum, contrabalansează întâmplarea de mai sus cu o alta, care arată că există slujitori ai altarului care au înțeles că uneori e nevoie să vorbim pe șleau în probleme mai delicate: Monica Fermo, autoarea jurnalului *Talita Kumi – Înviind pe drumul Damascului*, stătea în cumpănă, înainte de a-l tipări, dacă trebuie sau nu cenzurate pasajele mai *fierbinți*. I-am spus: „Dar oamenii au nevoie și de ele, să vadă că și o desfrântă din zilele noastre poate să lepede păcatul și să vină la Hristos, nu numai desfrântele din vechime. Exemplul Mariei Egipteanca are nevoie de replici din zilele noastre...”. Dar ea ezită. Și i-am spus: „Selectați toate pasajele care vi se par prea pline de erotism – volumul descriind tocmai trecerea ei de la desfrâu la credință – și lăsați-l pe episcopul care dă binecuvântarea de tipărire a cărții să decidă în privința lor. Doar el dă binecuvântare pentru carte...”. Și acesta a convins-o să le lase... Tocmai pentru că o convertire presupune o trecere de la o stare la alta. Și, dacă cititorii nu știau de unde a plecat, nu ar fi putut înțelege nici măreția convertirii ei...)

Nu cred că e îndeajuns să ne mulțumim să ne rugăm pentru tinerii care stau departe de Biserică fără să însoțim rugăciunea noastră cu faptele potrivite la momentul potrivit. Cum ar fi fost ca apostolii, în loc să cucerească lumea întreagă pentru Hristos, să se fi adunat într-un sat și să își fi petrecut timpul rugându-se ca Dumnezeu să îi convertească pe ceilalți?

„Dar ce, tu ești apostol?” Nu, nu sunt apostol (decât în măsura în care sunt toți creștinii, care au primit, prin botez, darul de a-L mărturisi pe Hristos celor care stau departe de lumină). Dar, dacă duhovnicul meu mi-a dat binecuvântare să scriu și pe aceste teme controversate, am avut nădejdea ca harul ascultării va lucra. Nu mă aștept ca tinerii cititori să cadă în extaz, dar mă aștept ca măcar câțiva să fie puși pe gânduri de rândurile mele. Trăim vremuri grele pentru credința creștină și cred că merită să te lupți mult chiar și pentru câștigarea unui singur suflet.

(Oricum, nu cred nici că toți trebuie să devină misionari... Fiecare se mântuiește înmulțind talanții pe care i-a primit de la Dumnezeu...)

Celor care vor considera că am greșit scriind despre sexualitate le aduc un singur argument. Câteva fragmente dintr-un e-mail pe care l-am primit de la o studentă...

„Să-ți spun de ce-mi place așa de mult cum scrii și de ce sunt de acord cu un astfel de stil. Dar, prima dată - părerea despre *Cartea nunții*. Trebuia să accentuezi mai mult unele capitole și să nu te ferești să expui chiar și scene mai obscene (bineînțeles, într-un limbaj adecvat) care crezi că și-ar avea rostul în exprimarea unei opinii. Limbajul tău cred că este unul adecvat situațiilor pe care le expui. Chiar dacă unii creștini se vor împotrivi spunând că nu este cuviincios folosirea unui astfel de limbaj nici în abordarea temelor despre sexualitate, eu cred că aceștia nu știu ce vorbesc.

(...) Mă gândesc la ce ar zice lumea dacă ar veni acum (în zilele noastre) Hristos în lume să îi cheme la mântuire pe cei păcătoși, pe cei depărtați de

Biserică. Hristos nu a încercat să fie prieten doar cu cei curați, cu cei drepecți, ci a încercat să fie prieten cu cei bolnavi, cu cei păcătoși, cu desfrânații, cu hoții etc., tocmai pentru a le câștiga dragostea, pentru a-i apropia de El, de Dumnezeu.

Dacă Hristos ar fi fost prieten doar cu cei drepecți, cu cei curați, cu cei credincioși, unde ar fi fost atunci mântuirea celor păcătoși, dragostea lor pentru Dumnezeu, dorința lor de a se îndrepta? Mulți uită că înainte de a veni la Biserică au dus o viață depărtată de aceasta, uită că dacă nu ar fi întâlnit un Hristos prieten mai mult cu cei păcătoși, cu cei căzuți, nu s-ar afla acum în Biserică; uită că atunci când s-au întors au fost, probabil, *întorși* de unii creștini care au știut să fie prieteni nu numai cu creștini, ci, mai mult, cu cei păcătoși. Se uită că a fi prieten cu un căzut nu înseamnă să i te alături în cădere spre cădere, ci să i te alături în cădere pentru a-l ridica. Câți părinți călugări nu au stat aproape de bețivi și de desfrânați, acuzați fiind de desfrânare, de lepădare de Hristos, pe când ei îi aduceau la mântuire pe cei păcătoși, pe cei căzuți?

Așa și cu limbajul tău. Cum să le explici tinerilor despre viața în Hristos, despre o relație curată între tineri, dacă nu folosești un limbaj pe care ei îl folosesc, pe care ei îl înțeleg? Să-ți spun sincer, dacă tu nu mă ajutai prin scrisul tău, poate că nici acum nu încercam să mă lupt cum ar trebui cu patima (masturbării). Așa și alții, au nevoie de încurajare, au nevoie de cineva care să le fie alături.

Oare nu este mai de folos a vorbi direct pentru a schimba un om, decât a vorbi așa zis curat, dar fără nici un rezultat? Dacă scopul acestui limbaj direct este să îi schimbe pe ceilalți, atunci ce este greșit? Atâta timp cât unii prind curaj și se îndreaptă tocmai pentru că au văzut că îi bagă și pe ei cineva în seamă, că există cineva care să le dorească și lor binele... Iar dacă nimeni nu se coboară să le explice așa cum înțeleg ei, de unde vor prinde dorința de îndreptare? Ei deznădăjduiesc crezând că nu se poate și văd creștinismul doar condamnând, judecând ceea ce este, dar nu și îndreptând.

Sexualitatea abordată în acest fel nu este decât un mijloc de a le arăta tinerilor ceva care poate fi abordat și în alte feluri, dar acum are scopul de a îndrepta, pentru a vedea și un alt punct de vedere, o altă trăire. Iar în acest caz, limbajul parcă nici nu mai este vulgar, deoarece și acesta devine curat atunci când scopul cu care este folosit este îndemnul la curăție”.

Nu m-aș mira ca unii cititori, citind aceste texte pe care le-am scris pe tema sexualității, să dea același verdict pe care Andrei Gheorghe l-a dat spotului de la televizor: „Prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă”. Mi-am asumat astfel de verdicte. Și asta pentru că cel puțin tinerii care au citit „manuscrisul” pe net l-au perceput altfel...

Încheiere:

De vorbă cu Dumnezeu

Am vorbit despre multe până acum. Am vorbit poate prea mult... E rândul vostru să vorbiți despre problemele voastre cu Hristos, cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu toți îngerii și sfinții. Rugăciunile voastre vă pot ajuta mai mult decât citirea unor rafturi întregi. Pentru că rugăciunea este faptă. Rugăciunea are putere. Mă rog lui Dumnezeu pentru voi, cei care citiți această carte, ca Dumnezeu să vă lumineze mințile și inimile și să vă dăruiască să înțelegeți marea taină a rugăciunii.

Și pun înaintea sufletelor voastre câteva rugăciuni care pe mine m-au ajutat mult. Înainte de a mă căsători, le-am primit și eu de la un părinte duhovnic, drag sufletului meu, părinte care între timp a trecut la Domnul...

Canon de pocăință a celui căzut în desfrânare

Cântarea I

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Cred cuvântul Tău, Doamne, că în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drești, care n-au nevoie de pocăință. Învrednicește-mă, dar, și pe mine, să mă pocăiesc cu adevărat.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Hristoase, Mântuitorul meu, departe de Tine mi-am petrecut viața mea, și multe păcate am săvârșit. Dar negăsindu-mi liniștea și pricepând că numai lângă Tine pot afla odihnă sufletului meu, la Tine alerg, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Surd am fost față de cuvintele Tale: Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Pentru că în loc să văd căderea în care mă aflam, am ales să mă văd mai bun decât cei care păcătuiseră mai mult decât mine.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, că nu treci cu vederea rugăciunile păcătoșilor care te cheamă în ajutor, ci le întinzi grabnic mână de ajutor.

Cântarea a 3-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Voia lui Dumnezeu aceasta este, ca să vă feriți de desfrânare, le-a spus creștinilor Marele Pavel, apostolul neamurilor. Dar eu, întinându-mi haina botezului, m-am tăvălit în noroiul păcatului, care mi-a robit inima.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Nu pot, Doamne, să mă ridic prin puterile mele, nu pot birui patimile care mă apasă și cărora le-am dat putere să mă stăpânească.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Libertate am căutat, dar am găsit lanțurile păcatului, și suspin acum după libertatea cea adevărată. Ajută-mă, Doamne,

Cel ce ai zdrobit încuietorile iadului și i-ai adus la lumină pe cei din întuneric.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Acum înțeleg că prin desfrâul meu m-am lepădat de Hristos, Precurată Fecioară, și greu îmi este să lepăd jugul păcatului. Ajută-mă tu, ocrotitoare a creștinilor, să dobândesc izbăvire din robia patimilor și a diavolului.

Cântarea a 4-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Mult a suferit Adam când a fost alungat din rai pentru neascultarea sa. Iar eu, în loc să merg spre Împărăția Cerurilor, m-am lăsat păcălit de șarpele cel viclean.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

„Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta”, a strigat către Tine David după ce a păcătuit cu femeia lui Urie. Și eu zic, împreună cu el, „miluieste-mă”.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Precum a ieșit Marele Avramie din chilie pentru a o ajuta pe nepoata sa Maria să părăsească locașul de desfrânare în care își trăia zilele, și prin harul cel dumnezeiesc a întors-o la pocăință, tot așa ajutați-mă și pe mine, voi, sfinților care mijlociți pentru ridicarea celor căzuți în desfrânare.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Maică a milostivirii, cum ai întors-o în chip minunat pe Maria din Egipt, împiedicând-o să intre în biserică înainte de a se lepăda de desfrânarea ei, tot așa întoarce-mă și pe mine la calea cea luminoasă a virtuților.

Cântarea a 5-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Păcatul mi-a moleșit inima, și diavolul îmi dă târcoale, ca să mă depărteze de Dumnezeu și să mă arunce între oamenii care Îl batjocoresc pe El prin faptele și cuvintele lor.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Plină e lumea de răutate și de necredință, și nu văd cum aș putea să trăiesc în mijlocul focului fără să mă ard. Dar, știind că Tu l-ai ținut viu pe Daniil proorocul în groapa cu lei, mă rog

Ție să mă izbăvești de leii care se luptă cu mine ca să mă arunce în împărăția morții.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Cum l-a biruit David pe Goliat, așa să birui și eu ispitele care mă asupresc, Doamne, mă rog Ție. A Ta să fie biruința, Doamne, Cel ce din iubire ai primit a Te răstigni pentru mântuirea noastră.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Cine risipește negura greșelilor noastre? Tu, Fecioară, și pentru aceasta îți aduc laudă și mulțumire, vrând să nu fiu părăsit de tine așa cum eu L-am părăsit pe Hristos.

Cântarea a 6-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Gura mea, mâinile, picioarele și toate măduarele mele să fie spălate prin baia pocăinței. Și chiar de nu am îndeajuns lacrimi care să mă spele, să îmi fie mie baie scaldătoarea Sfintei Spovedanii.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Nu te sfii să mărturisești toate fărădelegile tale, suflete al meu. Oare nu vrei să primești iertare de la Stăpânul tuturor? Sau vei lăsa rușinea să îți pătrundă în suflet, și vei pieri?

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Aud glasul Scripturii care zice: „Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii”. Cu adevărat vreau să fie acesta ceasul întoarcerii mele.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Mulțime nenumărată de păcătoși au fost îndemnați de tine în chip nevăzut să își mărturisească păcatele, ceea ce ești nădejdea noastră, iar eu, luând aminte la pilda lor, cu hotărâre și zdrobire de inimă vreau să fac și eu aceasta.

Cântarea a 7-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Nici un om nu poate da dezlegare de păcate prin puterile sale, dar eu am priceput că preoții sunt lăsați de Tine, Doamne, pentru aceasta.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Greu este să găsești un doctor iscusit, dar și mai greu este să găsești un duhovnic care să dea doctoria potrivită pentru bolile cele grele ale sufletului. Bolnav fiind sufletul meu, mă rog ție să îmi trimiți doctorul potrivit și doctoria cea tămăduitoare.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Venit-a fiul risipitor spre tatăl său, și acesta i-a ieșit cu drag în întâmpinare. Așa să mă întâmpine și pe mine părintele duhovnic, Mântuitorule, ca să văd în sufletul său icoana grijii Tale pentru noi.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Fecioară preacurată, mângâierea noastră, care știi folosul spovedaniei, acoperă-i cu Sfântul Tău acoperământ pe toți duhovnicii, ca să dea cuvânt de folos cu putere multă, și pe creștini să țină cele primite.

Cântarea a 8-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Tu ești Calea, Adevărul și Viața, Doamne. În mâinile Tale pun sufletul și trupul meu, mintea și inima mea. Primește-le ca pe pușinii bani ai văduvei, Hristoase Dumnezeule, curățind această mică jertfă a mea prin harul Duhului Tău cel sfânt.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Înțelepțește-mă, Cuvântule al lui Dumnezeu, că fără Tine sunt ca praful în fața vântului, și nu pot pricepe meșteșugitele curse ale pierzătorului de suflete. Și dăruiește-mi smerenie ca să văd în tot binele meu lucrarea Ta.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Cred, Doamne, ajută necredinței mele, strig către Tine, având nădejde că mă vei ajuta și pe mine ca și pe tatăl care s-a rugat Ție așa, iar copilul său a fost izbăvit de diavol. Ca să aud și eu, precum oarecând cananeianca, preadulcile Tale cuvinte: „Fie ție după cum voiești”

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

De multe ori am spus în inima mea că voi pune început bun mântuirii, dar de fiecare dată am fost îngenuncheat de patimile mele. Căzând acum înaintea ta, liman al celor deznădăjduiți, te rog mijlocește pentru mine la Fiul tău, ca să îmi dea tărie să mă ridic.

Cântarea a 9-a

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Hristos a Înviat! răsună la prăznuirea Sfintei Tale Învieri glasurile credincioșilor. Învrednicește-mă și pe mine să mă bucur de Învierea Ta, Fiule al lui Dumnezeu, ridicându-mă de la moarte la viață.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește. Oare voi fi și eu pricină de bucurie? Că pricină de sminteală am fost destul pentru aproapele meu, și n-am aflat în mine nici un câștig.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Voi, cetelor îngerești, o, dumnezeiești Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Îngeri, Scaune, toate Căpeteniile, preamărite Puteri și Sfinților Arhangheli, rugați-vă pentru mine, păcătosul și desfrânatul, ca să dobândesc iertare de păcate și să aflu mântuire în ceasul Judecății.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfântă a sfinților, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te cu Sfântul Ioan Botezătorul, dascălul pocăinței și cu toți apostolii, cuvioșii, mucenicii, ierarhii, dimpreună cu ceata sfințelor femei, ca viața mea să cunoască binecuvântarea și nu blestemul, bucuria și nu întristarea, lumina și nu întunericul.

Rugăciunea celui căzut

Doamne, Dumnezeul meu, nu știu să mă rog Ție, nu știu să cer ajutorul Tău, dar mă rog îndură-Te de mine și vezi căderea mea. Și precum părinții înțeleg cererile pruncilor lor, chiar de aceștia nu știu să le așeze în cuvinte, tot așa Te rog și pe Tine ascultă nu cuvintele buzelor, ci pe ale inimii mele. Ridică-mă degrabă, Dumnezeule, ca să nu fiu înghițit de păcat. Ridică-mă degrabă, Dumnezeule, Cel ce ești Izvorul a tot binele și a toată virtutea.

Vino în întâmpinarea mea, Dumnezeule, precum tatăl în întâmpinarea fiului risipitor. Eu sunt fiul cel risipitor, Doamne, și vreau să pun început bun mântuirii. Ajută-mă Tu, pentru rugăciunile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, ale îngerului meu păzitor și ale tuturor sfinților.

Rugăciunea celui aflat în ispită

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai venit în lume nu pentru cei drepti, ci pentru cei păcătoși, Care atât de mult ai iubit neamul omenesc încât ai primit a Te răstigni pentru mântuirea noastră, vezi ispita care mă înconjoară, vezi diavolii care stau înaintea mea, căutând să mă tragă în păcat. Nu mă lăsa, Doamne, lipsit de ajutor. Nu mă lăsa, căci păcatul se ridică înaintea mea cu putere și nu pot să-i stau împotrivă, de nu mă vei întări cu harul Tău.

Tu ai îngăduit să trec prin ispita aceasta, ca sufletul meu să se curățească și să ia cununa biruinței. Învrednicește-mă, Doamne, să iau această cunună și să nu iau osânda căderii.

Știu, Doamne, că mulți au avut ispite mai mari decât ale mele, și le-au biruit prin puterea Ta. Eu, neavând credința lor, mă rog Ție să nu Te scârbești de micimea sufletului meu, de răutatea mea și de greșelile mele, ci să mă acoperi cu Duhul Tău cel sfânt.

Ca în războiul acesta să nu învingă diavolul, ci să învingi Tu, Doamne, că făptura mâinilor Tale sunt și la Tine este nădejdea mea. Iar eu Te voi lăuda și Te voi slăvi în toate zilele, până la sfârșitul vieții mele. Amin.

Rugăciune pentru cel căzut

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Dumnezeule al îndurărilor și al milostivirii, mă rog Ție pentru robul Tău (numele), care a căzut în cursa păcatului ucigător de suflet. Îndură-Te de el și îl miluiește, curățind rănila sufletului său. Știu, Doamne, că Tu vrei întoarcerea lui, și aștepti să părăsească patimile și poftele trupești.

Am auzit glasul Tău prin proorocul Iezechiel: „Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”. Ai grijă de robul Tău, ca să nu ajungă rob al patimilor și al diavolului. Îndură-Te de El, ridică-l din groapa fărădelegii și înnoiește-l cu lumina pocăinței.

Ajută-l, Doamne, să pună stavilă păcatului și să pună început bun mântuirii. Alungă de la el toată patima, toată pofta cea dobitocească, tot gândul cel rău și toată tulburarea. Liniștește, Doamne, inima lui prin harul Tău.

Ca împreună cu toți cei care din păcat prin pocăință și nevointă s-au ridicat la măsura sfințeniei să Îți aducă slavă și mulțumire, în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru cel aflat în ispită

O, Maică a Domnului, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor deznădăjduiți și bucuria celor necăjiți, primește această puțină rugăciune făcută cu zdrobire de inimă. Ai grijă de robul lui Dumnezeu (numele), care se află în văpaia ispitelor. Tu, care în chip minunat ai potolit flăcările care mistuiau casele oamenilor, potolește și focul acestei ispite.

Tu, ceea ce ești chivot al virtuții, ai grijă de sufletul acesta, pe care diavolul vrea să îl arunce în păcat. Roagă-te pentru el cu toți îngerii și sfinții lui Hristos, Mântuitorul și Dumnezeul nostru. Ca, văzând ajutorul cel dumnezeiesc, el să stea tare în fața păcatului și să ia cununa biruinței. Și ducând o viață bineplăcută lui Dumnezeu să te laude până la sfârșitul vieții sale, că tu ești Maica milostivă și iubitoare de fii și niciodată nu lași fără răspuns rugăciunile credincioșilor. Iar de va cădea în păcat, ajută-l să se ridice degrabă, ca nu cumva să devină rob al patimii și al diavolului.

O, mijlocitoare a creștinilor, ajută-l pe el și pe toți cei aflați în ispite, ca să te binecuvânteze și să te preaînalte în vecii vecilor. Amin.

Nota autorului:

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am terminat și lucrul la această carte adresată în mod special tinerilor. Tinerii rămân target-ul meu preferat⁴⁰⁵. Sper să nu divorțăm...

M-aș bucura dacă în discuțiile cu elevii care pun întrebări despre viața sexuală, profesorii de religie sau diriginții vor reuși să aibă curajul de a discuta lucrurile direct, pe șleau, cu cuviință dar și cu obiectivitate. Pe tineri nu îi mai conving răspunsuri gen: „Subiectul sexualitate este tabu”. Nu propun ca reper nici stilul și nici punctele de vedere expuse în paginile acestei cărți. Propun însă să se țină seama nu doar de cărțile duhovnicești, ci și de revistele și cărțile pe care le citesc tinerii, precum și de filmele sau emisiunile lor preferate⁴⁰⁶.

Credeți-mă că am scris și foarte greu, și foarte ușor. Am scris foarte ușor pentru că m-a acoperit harul binecuvântării duhovnicului meu, rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Simeon. Am scris greu pentru că a trebuit să citesc multe materiale smintitoare, să văd site-uri smintitoare. Am scris cu frică. Îmi era teamă că păcatele „primei tinereți” vor năvăli în mintea mea și că mă vor birui. Totuși, Hristos m-a ajutat și de data aceasta. Nu recomand nimănui să încerce o astfel de lucrare decât dacă se află sub stricta îndrumare a duhovnicului. Însă, dacă duhovnicul dă binecuvântare – și prin el vorbește Dumnezeu –, atunci nu există motive pentru a da înapoi.

Cred că ținem prea puțin seama de linia mărturisitoare a Sfântului Simeon cel nebun pentru Hristos. El nu se sfiia să meargă la bordel, lăsând lumea să creadă că este un desfrânat. Dar el nu mergea acolo pentru satisfacerea poftelor trupești, ci mergea pentru a le converti pe desfrânate, pentru a le îndrepta spre pocăință. Și multe dintre ele se lăsau de *meseria* lor și începeau să ducă o viață nouă în Hristos. Mulți îl cleveteau și îl batjocoreau pe

---

⁴⁰⁵ Din păcate, lucrările scrise de mine ajung mai greu la destinatar. Cartea pentru oamenii bolnavi cu greu ajunge la cei din spitale, cărțile despre rătăcirile contemporane cu greu ajung la cei rătăciți etc. La fel se întâmplă cu cărțile adresate tinerilor, cu atât mai mult cu cât noua generație intră din ce în ce mai greu prin librării. Îmi permit să îi rog din suflet pe cei care pot să facă reclamă acestei cărți să vorbească despre ea celor care s-ar putea folosi de cele scrise. În mod special îi rog pe profesori, pe diriginți, să mă ajute cu plasarea acestei *lungi scrisori* în mâinile destinatarilor... Și chiar pe tinerii cărora le-a plăcut, să o împrumute prietenilor lor. Mai apoi, când cartea va fi cu paginile *șifonate*, ei să știe că le spun din suflet: „Mulțumesc...”

⁴⁰⁶ Nu trebuie să stea profesorii să citească numai *Bravo* sau să vadă numai filme ca *Titanic*, dar e bine să cunoască măcar „emblemele” generației căreia i se adresează...

Sfântul Simeon, dar Hristos îl întărea în lucrarea sa. Cred că avem nevoie de cât mai mulți urmași ai Sfântului Simeon... Dar oare or mai exista astăzi astfel de urmași?

„M-am dus cu culionul întors și am cerșit milioane de lire de la români. Am răscumpărat și românele care făceau prostituție în fața hotelurilor din Padova... Nu merge cu vrăji de cuvinte la recuperarea unor astfel de oameni. Și m-am dus la *peștele* lor - care era sârb - și i-am zis: «Domne, cât câștigă o româncă de-a noastră într-o noapte de *jaf?*». Și acesta, prinzându-se cam unde bat: «Un milion de lire». Nu-i adevărat, că nu câștigă atât și i-am spus: «Uite aici! Trei milioane de lire pentru cele trei fete românce de la tine. Du-te cu ăștea două milioane și recuperează-le pe ălea două». În noaptea de Înviere, inclusiv pe ele le-am avut acolo. Când ele se prostituează, și eu mă prostituez. Când ele se droghează, și eu mă droghez. Când ele trăiesc în mizerie, și eu trăiesc în mizerie»⁴⁰⁷. Rândurile acestea nu sunt vorbe goale, nu sunt literatură. Sunt mărturia unui vrednic slujitor al altarului, părintele Necula de la Sibiu.

Oare câți preoți s-au gândit să cumpere o prostituată pentru a o aduce în noaptea de Paști la biserică? Cred că nu mulți. Nu zic că asta e soluția mântuirii prostituatelor, să le duci în noaptea de Paști la slujbă, pentru că sunt prostituate care vin oricum, dar apoi revin la vechea lor *meserie*. Totuși, acesta ar fi un pas – mic sau mare, nu știu – înspre ele. Prostituatele au nevoie să vadă că pe creștini îi apasă căderea lor⁴⁰⁸ – pentru că în această apăsare ele intuiesc suferința Celui din inima creștinilor, suferință pe care ele o înțelesc prin păcatele lor...

„Când ele se prostituează, și eu mă prostituez...” Cuvinte de Pateric. Adică vorbe pe care lumea nu mai are resurse pentru a le rosti. „Când ele se droghează, și eu mă droghez...”, continuă părintele. Și eu aș continua: „Când ele păcătuiesc, și eu păcătuiesc. Când oricine altcineva păcătuiește, și eu păcătuiesc...” Celălalt păcătuiește și pentru că eu nu l-am ajutat să meargă spre Hristos.

Și aici nu e de ajuns doar să conștientizăm această greșală și să o mărturisim la spovedanie. Trebuie să pornim de la recunoașterea acestei greșeli, dar să mergem mai departe. Să facem ceva pentru celălalt. Să suferim pentru el, să ne rugăm pentru el. Să îi dăm o mână de ajutor. Să îl udăm cu apa cea vie a iubirii noastre. A iubirii în numele lui Hristos...

---

⁴⁰⁷ Părintele Constantin Necula, *Tinerețea Ortodoxiei*, Editura Agnos, 2005, p. 76.

⁴⁰⁸ În timp ce creștinii care le devin clienți le oferă fără să vrea o dovadă că nu are rost să se convertească... Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: „Dacă noi am fi cu adevărat creștini, idolatrii ar fi venit la Hristos” (apud Sfântul Nectarie din Eghina, *Despre pocăință și spovedanie*, Editura Egumenița, Galați, 2004, p. 69). Dar, pentru că noi nu trăim creștinește, nu e de mirare că prostituatele nu renunță la păcatul lor...

Postfață:

Un suflet „pus pe tavă”

Părintele Sergiu Matei

Năvalnic ca un râu de munte, tânărul teolog Danion Vasile scrie pentru toți, și mai ales pentru tineri, pe care iubindu-i îi simte ca făcând parte din el. Intervine cu tăria duhovnicului care citește lepădările de satana, descoperindu-se pe sine, asemeni marilor atleți ai creștinismului primar.

Scrie pentru tânărul care pășește înmărmurit pe covorul înșelător și moale așternut la picioarele statuii unui Budha burtoș și dezumanizat care îi cere să renunțe la identitatea lui, la rădăcini, la virtute, la adevăr, la Dumnezeu.

Intitulează atât de firesc cea mai crudă mărturisire a sa *Jurnalul convertirii* – un document în care pe drept cuvânt și-a pus sufletul pe tavă. De fapt, scriitorul s-a întors la pocăința creștinismului primar, mărturisindu-se în fața cititorilor săi ca în fața obștii care zidea altare sub pământ - iar iertarea, firesc, o așteaptă de la Hristos.

În *Tinerii și sexualitatea* atinge cu mult curaj subiecte tabu până acum pentru clericii, profesorii de religie și chiar unii părinți care vin la rândul lor dintr-o lume comunistă și pe care noutatea transformărilor zilelor de azi îi inhibă, nereușind să depășească o barieră nevăzută a prejudecăților greșit înțelese. Astfel, tinerele lor vlăstare rămân fără apărare în fața atacurilor viclene ale diavolului, care, cu șiretenia binecunoscută de la Facerea lumii, le propune dezinvolt minciuna drept adevăr, păcatul și patima drept virtute.

Autorul scrie pentru fata care nu știe dacă să apuce pe calea luminii sau pe cea a întunericului și, înainte ca ea să ia o decizie, el îi așază *Cartea nunții* pe noptieră, fără să insiste să fie citită, și discret se retrage.

Simte durerea ca făcând parte din el, trăiește împreună cu cei ce suferă, știe că numai *Mielul lui Dumnezeu este Cel ce ridică păcatele lumii*. Cărturar fiind, nu se așază pe un pedestal de unde te arată cu degetul făcându-te să te rușinezi de tine însuși, ci te face să înțelegi ceea ce cu înțelepciune spunea un sfânt părinte: „Diavolul îți dă nerușinare când săvârșești păcatul și rușine atunci când trebuie să îl mărturisești în fața Lui Dumnezeu”.

Prin scrierile sale, aruncă un colac de salvare naufragiatului care înoată disperat în Marea vieții și-l întărește oferindu-i *Despre înfruntarea necazurilor*.

De fapt, aduce lumina Lui Hristos în sufletul uimit al cititorului, obișnuit cu perdeaua de multe ori falsă și insipidă care i s-a impus până a descoperi aceste scrieri.

Trage semnalul de alarmă smulgând blănilor de oaie ale secularismului și globalizării. De fapt, acest cavaler modern lovește cu lancea penelului său, făcând o aspră frescă a lumii moderne care se poartă cu Hristos precum „Marele inchișitor” dostoevskian.

Descoperi valențe noi citindu-l pe poetul Danion Vasile în *Taina iubirii* și află că „Gura inimii știe să vorbească/ Știe să cuvânteze” (Isihia) și demonstrează cu mult talent că „Există nu doar litere careucid, ci și litere care dau viață” (Mucenicia Cărților).

Danion Vasile însetează după Adevăr și a găsit cea mai pură apă în scrierile Sfinților Părinți, scrieri despre care cărturarii creștini moderni spun atât de inspirat că sunt continuarea Evangheliei lui Hristos. Paharul acesta ne este oferit și nouă prin *Patericul mirenilor*. Nu ne rămâne decât să bem și nu vom mai înseta în veac.

Fără comoara spiritualității creștine n-am putea înțelege transformările pe care le trăim astăzi cu atâta intensitate. În acest sens, vine în întâmpinare cu volumele: *Despre înaintemergătorii Antihristului și Dărâmarea idolilor*, trăgând semnale de alarmă în *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* și *Despre reîncarnare și invazia extraterestră*, lucrări clare, directe, pline de sevă creștină nealterată de fariseism sau habotnicie - sevă ce caracterizează întreagă operă a lui Danion Vasile. Descoperi, cititorule, un îndemn permanent să ții piept „invaziei păgâne” folosind „arma rugăciunii, comoară neprețuită, bogăție necheltuită, liman de pace pricinuitoare de liniște, rădăcină, izvor și mână a faptelor bune”, cum inspirat de Duhul Sfânt spunea Sfântul Simeon Noul Teolog.

Nu uită de frumusețea sărbătorilor creștine scriind *Bucuria Crăciunului*, sărbători atât de așteptate și de cei răi și de cei buni, înfierând cu asprime râurile de băutură și munții de mâncare care umbresc sfințenia zilelor de praznic. Nu îi iartă nici pe cei ce sunt creștini „din an în Paști”, adică doar la marile sărbători și atunci pentru că „așa e tradiția” invocată doar pentru satisfacerea plăcerilor trupești, o tradiție dezgolită de sacru - manifestare care inspiră milă și dezgust.

Găsește timp pentru mângâierea celor în suferință, el însuși părinte, suferă împreună cu mama care nu își poate aduce copiii la Hristos căci s-au contaminat de molima necredinței care este plaga apocaliptică ce anunță începutul Sfârșitului.

Noutatea care este adusă prin opera lui Danion Vasile este sinceritatea cu care se adresează cititorului, el aducând o jertfă sufletească prin fiecare carte a sa; cu fiecare frază, cu fiecare cuvânt, cu fiecare literă, dă mărturie despre Dumnezeu într-o lume din ce în ce mai laicizată.

Nu poți să nu realizezi, citindu-l, că scriitorului îi pasă de cei cărora li se adresează cu atâta ardoare, că încearcă să ajungă la inima cititorului și să

schimbe indiferentismul religios care caracterizează societatea creștină actuală în flacăra vie care să ardă în Candelă Lui Hristos.

Începutul năvalnic al acestui scriitor tânăr se poate asemăna cu un fluviu care la izvoare este greu de ținut în albie, dar va sfârși printr-o revărsare majestuoasă în Oceanul Umanității, îndulcindu-i apele amare.

CUPRINS:

###lipsa prefață și introducere!!!

PARTEA ÎNTÂI – ÎNTRE IUBIRE ȘI PĂCAT

„Va veni ceasul, și acum este...”	18
Între iubire și păcat	23
Sâni mari pentru creiere mici	36
„Fă-o cu cine vrei, numai cu mine nu...”	42
Fetelor, să nu cedați în nici o seară...	51
Masturbarea	54
Prezervativul sau aspirina?	62
Plictiseala, dragostea și perversiunile	68
Moda trupului fără suflet.....	71
„Poarta” sărutului	74
Obsesia formelor „fără fond”	77
Comoara din discotecă.....	80
Părerii despre sexul premarital.....	83
Apusul unui tabu	95
Nu mă conving deloc predicile.....	100
„C-așa beu oamenii tineri...”	103
Nu mă simt vrednică să intru în biserică.....	105
Mi-e silă de mine.....	106
Postul și divorțul de Hristos.....	108
Un război fatal: lupta cu gândurile...	111
Radarul ocular.....	114
Scara păcatului.....	117
Despre duhovnic	119
Din „minunile” spovedaniei.....	121
Luptăm până cădem...	129
Cununa biruinței.....	131
A doua pocăință.....	134
Anexe la partea întâi:	140
Tu și „nebunul” Simeon	140
Ne vorbește Sfântul Nicodim Aghioritul...	146
Domnul profesor Televizor.....	151
Modele care ne smintesc...	155
Noi vorbim prin minuni.....	162

<i>O nouă lepădare de Hristos.....</i>	<i>167</i>
<i>Invazie – Pedofili on-line.....</i>	<i>172</i>
<i>Voi da mărturia cea bună... ..</i>	<i>174</i>
<i>Ecuția de gradul V... ..</i>	<i>178</i>
<i>Adrenalină 150%.....</i>	<i>180</i>

PARTEA A DOUA – ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

<i>Elefteria.....</i>	<i>188</i>
<i>Miss Parohia .....</i>	<i>194</i>
<i>Nu pot să nu judec.....</i>	<i>198</i>
<i>Aproape de sinucidere.....</i>	<i>203</i>
<i>Fecioarele neînțelepte de astăzi... ..</i>	<i>206</i>
<i>În labirintul internetului .....</i>	<i>209</i>
<i>Vecinii și patul care scârțâie .....</i>	<i>212</i>
<i>Demonul călător.....</i>	<i>217</i>
<i>Ioan Valahul – sfânt sau criminal?.....</i>	<i>222</i>
<i>Despre viol.....</i>	<i>225</i>
<i>Culmea răzbunării - iertarea .....</i>	<i>229</i>
<i>„Păcatul” menstruației.....</i>	<i>232</i>
<i>„Viața unei lesbiene” .....</i>	<i>236</i>
<i>Un duhovnic după calapodul lumii acesteia... ..</i>	<i>240</i>
<i>Frica de viitor... ..</i>	<i>242</i>
<i>Lacrimile preotului căzut.....</i>	<i>251</i>
<i>Despre vrăji și diavoli.....</i>	<i>253</i>
<i>Legenda fecioriei.....</i>	<i>256</i>
<i>Anexe la partea a doua: .....</i>	<i>260</i>
<i>Katrina și uraganul păcatelor.....</i>	<i>260</i>
<i>Literatura „dospită” în mileniul trei.....</i>	<i>263</i>
<i>Un parastas pentru filmele clasice.....</i>	<i>266</i>
<i>Tantra, sectele și erosul .....</i>	<i>268</i>
<i>Telepatie și amor .....</i>	<i>275</i>
<i>Ocultismul și lucrarea diavolului.....</i>	<i>280</i>
<i>Chemarea Apocalipsei.....</i>	<i>284</i>
<i>Mărturisirile unei actrițe.....</i>	<i>287</i>
<i>Căderi și ridicări .....</i>	<i>292</i>
<i>Leii și pedofilii.....</i>	<i>300</i>

PARTEA A TREIA – PĂCATE NOI, PĂCATE VECHI [##lipsa multe capitole de la cuprins!!](#)

<i>Calea bordelului</i>	347
<i>În fața Pamelei Anderson</i>	391
<i>Încheiere:</i>	395
<i>De vorbă cu Dumnezeu</i>	395
<i>Nota autorului:</i>	405

Aceasta carte a fost publicata, cu acordul autorului, pe
www.misiune-ortodoxa.ro